

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்

வைரமுத்து

கடைசி அத்தியாயம் எழுதிமுடித்த கனத்தமனத்தோடு வைகைஅணையின் மதகுத் தார்க்காலையில் படுத்துப் புரண்டுகொண்டே இந்தப் படைப்புக்காகத்தான் காலம் எங்களைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்துப் பிழிந்து தரையில் வீசியதோ என்று கடைவிழியில் நீரொழுக நீரொழுக நினைத்துக் கிடந்தேன்.

சென்னை
120-100

கள்ளிக்காட்டு
இதிகாசம்
வைரமுத்து

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்

(2003 - சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற படைப்பு)

வைரமுத்து

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்

வைரமுத்து

உரிமை : டாக்டர் பொன்மணியைவரமுத்து

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் 2001

இரண்டாம் பதிப்பு : மே 2002

மூன்றாம் பதிப்பு : டிசம்பர் 2002

நான்காம் பதிப்பு : டிசம்பர் 2003

ஐந்தாம் பதிப்பு : மார்ச் 2004

ஆறாம் பதிப்பு : ஜூன் 2004

ஏழாம் பதிப்பு : செப்டம்பர் 2004

எட்டாம் பதிப்பு : பிப்ரவரி 2005

ஒன்பதாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு 2005

ரூபாய் 120/-

வெளியீடு :

சூர்யா விட்ரேச்சர் (பி) லிமிடெட்

#22, நான்காம் குறுக்குத்தெரு

ட்ரஸ்ட்புரம், சென்னை-24

① 2484 47 67

தொலைநகல் : 91-44- 2481 61 95

விநியோகம் :

திருமகள் நிலையம்

16, வெங்கட்நாராயணா சாலை

தி. நகர், சென்னை-17

① 2434 2899, 2432 7696

தொலைநகல் : 91-44- 2434 15 59

புகைப்படங்கள்

தேனி ஈஸ்வர்

வடிவமைப்பு

ஜேக்கப்

தொகுப்பும் தயாரிப்பும்

ப. பாஸ்கரன்

ஒளிஅச்சு

கே. மாரிஸ் - விண்டோஸ்

① 2484 7450, 2372 0919

அச்சு

ஜெம் ஆப்செட்

① 2851 5510

அட்டை அச்சு

சீனிவாசா ஆப்செட்

① 2472 5528, 2473 4820

‘இதிகாசம்’ எனில்...

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தின் கடைசி அத்தியாயத்தைக் காலையில் வராகநதிக் கரையோரம் தொடங்கி, மாலையில் வைகை அணையில் முடித்தேன்.

எழுதத் தொடங்குமுன் நீரூறும் கண்களோடு சொல்லிக் கொண்டேன்:

“இந்த அத்தியாயம் எழுதி முடியுமுன், என் இருதயம் உடைந்து போகாமலிருக்கட்டும்; கண்கள் கண்ணீரில் மூழ்கிக் கரைந்து போகாமலிருக்கட்டும்”.

எந்தப் படைப்பும் எழுதியபோது இப்படி என்னை உலுக்கிய தில்லை; உயிர்வீங்க வைத்ததில்லை.

என் மனம், உடம்பு, நேரம் ஆகியவற்றின் மீது இத்தனை ஆதிக்கம் செலுத்தியதில்லை.

துயரத்தின் முண்டு முடிச்சுகள் இதயத்தில் இப்படி முண்டியடித்து முட்டியதில்லை.

ஏனிந்த அழுத்தம்?

ஏது காரணம்?

எந்த வாழ்வின் வெளிகளில் இந்தப் படைப்பு உயிர்த்தெழுந்து வந்ததோ - அந்த வெளிகளில் - என் வாழ்வின் முதல் பதினேழு வயதுவரை நானும் பிறந்து வாழ்ந்தது ஒரு காரணமாயிருக்கலாம்.

மனிதர்களின் பல முகங்களை, வாழ்வின் பல அடுக்குகளை, வறுமையின் பசியை, பசியின் நேர்மையை, கனவுகளை, நிராசைகளை அடையாளங்காட்டிய- இன்னொரு முறை வாழ்வதற்கு வாய்ப்பில்லாத- அந்த இறந்த காலத்தை மீண்டும் எழுத்துக்களினூடாக வாழ்ந்து பார்க்கும் ஒரு கற்பனாசகம் காரணமாயிருக்கலாம்.

காலக்கடலோடு சேர்ந்து முகமற்று அழியப்போகும் ஒரு ஜீவித ஜீவநதியை எழுத்துக்கள் அடுக்கித் தேக்கி அணைகட்டத் துடிக்கும் ஆவேசமாயிருக்கலாம்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தப் படைப்புக்கு உள்நாதமாயிருக்கும் உண்மையாய் இருக்கலாம்.

ஒரு நல்ல படைப்பின் உயிர்ப்பு என்பது அது சத்தியத்தின் மீது கட்டப்படுவதுதான்.

இந்தப் படைப்பு முழுக்கக் கவித்துவத்தின் நீள அகலம் குறைத்து உண்மையின் எல்லைகள் மீறாமல் பார்த்துக் கொண்டேன்.

‘இதிகாசம்’ என்ற பெருஞ்சொல்லை நான் திட்ட மிட்டேதான் தேர்ந்தேன்.

அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு.

ஓர் இதிகாசத்துக்கான பொறுப்பு படைப்பவன் தலையில் விழவேண்டும் என்பது முதல் காரணம்.

‘இதிகாசம்’ எனில் “இது நிச்சயமாய் நடந்தது” என்று பொருள். இந்த இதிகாசமும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மையப்பகுதிகளில் நிச்சயமாய் நடந்தது என்பது இரண்டாம் காரணம்.

1958இல் வைகைஅணை கட்டி முடிக்கப்பட்டு, அதன் நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதிக்குள் இருந்த சிற்றூர்கள் இந்திய வரைபடத்திலிருந்து துடைக்கப்பட்டபோது அழுதுகொண்டே ஊரைவிட்டு வெளியேறும் அம்மாவின் கையைப் பற்றிக்கொண்டே இடுப்பளவுத் தண்ணீரில் நனைந்த கால் சட்டையோடு தானும் அழுது வெளியேறுகிறான் ஓர் ஐந்து வயதுச் சிறுவன்.

இடம் பெயர்த்து நடப்பட்டதில் அவன் வாழ்க்கை வாடிக்கொண்டே வளர்கிறது.

அவன் வளர வளர தண்ணீர்ச் சமாதியில் புதைந்துபோன தனது ஊரை, பாறைகளில் அமர்ந்து பெருமூச்சோடு பார்த்துவிட்டு வருகிறான்.

வறண்ட கோடைகளில் தண்ணீர் வற்ற வற்ற, புதைக்கப்பட்ட ஊர் லேசாய்க் கை, கால், முகம் காட்டும்; அப்போதெல்லாம் அந்தச் சுவடுகளைத் தடவித் தடவிப் பார்த்து ஆசைதீர அழுதுவிட்டு வந்திருக்கிறான்.

நிறைபெருக்காக நீர் நிறைந்திருக்கும் காலங்களில் வைகை அணையின் மதகுமேடுகளில் ஏறி நின்று கொண்டு, “அதோ! அங்கே கொக்கோ குருவியோ பறக்கிறதே! அதற்குக் கீழ்தான் எங்கள் ஊர்” என்று நண்பர்களுக்கு ஆசையோடும் துயரத்தோடும் அடையாளம் காட்டியிருக்கிறான்.

42 ஆண்டுகளாய் நெஞ்சில் தூக்கிச் சுமந்த துயரத்தை ஆனந்தவிகடனின் பவளவிழாவில் இறக்கி வைக்குமாறு காலம் அவனுக்குக் கட்டளையிட்டது.

எழுதினான்; அவன் பெயர் - வைரமுத்து.

எழுதப்பட்டது; அதன் பெயர் - கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்.

இந்த மண்ணில் ராஜாக்களுக்கு இதிகாசம் உண்டு. குடியானவனுக்கு இதிகாசம் உண்டோ? இது ஒரு குடியானவனின் இதிகாசம்.

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தின் பெயர்களைத் தவிர எதுவுமே கற்பனையில்லை.

வெவ்வேறு குடும்பங்களுக்கு- வெவ்வேறு மனிதர்களுக்கு- வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் நிகழ்ந்து முடிந்த நிஜங்கள்.

அவற்றை ஒரு குடும்பத்துக்கு நேர்ந்ததாகச் செய்தது மட்டுமே
என் கற்பனை அல்லது உத்தி.

உடைந்து துண்டு துண்டாகச் சிதறிக் கிடந்த நிஜமான வாழ்வின் சில்லுகளைச் சேகரித்தே இந்த இதிகாசம் எழுதப்பட்டது.

பேயத்தேவர் என்ற மகாமனிதனின் பாத்திரமும் கற்பனையல்ல.

என் தாய்வழித் தாத்தா பொன்னையாத் தேவர் அவர்களையும்.
என் தந்தை வழித் தாத்தா சின்னாங்கி உடையத்தேவர்
அவர்களையும் இணைத்து வடித்தபோது ரத்தமுஞ் சதையுமாய்ப்
பேயத்தேவர் பாத்திரம் பிறந்தது.

அவர்களின் உழைப்பு- நேர்மை- உடைந்து அழுதுவிடும்
மென்மை- உடனே போராடும் ஆண்மை- வாழ்வில் உண்மை-
வறுமையில் செம்மை இவையெல்லாம் பிஞ்சு வயதிலிருந்தே
அவர்களை வணங்கவைத்தன என்னை.

இரண்டு பேருமே கள்ளிக்காட்டு விவசாயிகள்; தண்ணீரால் துரத்தப்பட்டவர்கள்.

அந்த இரண்டு 'பெருசு'களும் இல்லையென்றால் பேயத்தேவர் என்ற பாத்திரத்தின் பிறப்பு இல்லை.

ஓராண்டு காலம் உடம்புக்குள் புகுந்து கொண்டு என்னைப்
பேயத்தேவர் என்ற பேய் பிடித்து ஆட்டியது.

வண்டிநாயக்கர்- முருகாயி- மொக்கராசு- செல்லத்தாயி- சின்னு
பாத்திரங்கள் என் அன்றாடங்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தின.

கழித்து நுரைத்தோடும் திரைத்துறையின் வெள்ளத்திலிருந்து சிலகாலம் ஓரமாய்க் கரையேறி ஒதுங்கியிருக்க நேர்ந்தது.

வெகுவேகமாய் நகர்மயமாகிக் கொண்டிருக்கிற-
வேப்பங்குச்சியிலிருந்து பற்பசைக்கும், தாவணியிலிருந்து
சுடிதாருக்கும் தாவிவிட்ட கிராமங்களில், பழைய பண்பாட்டுச்
சுவடுகளை சுடுகாட்டில் மூதாதையர்களின் எலும்பு சேகரிக்கும்
ஒரு பாசமுள்ள வாரிசைப் போலப் பறந்து பறந்து சேகரித்தேன்.

சாராயம் காய்ச்சுவது முதல் சவரத் தொழில் வரை- மாட்டுப் பிரசவம் முதல் ஆட்டுத் திருட்டு வரை- கோவணம் கட்டுவது முதல் கோழிக்குழம்பு வைப்பதுவரை- கிணறு வெட்டுவது முதல் அணைகட்டுவது வரை கேட்டு- பார்த்து- பேசி- பழகிப் பயின்று கொண்டேன்.

சுடுகாட்டில் மொக்கராசு மனித எலும்பு தேடும் அத்தியாயத்துக்காக, நள்ளிரவில்- ஓர் அரை நிலா வெளிச்சத்தில்- 'கெங்குவார்பட்டி' சுடுகாட்டில் தனியாய் உட்கார்ந்து ஓசைகள் நிழலாட்டங்கள் சூழ்நிலைகள் மனநிலைகள் அறிந்து கொண்டேன்.

கடைசி அத்தியாயம் எழுதி முடித்த கனத்த மனத்தோடு, வைகை அணையின் மதகுத் தாற் சாலையில் படுத்துப் புரண்டுகொண்டே இந்தப் படைப்புக்காகத்தான் காலம் எங்களைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்துப் பிழிந்து தரையில் வீசியதோ என்று கடைவிழியில் நீரொழுக நீரொழுக நினைத்துக் கிடந்தேன்.

பிறந்த மண்ணுக்கும், வாழ்க்கையும் வட்டார வழக்கும் சொல்லிக்
கொடுத்த மக்களுக்கும் நான் காட்டும் நன்றி என்று சொல்லலாம்
இந்த நாவலை.

நான் எழுதப் பழகியதே இந்தப் படைப்பை எழுதத்தானோ என்று
எண்ணிக் கொள்கிறேன்; நினைக்கும்போதெல்லாம் கண்களில்
நீர் நிறைகிறேன். ஆனால் ஒருநாளும் கர்வமுறேன்.

என்னை எடுத்துத் தன்னை எழுதிக் கொண்டது வாழ்க்கை.
வாழ்க்கை என்பது காலம்; நான் என்பது யார்?

ஆனந்தம்... துக்கம்...

இரண்டுக்கும் மத்தியில்

ஒரு மனநிலையோடு...

13.08.2001

நன்றி

இந்தப் படைப்பின் ஒவ்வோர் எழுத்தையும்
நேசித்து வாசித்த

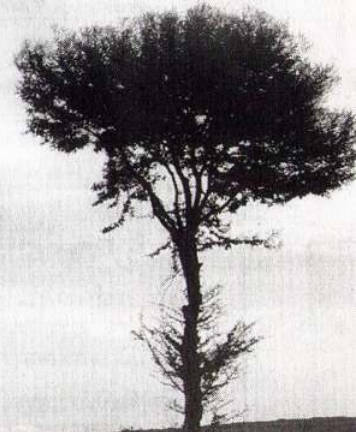
முத்தமிழறிஞர் **கலைஞர்**
அவர்களுக்கும்

வாசித்து நேசித்த
ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர்
எஸ். பாலசுப்ரமணியன் அவர்களுக்கும்

அறிவூட்டிய பெருமக்கள் அனைவர்க்கும்
நன்றி.

அது வேறு உலகம். பூமிப் பரப்பில்
இன்னொரு கிரகம். மேகங்களால்
நிராகரிக்கப்பட்டு இயற்கையால் சபிக்கப்பட்டு
கடக்கும்போது தேவதைகள் கண்முடிச்
கொள்ளும் வறண்ட நிலம்.

கருவேலமரம், பொத்தக்கள்ளி, கிலுவை,
கற்றாழை, சப்பாத்திக்கள்ளி, இலந்தை, நெருஞ்சி,
சில்லி, பிரண்டை, இண்டஞ்செடி, தூரான்கொடி
முதலான வானத்துக்குக் கோரிக்கை வைக்காத
தாவரங்களும் -

நரி, ஓணான், அரணை, ஒந்தி, பூரான், பாம்பு முதலான விலங்கினங்களும் - கழுகு, பருந்து, காடை, கௌதாரி, சிட்டு, உள்ளான், வல்லூறு முதலிய பறவை இனங்களும் மற்றும் மனிதர்களும் வாழும் மண் மண்டலம்.

கரும்பாறையிலும் - சரளையிலும் - சுக்கான் கல்லிலும் முள்மண்டிய நிலங்களிலும் தொலைந்துபோன வாழ்வை மீட்டெடுக்கும் போராட்டம்தான் அவர்களின் 'பொழப்பு'.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை கானல் அலைகள் கதகதவென்று காய்ந்து கொண்டிருந்த அந்த முன்கோடை மாதத்தில் வெயிலை நிலா வெளிச்சமாய்க் கருதி உழுது கொண்டிருந்தார்கள் இரண்டு ஏர்க்காரர்கள். முன்னேர்க்காரர் பேயத்தேவர்; தாத்தா. பின்னேர்க்காரன் மொக்கராசு; பேரன். பேயத்தேவர் நல்ல உயரம். முண்டாசையும் சேர்த்தால் ஆறடி சொச்சம். வேர்வையைப் போலவே வயதையும் வழித்தெறிந்துவிட்ட உடம்பு. மீசைபோல் புருவக்கட்டு. கம்பளி சுத்திரித்த மாதிரி மீசைக்கட்டு. நெற்றி மேட்டிலிருந்து பள்ளம் பறித்து ஆழத்தில் மின்னும் பிரகாசமான கண்கள். நிலம் கிழிக்கும் கலப்பை இருபுறமும் குங்குமம் கொட்டுமே - அதுதான் கலப்பை பிடித்த அவருக்குக் களைப்பு நீக்கும் மருந்து. சில நேரங்களில் அவர் தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வது மாடுகளோடு பேசுவதுபோலவும், மாடுகளோடு பேசுவது தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வது போலவும் தோற்றமாற்றம் நேரும். அவரோடு பழகி அந்த 'ஞானம்' பெற்றாலொழிய அதைப் புரிந்துகொள்வது கடினம்.

ஏலே மொக்கராசு... அழுத்திப் புடிடா மேழிய. உழுது வாடான்னா... குண்டக்கா மண்டக்காக் கோடு போடுறவன்..."

மொக்கராசு பாவம்; சிறுவன். அரைஞாண் கயிற்றின் ஆதரவில் அவிழாதிருக்கும் கால்சட்டை; தலையில் உருமால் - தார்க்குச்சிக்குத் தலைப்பாகை கட்டிய மாதிரி. மாசி வந்தால்

பதின்மூன்று முடியும். கையும் காலும் இன்னும் 'ஆம்பளை'யாய்த் திரளவில்லை. ஆள்தாக்குப் பத்தாது. முடிந்தமட்டும் மேழியழுத்தினான்.

வாய்க்கூடு போடாத முன்னேர் மாடு ஆங்காங்கே முளைத்திருந்த செடி கடித்தது. திடீரென்று கலப்பை நொண்டியடிப்பது கண்ட பேயத்தேவர், "ஏ நொள்ள... அங்க என்ன ராவுறவ" என்று கடிந்து மாட்டின் மீது தார்க்குச்சி பாய்ச்சினார். அதிர்ச்சியில் அது ஒரு சுண்டு சுண்டியதில் தன் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நழுவும் கலப்பையை நேர்செய்ய முயன்று தடுமாறியதில் ஏதோ ஒன்று முட்டியது பேயத்தேவர் காலில். அந்த வலியின் தகவல் முளைக்குப் போய்ச் சேர்வதற்குள் அலைந்த கலப்பையை சாலில் சரிசெய்த பேயத்தேவர் இடதுகால் கட்டைவிரல் நகம் பெயர்ந்து ரத்தம் கொட்டுவது கண்டு உதறினார் காலை. செம்மண்ணில் சிதறி உதிர்ந்தது சில சொட்டு ரத்தம். இடறியது கல்லா? உழவு காட்டுச் சோளத்தாரா? உழவை நிறுத்தவில்லை பெருசு. மதியக் கஞ்சிக்கு ஏர் நிறுத்துவதற்குள் 'அஞ்சு குறுக்கம்' உழுது முடித்து ஆறாம் குறுக்கம் சேர்வதுதான் பேயத்தேவரின் தொலைநோக்குத் திட்டம். அதனால் ரத்தத்தை லட்சியம் செய்யாமல் முன்னேறிக் கொண்டேயிருந்தார் - முன்னேரில்.

தாத்தா தன் காலை உதறி உதறி ஏரோட்டும்போதுதான் மொக்கராசு கவனித்தான் ரத்தத்தை. "தாத்தா ரத்தம்..." - ஏரை நிறுத்தாமல் பதறினான்.

எப்போதுமே ஞாபகப்படுத்தினால்தான் காயம் வலிக்கும். ஏர் நிறுத்தாமல் கவனித்தார் தாத்தா; ரத்தம் நிற்கவில்லை; ஏரை நிறுத்தினார். மேழியைப் பிடித்துக்கொண்டே காயப்பட்ட காலை உச்சபட்சம் உயர்த்திக் கண்களுக்கருகே கொண்டு வந்தார். பிய்ந்த நகத்தின் பெரிய துண்டு ஒன்று தொங்கியது; சதையின் கடைசி இழையில் ஊசலாடியது.

"கழுத... முழிக்கிற முழியப்பாரு" என்று தன் காயத்தைக் கண்டித்துக்கொண்டே, தொங்குநகம் பிய்த்துத் தூர எறிந்தார். குனிந்து உழவுமண் அள்ளினார்; உள்ளங்கையில் தெள்ளினார்.

பேய்பிடித்த பெண்ணுக்குப் பூசாரி விபூதி அடிப்பது மாதிரி காயத்தில் மண் அடித்தார்.

“என்ன தாத்தா.... புண்ல மண் அடிக்கிறிக...?” என்றான் மொக்கராசு பாசத்தில் பதறி.

“மண்ணுதான் சாப்பாடு... மண்ணுதான் மருந்து நம்மளுக்கு...” என்றவர், தன்னால் நேர்ந்த தாமதத்தைச் சகிக்க முடியாமல்- “ஓடறா மொக்க ஓட்டு... உச்சிப் பொழுதாச்சு...” என்று பதறினார் தட்டான்தார்களை நோங்கிய மாடுகளைத் தடுத்தாட் கொண்டபடி. மாடுகளின் நிழல்வைத்தே நேரஞ்சொல்லும் பேயத்தேவர் மதியக் கஞ்சிக்குள் இந்தக் குறுக்கம் உழுது தீருமா என்று சந்தேகப்பட்டார்.

“அழுத்துறா மொக்க... அழுத்துறா...

தை ஒழவு அய்யாட்டுக் கெ(ை)டா...”

விளங்கவில்லை மொக்கராசுக்கு; மவுனம் பேசினான். மவுனம் சம்மதம் என்பதெல்லாம் ஏடு போட்டவர்கள் செய்த இலக்கணம். தாத்தாவுக்கும் பேரனுக்கும் மத்தியில் மவுனம் என்பது கேள்வி. பழமொழி சொன்னவரே பதிலும் சொன்னார்:

“சொன்ன ‘சொலவம்’ புடிபடலையா மொக்க....? ஆயிரம் ஓரம்போடு... ஆட்டுக்கெட மாதிரி ஆகுமா நெலத்துக்கு...? ஆட்டுப் புழுக்கையும் கோமியமும் சேந்தா பொட்டக்காடு பொன் வெளையுமிடா. அப்படி அஞ்ச ஆட்டுக்கெட வச்சா என்ன ஊட்டமோ அப்படி ஒரு ஊட்டமடா தைமாச ஒழவு. சும்மாவா சொன்னாங்க கெழவங்க...?” பேயத்தேவர் நரைத்த மீசை தடவிக்கொண்டு வாலிபனாய்த் தன்னை வரித்துக் கொண்டார்.

“தை ஒழவு அய்யாட்டுக் கெட... தை ஒழவு அய்யாட்டுக் கெட...” - முணுமுணுத்து முணுமுணுத்துப் பழமொழியைப் பாடம் செய்தான் மொக்கராசு.

மாட்டுநிழல் காலடிக்குள் அடங்கும்வரையில் ஏர் நிறுத்தவில்லை பெருசு. அஞ்சகுறுக்கம் உழுதுமுடித்து ஆறாம் குறுக்கத்தில் ஏர்க்கலப்பை இறங்கிய பிறகுதான், “ஹோ ஹோ

ஹோ” என்று மாட்டையமர்த்தினார். மதியக் கஞ்சி குடிக்க நிழல் தேடினார்கள் பொத்தக்கள்ளியின் தாழ்வாரத்தில். பொத்தக்கள்ளிப் புதரோரம் குண்டும் குழியுமாயிருந்த கல்லில் ஒரு மாதிரி ஒருக்களித்து உட்கார்ந்தார் தாத்தா. அவர் வேட்டி கட்டும் தொழில்நுட்பம் மட்டும் இதுவரை விளங்கியதில்லை மொக்கராசுக்கு. எப்போதும் கோவணம் கட்டி அறியாத தாத்தா கோவணத்தின் தேவை தீருமாறும் அதே நேரத்தில் வேட்டிக்கொரு வில்லங்கம் நேராமலும் வேட்டியைத் திரட்டி உருட்டி தன் பாரத்தையெல்லாம் இடத் தொடையில் இறக்கி உட்காருவார். ஆனால் ஒருநாளும் அவரது ‘அந்தரங்க சுத்தி’யை மட்டும் வேட்டி காட்டிக் கொடுத்ததில்லை.

இரண்டு தூக்குச் சட்டிகளில் கஞ்சி. ஒரு தகரக் குடத்தில் குடிதண்ணீர். ‘பாவங்கள் மொத்தம் ஐந்து; சுள்ளிக்காட்டில் குடிதண்ணீரில் கைகழுவுவது ஆறாவது பாவம்’ என்பது பேயத்தேவரின் தண்ணீர்க் கொள்கை. கொஞ்சம் பின்பக்கம் சாய்ந்து கைக்கெட்டிய தூரத்தில் ஆவாரஞ்செடி வளைத்துப் பூவோடு குழை உருவிக் கசக்கித் தேய்த்துக் கைச்சுத்தம் செய்தார். பலங்கொண்ட மட்டும் முக்கி, தூக்குச்சட்டியின் மூடி திறக்க முயன்றான் மொக்கராசு. பித்தளை வாளியின் விலாப்புறம் துழாவிய பேயத்தேவர் கண்கள் ஏமாற்றம் கொண்டு பிதுங்கின.

“எங்கடா மறுமாத்தம்?”

‘மறுமாத்தம்’ - இந்த ஒரு சொல்லில் இருக்கிறது ஒடுக்கப்பட்ட ஜீவன்களின் உணவுமுறை. கூட்டு - பொரியல் - வறுவல் - வதக்கல் - பச்சடி - ஊறுகாய் - அப்பளம் என்றெல்லாம் விரிவுசெய்யப்பட்ட உணவுமுறையிலிருந்து வித்தியாசம் சொல்கிறது “மறுமாத்தம்” என்ற ஒரு வார்த்தை. கஞ்சி - கூழ் - களி - சோறு இவற்றில் ஏதாவது ஒரு உணவு தயாரிக்க மட்டுமே வசதிப்பட்ட உழைப்பாளிகள் மிளகாய் - வெங்காயம் - துவையல் - கருப்பட்டி - வெல்லம் - வற்றல் தேங்காய்ச்சில் இவற்றில் ஒன்றை

முந்தைய ஒரேவகை உணவுக்கு மாற்றமாகத் தொட்டுக் கொள்வது 'மறுமாற்றம்'; அது வட்டாரவழக்கில் 'மறுமாத்தம்'. இதில் இரண்டு மறுமாத்தம் வைத்துச் சாப்பிடுகிறவன் வசதியானவன்; சொகுசுக்காரன்.

'மறுமாத்தம்' பற்றிக் கிழவன் விசாரித்ததும் மொக்கராசு சொன்னான் மூடிதிறக்கும் முயற்சி நிறுத்தி.

"நேத்து ஒரு தப்பு நடந்து போச்சில்ல..."

"என்னா?"

"கானத் தொவையல அரசு தூக்குவாளி அட்டத்துல அப்பிவிட்டாள்ல முருகாயிக்கிழவி... கஞ்சி குடிக்குமுன்ன அதக் காக்கா திண்டுபுடுச்சு. அதனால் இன்னக்கி வேற ஒரு *தூச்சி பண்ணியிருக்கனல்..."

"ஆமா இவரு பெரிய *சாணவாக்கியரு தூச்சி பண்ணாகல்லாமில்ல... தூச்சி. கொண்டாடா இப்படி."

திறக்க முடியாமல் மொக்கராசு முக்கிய தூக்குவாளியைத் தான் வாங்கித் திறக்கமுயன்று தானும் முக்கினார். முக்கலை மறைக்கவும் திறப்பதற்கு அவகாசமும் வேண்டி,

"என்னடா அப்படிச் தூச்சி பண்ணின?" என்றார்.

"காக்கா கொத்தாம - தொவையல மூடிக்கு உள்ளயே அப்பச் சொல்லிட்டேன்"

"நல்லாத்தான் தொவையல் அரைப்பா முருகாயி. கானப்பயிறு மணக்க வறுத்து - அம்மியில வச்ச வலப்பக்கம் தட்டி இடப்பக்கம் தட்டி - லேசாத் தண்ணிதெளிச்சு - ஒரே பதத்துக்கு ஒண்ணா நசுக்கி - ரெண்டு காஞ்சமொளகா - இத்துனுண்டு புளி - ஒரு பல்லோ ரெண்டு பல்லோ பூண்டு எல்லாஞ்சேத்து இழுத்தரைச்சு - வண்டிமைப் பதத்துக்கு

* தூழ்ச்சி என்பதன் வட்டார வழக்கு

* சாணக்கியர் என்பதன் வட்டார வழக்கு.

வந்தப்பறம் குழுவிய அம்மியவிட்டு இறக்காம அதுலயே நிறுத்தி ஒரு பக்கமா ஓராஞ்சாச்சு இடக்கையால் குழவிசுத்தி வலக்கையால் வழிச்செடுத்து வட்டியில போட்டான்னா... அந்த வாசனையே கூப்பிடுமப்பா கூழ..."

பேயத்தேவர் தூக்குவாளி திறந்தார் ஆசையோடு. துவையல் மூக்கைத் தூக்குமென்று எதிர்பார்த்தார். சோளக்கஞ்சிக்கு ஊற்றிவைத்த நீர்மோரின் உள்அலை அடித்துக் கரைந்து போனதுமல்லாமல், நீர்மோரின் நிறத்தையே மஞ்சளாய் மாற்றியிருந்தது துவையல். பார்த்ததும் சோகத்தில் புன்னகை பூத்தார் பேயத்தேவர்.

"ஏலே கேணப்பயலே... இதாட ஒஞ் தூச்சி..? வெளிய அப்பிவச்சிருந்தாலும் காக்கா தின்தது போக மிச்சமிருந்திருக்கும். இப்ப உள்ளதும் போச்சுடா நொள்ளக்கண்ணான்னு ஒக்காந்திருக்கியே"

மொக்கராசு பேசவில்லை; துவையலின் தற்கொலையை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. "இரு தாத்தா..." என்றவன் படபடவென்று எழுந்தான். சிலுவைமரம் தாண்டியோடி இரண்டு மூன்று புதர் தேடி கொத்துவிரல்களாய் மொத்தமாய் நீண்டு வளர்ந்திருக்கும் 'கட்டக்கடகா' பறித்தான். கானமிளகாய்ச் செடியிலிருந்து பிஞ்சும் காயும் பிடுங்கினான். இரண்டையும் பாறையில் வைத்துக் கல்லொன்று எடுத்துக் கால்சட்டையில் துடைத்துத் தட்டினான். உப்பு...? அந்த ஆடம்பரத்துக்கு அங்கெங்கே போவது? தும்பைச் செடி பறித்து அதில் சாறு பிழிந்தான். தும்பைச் செடி பார்த்தது உப்பின் உத்தியோகத்தை. மூன்றையும் ஒன்றுசேர்த்ததில் 'மறுமாத்தம்' தயார். தூக்குவாளி மூடியில் அள்ளியோடிவந்து தாத்தா "மறுமாத்தம்..." என்றான். அவன்மீது ஒரு பாசப் பார்வை வீசிவிட்டுச் சாப்பிட உட்கார்ந்தார் பெருசு.

கடைசிச் சோளப்பருக்கை வரை துழாவித் தின்று கஞ்சித் தண்ணியைத் தூக்கி ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு ஆவாரங்குழையில் கைதுடைத்து வேட்டியின் ஒரு நுனியில்

பெருசு வாய்துடைத்தபோது காடுகிழியக் கேட்டதந்தக் கூக்குரல்.

“பெருசு! எங்க பசுவு சாகக்கெடக்கு. எங்க அப்பன் ஒன்னக் கூட்டியாரச் சொல்லுச்சு”

எதிர்த்த கரட்டில் சாலிமரத்தோடு இறங்கிய ஒற்றையடிப் பாதையில் ஓடிவரும் உருவம் பார்த்து, ‘யார்ரா அவன்?’ என்றார் பெருசு.

“நம்ம மாடுமாத்தி மகன் மாதிரி தெரியுது...” என்றான் மொக்கராசு தூரப்பார்வை பார்த்து.

கண்களை இடுக்கி தூரத்தில் பார்த்து மீசைக்குள் சிரித்துக்கொண்டே, “இல்லடா... அவன் சொட்டையன் மகன்...” என்றார் பெரிசு.

“எப்படித் தெரியும்” என்றான் மொக்கராசு எகத்தாளமாக.

“எனக்குத் தெரிஞ்சு தலையில் கட்ன சிவப்புத் துண்ட் அலுக்காம அலையிற ஒரே பய அவந்தாண்டா...” என்றார். அவன் நெருங்க நெருங்க அவர் அனுமானம் சரியாயிற்று.

வந்தவன் மூச்சடைக்க நின்றான். “பெருசு! பெருசு!” என்றவன் அடுத்த வார்த்தைக்கு மீண்டும் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டான். “எங்க பசுவு ஈத்துவலியெடுத்துக் கெடக்கு... கத்துது... முக்குது... கன்னுக்குட்டி வரமாட்டேங்குது. பேயத்தேவன் பெரியாம்பளையத் தவிர பசுவ யாராலயும் காப்பாத்தமுடியாதுன்னு அனுப்பிவச்சிருக்கு எங்கப்பன்...”

பேயத்தேவர் எழுந்தார். தனக்குத்தானே முனகி அப்படியும் இப்படியும் தலையாட்டினார். பொழுது பார்த்தார்— ஏர்மாடு பார்த்தார்— பேரனைப் பார்த்தார்—

“மொக்க... ஏர்மாட்டை அலுத்து மேய விடுடா வாரேன்” என்றார்.

வார்த்தைகளைத் தேய்த்துத் தேய்த்து “நானும் வாரேன்...” என்றான் மொக்கராசு

சற்றே யோசித்தவராய் “சரி, அலுத்துவுடு மாட்ட. தம் போக்குல மேயட்டும்” என்றார்.

சொட்டையன் மகன் கம்புகொண்டு முள்விலக்கி முன்னேர் புதர்ப்பறவைகள் சிவ்வென்று சிறகடிக்க-காலடியில் சரளைகள் நொறுங்க - தாத்தா முன் நடந்தார்; பேரன் பின் தொடர்ந்தான். கரட்டின் மறுபுறம் துடித்த பசுவின் ‘ம்மா’ என்னும் குரலோசையில் காற்று நடுங்கியது கள்ளிக்காடெங்கும்.

○

2

இயற்கைதான் மனிதனின் ஆசான். தன் இருப்பு அசைவு இரண்டிலும் அறிவு போதிக்கிறது அது. வானமும் பூமியும் வகுப்பறைகளாய் யுகந்தோறும் யுகந்தோறும் அது பாடம் நடத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது. புத்தியுள்ளவன் புரிந்து கொள்கிறான்; வலியுள்ளவன் அறிந்துகொள்கிறான். மனிதனின் படைப்பென்று பூமியில் ஏதுமில்லை; மனிதன் வெறும் கண்டுபிடிப்பாளனே தவிரப் படைப்பாளன் அல்லன். அப்படிப் பார்த்தால் மொழி ஒன்றுதான் மனிதனின் படைப்பு. மொழிகூட ஒலியின் வரிவடிவம்தான். ஒலி மனிதனின் படைப்பல்ல; கண்டுபிடிப்புதான். ஒவ்வொரு கண்டுபிடிப்புக்கும் பின்னால் ஏதோ ஒரு வலி இருந்தே தீரும். வலி சொல்லிக் கொடுக்கும்; வலி கண்டவன் அறியக்கூடவன்.

மஞ்சங்காட்டோடையில் ஈத்துவலியெடுத்துப் படுத்துக்கிடந்த பசுவைப் பேயத்தேவர் கண்ணளந்தார் நிதானமாக.

தண்ணீர்க்குடம் உடைந்துவிட்டது என்பதைப் பெண்குறியில் ஒழுகிய விளக்கெண்ணெய் போன்ற திரவம் விளக்கியது. பெண்ணுறுப்பில் மாசுக்கிய - கண்ணீரில் பீழை வழிய பார்வையில் வலிபரப்பி அது பார்த்தது பேயத்தேவரை.

“கஞ்சிப் பொழுதுக்கு விழுந்ததப்பா. இப்படியும் அப்படியும் முக்குதே தவிர ஈத்தெடுத்த பாடில்ல”

சொட்டையன் பேச்சைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் கீழே குனிந்து மணலில் அமர்ந்து பசுவின் கோணக்கொம்பு பிடித்துயர்த்தித் தாடைதடவி, பசவுக்கொரு ஆசுவாசமும் நம்பிக்கையும் கொடுத்துக் காதுகளின் உட்பக்கம் கைவைத்துப் பார்த்தார் பேயத்தேவர். காய்ச்சல் இருந்தால் காது கதகதவென்று காந்தும். அதனாலும் வலியெடுக்கும். இப்போது காய்ச்சல் இல்லை. வந்தவலி ஈத்துவலிதான். ஆனால் பசு ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் மருகி மருகி இடம்மாறிப் படுத்தது. வலி வந்து வந்து போகிறதென்று புரிந்துவிட்டது அவருக்கு.

“ஏலே மொக்க நீட்டமா ஒரு எருக்கெலங்குச்சி ஓடிடா” என்றார் மென்மையாக.

அவனோடு சொட்டையன் மகனும் சேர்ந்தோடி எருக்கிலையில் இளங்குச்சி - பச்சைக் குச்சி - காய்ந்தகுச்சி ஓடித்துவந்து கொட்டிலார்கள். அவற்றுள் உருண்டு திரண்டிருந்த பச்சைக்குச்சி ஒன்றை முழங்கை நீளத்திற்கு அளந்தொடித்து, பசுவின் பின்பக்கத்தை இடக்கையில் வருடித்தடவி வழிசெய்து உள்ளூறுப்புக்குச் சேதாரமின்றி உட்செலுத்தினார். கிடந்த கிடையாய்க் கிடந்த பசு சில்லென்று சிலிர்த்து அசைந்து அலறியது மின்சாரம் பாய்ந்ததுபோல். சினைப்பசவுக்குச் செயற்கைவலியெடுத்தது. எருக்கிலங்

குச்சியை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்ட தன் வலியை எல்லாம் வயிற்றுக்குள் திரட்டிப் பெண்குறிக்குப் பிரயாணப்படுத்தியது பசு. கால்மணி நேர முயற்சிக்குப் பிறகு முக்கி முக்கிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் முடங்கிப்போனது.

“என்னாச்சோ.... ஏதாச்சோ...” முனகினார் பேயத்தேவர்.

“அந்த வைரவனும் சீலக்காரியும்தான் எம் பசுவையும் கன்டை(கன்று)யும் காப்பாத்தணும்...” என்று சொட்டையன் வானம் நோக்கிக் கும்பிட்டான் கையிலிருந்த கம்போடு.

“பெருச... கண்டு வகுத்துக்குள்ள செத்துக் கித்துக் கெடக்குமோ?”

பேயத்தேவர் நினைத்தும் சொல்லாததை நடுங்கும் குரலில் கேட்டே விட்டான் சொட்டையன்.

“யாருக்கு என்ன பாவம் பண்ண...? அப்படியெல்லாம் ஒண்ணும் ஆகாதப்பா...” என்றார் பெருசு ஆறுதலாக.

“ம்மா...” என்று இருமுறை அலறி தன் பின்புறமெல்லாம் தரையில் போட்டு முன்பக்கம் வலிகாட்டி முனகியது பசு.

சினைப்பசவுக்குள் கன்று செத்துக்கிடந்தால் உடனே எடுத்துவிடுவது உத்தமம். இல்லையென்றால் தாய்ப்பசுவையும் செத்த கன்று கொன்றுவிடும். என்ன செய்யலாம்?... எருக்கிலங்குச்சியைத் தூர எறிந்துவிட்டு - பசுவின் குறியைத்தடவித்தடவி சாந்தம் செய்து, ஆகாயம் பார்த்து மனசுக்குள் ஒருமுறை சாமி கும்பிட்டு - பாம்புப் புற்றுக்குள் புதையல் எடுக்கக் கைவிடுபவன்போல் பயந்து பயந்து பசவுக்கு வலிக்காமல் பசு உறுப்புக்குள் கைசெலுத்திய பேயத்தேவர் உள்ளே... உள்ளே... இன்னும் உள்ளே தன் லட்சியம் துழாவினார்.

முகத்தை இறுக்கிக்கொண்டு பசுக்குறிக்குள் அப்படியும் இப்படியும் அலைந்து விரல்களே விழிகளாய் ஏதோ ஒன்றை அறிந்துகொண்டபிறகு மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்த பேயத்தேவர் விசுக்கென்று கையுருவினார். கையில் மாசு ஒழுகியதையும்

கவனிக்காமல் உதடு கடித்து வானம் பார்த்தார்; அப்படியும் இப்படியும் தலையாட்டினார்.

“சொட்டையா... ரெண்டு சேதி சொல்றேன் ஒனக்கு. ஒரு சேதி நல்ல சேதி...”

“சொல்லப்பா... சொல்லு...”

“கண்டு செத்துப் போயிருந்தா குளுந்து கெடக்கும். ‘கண்டு’ கதகதப்பா இருக்கப்பா... சாகல...”

“நாஞ்சொல்லல... அந்த வைரவனும் சீலக்காரியும்...” என்று வானம்பார்த்த சொட்டையன் கம்போடு சேர்த்து மூன்றுகை உயர்த்தினான்.

“இன்னொரு சேதி சொல்றன் கேட்டுக்க. தலைமாடு கால்மாடா கால்மாடு தலைமாடா ‘கண்டு’ எடம்மாறிக்கெடக்கு. அதான் இந்த முக்கு முக்கியும் ஈத்தெடுக்கல”

“யாத்தே!” என்றலறிய சொட்டையன் “எப்படியாச்சும் எங்குடும்பத்தைக் காப்பாத்து பெருசு” என்று பதறினான்.

சொட்டையன் சொன்னது பொய்யில்லை. விவசாயக் கலாசாரத்தில் ஆடுமாடுகள் குடும்பத்தின் அங்கம். பிள்ளைகளைப்போலவே ஆடுமாடுகளுக்குப் பெயர் வைப்பதும் - தான் பசித்திருந்தாலும் தன் ஜீவராசிகள் பட்டினி கிடக்காமல் பார்த்துக் கொள்வதும் - ஆடுமாடுகள் செத்தால் ஆளாளுக்கு இழவு கேட்பதும் - கள்ளிக்காட்டுக் கலாசாரம். பெண்ணுக்கும் பசவுக்கும் ஒரே நேரத்தில் பிரசவவலியெடுத்தால் பெண்ணைவிடவும் மகிழ்ச்சிதருவது பசுதான். காரணம் - ஒரு பெண், பெண்சிசுவைப் பிரசவித்தால் இடிவிழுந்த வீடாகிவிடுகிறது குடியானவன் வீடு. அவர்களின் சமூக வாழ்வில் ஆண் வரவு; பெண் செலவு. பசு அப்படியில்லை. அது காளங்கன்று ஈன்றாலும் கிடரிக்கன்று ஈன்றாலும் வறுமையின் வாசலுக்கு அது வரவுதான். ‘ஒரு மாடு குடும்பங்காக்கும்; ஒன்பது மாடு குலங்காக்கும்’ என்பது விவசாய வாழ்வில் வேரோடிய

நம்பிக்கை. ஒரு முருங்கைமரம் - ஒரு பசு - ஒரு வெட்டரிவாள் மூன்றுமிருந்தால் என்பது சதுர அடியில் அறுபது வருடங்களைப் பத்து மைல் சுற்றளவில் வாழ்ந்துவிட்டுப் போய்விட முடிகிறது.

'எப்படியாச்சும் எங்குடும்பத்தக் காப்பாத்து பெருசு' என்று சொட்டையன் சொன்னது பெரிய வார்த்தையில்லை என்று தெரியும் பேயத்தேவருக்கு. உள்ளங்கால் சுடும் ஓடைமணலில் முக்கி முனகி மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்த பசுவின் பிரசவத்துக்கு அடுத்தென்ன செய்வது என்று யோசித்தார் அவர்.

"ஏலே! என் முழங்கை நீளத்துக்குக் கயிறு கொண்டாங்கடா..." என்றார் பசுவைப் பார்த்தபடி.

மொக்கராசுவும் சொட்டையன் மகனும் ஆளுக்கொருபக்கம் ஓடி உடனே திரும்பினார்கள் மாட்டின் தாம்புக்கயிறுகளோடு. முள்முள்ளாய் இருந்த தென்னங்கயிறுகள் அவை.

"கொச்சக்கயிறு உறுத்துமிடா... நூல்கயிறு கொண்டாங்கடா நோலி மகன்ங்களா..." சீறியது பெருசு.

அவ்விடம் அந்நேரம் எங்குபோவது நூல்கயிற்றுக்கு? பசுவின் துயரங்கண்டு மேய்தல் மறந்துநின்ற காராம்பசுவின் மூக்கணாங்கயிறு கழற்றி ஓடிவந்தான் மொக்கராசு. அழுத்தமான கயிறு அது; ஆறு பிரி கொண்டது. அதைக் கத்தியால் அறுத்துக் இருபிரி எடுத்து - ஒரு பிரியாய்த் தொடுத்து - தொடையில் திரித்துக் கயிறாக்கினார். அந்த ஒரு முழக்கயிற்றை வலக்கையின் ஐவிரல் இடுக்கில் கோத்துக் கொண்டு களமிறங்கினார்.

கயிறுகோத்த கரம், கவனமாய்... மெ...து... வாய் முழுக்க உள்நுழைந்தபோது உயிர்துடித்த பசு திமிறி உதறியது. பசுவின் உள்நாட்டில் அலைந்த பேயத்தேவரின் வலக்கரம் கன்றின் தலைதேடித் தலைதேடித் தவித்தது. கொழுக் மொழுக்கென்று ஏதேதோ தட்டுப்பட்டதே தவிர கன்றின் தலைசிக்கக் காணோம்.

இடம்மாறி மடங்கிக் கிடந்த கன்றின் கால்களில் ஒன்றை ஒதுக்கி, உள்கூட்டின் இன்னொரு துருவம் ஏகியபோது தள்ளிக்கிடந்த தலை தட்டுப்பட்டது. விரலில் சுற்றிய நூல்கயிறு நழுவிவிடாமல் தடவித்தடவிக் கன்றின் மேல்தாடை கீழ்த்தாடை கண்டறிந்தது பேயத்தேவர் கரம். ஆட்காட்டி விரலை அழுத்தமாய் உட்செலுத்திக் கன்றின் வாய்திறந்து உள்ளங்கையிலிருந்த நூல்கயிற்றைக் கீழ்த்தாடையில் பின்னினார். பிடிமானம் சரிதானா என்று லேசாய் இழுத்தும் பார்த்துக்கொண்டார். சரி என்று பட்டதும் கயிற்றை இழுத்தார். வரவில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் இழுத்தார்; நகரவில்லை. கன்று சேதமாகிவிடக்கூடாதே என்று கவலைப்பட்டார். ஏதோ கந்துவட்டிக்குக் கடன் வதுலிக்க வந்தவன் திண்ணையைவிட்டு எழுந்திருக்கமாட்டேன் என்று அடம்பிடிப்பதுமாதிரி வடம்போட்டு இழுத்தும் வரவில்லை கன்று.

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனந்தளராத பேயத்தேவர் உள்ளிருக்கும் கையை உருவாமலே "தண்ணி இருக்காடா தண்ணி...? ஊத்துங்கடா பசுமேல..." என்று உத்தரவிட்டார். தூக்குவாளியிலிருந்த தண்ணீரைத் தூக்கி ஓடிவந்து பசுவின் அடிவயிற்றில் அடித்தான் சொட்டையன். இறுக்கமாயிருந்த பசு அந்தச் சில்லிப்பில் சிலிர்த்து அதிர்ச்சியில் நெகிழ்ந்து கொடுத்தது. அந்த நெகிழ்ச்சியின் நிமிடங்களில் தாடையில் மாட்டியிருந்த கயிற்றை ஒரு சுண்டு சுண்டினார் பேயத்தேவர்.

"வருதே..."

ஆகா வருதே...

வந்திருச்சே..."

வயிற்றுக்குள் கல்லாய்க் கிடந்த கன்று கனிந்து இளகலாயிற்று. இடம்மாறிக் கிடந்ததால் பாதிவழி வந்த கன்றின் தலை பின்னிக் கொண்டது பின்னங்காலிடுக்கில். காலிரண்டையும் மடக்கி மடக்கித் தடவித் தடவி தலை வெளியேற வழிசெய்து தன் அறிவு - பலம் - அனுபவம்

மூன்றையும் வலக்கையில் பாய்ச்சிக் கடைசியாய் ஒரு இழு இழுத்தார் பேயத்தேவர். ஈரப்பசையில் வழக்கி மாகம் அக்கியும் ஒழுகப் பொசுக்கென்று பூமியில் விழுந்தது கன்று.

“சாமி... எம்பசுவக் காப்பாத்திட்ட சாமி...” – கத்தினான் சொட்டையன் காடுகிழிய.

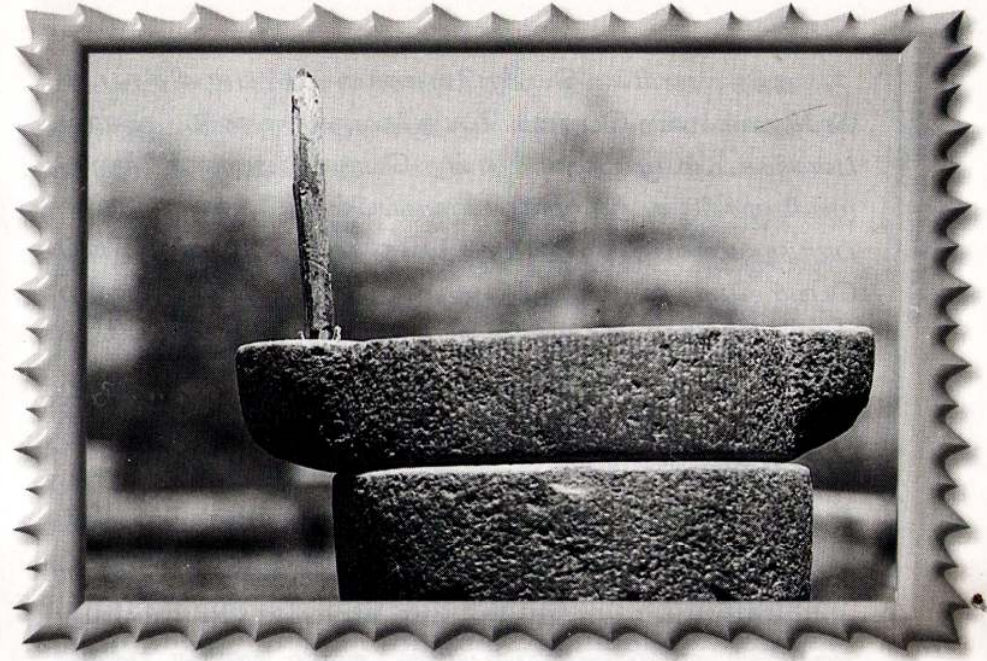
அறுபடாத தொப்பூழ்க்கொடியைக் கட்டைவிரல் நகத்தில் கிள்ளிக் கன்றுக்கு முடிபோட்டதில் கடமை முடிந்தது. ஓடைமணலள்ளிக் கரகரவென்று தேய்த்துக் கைத்தாய்மை செய்து மோந்துபார்த்தபோதும் மாசின் வாசம் மறையவில்லை பேயத்தேவருக்கு. சோற்றுக்கற்றாழையில் ஒரு கீற்றறுத்து அதன் சோறுதேய்த்துத் துடைத்து மோந்து பார்த்தும் முகஞ்சுழித்தார்.

கவனித்த மொக்கராசு களுக்கென்று சிரித்து “மாகவாசம் போயி சோத்துக்கத்தாழ வாசம் வந்துருச்சே... இப்ப என்ன பண்ணுவ தாத்தா...?” என்றான்.

“எல்லா வாசனையையும் விடக் கெட்டவாசனை மனுசவாசனைதான்... அத எந்தத் தண்ணியில கழுவுவ? போடா போடா போக்கத்த பயலே!”

வெயில் தாழ உழவுமுடித்து, ஏர் அவிழ்த்து, கலப்பையைத் திருப்பி நேர்க்காலில் மாட்டிவிட்டு, அங்கங்கே தட்டுப்பட்ட முள்விறகு சேர்த்து அதைக் கயிறுகட்டி இழுத்துக் கொண்டே விளக்கேற்ற வீடுவந்து சேர்ந்தபோது மாடக்குழியோரம் சுவரில் முதுகுசாய்த்துக் கால்நீட்டி அமர்ந்திருந்தாள் செல்லத்தாயி. பேயத்தேவரின் மூத்த மகள்; பிரசவத்திற்கு வந்திருப்பாள் போலிருக்கிறது. ஆனால் அவளுக்கு அது ‘இரண்டாம் தலைப் பிரசவம்’.

○

3

இங்கு செல்லத்தாயி புராணம் சிறிது சொல்வோம். நடுத்தர உயரம் - மாநிறம் உள்ளவள் - தலைக்கும் முகத்துக்கும் ஒரே நேரத்தில் தேங்காய் எண்ணெயோ விளக்கெண்ணெயோ தேய்ப்பாள். சகிக்கமுடியாத அவலட்சணமில்லை - வியக்கமுடிந்த அழகுமில்லை. முப்பதுக்கும் நாற்பதுக்கும் இடைப்பட்ட வயதிருக்கும் அவளுக்கு. பிறந்ததேதி குறித்துவைக்கும் மேட்டுக்குடித் தனமெல்லாம் தெரியாது அவர்களுக்கு. தக்காளிக்கூடை, மஞ்சள் ஓரணாவுக்கு விற்ற ஓர் அடைமழை மாதத்தில் அவள் பிறந்ததாய் ஞாபகம் பேயத்தேவருக்கு.

அந்த ஊரில் பெண்பிள்ளையைப் பள்ளிக்கூடம் சேர்த்தவர் என்ற பெருமை பேயத்தேவருக்கு உண்டு. ஆனால் பள்ளிக்கூடம் முடித்தவள் என்ற பெருமை அவளுக்கில்லை. முக்கி முக்கிக் கடந்த மூன்றாம் வகுப்பில்கூட அவளால் படம் பார்த்து உருவஞ்சொல்ல முடிந்ததே தவிர எழுத்துக்கூட்டிப் பெயர் சொல்ல முடியவில்லை. ரெட்டை ஜடையில் ஒற்றை ஜடை பிடித்து உயரத்தூக்கிய வாத்தியாரின் கையைக் கடித்துக் குதறிவிட்டு ஓடிவந்தவள்தான். அன்று முதல் மாட்டுமணிச் சத்தம்கூட, பள்ளிக்கூடத்து மணிச்சத்தமாய் ஈயங்காய்ச்சி ஊற்றியது இருகாதில்.

என்னவோ தெரியவில்லை - சின்னவயதிலிருந்தே அவள் சிரித்ததில்லை. வறட்டு ஓட்டில் வறுபட்ட கல்லுப்பயறு மாதிரியே கடுகடுவென்றிருப்பாள். அவள் ஆளான புதிதில் 'அவுக ஆத்தா' உளுந்தங் களியும் நல்லெண்ணெயும் சேர்த்து உதிரிக் கருப்பட்டித்தூள் விரவிக் கொடுக்க, கருப்பட்டி 'பத்தாது' என்று களித்தட்டைத் தூக்கிக் கதவிலடித்த கோபக்காரி.

மாடுமாதிரி வேலையும் செய்வாள். 'ஓத்த' ஆளாய் பத்துப்படி சோளம் *திரிப்பாள். கோழி கூப்பிட எழுந்து வாசல் தெளித்துக் கோலம்போட்டு, கொட்டம் பெருக்கி, சாணியள்ளி, பண்டபாத்திரம் தேய்த்து 'சலக் சலக்' என்று தயிர் கடைந்து, காலைக் கஞ்சிக்கு மறுமாதம் அரைத்து வேலைக்குப் போகும் ஆட்களுக்குக் கும்பா நிறையக் கூழ் ஊற்றி வைத்து, ஆடுமாடு ஓட்டிப்போகும் பண்ணைக்காரர்களுக்கு முளைக்கப்போட்ட கம்போ பயறோ முடிந்து கொடுத்து எல்லாரையும் அவரவர் திசைக்கு ஏவிவிட்டு அவள் முதல்வாய்க்கூழ் குடிக்கிறபோது கஞ்சிப்பொழுது கடந்தேபோய்விடும்.

* திரிகை-கையால் சுற்றி தானியங்கள் அரைக்கும் அரைகல்.

ஓடியாடி வேலைசெய்தாலும் ஒருபோதும் அவள் களைத்துப்போனதில்லை. உருட்டுக் கட்டை உடம்பு அவளுக்கு; ஓங்கு சாங்கான பிறவி.

ரோஷக்காரி அவள். தன் மீதோ தன் குடும்பத்தின் மீதோ ஒருசுடுசொல் விழுந்தாலும் பத்திரகாளியாகிவிடுவாள்; பஞ்சு பறத்திவிடுவாள். ஒருநாள் அப்படித்தான் செங்கானூத்துக் கரட்டில் விறகெடுத்தாள். பச்சைக் கிலுவையும் ஓடசாலி மரமும் கருவேலங் கட்டையும் கட்டி முடித்ததில் பேய்க்கனம் கனத்தது. அவளாகச் சுமையேற்ற முடியவில்லை. 'மம்பட்டி வேலை'க்குப்போய்விட்டு, வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த ஒருவனை அழைத்து "ஏ செவனாண்டி தூக்கிவிடறது," என்று எதார்த்தமாகக் கேட்டாள்.

அவள் சொன்ன அதே வார்த்தையை சிறிது தேய்த்துச் சிலேடை செய்து தன் எச்சிலை வார்த்தையில் ஒழுகவிட்டு "தூக்கிவிடத்தானே..? வாரேன்..." என்றான் சிவனாண்டி.

அந்த தொனியின் நக்கல் பொறுக்காத செல்லத்தாயி விறகுக்கட்டிலிருந்து ஒரு கருவேலங்கட்டை உருவினாள் "எடுபட்ட நாயே!" என்று விரட்டி விரட்டி அடித்தாள். கரட்டுக்காட்டு ஆடுமாடுகள் தறிகெட்டோட அடித்தாள். முகமும் முதுகும் கிழிந்து கவுண்டர்காட்டுச் சோளத் தட்டைக்குள் ஓடிஒளிந்தான் சிவனாண்டி.

ஈரமும் உண்டு அவளுக்கு. அவளை நெருப்பென்று தள்ளவும் முடியாது. இனிப்பென்று கொள்ளவும் முடியாது. பொதுக் கிணற்றில் குடிதண்ணீர் இறைக்கக் குடங்கொண்டு போனாள் செல்லத்தாயி. கிணற்றுக்குள் கதறிப்பறந்தது காகமொன்று. கிணற்றின் உள்வட்டப்பொந்தில் அது கட்டிய கூட்டிலிருந்து தவறிவிழுந்த குஞ்சு தண்ணீரில் கிடந்தது. பதறிப்போனாள் செல்லத்தாயி. "யாத்தே!" என்று நெஞ்சில் ஒருகணம் கைவைத்து நின்றாள். மிதக்கும் குஞ்சருகே வாளி வீசினாள். என்னதான் முயன்றும் சின்னக்குஞ்சு வாளியில் சேரவில்லை. அவள் கொஞ்சங்கூட அஞ்சவில்லையே. உருளையில் கயிற்றை உருவாஞ்சருக்கிட்டுச் சரசரவென்று

கிணற்றிலிறங்கினாள். குஞ்சைக் கூடுசேர்த்து - காகத்திடம் 'கொத்தும் பெத்து' சொட்டச்சொட்டக் கரையேறினாள்.

கோபத்தையும் கண்ணீரையும் முந்தானையின் எந்தப்பக்கம்தான் முடிந்திருப்பாளோ? அவள் கூப்பிட்ட குரலுக்கு நான் முந்தி நீ முந்தி என்று ஓடிவரும் இரண்டும்.

தன் உணர்ச்சிகளைக் கோபமாய், கண்ணீராய் வடிந்தோட விட்டாலும் தன்னை முட்டாளாக்க முனைபவர்களை மட்டும் அவள் மன்னிக்கமாட்டாள். விளக்குவைத்தபிறகு வீட்டுக்கு வெளியே தரக்கூடாத பொருள்கள் என்று ஒரு பட்டியல் உண்டு கிராமத்தில். எது கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாமாம். ஆனால் உப்பும் சுண்ணாம்பும் ஆகவே ஆகாதாம்.

ஒரு நாள் அப்படித்தான். வீடு பெருக்கி, விளக்கேற்றி, பஞ்சாரத்தில் கோழியடைத்துக் கொண்டிருந்தபோது ஓடோடிவந்தாள் பூதிவாடன் பொண்ணு.

“செல்லத்தாயி! செல்லத்தாயி! கிழவிக்குப் பூரான் கடிச்சிருச்சு; வெடுக்வெடுக்குன்னு வெசம் ஏறுது. கடிவாயில வைக்கணுமாம்; சுண்ணாம்பு குடு... சுண்ணாம்பு”

திடுக்கிட்டாள் செல்லத்தாயி. கொடுக்கக்கூடாது சாஸ்திரப்படி. ஆனால் சாஸ்திரம் தள்ளிவைத்து தர்மம் காத்தாள். ஓடிச்சென்று சுண்ணாம்புச் சட்டியில் சுட்டுவிரல் விட்டமுத்திக் கொள்ளைச் சுண்ணாம்பு கொடுத்தனுப்பினாள். சற்று நேரத்தில் கட்டாந்தரையில் வெண்கலச்சட்டி உருண்டதுபோல் சிரிப்பொலிகேட்டது பக்கத்து வீட்டில்.

“வெத்தலைக்குச் சுண்ணாம்பு கேட்டியில்ல... செல்லத்தாயை ஏச்சுபுட்டேன் ஏச்சு...” என்று கிழவியோடு வெற்றி கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள் பூதிவாடன் பொண்ணு. பொறுப்பாளா செல்லத்தாயி? உடம்பின் உஷ்ணமெல்லாம் நெற்றிப்பொட்டில் ஏறிக் கபாலம் பிளக்க - பூதிவாடன் பொண்ணை உரலில் போட்டு - உலக்கையால் இடித்து திரிகையில் இட்டுத் திரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. உக்கிரமானாள். சுண்ணாம்புச் சட்டியிலிருந்த

சுண்ணாம்பை யெல்லாம் ஒரு கையில் வழித்தெடுத்து ஓடினாள். பூதிவாடன் பெண்ணைக் குடுமிபிடித்துத் தரையில் சாய்த்துப் பச்சை மண்ணென்றும் பாராமல் உள்ளங்கைச் சுண்ணாம்பையெல்லாம் கண்காது மூக்கெல்லாம் இழுகிவிட்டாள் இழுகி. “செல்லத்தாயி இஞ்சச்சவாச்சி இல்லடி” என்று அவள் கத்திய கத்தல் மட்டும் முத்தாலம்மன் கோயில்வரைக்கும் கேட்டதாய்ச் சொன்னார்கள் காதுள்ளவர்கள்.

அந்தப் பட்டிக்காட்டில் தட்டாஞ்சிட்டுமாதிரி சுதந்திரமாய்த் திரிந்தவள் தன் வாழ்வில் எதிர்பாராத இடிகளையெல்லாம் சந்தித்துவிட்டாள். ஆடத்தெரியாத ஒருத்தியின் கையில் அடிக்கடி தவறி விழும் சொட்டாங்கல்லாய்த் தப்பும் தவறுமாய் அவளை ஆடிவிட்டது காலம்.

“ஏலே ராசா... மொக்கராசு... சொகமா இருக்கியா...?” செல்லத்தாயி குரல் நடுங்கியதா தளும்பியதா இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் கலங்கியதா என்று கண்டறியக்கூடவில்லை. அவன் அவளைக் கண்களால் வாங்கிக் கொண்டானே தவிரக் காதுகளால் வாங்கவில்லை.

கொட்டத்தில் மாடுகட்டி, வெட்டுக் கட்டையில் சோளத் தட்டை நறுக்கி, காடிநிரப்பி, பஞ்சாரம் சேராமல் ஓட்டுக்கூரை இருட்டில் ஒதுங்கிப்போன சேவலை “வா வா வா வக்... வக்... வக்...” என்று கோழி ஒலி செய்து அதை இறக்கி இனஞ்சேர்த்து, அண்டாத் தண்ணீர் மொண்டு முகங்கழுவி, காலுக்கு நீருற்றி ஒருகாலால் மறுகால் தேய்த்து உருமால் அவிழ்த்து முகந்துடைத்து, செல்லத்தாயி பக்கம் முகம் காட்டாமல் “கருவாட்டுச்சாறு இன்னைக்காச்சும் ஒறைக்கப் புளிக்க வச்சிருக்கியா கெழவி...” என்று முருகாயி பக்கம் திசைமாறினான் மொக்கராசு. மாடுகத்தினால்

திரும்பிப்பார்க்கிறவன் தான் அழைத்தும் திரும்பிப்பாராதது கண்டு உள்ளுக்குள் உடைந்து நொறுங்கினான் செல்லத்தாயி. நிறைமாதக்காரி அழக்கூடாது என்பார்கள். புகையேறிய லாந்தர் வெளிச்சத்தில் முழுசாய்த் தெரியவில்லை என்றாலும் அவள் குழறிக் குலுங்குகிறாள் என்பதை- சுவரில் நீண்டுவிழுந்த நிழல் சொல்லியது.

மாடு கன்று சரிபார்த்து ஆட்டுக்கு அகத்திக்குழை கட்டிவிட்டு மகளை நோக்கிவந்த பேயத்தேவர் பாசத்தோடு பேசத்தொடங்கினார்.

“நீயாவா வந்த தாயி...?”

“வேற விதி...? சுடுகாட்டுக்குக்கூட நானாத்தான் நடந்து போயிப்படுத்துக்கணும்...”

“அப்பன் இருக்கேன்ல்ல... அழுகாதம்மா. ஆத்தாளப் பாத்தியா...”

“பார்த்தேன்.”

“எப்படி இருக்கா?”

“இப்பவோ பெறகோன்னு கெடக்கா...”

ஒரு சிம்னி விளக்கு அழுதுகொண்டே எரிந்துகொண்டிருந்த உள்ளறையிலிருந்து வலியோடு கேட்டதொரு வயதான முனகல்.

பேயத்தேவர் பொழுதுவிழுந்துதான் குளிப்பார். உச்சியிலிருந்து பாதத்திற்குப் பயணம் போகாமல் பாதத்திலிருந்து உச்சிக்குப் பயணம் போவார். கொஞ்சம் ‘வெந்நித்தண்ணி’ வேண்டும் அவருக்கு. அதை யார் அளாவினாலும் பிடிக்காது. அவரே அறிவார் அவர் பதம். வெந்நீரில் தண்ணீர் கலக்காமல் தண்ணீரில் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் வெந்நீர் கலப்பார். வலக்கை வெந்நீர்

ஊற்ற இடக்கை அண்டாவில் கிடக்கும் பதஞ்சொல்ல. தண்ணீரின் சில்லிப்பு மாறி - மார்கழி மாதத்து அக்குள் வெப்பம் மாதிரி - ஓர் இளஞ்து வரும்போது ஒரு சொம்பு நீர் கொண்டு தொடையுற்றிச் சோதிப்பார். ஒரு பாணை வெந்நீருக்கு ஒரு சொம்பு பதம். உடனே உருமால் கோவணமாகும். ‘வெந்நீரில் சுகங்கண்டு தன்னைமறந்து மோனநிலை தலைப்பட்டு அலுப்பு அழுக்கு இரண்டையும் கழுவி வேட்டியைக் கட்டியும் கட்டாமலும் கோவணம் உருவி அதையே பிழிந்து துண்டாக்கித் துவட்டிக் கொள்வார்.

ஈரத்துண்டைப் பஞ்சாரத்தில் காயப்போட்டுவிட்டு ஒற்றைக்கல் படியேறித் தாழ்வாரங் கடந்தார் முனகிக்கிடந்த மனைவி அழகம்மாளைத்தேடி.

அம்மிக்கல்லில் ஆறிக்கொண்டிருந்தது ஆவிபறக்கும் கேப்பைக்களி. மொக்கராசைப் பொறுத்தவரையில் அது சர்க்கரைபோடாத அல்வா. கேப்பைக்களியை அகப்பையில் அள்ளி, களியின் தலைவழியே கருவாட்டுச் சாறுற்றி, கருவாடும் கத்தரிக்காயும் மிதக்க மிதக்கத் தாழ்வாரத்தில் வைத்தாள் முருகாயி. செல்லத்தாயிடம் ஒரு தட்டை நீட்டி - “தின்னாத்தா தின்னு...” என்றாள் பரிவோடு. இரண்டுமுறை களி வாங்கி மூன்றுமுறை சாறுவாங்கிச் சாப்பிட்டு முடித்தானே தவிர, செல்லத்தாயி பக்கம் திரும்பி ஒருவார்த்தையும் பேசவில்லை மொக்கராசு. செல்லத்தாயி சொட்டுச்சொட்டாய் அழுதாள் சுவரில் சாய்ந்து.

கிராமத்து இரவு ஆழமானது. நிஜமான நிசப்தம் நிலவுவது. பகலெல்லாம் தேய்ந்தவர்கள், பன்னிரண்டு மணி நேரம் உழைத்தவர்கள், பகல் தூக்கத்தைத் தரித்திரமென்று சபிப்பவர்கள், இரவில் முற்றும் மறந்து தூங்குவார்கள் மூச்சுவிடும் பிணங்களாய். எங்கோ ஊளையிடும் நாயோசை - பாம்புமாதிரியான பிராணிகள் பஞ்சாரத்துக்குள் புகுந்தால்

அடிவயிற்றில் சிறகடித்துக் கிளம்பும் கோழியோசை - கிளைகளோடு காரசாரமாக விவாதிக்கும் காற்றின் பேரோசை ஈயோ கொசுவோ கடித்தால் தலையாட்டும் மாட்டின் மணியோசை போன்ற அஃறிணை ஓசைகளும் - நோயாளிகளின் இரும்பு முனகல் ஓசைகளும் தவிர மற்றபடி மௌனத்தின் கர்ப்பப்பைதான் ஒரு கிராமத்தின் இரவு.

நடைவாசல் திண்ணையில் வைக்கோல் பரப்பி, - வைக்கோல் மேல் சாக்குவிரித்து - சாக்கின்மேல் துண்டுவிரித்து - கையிரண்டும் தலையணையாய்ப் படுத்திருந்தாலும் அன்றுமட்டும் தூக்கம் வரவில்லை மொக்கராசுக்கு. நடுச்சாமம் கடந்துவிட்டது. எத்தனை முறைதான் புரண்டு படுப்பது? சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான். மண்ணெண்ணெய் குடிக்குமென்று திரிகுறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த லாந்தர் விளக்கு எச்சரித்துக் கொண்டேயிருந்தது எரியும் திரி தீரப்போகிறதென்று. நடைவாசலைவிட்டுக் குதித்தான். தாழ்வாரத்து மூலையில் ஒரு தூக்க மூட்டையாய்க் கிடந்த செல்லத்தாயி நோக்கி நடந்தான். அவளருகே உட்கார்ந்தான்; அழுதான். வலக்கரத்தால் அவள் தலைகோதினான். நடுங்கும் கரங்களால் அவளது நிறைமாத வயிறு தடவினான்.

“இன்னைக்கி நீ இன்னொருத்தன் புள்ளைய வயித்துல சொமக்கலாம். ஆனா என்னச் சொமந்த வயிறும் இதுதானே ஆத்தா!” - மொக்கராசின் கண்களில் திரண்டு கன்னத்தில் உடைந்தோடியது ஊமைக்கண்ணீர்.

○

4

ஒரு விடியக்கருக்கல். சில மனிதர்களைக் கோழிகளும், சில கோழிகளை மனிதர்களும் எழுப்பிவிடும் கிராமத்து அதிகாலை. இருக்கட்டுமா போகட்டுமா என்று துரியனிடம் மல்லுக்கு நின்றது இருட்டு. கட்டையன் காட்டுச் சோளக்காட்டுக்குள் நுழைந்தான் மொக்கராசு-பால்மாட்டுக்குப் புல்லறுக்க. ஏழுவயதிருக்கும் அப்போது அவனுக்கு. அவனோடு புல்லறுக்க வந்தார்கள் கூழ்மாயி-மோழையன் என்ற இரண்டுபேரும். -மீசைகட்டத் தொடங்கிவிட்ட விடலைப் பயல்கள் அவர்கள்; ஆனால் விஷப்பயல்கள். அவர்கள் போகிறபோக்கில் எச்சில் துப்பினாலும் வீடு வெந்துபோகும் என்று ஊர்பேசும்.

அது ஐப்பசி மாதத்து ஆரம்பம். இந்த மழை மாதம்தான் அந்தக் கள்ளிக்காட்டுக்கு எத்தனை

சோபிதம் சுமந்து வருகிறது! செம்மண் காட்டில் பச்சைத்தீப் பிடித்தமாதிரி வளர்ந்துநின்றது சோளத்தட்டை. இரவெல்லாம் மழையாடி அதிகாலை வெயிலாடி, குளித்துத் தலையுயர்த்தும் பருவப்பெண்ணாய்ச் செழித்துநின்றது கள்ளிக்காடு ஒரு வசீகரவனப்போடு. சோளக்காட்டுக்குள் செக்கச் சிவந்த பாப்பாத்திப் பூச்சிகள் - ஊர்ந்து செல்லும் ரத்தத்துளிகளாய். சோளத்தோகையில் உருண்டு தேங்கிநிற்கும் மழைத்துளிகள் காற்றின் தள்ளலுக்குத் தாங்காமல் 'வந்துட்டேன் வந்துட்டேன்' என்று உருண்டு விழுந்து புல்லின் பனித்துளி உடைத்துச் சங்கமமாகும்.

தட்டான் பூச்சிகளும்-சில்வண்டுகளும் - ஒரு முனையில் குரல்கேட்டு மறுமுனையில் கலைந்தோடும் காடைகளும் - சடக்கென்று கவுட்டுக்குள் புகுந்தோடும் வெள்ளெலிகளும் - இரைதேடி வந்துபோன பாம்பின் தடமும் - தலைகாட்டி மறையும் கீரிகளும் சோளக்காடு கொடுக்கும் சொல்லமுடியாத அனுபவங்கள்.

உட்கார்ந்தோ - நின்றோ - ஓடிக்கொண்டோ - அறுத்தால் புல் சேராது; மண்டியிட்டு அறுக்க வேண்டும். முழங்கால் நிலம்பதிய மண்டியிட்டு நகர்ந்தபடி இடக்கை புல்லின் குடுமிபிடிக்க வலக்கைகொண்ட *வாங்கருவா தூர் வாங்க பரபரவென்று பாம்பாய் விரையத் தெரிந்தவன் எவனோ அவன்தான் கஞ்சிப்பொழுதுக்குள் வீடுவந்து சேருவான் கட்டோடு.

தரைநீச்சலடிப்பவனாய் மொக்கராசு புல்லறுத்து முன்னேற முன்னேற கூழ்மாயி மோழையன் இருவரும் திட்டமிட்டுப் பின்தங்கி மொக்கராசு அறுத்துவைத்த புல்லில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் அள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். பச்சைத் திருட்டு!

தன் உழைப்பு தன் முதுகுக்குப் பின்னால் திருடப்படுவதைக்கூடக் கண்டு கொள்ளாமல் கருமமே

கண்ணாயிருந்தான் மொக்கராசு.

முற்றும் புல்லறுத்து முடித்துவிட்டு, சிதறிக்கிடந்த புல்லையெல்லாம் சேர்த்துக் கட்டியபோதுதான் மொக்கராசுக்குத் தெரிந்தது சோளக்காட்டு ஊழல்.

“ஏய்... இது நல்லால்லப்பா. எம்புல்ல எங்கட்ல சேத்துருங்க” என்றான் மொக்கராசு கோபத்தில் பணிவு குழைத்து.

“ஏலே கூழ்மாயி... இங்க பார்ரா இவன் அறுத்த புல்ல நம்ம கட்டிக்கிட்டமாமில்ல” - மோழையன் பொய்க்கோபத்தில் பொங்கினான்.

“நம்ம கிரகஞ்சரியில்லப்பா. *கம்புக்கூட்ல புல்லு மொளைக்காத பயல்லாம் நம்மளக் களவாணிங்கிறான்..?” -சலித்துக்கொண்டான் கூழ்மாயி.

மொக்கராசுக்கு அழகையாய் வந்தது. தொண்டைக்குள் யாரோ பம்பரஞ்சுற்றுவதாய்ப்பட்டது.

“ஏண்டா மொக்க... எதுக்குடா ஒனக்கு இத்தந்தண்டிப் புல்லுக்கட்டு...?” பேச்சை மாற்றினான் மோழையன்.

“பால் மாட்டுக்கு” என்றான் மொக்கராசு கண்கசக்கி.

“ஒரு பால்மாடுதான் ஒங்கவீட்ல. அதுக்கு இது பத்தாதா?”

“அதில்ல கூழ்மாயி. அவுக வீட்டுக்கு இன்னொரு பால்மாடு வரப்போகுதில்ல. அதுக்குஞ் சேத்துத்தான் புல்லறுக்கிறான் மொக்கராசு”

“இன்னொரு பால்மாடா..?”

“இவுக ஆத்தா ரெண்டாங்கல்யாணம் பண்ணப்போறாள்ல. பத்தாம் மாசம் பால்குடுக்க மட்டா...?”

துடித்துப்போன மொக்கராசு தன் வயது மறந்து வலிமை மறந்து “ஏலே வெண்ணெ” என்று கத்திக் கொண்டே

மாடுமுட்டும் பாவனையில் ஓடிச்சென்று தன் தலையால் அவன் மார்பில் மோதினான்.

சோளத்தட்டைகளுக்கு மத்தியில் மழையில் குழைந்து கிடந்த செம்மண் நிலத்தில் கீரியும் பாம்பும் சண்டையிட்டதுபோல் கதறிக்கொண்டே அவனோடு கட்டிப்புரண்டு சண்டையிட்டு- “என்னடா சொன்ன... என்னடா சொன்ன...” என்று மோழையன் நெஞ்சில் முட்டி முட்டி அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு உருண்டான். உடம்பில் ஓட்டிய அட்டையைப் பிரயத்தனம் செய்து பிரித்து எறிவதுபோல் அவனை எறிந்துவிட்டு- “ஓங்க ஆத்தாளுக்குக் கல்யாணமா இல்லையான்னு ஓங்க ஆத்தாளையே போயிக்கேளுடா” சோளக்காட்டுத் தட்டைச் சிட்டுகள் சிதறிப் பறக்கக் கத்தினான் கூழ்மாயி.

புருவம் கிழிந்தொழுகிய ரத்தத்தோடும்- நெஞ்சடைந்து சிந்திய கண்ணீரோடும் - உடம்பெல்லாம் சாந்துபூசிய சகதியோடும் பாதங்குத்திய நெருஞ்சிமுள்ளை உதறவும் கருதாமல் ஓடோடி வீடுவந்து ஆத்தா கடைந்து கொண்டிருந்த தயிர்ப்பானையை ஓங்கி மிதித்து உடைத்துக் கதறிக் கதறி அழுது கேட்டான்: “ஆத்தா ஒனக்குக் கல்யாணமா...?”

அவன் உடைத்துப்போட்ட தயிர்ப்பானையைவிட நெஞ்சாங்குழி நொறுங்கிப்போனான் விதவைத்தாய் செல்லத்தாயி.

என்ன சொல்லுவாள் இடிந்துபோனவள்? இந்தப் பிஞ்சுமனசுக்குள் இத்தனை எரிமலை இருக்கும் என்று கண்டாளா? ஐந்தாண்டுகால விதவை வாழ்க்கையில் அவள் தலையணை இல்லாமல் தூங்கியிருக்கிறாள்; தலைமகன் இல்லாமல் தூங்கியதில்லையே. மறுமணம் என்பது குலவழக்கத்தில் வழிவழியாக வந்ததுதானே! வழிமாரிய வழக்கமில்லையே. தன் கழுத்தில் இரண்டாம் தாலி ஏறலாமா இல்லையா என்று மூன்றாண்டுகாலமாய் நெஞ்சோடு சம்மதம் கேட்டாளே... மகனையும் ஒருவார்த்தை கேட்டிருக்கலாமோ?

கூனிக்குறுகி உட்கார்ந்து குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாளவள். அவன் கேட்ட கேள்விக்கு ஆமாம் இல்லையென்று ஒருவார்த்தையும் சொல்லவில்லை. புயல்வந்து கேள்விகேட்டால் பூவரசஞ் சருகு என்ன சொல்லும்?

●
கள்ளிப்பட்டியைவிடக் காமக்காபட்டி பெரிய ஊர்தான். இங்கே வீடுகள் எண்பதென்றால் அங்கே தொண்ணூறு. ஊர்ச்சாவடி - அரசமரம் - ஊருக்குள் கிணறு என்ற கௌரவங்களெல்லாம் காமக்காபட்டிக்கு உண்டு; கள்ளிப்பட்டிக்கு இல்லை.

நூறு முதல் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குள் உண்டான ஊர்களாகத்தான் இருக்க முடியும்.

பஞ்சத்தால் துரத்தப்பட்டவர்கள் - கொள்ளை நோய்க்கு அஞ்சி ஓடிவந்தவர்கள் - யுத்தத்தால் விரட்டப்பட்டவர்கள் சாதிக்கலவரத்தில் தப்பித்துவந்தவர்கள் அரசாங்கத்தின் வரைபடத்துக்கு வராத வறண்ட நிலங்களில் தாங்களே மண் மிதித்து வீடு கட்டிக்கொண்டார்கள். அந்தக் குடியிருப்புகள் காலப்போக்கில் குக்கிராமங்கள் என்ற ‘தேசிய அந்தஸ்து’ பெற்றுவிடுகின்றன.

●
பேயத்தேவர் வகையறாக்களுக்கு மாப்பிள்ளை வீட்டில் கல்யாணம் நடப்பதே மரபு.

“கல்யாணத்தப் பொண்ணு வீட்டையே வச்சுக்கலாமனு பாக்கறேன்...” என்று பேயத்தேவர் ஒரு கல்லெறிந்தபோது மறுகணமே அதற்கு மாங்காய் விழுந்தது.

“மாமு... ஓங்க இழுவைக்கெல்லாம் நான் வாரேன்; கல்யாணத்த ஓங்க வீட்டையே வச்சுக்குங்க...” என்றான் மாப்பிள்ளை ஒச்சுக்காளை.

கல்யாணம் நடத்தத் தோது இல்லாதபடி காமக்காபட்டியில் அவன் வீடு சந்துவீடு என்பதும் கல்யாணச்

செலவு பேயத்தேவர் தலையிலேயே விழட்டும் என்பதும்தான் அவனது திடீர்ப் பெருந்தன்மைக்குக் காரணமென்பதை சபையில் எழுந்து ஓய்ந்த ரகசிய அலை சொல்லியது.

அந்த நாளும் வந்தது. பகல் முகூர்த்தமெல்லாம் வசதிப்படாது. அவரவர்கள் வேலை முடித்துக் 'காத்தாட்' வந்துசேர ராத்திரிக் கல்யாணந்தான் லாயக்கு.

அங்கு நடந்த ஒவ்வொன்றும் தனக்கும் இந்த பூமிக்கும் முற்றிலும் விரோதமென்று பட்டது மொக்கராசுக்கு. வீட்டுவாசலில் தெருவடக்கிப்போட்ட கொட்டகை - பூவோடு கட்டப்பட்ட வாழைமரங்கள் - எண்பது வீடுகளில் எல்லா வீடும் கேட்கவேண்டுமென்று கிழக்கே ஒன்றும் தெற்கே ஒன்றுமாய் ஒரே பந்தல்கால் உச்சியில் கட்டப்பட்ட ஒலிபெருக்கிக் குழாய்கள் - அதில் ஒலித்த தேய்ந்துபோன மதுரைவீரன் வசனம் - கௌரவமான பெருசுகள் உட்கார, பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து தூக்கிவரப்பட்ட பெஞ்சுகள் - மிரட்டிக்கொண்டே எரிந்துகொண்டிருந்த பெட்ரோமாக்ஸ் - அதில் பரந்து பரவிக் கொண்டிருந்த பூச்சி ராச்சியம் - தண்டட்டி ஆடும் கிழவிகள் - மழையும் வெயிலும் இல்லாமலே குடையோடு வந்த மிராசுகள் - வயசுக்கு வந்த தாவணிகளையும், 'இப்பவோ' 'பிறகோ' என்றிருக்கும் பாவாடைகளையும் வெறித்துப் பார்த்துச் சிரிக்கும் விடலைகள் - பந்திக்குக் காத்திருக்கும் பசித்த மக்கள் - இவர்களில் யாருமே மொக்கராசின் மூளையில் சென்று சேரவில்லை. எல்லாமே ஊமைச்சித்திரங்கள்; ஒலியில்லாத நிழலாட்டங்கள்.

இரண்டு நாற்காலிகள் தூக்கி வந்தார்கள் மணமக்களுக்கு. அதில் ஒன்று இரண்டு கை உள்ளது; மற்றொன்று ஒரு கை உள்ளது.

"ஏலே கூருகெட்ட குப்பாயிமகனே... நாற்காலியக் கெழக்க பாத்துப் போடுறா *கேண..." என்று ஒருவன் ஆசீர்வதித்தான். நாற்காலிகளின் பேதம் தீர ஒரு துப்பட்டி போர்த்திச் சரி செய்யலாமென்றது ஓர் 'அனுபவம்'. சபைக்கு எடுப்பாய் இருக்குமாறு பச்சையும் சிவப்புமாய் ஒரு துப்பட்டி கொண்டுவந்து நாற்காலிகளை மூடினார்கள் அதன் கிழிசல் மறைக்க ரெண்டாய் மடித்து.

ஒலிபெருக்கி நிறுத்தப்பட்டது; கொட்டுக்காரர்களின் கொட்டம் தொடங்கிவிட்டது.

தன் வாத்தியவிருந்தை பூலோக சஞ்சாரிகளெல்லாம் கேட்டு அனுபவித்துவிட்டதாகவும் இனிமேல் வானோர்களுக்குத்தான் என் வாத்தியம் என்பதாகவும் நெஞ்சுநிமிர்த்திப் பின்னால் வளைந்து ஆகாயம் பார்த்து ஊதிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு நாதஸ்வரக்காரன்.

அப்போதும்கூட உழவுகாட்டு உழவனைப்போல முழுவேட்டியில் முக்கால் கோவணம் கட்டிக்கொண்டு ஓரத்தில் மஞ்சள் தடவிய புதுச்சட்டை போட்டுக்கொண்டு "மாப்பிள்ளைய வரச்சொல்லுங்கப்ப " என்று உள்ளும் புறமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர்.

வந்தான் மாப்பிள்ளை. அப்போதுதான் பார்த்தான் மொக்கராசு தன் வருங்கால அப்பனை.

முரட்டுத் தோலில் தைத்தமாதிரி மூஞ்சி; கடுங்கறுப்பு; சொன்னபடி கேட்காத சுருட்டைமுடி; இண்டம்புதர் மீசை. இன்னது நினைக்கிறான் என்று கண்டறியமுடியாத இடுங்கிய கண்கள்; 'உருளக்கட்ட' உடம்பு; உயரம்கம்மி. கண்கள் கூசும் மஞ்சளில் வேட்டியும் சட்டையும் ஒரே நிறத்தில். முகத்தில் முதல்முறையாய்ப் பூசிய 'பவுடர்' - ஃபர்லாங் கல்லுக்கு வெள்ளையடித்தமாதிரி.

* கேணப்பயல் என்பதன் குறுவடிவம் - கிறுக்கன்-முட்டாள் என்ற பொருளில்.

“அலங்காரம் போதும்பா... பொண்ணக் கூப்பிடுங்க. மூடி மூடி வச்சாலும் முட்டக்குள்ளயிருந்து *மொசலா வரப்போகுது?” கொட்டுச்சத்தம் கிழியக் கத்தியது ஒரு கிழவியின் அடித்தொண்டை.

வாழ்வரசிகள் துழ வந்த செல்லத்தாயி வாழ்வில் இரண்டாம் முறை வெட்கப்பட்டாள். ஆறாண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்போது பூவணிந்தாள். மிளகாய்ப்பழ நிறத்தில் பளீரென்று ஒரு பட்டுக் கட்டியிருந்தாள். ஆண்டிப்பட்டி நாடார் கடைக்குக் கட்டுச்சோறு கட்டிப் போய் ஆற அமர அலசி எடுத்தது.

அந்த ரோஜாப்பூ மாலையின் தொழில்நுட்பமே அலாதி. தோள் பகுதிக்கு ஒரு மூங்கில்பட்டைவைத்து நெஞ்சில் மாலை உருளாதவாறு பட்டிவைத்து விறைக்க வைத்து, அடிப்புறத்தில் சம்பங்கிக் குஞ்சம் செய்து-மாலையின் குறுக்கும் நெடுக்கும் சரிகை சுற்றி ஒரு தலைமுறைக்கு உதிராதவாறு தயாரிக்கப்படும் திருமணமாலை. ஆனால் அந்த ரோஜாப் பூக்களின் மேல் தெளிக்கப்படும் உள்ளூர்ப் பன்னீர், ரோஜாவின் வாசனையைத் துரத்திவிட்டு தனது அராஜக ஆட்சியை நடத்திக் கொண்டேயிருக்கும்.

தாலி கட்டும்போது செல்லத்தாயி கழுத்தைக் கவனித்தான் ஒச்சுக்காளை. முதல் தவணையான ‘அஞ்சபவுன்’ அஞ்சாதே என்று அவனுக்கு அபயஞ்சொன்னது.

கொட்டுச் சத்தம் ஊர்பிளக்க - குலவைச்சத்தம் வான்கலக்க- பாறைகள் கசிவதுபோல் பேயத்தேவரும் அழகம்மாவும் கண்கசக்க தாலிகட்டி, மாலைமாற்றி ஊர்ப் பெருசுகளின் காலில் விழ, அவர்கள் மணமக்களுக்கு நெற்றியில் திருநீறு இழுகிவிட முடிந்தது சடங்கு.

பள்ளியறையில் ஒதுங்கியது ஜோடி; பந்தியில் பதுங்கியது ஜனம்.

நடப்பது என்ன நன்மையா? தீமையா? என்னை ஓர் ‘உசராய்’ இந்த ஊரில் யாரும் கருதவேயில்லையா? முட்டியது மொக்கராசுக்குத் துக்கம் சுரந்த கண்ணீர்.

மறுநாள்.

“ஏம்பா ஒச்சு... என்னதான் இருந்தாலும் செல்லத்தாயிக்கு அவன் தலமகன் இல்லையா... கூடக்கூட்டிக்கிட்டுப்போறது...” -ஆசாரி - பேயத்தேவருக்கு வேண்டியவர்- ஆரம்பித்தார்.

காதில் செருகியிருந்த பீடியைஎடுத்து நுனிப்பல்லில் கடித்தபடி- “அபடியில்லையே... பொண்ண மட்டும் கூபட்டுக்கிறதாத்தான பேச்சு...”

“சின்ன மண்ணு என்ன பண்ணப் போறான்...?” - அடுத்த அடி எடுத்துவைத்தார் ஆசாரி.

“நாளைக்குச் செல்லத்தாயி *வகுத்தில ஒரு நண்டான் சுண்டான் பொறக்குதுன்னு வச்சுக்குங்க... எனக்கு இருக்கிற மூணுகுழிய எத்தனைபேருக்குப் பங்கு போடுவீக? செல்லத்தாயி மட்டும் வந்தா வரட்டும்... இல்ல ஒத்த ஆளா ஊருக்குப் போறேன்” -உறுதிபடச் சொன்னான் ஒச்சுக்காளை.

நாயக்கர் வீட்டில் இரவல் வாங்கிய கூட்டுவண்டியில் பலகாரம், அதிரசம், பண்டபாத்திரம் ஏற்றி, பந்திக்கு வாங்கிய அரிசியில் மிச்சம்கட்டி ஆத்தா அப்பன் காலில் விழுந்து அழுதுகொண்டே செல்லத்தாயி வண்டியேறியபோது...

உள்ளே-

முழங்காலில் கைகட்டி மூட்டைகளுக்கு மத்தியில் உட்கார்ந்திருந்தான் மொக்கராசு.

○

5

பேயத்தேவர் வீட்டு வாசலில் கூடிவிட்டது கள்ளிப்பட்டியின் கணிசமான ஜனத்தொகை.

“ஏலே மொக்கராசு! எறங்குடா” பாட்டி அழகம்மாள் கெஞ்சினாள்.

“எறங்கமாட்டேன்! ஆத்தா கூடத்தான் போவேன்” மொக்கராசு முரண்டு பிடித்தான்.

“ஆத்தா போகட்டும். நம்மல்லாம் வெள்ளிக்கெழும போகலாம்” பேயத்தேவர் பொய்சொன்னார்.

“அப்ப ஆத்தாளும் இருக்கட்டும். வெள்ளிக்கெழும எல்லாரும் சேந்தே போகலாம்...” மொக்கராசு உறுதியானான்.

பேரன் பிடிக்கும் பிடிவாதம் கண்டு “ஏந் தேவரே இவனுக்கு உடம்புக்கறி ஊட்டி வளத்திருப்பீகளோ...?” என்றார் ஆசாரி.

“ஏலே கொறண்டி! அவன எறக்கிவிட்டறா” வண்டிக்காரனுக்கு உத்தரவிட்டார் பேயத்தேவர்.

கொறண்டி தன் காய்த்துப்போன கைகளை அவன்மீது நீட்டுவதற்குள் கூண்டுவண்டியின் உட்கூடு பற்றிக்கொண்டு, “வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்” என்று வெளவாலாய்த் தொங்கினான் மொக்கராசு.

வேண்டாத நாடகத்தை வெறுப்போடு பார்ப்பதுபோல் மப்பும் மந்தாரமுமாய் ஓர் ஓரமாயிருந்தான் ஒச்சுக்காளை.

அதுவரைக்கும் கண் கசக்கிக் கொண்டு புதுச்சேலை முந்தானையில் மூக்கு துடைத்துக் கொண்டிருந்த செல்லத்தாயி, “வரட்டுமே ஏம்பிள்ள... ஒரு பத்துநாளைக்கு இருந்து வரட்டுமே!” என்று கண்ணீரில் வார்த்தை கரைத்தாள்.

“பயறா இருந்தாலும் பத்து நாளைக்கி வச்சுத் திங்கலாம்; இந்தப் பயல வச்சு என்ன பண்றது?”

அப்போதுதான் பற்றவைத்த பீடியைத் தரையில் போட்டு வெறுங்காலில் நசுக்கித் தன் கோபம் காட்டினான் ஒச்சுக்காளை.

“பொறப்பா... பெரியவுகளாப் பேசுனபேச்சு பிள்ளைக்கித் தெரியாதுல்ல. பொடிப்பய... கண்ணத் தொறன்னா வாயத் தொறக்கிறவன். கூட்டிட்டுப்போப்பா. கொலையா பண்ணிறப்போறான்...” அடுத்த கல் எறிந்து பார்த்தார் ஆசாரி.

அவ்வளவுதான்; கோபத்தின் உச்சம்போனான் ஒச்சு.

“குட்டிப்பாம்புன்னாப் பொட்டிக்குள்ளயா வச்சு வளப்பீக...? சம்பந்தம் பண்ணாதடா சனீஸ்வரன் வீடல்லன்னு சொன்னாக... கேட்டனா...?”

தரைதழைந்த வேட்டியை, இடக்காலால் 'எத்தி' உதறி எடுத்து இடுப்பில் இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, "ஒங்க சங்காத்தமே வேணாம்..." என்று தெருகிழியக் கத்திக்கொண்டு ஓட்ட வேகத்தில் நடைகட்டினான் ஒச்சு.

அதுவரைக்கும் அமைதிகாத்த பேயத்தேவர் வண்டிக்குள் தானே பாய்ந்தார்.

"ஏ வெளங்காமப் போனவனே! ஏறங்குடா!"

பேரனை வண்டியிலிருந்து பிய்த்தெடுத்தார்: சிறுவன் கத்தினான்; கதறினான். வில்லாய் விறைத்தும் வளைந்தும் தப்பிக்கப் பார்த்தான். அவனால் அந்த வைரம் பாய்ந்த கைகளை விட்டு வர முடியவில்லை. இந்தக் கொடுமை உண்டுமா என்று ஊரே வேடிக்கை பார்த்தது.

"ஏய்! மருமகன மடக்கிக் கூட்டிட்டு வாங்கடா! ஏ செல்லத்தாயி! நீ அழுகாம வண்டி ஏறாத்தா..." பேரனின் கூச்சலுக்கு மத்தியில் கட்டளையிட்டுவிட்டு வண்டிக்கு எதிரான திசையில் பேரனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தார் பேயத்தேவர். 'ஆத்தா! ஆத்தா!' என்ற மொக்கராசு கதறலும் 'மொக்க! மொக்க!' என்ற ஆத்தாவின் அழுகையும் தூரங்களால் பிரிந்து காற்றில் கரைந்த வேளையில் பேயத்தேவரின் தோள்களிலிருந்து கால்களை உதறி நெஞ்சில் வழக்கித் தரையில் குதித்து ஓட்டமாய் ஓடினான் மொக்கராசு. வண்டி ஊர் கடந்து, ஊமையன் கிணறு தாண்டி, செம்மண் பாதையை விட்டுத் தார்ச்சாலை தொட்டுவிட்டது.

"ஆத்தா! ஆத்தா!" - மொக்கராசு முன்னேறினான்.

"நில்றா! நில்றா!" - பேயத்தேவர் பின்னோடினார்.

கல்லென்று பார்த்தானா? முள்ளென்று பார்த்தானா? குறுக்குப் பாதையில் நெருஞ்சிக்காட்டில் ஓடினான். ஒரே 'தவ்வு' சீமக்கருவேலஞ்செடி தாண்டினான். ஒரு சுக்கான் பாறையில் தடுக்கிவிழுந்தான். ஒரு கத்திக்கல் வெட்டி ரத்தம் வழிந்தது முழங்காலில். "என்னியவிட்டுட்டுப் போகாத ஆத்தா!

என்னியவிட்டுட்டுப் போகாத ஆத்தா!" என்று கதறிக் கொண்டோடிய அவனை அங்கணந்தோட்டத்தில் பாத்திகட்டிக் கொண்டிருந்த விடலைகள் பிடித்துப் பேயத்தேவரிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

"ஏலே தங்கம்... போனாப் போறாடா பொசுக்கெட்ட சிறுக்கி. ஒனக்கு நாந்தாண்டா ஆத்தா... நாந்தாண்டா அப்பன்"

இருகையிலும் பேரனை ஏந்தி எடுத்துச் சென்றபோது பேயத்தேவரின் கண்களிலிருந்து வைரம் பாய்ந்த கண்ணீர் விழுந்ததில் அவன் காயம் எரிந்தது.

●
மொக்கராசின் உலகம் முடிந்துவிட்டது;

ஒரு பட்டாம்பூச்சியின் சிறகு விழுந்துவிட்டது. சத்தம் இல்லை; சலனம் இல்லை; அவனுக்கென்று சம்பவங்கள் இல்லை. 'ஒத்தை' வாத்தியார் பள்ளியிலிருந்து அவன் பெயர் எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. சட்டை துவைக்கவில்லை; சாப்பிடவில்லை. அவனுக்குப் பிடிக்குமென்று அழகம்மாப் பாட்டி ஆசையாய்ச் செய்துகொடுத்த கருப்பட்டிப் பாலும் பணியாரமும் ஈமொய்த்ததே தவிர அவன் வாய் வைக்கவில்லை. அவன் உயிரோடு இருந்தான்; அவன் உலகம் இறந்து விட்டது. பெருசுகளுக்கு மெல்ல மெல்லக் கவலை வந்தது. ஆத்தாள் ஏக்கத்தில் அவன் 'அரைஉசுர'ாகி விட்டான் என்பது மட்டும் புரிந்தது. யார் மீது தவறு?

செல்லத்தாயி என்ன செய்வாள் சீவனில்லாத சிறுக்கி! பிள்ளைபிறந்து ஒன்பதாம் மாதம் தாலியறுத்த ஓர் இளம் பெண்ணுக்கு ஆறாண்டுக்குப்பிறகுதான் பூப்பூத்தது.

"எனக்கெதுக்குக் கல்யாணம்...? என் மண்டையப் பொறந்த எடத்திலயே போட்டுர்றேன்..." என்றுதான் அவள் முத்துமுத்தாய் அழுது மூக்கைச் சிந்தினாள்.

"போடி சிறுக்கி... ஒனக்கென்ன வயசா போச்சு?"

சாமக்காடு சாவியாப் போச்சன்னா கானப்பயிறு வெதைக்கிறதில்லையா?"

அப்பனும் ஆத்தாளும் அவளைத் 'தேத்தித்தேத்திப்' பாதிச் சம்மதம் வாங்கினார்கள்.

கைபோனவன் - கால்விளங்காதவன் - ஒத்தக்கண்ணன் - ரெண்டாந்தாரம் கேட்டுவந்த 'கெழடன்' - வசதியான குடிகாரன் - ஒண்ணோ ரெண்டோ கொலைபண்ணிவிட்டு ஜெயிலுக்குப் போனவன் இப்படிச் செல்லத்தாயைப் பெண்கேட்டு வந்தவர்கள் வரிசையில் ஒச்சுக்காளையதான் தேறினான். பக்கத்து ஊர்க்காரன்; தூரத்துச் சொந்தக்காரன். அவனுக்கென்று அஞ்சுகுழி புஞ்சையும் வண்டிமாடும் வைத்திருந்தான். மாடுதான் உயிர் அவனுக்கு. மாட்டின் இடத்தைப் பெண்டாட்டி பிடித்துவிடக்கூடாதே என்றே கல்யாணத்தைத் தள்ளிப்போட்டவன். மாட்டுக்குப் பருத்தி விதை ஆட்ட - படுத்தபடுக்கையாயிருக்கிற ஆத்தாளுக்குத் தைலந்தேய்க்க - இளமை கழியுமுன்னே தனக்கொரு சந்ததி உண்டாக்க என்ற மூன்று காரணங்களுக்காகக் கல்யாணஞ்செய்ய முன்வந்தான் ஒச்சு முப்பத்தெட்டாவது வயதில். அவன் விதித்தது இரண்டே இரண்டு நிபந்தனை தான். செல்லத்தாய்க்குப் பதினைந்து பவுன் நகை போட்டு அனுப்ப வேண்டும் - கூட மொக்கராசை அனுப்பக்கூடாது - அவனைப் பேயத்தேவரே பராமரிக்க வேண்டும்.

கைம்பெண்ணை எப்படியாவது கரையேற்றவேண்டும் என்ற 'ஆவலாதி'யில் "மொக்கராசை நானே வளர்க்கறேன். அந்தப் பதினைஞ்சு பவுன்தான் இடிக்குது. அஞ்சுபவுன் இப்பப் போடுறேன். காடுகர வெளஞ்சு பஞ்சம் கிஞ்சம் தீந்தாப் பத்துப் பவுன் போடுறேன்" என்றார் பேயத்தேவர்.

அவ்வளவுதான்!

துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு விறுவிறுவென்று வெளியேறிய ஒச்சுக்காளையை ஓடித்தடுத்து இழுத்து வந்தார்கள்.

"பின்ன என்னாங்கப்பா...? வீட்ட எழுதி வையி, காட்ட எழுதிவையின்னா பேயத்தேவரக்கேட்டேன். பதினைஞ்சு பவுன் போட்டா அதுல ஒரு அஞ்ச வித்து ஒரு தொத்தமாடு வாங்கித் தோட்டம் உழுதுக்கிருவேன்" துள்ளினான் ஒச்சு.

"ஏய் ஒச்சு ஒக்காரப்பா... ஓலப்பாயில ஒண்ணுக்கிருந்தவன் மாதிரி தொணத்தொணன்னு பேசிக்கிட்டு... பேச்சுமாற மாட்டாரப்பா பேயத்தேவரு. கஞ்சிக்கில்லேன்னு கையேந்திவந்தாக் கடன்வாங்கியாச்சும் தருமம்பணற ஆளப்பா. அஞ்சுக்கு ஒத்துக்க - பத்துக்குப் பழுதில்ல"

உள்ளூர்ப் பெரிய மனிதர்களின் 'நச்சு' பொறுக்காமல் ஒருவழியாகச் சம்மதித்தான் ஒச்சு. ஆனால் வெட்டிவைத்த ஆட்டுத்தலைமாதிரி கடைசிவரைக்கும் ஒரே மாதிரி மூஞ்சிவைத்து ஒரே பாவத்திலிருந்தான்.

'ஆத்தா' கல்யாணமாகிப் போனதிலிருந்து பேயறைந்தவனாய் - பிரமை பிடித்தவனாய்ப் போனான் மொக்கராசு. மனிதனுக்கு மனிதர்கள் மட்டுமே தேவை என்பது இரண்டு பருவத்தில்: ஒன்று வாழத்தெரியாத இளம்பருவம்; இன்னொன்று வாழ்ந்து முடித்த முதுபருவம். இரண்டிலும் தனிமைப்படுத்தப்படுவதுதான் வாழ்வின் சாபம். என்ன நினைத்ததோ ஏது நினைத்ததோ அந்தப் பிஞ்சுமனது! தன்னை விட்டுவிட்டுத் தாய் ஏகியதில் தன்னிரக்கம் கொண்டானா? தன் ஆத்தாளை இன்னொரு ஆடவன் சட்டப்படி தொடுவதுகூட அவமானமென்று அழுதானா? அப்பன் செத்தான்; ஆத்தாள் போய்விட்டாள். கிழவனும் கிழவியும் மண்டையைப் போட்டுவிட்டால் தன் கதி என்ன என்ற கற்பனாசோகத்தில் கலங்கினானா? என்ன காரணமோ? இல்லை எல்லாம் காரணமோ?

செல்லத்தாயி ஊர்விட்டுப்போன ஒன்பதாம் நாள். நிலா கண்கசக்கிக் கொண்டிருந்த தேய்பிறை இரவு. கல்யாணப்பந்தல் பிரித்தாயிற்று. தெருவில் அடுக்கி வைத்திருந்த கிடுகுகளின்மேல் படுத்திருந்தான் மொக்கராசு. ஊர்ச் சத்தமெல்லாம் ஒடுங்கித் தேய்ந்து அடங்கிய பிறகு கிடுகிலிருந்து குதித்திறங்கி, தூக்கத்தில் நடப்பவன்போல் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் பெரியது கட்டையன் கண்மாய். ஐப்பசி கார்த்திகையில் அது நிறைய ஆரம்பித்தால் சித்திரை வைகாசி வரைக்கும் 'செழிம்'பாக இருக்கும். கரையோரக் கருவேலமரங்கள் காவல்காக்க ஆழ்ந்த சயனத்தில் இருந்தது கட்டையன் கண்மாய். கருவேல மரத்துக் கொக்குகளும் கூட நெக்கையடிப்பதை நிறுத்தி நேரமாயிற்று. பூச்சிகளின் 'உய்ங்' சத்தமும் கரையோடு கள்ளக்காதல் நடத்தும் மெல்லிய அலைகளின் சத்தமும் தவிர வேறு எந்தச் சத்தமும் தூக்கலாயில்லை. கண்மாயை மீனுக்குக் குத்தகை எடுத்த பயல்களும் கூட அரிவாளில் தலைசாய்த்து, தங்கள் வேட்டியை அவிழ்த்து அதனதன் நீள அகலத்துக்குள் தங்கள் உடல்திணித்து உறங்கிப்போனார்கள்.

எவ்வளவு நேரம் நடந்தான் எத்தனை தூரம் நடந்தான் என்பதை மொக்கராசு அறியான். அவன் நினைத்த கம்மாக்கரையை அடைந்துவிட்டான். வானம் பார்த்தான்; தன்னை யாரும் பார்க்கவில்லையே என்று சுற்று முற்றும் பார்த்தான். இருட்டுக்குள் படுத்திருக்கும் கண்மாய் பார்த்தான். சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் வாழ்க்கை வெறுத்துப்போன மனிதர்கள் கடைசியாய்த் தண்ணீர் குடிப்பது அந்தக் கண்மாயில்தான். வருஷத்தில் 'விதிமுடிந்த' ஐந்தோ ஆறோ அந்தக் கம்மாக்கரையில் 'ஒதுங்கும்'. ஒருமுறை மீனுக்கு விரித்த வலையில் கொண்டம்மாக் கிழவியின் பிரேதம் கூடவே வந்ததைக் கூட்டத்திலிருந்து மொக்கராசு வேடிக்கை

பார்த்திருக்கிறான். அவனை மிரட்டிய அந்த ஊதிய வயிறும் உப்பிய உடலும் இன்னும் அப்பிக் கிடக்கின்றன அடிமனசில்.

பிடிவாதமான அந்தப் பிஞ்சுப்பயல் தன் முட்டாள்தனத்தை நோக்கி முன்னேற ஆரம்பித்தான். கையோடு ஒரு வால்கயிறு கொண்டு வந்திருந்தான். கரையோடு கிடந்த உருட்டுக்கல்லொன்றில் அதைக் கட்டினான். மறுமுனையைத் தன் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டான். உருட்டுக்கல்லை பலங்கொண்ட மட்டும் அசைத்துத் தூக்கினான்; தூக்கியே விட்டான். கரையோரச் சகதியில் வழக்காமல் இறங்கித் தண்ணீரில் முதல் எட்டு வைத்தான். சில்லென்று பாதம் நனைந்ததில் உயிர் உறைந்தது. கொஞ்சம் நடுங்கினான். சகதியில் கிடந்த முள்ளொன்று பாதம்தைத்து முறிந்துபோய் வலித்ததில் 'யாத்தே' என்று கால் உதறினான். தற்கொலையின் முன் நிமிஷம் வரைக்கும் கூட மனிதனுக்குச் சுகம் வேண்டியிருக்கிறது. கணுக்கால்... முழங்கால்... இடுப்பு என்று படிப்படியாக இறங்கியவன் சுமந்த கல் தண்ணீருக்குள் முழுகியதும் எடை இழந்ததில் பாரம் குறைந்தான். இடுப்பு கடந்து தண்ணீர் மார்பு அடைந்தபோது தாங்கிய கல்லை விட்டுவிட்டான். இன்னும் சில அடி தூரமும், சில நிமிஷமும் தான் மரணம். கழுத்தைக் கடந்து தண்ணீர் வாய்க்கு வந்தபோது எதிர்பாராத ஒன்று நடந்துவிட்டதை உணர்ந்தான் மொக்கராசு. கட்டிய கல் அவிழ்ந்துவிட்டது; கயிறு மட்டும் மிதந்து வந்தது. நீச்சல் தெரியும் அவனுக்கு. மூழ்க முடியவில்லை. பாவம் சிறுவன்! தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தெரியாமல் தடுமாறினான். 'தம்' பிடித்து உள்ளே போனான்; மூச்சடக்க முடியாமல் மேலே வந்தான். தோற்றுப் போன கோபத்தில் தண்ணீரை அடித்தான்; காலால் உதைத்தான். சத்தங்கேட்டு விழித்த கரையோரப்பறவை ஒன்று மற்றதுகளையும் எழுப்பிவிட்டது.

"யார்ரா அவன் தண்ணிக்குள்ள மீன் களவாணி...?"

சத்தத்தில் விழித்தன சகல கரைகளும். ஆங்காங்கே 'டார்ச்சு'களும் விழித்துக் கொண்டன. சலம்பல் வந்த இடம்

நோக்கித் தண்ணீரில் குதித்தான் ஒரு காவல்காரன். நீந்தி நெருங்க நெருங்க - தத்தளிப்பவன் 'பொடியன்' என்று புரிந்தது.

“ஏலே நீ யாரு பயடா? கால் தவறி விழுந்திட்டியா?” என்று வினாத் தொடுத்துக் கொண்டே விரைந்தவன் கிட்டப்போய்ச் சிறுவனின் தலைமுடி பிடித்துத் தூக்கினான். அவன் திமிறினான்; போராடினான். தண்ணீரில் விழுந்தவனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் மூழ்கிக் கிடப்பவனின் முகத்தில் குத்த வேண்டும் முதலில். அவனை மூர்ச்சையுறச் செய்ய வேண்டும். இல்லையென்றால் உயிர்காக்கும் பதற்றத்தில் காப்பாற்றப் போனவனையும் சேர்த்துத் தண்ணீருக்குள் இழுத்துவிடுவான் தத்தளிப்பவன். அதையே செய்தான் காவல்காரன். மொக்கராசை மூக்கில் குத்தி மூர்ச்சையாக்கித் தோளில் ஏற்றிக் கரைசேர்த்தான் காவல்காரன். முகத்தில் டார்ச் அடித்தான் ஒருவன்.

“ஏய்! நம்ம பேயத்தேவர் பேரன் மொக்கராசு. இப்பத்தானப்பா இவசு ஆத்தாளுக்குக்கூடக் கல்யாணமாச்சு” இடுப்பில் கட்டியிருந்த கயிற்றைச் சாட்சி வைத்து அவன் தற்கொலைக்கு வந்தவன் என்பதை அனுமானித்து, தலைகீழாய்க் கவிழ்த்துத் தண்ணீர் கக்கவைத்து- பேயத்தேவர் வீட்டில் கொண்டு சேர்த்தபோது ஊரே கூடிவிட்டது.

“எந் தலையில் கல்லத்தூக்கிப் போடத் தெரிஞ்சயேடா பாவி!” என்று அழகம்மாப் பாட்டி அலற “சின்னப்பய செய்யற காரியமாடா...?” என்று பேயத்தேவர் அவனைக் கட்டிக் கொண்டு கதற கள்ளிப்பட்டியின் அதிகாலை கறுப்பாகிவிட்டது.

கடைசியில் பேயத்தேவர் முடிந்த முடிவு எடுத்தவராய், “ஒனக்கு ஒங்காத்தாதான்டா வேணும்.... என் நெலத்தயே ஒச்சுக்காளைக்கு எழுதிக்குடுத்தாச்சும் ஒன்ன ஒங்க ஆத்தாகிட்டயே விட்டுட்டு வாரேன்- வாடா” ஆவேசமானார் பேயத்தேவர்.

நீர் வடிந்த உடம்பும் கண்ணீர் வடிந்த கண்களுமாய் மொக்கராசு தாத்தாவின் கைகளைப் பிடித்துக் குலுங்கிச் சொன்னான்: “என்னைக்கி என்னவிட்டுப் போனாளோ அன்னைக்கே என் ஆத்தா செத்துப் போயிட்டா. இனிமே எனக்கு ஆத்தா வேணாம்; தாத்தாதான் வேணும்” - சட்டையில்லாத மார்போடு அவனைச் சேத்துக் கட்டிய பேயத்தேவர் சத்தம் போட்டு அழுதார். ஆடுமாடுகளும், கோழிகளும், குஞ்சுகளும் வேப்பமரக் கிளையில் கண்விழித்த காகங்களும் ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தன. பேயத்தேவருக்கு அழத்தெரியுமா?

○

6

ஆறாண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் செல்லத்தாயி 'மாச'மானாள். இந்த ஆறாண்டுகாலத்தில் அவள் பட்டபாடும் பேயத்தேவரைப் படுத்தியபாடும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

“ஏலா மூளி! எங்கலா ஒங்கப்பன் போடுற பத்துப் பவுனு. போலா... போயி வாங்கியாலா...” காமக்காபட்டியில் அவன் சாட்டைக்கம்பில் சாத்துகிற சாத்தில் இவள் கள்ளிப்பட்டியில்

வந்துவிழுவாள்; அழுவாள். பேயத்தேவர் ‘வச்சுக்கிட்டு’ வஞ்சகம் பண்ணவில்லையென்பது ஊருக்கே தெரியும். ஒவ்வொரு முறை அவள் அழுதுவரும்போதும் ஒருவாரம் வீட்டில் வைத்து அழுகையமர்த்தி, சோளமோ, சாமையோ, கல்லுப்பயறோ கானப்பயிறோ மூட்டை கட்டிக் ‘கானாவிலக்’கில் ‘கார்’(பஸ்) ஏத்திவிடுவார். ஐம்பதோ நூறோ ‘அப்பப்ப’க் கொடுத்தனுப்புவார்.

அவளும் ஆரம்பத்தில் போராடித்தான் பார்த்தாள். “எங்கப்பன் காசில பொழைக்க நெனைக்கிறியே... எங்கப்பனுக்கா பொறந்த?” என்று கூடக் கேட்டுவிட்டாள். மாட்டுக்குத் தவிடு அளந்து கொண்டிருந்த அரைப்படி நாழியைத் தவிட்டோடு அவளை நோக்கி வீசியடித்ததில் புருவத்தில் ரத்தம் ஒழுகப் பொழுதுக்கும் மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் கிடந்ததே மிச்சம்: “ஒத்துவாழவும் முடியல. ‘ரெண்டாம் பொழப்பும் இப்படியாச்சேன்’னு ஊரு வையுமே... அதனால அத்துவாழவும் முடியல. வயித்துல துணியக்கட்டிக்கிட்டேன். வாயில பூட்டுப் போட்டுக்கிட்டேன். ஈசுவரன்விட்ட வழின்னு எப்படியோ கெடக்கேன்.” இதுதான் அவள் தாம்பத்தியத்தில் சில வருடங்களாய் வார்த்தைமாறாத வாக்குமூலம்.

எப்படி இருந்தவள் செல்லத்தாயி... சும்மா சாதிக்குதிரை மாதிரி. இன்றைக்கு அவளுக்கு வயிறு இருக்கிறதே தவிர மேனி இல்லையே. வாயும் வயிறுமாய் உள்ளவளுக்கு வாய்க்கு ருசியாக ஏதாச்சும் பண்ணிப்போட வேண்டியதுதான்.

“முருகாயி... அந்த வெடக்கோழியப்புடிச்ச வை. நான் ஒரு எட்டு ஆண்டிபட்டிக்குப்போயி *‘அரசிலவு’ சாமான் வாங்கிட்டு விசக்குன்னு வந்திடறேன். ஏலே மொக்க! நீ ஏர ஓட்டிக்கிட்டுப்போயி அந்தக் ‘கொற ஒழுவ’ உழுது முடிச்சு வீடுவந்து சேர்றா”

மேல்சட்டை தேடினார் பேயத்தேவர், போர் வீரன்

*மளிகைச் சாமான்கள்

போருக்குப் போகும்போது கவசம் அணிவதுமாதிரி. 'விசேசம்' என்றால் மட்டுமே சட்டை அணிவது பேயத்தேவர் வழக்கம்.

'கோழிச்சாறு' என்ற சந்தோஷம் அந்தக் குடும்பத்தில் பரபரவென்று பரவ ஆரம்பித்தது. நெல்லுச்சோறும் கோழிச்சாறும் தான் கள்ளிக்காட்டில் உயர்ந்தபட்ச உபசாரம். ஒரு வீட்டில் கோழிச்சாறு கொதிப்பதே ஒரு கவுரவம்தான். கோழிக்குழம்பு என்பது அன்றாடமில்லை; அபூர்வம். ஒரு வீட்டில் நல்ல சோறு என்பது தைப்பொங்கலுக்கோ ஆடிக்கோ தீபாவளிக்கோதான். அல்லது ஆள் 'சீக்க'ாய்க் கிடந்தாலும் அந்த மரியாதை கிடைக்கும். ஒரு பிள்ளைத்தாய்ச்சிக்குக் கோழிச்சாறு என்பது உணவு மட்டுமல்ல; மருந்தும் கூட.

பேயத்தேவர் சந்தைக்குப் போய்த்திரும்பும் 'திருக்கோலம்' காணக் கண்ணிரண்டு போதாது. அரிசி, உப்பு, புளி, மொளகு, மொளகா, சீரகம், கடுகுளுந்தம் பருப்பு, கசகசா, சீனி, கருப்பட்டி, டித்தாளு எல்லாம் அடக்கி ஒரு மஞ்சள் பையில்- அது வலக்கையில். இடக்கையில் ஐந்துவிரல் இடுக்கில் நான்கு சீசா. நல்லெண்ணெய்... 'சீமத்தண்ணி...' கடலெண்ணெய்... தேங்காயெண்ணெய்... புளி மூடியிட்ட சீசாக்களின் கழுத்தில் சணல் கயிறு கட்டி செளகரியம் செய்திருப்பார் விரலில் மாட்ட. வெவ்வேறு சைகுகளில் சீசாக்கள் இருப்பது மாதிரியே சீசாவின் எண்ணெய்களும் இருக்கும் வெவ்வேறு மட்டத்தில். சீமத்தண்ணியத் தவிர எல்லா எண்ணெய்களும் சீசாக்களின் அடிவாரங்களில் கிடக்கும். கட்டைச் செருப்பின் ஓசையும் சீசாக்கள் ஒன்றோடொன்று முட்டிமுழங்கும் சத்தமும் "பேயத்தேவர் வாரேன்! பேயத்தேவர் வாரேன்!" என்று கானாவிலக்கிலிருந்து கள்ளிப்பட்டிக்கு அறிவிக்கும்.

'அழகம்மா மாதிரி கோழிக்குழம்பு வைக்க அஞ்ச சில்லாவிலும் ஆள் இல்லை' என்பது அவர் நம்பிக்கை. அழகம்மாள் என்றைக்குப் படுக்கையில் விழுந்தாளோ அன்று முதல் கோழிக்குழம்பு வைப்பது பேயத்தேவர்தான். வேறு யார் வைத்தாலும் 'விளங்காது' அவருக்கு. அழகம்மா கைப்பதம் அவருக்கும் வரும்.

முருகாயி 'கவுத்து' வைத்திருந்த 'வெடக்கோழி'யை அறுத்து ரத்தத்தைத் தரையில் விட்டு 'சாமிக்கு' என்றார்; 'உசர்' அடங்கி ஓய்ந்ததும் பறிக்க ஆரம்பித்தார். நெக்கை முடி மட்டும் கெட்டியாயிருந்தது. "செத்தபிறகு எதுக்கு இந்தப் *புடிசாதகம்" என்று கோழியைத் திட்டினார். உள் இறக்கை, குறுமுடி ஒவ்வொன்றாய் நீக்கினார். செல்லத்தாயி தன் விருந்து தயாராவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள். அது ஒரு சொகம்.

சோளத்தட்டையில் வைக்கோல் பரப்பித் தீ மூட்டினார். வலக்கையால் கோழிக்கால் தூக்கிப் பிடித்து இடக்கையால் தீயைத் தள்ளிக் கோழியை வாட்டத்தொடங்கினார். கோழியின் சர்வ சருமங்களிலும் அனல் பரவுமாறு புரட்டிப் புரட்டி வாட்டினார். விரலுக்குச் சிக்காத குறுமுடிகள் கருகத்தொடங்கின. அந்தக் கருகல் வாசனையும் நாசிக்கு ருசிதான். அனல் காட்டக்காட்ட, கலகலவென்று இருந்த கோழி கல்லாய் இறுகத்தொடங்கியது. வாட்டிய பதம் போதுமென்று சுயதிருப்தி வந்தபிறகு, குத்தவைத்திருந்த பேயத்தேவர் குதித்தெழுந்து, "முருகாயி... அந்த மஞ்சளக் கொண்டா..." என்றார். கோழியின் கழுத்திலிருந்து கால் வரைக்கும் 'அரைத்தமஞ்சள்' அப்பித் தடவினார். கொஞ்சநேரம் காயவிட்டுக் கோழிக்கு 'மஞ்சள் நீராட்டுவிழா' நடத்தினார்.

ஒரு கைப்பிடி மிளகு, கொஞ்சம் சீரகம், கசகசா, கொத்தமல்லி, பட்டமொளகா எல்லாவற்றையும் ஒன்று கூட்டி வறட்டு ஓட்டில் போட்டு வறுத்தார். அந்தக் காரமும் நெடியும் முணுமுணுவென்று மூக்கிலேறினாலும் அந்தக் கலப்பு 'மணம்' ஓர் அலாதியான சுகந்தான். வறுபட்டமிளகு வெடிக்கிற பதம் வந்தபோது வறுப்பதை நிறுத்தினார். ஒரு மிளகை எடுத்துப் பல்லிடுக்கில் போட்டுக் கடித்துப் பதம்பார்த்துக்கொண்டார். எண்ணி இருபது வெங்காயம்- குழைய வதக்கி- அரைத்து வைத்துக்கொண்டார். தயார் நிலையில் சரக்குகளை உஷார்ப்படுத்திவிட்டுக் கோழியைத் தூக்கிப் பிய்க்கத்

தொடங்கினார். சொன்னபடி கேட்டது சுட்ட கோழி. 'அக்கக்காக'க் கழன்று வந்தது. மொத்தம் சுத்தம் செய்து கழிப்பவை கழித்தபிறகு எலும்பு- கறி- ஈரல்- அனைத்தையும் அரைத்த சாமான்களோடு கலக்கினார். நல்லெண்ணெய் கொஞ்சம். விளக்கெண்ணெய் ஊற்றிப் பிசறி உப்பும போட்டார். 'வேணும்'ங்கிற தண்ணீர் சேர்த்தார். பாத்திரத்தை அடுப்பிலேற்றிக் கொதிக்கவைத்தார். அது கொதிக்கக் கொதிக்க வீட்டையே தூக்கியது குழம்புவாசனை. கொதிக்கிற குழம்பு பேயத்தேவரைக் கூப்பிட்டுப் பேசியது.

"நாங்களுந்தான் சொழப டி வைக்கிறோம்... வரலையே இந்தப் பதம்..." சலித்துக்கொண்டாள் முருகாயி.

மூக்கில் ஏறி முரண்டுபிடிக்கும் அந்த வாசனையில் எச்சில் ஊறியது புள்ளத்தாச்சிக்கு.

கொதிக்கிற குழம்பை இறக்கி - அகப்பை செலுத்தி - ஆழத்தில் துழாவி அள்ளி - ஈரலும் கறியும், கோழி வயிற்றிலிருந்த குறுமுட்டையும் ஆசையாய் அள்ளிப்போட்டு - சீசாவிலிருந்த நல்லெண்ணெயைக் குழம்பில் பரவலாய் அளாவி, சுடுகிற கும்பாவை எடுத்தோடி வந்து 'இந்தா தாயி' என்று நீட்டினார் செல்லத்தாயிடம்.

சீக்குக்காரப் பெண்டாட்டிக்கு அலுமினியத்தட்டில் குழம்பு ஊற்றி அவளைத் தூக்கி உட்காரவைத்துத் "தின்னாத்தா... தின்னு" என்றார்.

"அந்தத் தூக்குச் சட்டியில் மொக்கராசுக்குக் கொஞ்சம் எடுத்துவச்சிட்டு முருகாயி நீயும் ஊத்திக்க" என்று குரல்கொடுத்தார்.

"நான் என்ன பொடுசா புள்ளத்தாச்சியா... எனக்கெதுக்குக் கறியுஞ்சோறும்...?" முருகாயி முனகிக்கொண்டாள்.

அழகம்மாக் கிழவிக்கு வெந்தகறி ஊட்டிவிட்டு சங்கில் புகட்டுவதுமாதிரி கொஞ்சம் சாறுபுகட்டி வாய்துடைத்துப் படுக்கவைத்து, தாழ்வாரத்தில் வந்து பார்த்தபோது வைத்தது

வைத்தபடியே இருந்தது செல்லத்தாயி கும்பா.

கோழிச்சாறு அவளை 'வாவா' என்று அழைத்தாலும் ஒரு வைராக்கியத்தோடு முஞ்சியைத் தூக்கிவைத்து இறுக்கமாக இருந்தாள் அவள். அவளுக்குத் தெரியும் கோழிநேரமும் கோரிக்கை நேரமும் ஒன்றுதான் என்று.

"என்னம்மா அப்பிடியே வச்சிருக்க...?"

"இந்தக் கோழிச்சாறு எங்கூர்ல இல்லியா...? இதுக்குத்தான் லொங்குலொங்குன்னு வந்தனாக்கும்...?"

பேயத்தேவர் புரிந்துகொண்டார்-ஒரு துறாவளிக்காற்று சுற்றியடிக்கப்போகிறது என்பதை.

"ஆரம்பிச்சிட்டியா...? மொதல்ல கோழிச்சாறைத் தூக்கிக் குடிமகளே!"

அவள் இடக்கையில் கும்பாவை எட்டித்தள்ள அது 'டங்'கென்று சுவர்மோதிச் சாறு சிந்தி நின்றது.

"நான் குத்தவச்சுக் கோழிச்சாறு குடிக்கவோ பெறந்த வீட்ல பிள்ளப்பெறவோ வரல. பத்துப்பவுன் வாங்காம பெத்தபிள்ளையோட வந்தேன்னா காமக்காபட்டி எல்லையிலேயே கால வெட்டுவேங்கறான் ஒன் மருமகன். நீங்க என்னடான்னா நெஞ்சொடிஞ்சுவந்தா நெல்லுச்சோறு போடுறேன்... குத்துப்பட்டு வந்தா கோழிச்சாறு ஊத்துறேங்கிறீக..."

பேயத்தேவர் அவள் பக்கத்தில் குனிந்து, ஒருகை தரை ஊன்றி உட்கார்ந்தார். தட்டிவிட்ட கும்பாவை அவள் வலக்கைக்கு வசதியாகப் பக்கத்தில் சேர்த்தார்.

"தாயி! ஆத்தா சீக்குல கெடக்கா. அப்பன் மண்ணோட மல்லுக்கட்டிக்கிட்டிருக்கேன். இந்த அஞ்சாறு வருசமா பொழப்பு பொழப்பாவா இருக்கு? சோளம் வெதச்சேன்; பொக்காப் போச்சு. நெலக்கடல போட்டேன்; வெதக்கடலக்கே வல்ல. கம்பு வெதச்சேன். மாட்டுக்குத் தட்டைதான் மிச்சம்"

“கத்திரிக்கா நல்லா வெளஞ்சுச்சே... அந்தக் காச எங்க போச்சு?”

“இல்லேங்கல... வெளஞ்சுச்சு... வெலை இருந்திச்சா? வெளஞ்சா வெலை இல்ல. வெலை இருந்தா வெளையல. இதானம்மா மண்ணக் கிண்டறவன் தலையெழுத்து.”

“பேயத்தேவன் பெரியாம்பளைக்கிப் பேசுவா சொல்லிக்குடுக்கணும். நல்லாத்தான் பேசுவீக. நான் பிள்ளையப் பெத்துட்டு இங்கயே சாகிறதா..? அங்கபோயிச் சாகிறதா, அதச்சொல்லுங்க மொதல்ல...”

“பிள்ளத்தாச்சி வாயில நல்ல சொல்லு வரணும்மா. போட்ட அஞ்சுபுணையும் வித்துத்தின்னுபுட்டான் வெறும்பய. நீ பச்ச ஓடம்பும் பச்சப்புள்ளையுமாப் போற போது ஒன்ன வெறுங்கழுத்தோடயா விட்டுருவேன். அஞ்சுக்கு ரெண்டு பழுதில்லேன்னு செய்வன்ல அப்பன். ஆறிப்போச்சாத்தா. சாத்தக் குடிச்சுட்டு அடிக்கறிய அரிச்சத் தின்னு. அப்பன் வச்சகொழம்பு.”

கோரிக்கைக்குக் கிடைத்த உத்தரவாதத்தில் மூக்கைச்சிந்திக் கண்துடைத்து, கும்பாவை இழுத்து, கோழிச்சாற்றுக்குள் தலைகாட்டும் கறியில் ஈரலா தொடைக்கறியா எதை முதலில் ருசிப்பது என்று செல்லத்தாயி முடிவெடுக்க முயற்சி செய்த கணத்தில் ஓசையோடு காற்று கிழித்து வாசலில் வந்து விழுந்து உரலோடு மோதி நங்கென்று சத்தமிட்டு ஆடி அதிர்ந்து ஓடுங்கியது ஒரு வீச்சரிவாள்.

தெருவெல்லாம் அதிரும்படி அடித்தொண்டையில் கத்தியது ஒரு குரல்.

“ஏய் விடுங்கப்பா. இன்னைக்கு ரெண்டுல ஒண்ணு பாத்தாகணும். நான் பேயத்தேவனுக்குப் பெறந்தவனா இல்லையான்னு கேக்கணும். செயிலுக்குப் போயிட்டு வந்த மகன் செத்தானா பொழச்சானான்னு கேட்டானா அந்த ஆளு? கோழிக்கறி ஆக்கிப் போடுறியே மகளுக்கு... குருத்தெலும்பாச்சம் குடுத்தியா மகனுக்கு? அந்தக் கோழி

செல்லத்தாயி பேரச் சொன்னாத்தான் வேகுமா? சின்னு பேரச்சொன்னா வேகாதா? விடுங்கடா ஏலே... அந்தாள் வெட்டாம விடமாட்டேன்”

தெருவில் நின்று சத்தம்போட்டு ஊர்கூட்டினான். பேயத்தேவரின் மகன் - செல்லத்தாயிக்கு இளையவன் ‘சின்னாத்தேவன்’ என்ற சின்னு.

காக்காய் கத்தினாலே ஊர்கூடும் கள்ளிப்பட்டி, ஊர்ப்பெரிய குடும்பத்தில் பிரச்னை என்றால் கேட்கவா வேண்டும்? வேலைக்குப் போகாத கிழடு கட்டைகளும் பொண்ணு பொருசுகளும் குப்பென்று கூடினார்கள்.

இந்த மாதிரிச் சம்பவங்கள் ஊர்மக்களுக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும். பொழுதுபோக்கும் சம்பவங்களும் அற்ற ஒரு வறண்ட வாழ்வில் இதுபோன்ற உயிர்த்துடிப்புள்ள சண்டைகள் சர்ச்சைகள் அவர்களின் வெற்றிடங்களை நிரப்புவன. நேரடியாய் நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாத அவர்களின் கலைத்தேவையை இன்னொரு வடிவில் நிறைவேற்றுவன. அதனால் வீடுகளில் சிதறிக்கிடந்தவர்கள் இந்த உயிர்நாடகம் பார்க்க உடனே குழுமினார்கள்.

வீச்சரிவாள் வீச்சு - வீடதிரும் பேச்சு இதற்கெல்லாம் பதற்றப்படவில்லை பேயத்தேவர். நடப்பது என்ன என்று மட்டும் தெரிந்துகொண்டு “எலும்பு வேணும்னு நாய் குலைக்குது... நீ தின்னு தாயி” - உண்ணாமல் மருகிநின்ற மகளைத் தேற்றினார்.

வெளியே சத்தம் நீண்டுகொண்டே போனது.

“எனக்குக் கோழிக்கறியும் வேணாம்... குரும்பாட்டுக்கறியும் வேணாம். பேயத்தேவன் ஈரக்கொலயச் சுட்டுத்திங்காம என் ஆத்திரம் அடங்காது. விடுங்கடா...” சின்னு முறுக்கிக்கொண்டு நின்றான்.

“ஏலே சின்னு ஒவ்வாமப் பேசாதடா *ஒபயங்கெட்டவனே ...பெத்த தகப்பன்னு பாத்துப்பேசு” -

அவனை இழுத்து நிறுத்தியது ஒரு வயசானது.

“இதத்தானய்யா சொல்றன் பத்து வருசமா. பெத்த தகப்பன் தானே...? பெறந்தமகன் நாந்தானே? அப்பப் பிரிச்சவிடு பாகத்த. வீட்ல பாதியப் பிரி... நெலத்துல பாதியப்பிரி... பண்ட பாத்திரத்துல பாதியப்பிரி... நீ என்னைக்குச் சாகிறது? நான் என்னைக்கிப் பொழைக்கிறது...? நீ சாகுறதுக்குள்ள விதிவந்து நாஞ்செத்துப் போயிட்டா...? கோழிச்சாத்துல பங்குதராதவன் கூரையிலயா பங்குதரப்போற? ஏ பெரியமனுசங்களா... இன்னைக்கே சரிபாகம் பிரிக்கணும்... இல்ல... சந்தி சிரிச்சிரும்...”

பேயத்தேவர் தாழ்வாரத்திலிருந்து குதித்து அவன் வீசியெறிந்த அரிவாளை எடுத்து விறுவிறுவென்று நடந்து கூட்டத்தைக் கையமர்த்தி சின்னு காலடியில் அரிவாளைப் போட்டார்.

“எல்லாச் சொத்திலயும் சரிபாகம்தானடா வேணும்? ஒங்கப்பனையும் சரிபாகம் எடுத்துக்கடா! வெட்றா...”

சப்தநாடி அடங்கியது கூட்டம். சீக்கு வந்த கோழியாய்த் தலைதொங்கினான் சின்னு.

ஆவிபறக்க இறக்கி வைத்த கோழிச்சாறு ஆறிப்போனது.

○

7

சில பேர்தான் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறார்கள்; பலபேர் பத்துமாதம் சுமந்து பிரச்னைகளைப் பெறுகிறார்கள்.

சின்னு பிறந்தது முதலே பிரச்னைதான் பேயத்தேவருக்கு. கையில் காசில்லாத ஒரு பஞ்சத்திலும், அழகம்மாளுக்குத் தாய்ப்பால் சுரக்காத ஒரு சிரமத்திலும் அவன் பிறந்தான். குழந்தையிலிருந்தே அவன் ஒரு மாதிரி; யார் தூக்கினாலும் அழுவான்; அடைமழை மாதிரி அடம்பிடிப்பான். விடிந்து எந்நேரம் எழுந்தாலும் தேனிச்சந்தைச் சீனிச் சேவு வேண்டும் அவனுக்கு. அதைப் பாயிலேயே தின்றுவிட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொள்வான்.

அவனுக்கு ஐந்து வயதாகையில் குச்சனூர்க் குலதெய்வத்தின் கோயிலில் முடிஇறக்கிக் காதுகுத்துவதாய் வேண்டுதல். "சுற்றம் தூழ வந்திருந்து..." என்ற பத்திரிகை வாசகத்துக்குப் பெரிய ஆதரவு கிடைத்திருந்தது. அரிசி, உப்பு, புளி, மிளகாய், அண்டா சகிதமாய் முறுக்குக் கொம்புக் கிடாயும் பிடித்து வண்டிகட்டிப் புறப்பட்டதொரு பெருங்கூட்டம். சின்னுப் பயலுக்கு மொட்டையடிப்பது அல்ல; ஆட்டுக்குத் தோலுரிப்பதே அவர்களுக்கு முகூர்த்தம்.

குலதெய்வக் கோயிலடைந்து தூடம் சாம்பிராணி ஊதுவத்தியோடு வாழைப் பழம் கண்திறந்து உள்ளூர்ச்சந்தனம் என்று சொல்லப்பட்ட மஞ்சள் கட்டியைக் கும்பாவில் கரைத்துப் ***"பண்டுதனைக் கூப்பிடப்பா"** என்று திரும்பிப் பார்த்தபோது பயலைக் காணோம். ஆளுக்கொரு பக்கமாய் அங்குமிங்கும் தேடியலைய **"யாத்தே! எம் பிள்ள..."** என்று அழகம்மா அலற.. **"இவ ஒருத்தி... சீமையில இல்லாத பிள்ளையைப் பெத்தவ.. எங்க போயிரும் களவாணி நாயி...?"** என்று பேயத்தேவரும் தேடத்தொடங்க, குளத்தங்கரைப் பூவரசமரத்தின் ஒரு கிளையிலிருந்து, **"நான் குளத்துல விழுந்து சாகப்போறேன்"** என்று ஒரு குரல் கேட்டது. மரத்து வெளவால் மாதிரி கிளையைக் கட்டிக் கொண்டு **"மொட்டையெடுத்தாச் செத்துப் போவேன்..."** என்று பயமுறுத்தினான் சின்னு.

பயத்தோடு அவன் மரத்தைக் கட்டிப் பிடித்திருந்த தினுசைப் பார்த்தால் அவன் குதிப்பவனாய்த் தெரியவில்லை. குதித்தாலும் குளத்தில் சாவதற்கு வசதியான தண்ணீர் இல்லை. குளத்தில் ஒருவன் கீழே நிற்க மரத்தில் ஒருவன் மேலே ஏற அவனை சர்வாங்க ஜாக்கிரதையோடு மரம் இறக்கினார்கள்.

"சாமி, சக்தியுள்ள சாமியா இருக்கப்போயி பேயத்தேவன் பய பொழச்சான்..." என்று கரிசனம் பேசினார்கள் கறி தின்ன வந்தவர்கள்.

*நாவிதன்

அவன் வளர வளரப் பிரச்சினையும் வளர்ந்தது. பத்தோ, பதினொன்றோ வயதிருக்கும் அவனுக்கு. அவன் சோட்டுப் பயல்களோடு நிலாக்காலத்தில் 'காக்காக்குஞ்சு' விளையாடிய காலம். விளையாடும் பையன்கள் அவனவன் வீட்டிலிருந்து தின்பண்டம் கொண்டுவந்து பொதுவில் வைத்துப் பங்கிட்டுத் தின்னுவது வழக்கம். ஒருவன் தேங்காய்- ஒருவன் கருப்பட்டி- ஒருவன் எள்ளு- ஒருவன் பச்சரிசி- ஒருவன் சர்க்கரை வள்ளிக்கிழங்கு என்று அவனவன் சக்திக்கேற்பக்கொண்டு வருவது பழக்கம். ஒரு ராத்திரி- கிராமத்தை நீராட்டிக் கொண்டிருந்தது நிலாப்பால். வேப்பமரத்து இலைகளிருந்தும் தகதகவென்று தங்கம் வழிந்தது.

காக்காக்குஞ்சு வீரர்கள் கூடினார்கள். அவனவன் பொட்டலம் அவிழ்க்க சின்னு மட்டும் மூட்டை அவிழ்த்தான். பார்த்தால் - பச்சை வேர்க்கடலைப் பருப்பு அரைச்சாக்கு. கல்கூட்டி அடுப்புவைத்து மண் சட்டியில் மணல் போட்டு மணலைச் சூடாக்கி அதன்மேல் பச்சை வேர்க்கடலையை வறுத்து வறுத்துத் தின்றார்கள் விடியவிடிய.

அதிகாலை பேயத்தேவர் வீடு அல்லோலகல்லோலப் பட்டது. ஒருவாரமாய் உடைத்து விதைக்கு வைத்திருந்த விதைப்பருப்பைக் காணோம்.

"என் வீட்ல எவண்டா களவாணி?" என்று பேயத்தேவர் ஊர் அம்பலக்கல்லில் ஏறி உரக்கக் கத்தியபோது தின்ற பருப்பைச் செரிக்க முடியாமல் ஓடைக்குள் பேதி போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்- சின்னுவும் காக்காக் குஞ்சுக்காரர்களும்.

கிணற்றுக்குள் காசுஎறிந்து 'முங்கி'யெடுக்கிற விளையாட்டில் மூச்சுமுட்ட ஈடுபட்டுக் கடுங்காய்ச்சல்கண்டு பத்துநாள் படுக்கையில் கிடந்தான் சின்னு. காய்ச்சல் நின்ற இடத்தில் இருமல் தன் ஓட்டப்பந்தயத்தை ஆரம்பித்திருந்தது. இருமினான்... இருமினான்... இடைவிடாமல் இருமினான். தொண்டைகிழிய இருமினான். தூங்காமல், தூங்கவிடாமல்

இருமினான். சுக்கு-மிளகு-திப்பிலி, தூதுவளைக் கசாயம், மிளகாய்- வெல்லம்- லேகியம், நாட்டுக்கோழி, நண்டுச்சாறு, எதற்கும் கட்டுப்படவில்லை இருமல். சாப்பிட்டதெல்லாம் வெளியே வந்துவிடுவதால் உரல்போல இருந்த பயல் உலக்கையாய் இளைத்துவிட்டான். கள்ளிப்பட்டிக்குப் பருத்தி வாங்க வந்த நாடார் ஒரு நல்ல மருந்து சொன்னார்.

“நரித்தோலச் சுட்டுத் தேன்ல கொழச்சுக்குடு அண்ணாச்சி. ஆயுசுக்கும் இருமல் அத்துப் போகுமில்ல”

அன்றைக்கு நரித்தோல் தேட ஆரம்பித்தவர்தான். சுற்று வட்டாரமெல்லாம் திரிந்து ‘நரித்தோல் கிடைக்குமா, நரித்தோல் கிடைக்குமா’ என்று அலைந்து நரித்தோல் என்று வாங்கியது நாய்த்தோல் என்று கண்டு, ஏமாற்றியவனைச் சந்தையில் ஓடவிட்டு அடித்து, நரிக்குறவர் கூட்டம் தேடி, சரியான நரித்தோல் வாங்கி வந்து கருகியும் கருகாமலும் சுட்டு நரித்தோல் தூளை வெற்றிலையில் வைத்துத் தேனை ஊற்றிக் குழைத்துக் கொடுக்க- “போறேன் போறேன்” என்று போய்விட்டது இருமல்.

பள்ளிக்கூடம் பிடிக்கவில்லை. சோட்டாளிகள் சரியில்லை. ‘சுரைக்காய்’ பீடியிலிருந்து அவன் ‘சொக்கலால்’ பீடிக்குத் தாவி விட்டதாக வேறு தகவல். இப்படியே விட்டால் இவன் ஊர் மாடு மேய்க்கவும் ஒத்துவரமாட்டான். “பெத்தது பிள்ளையா? பிள்ளப் பூச்சியா?” என்று பேதலித்த பேயத்தேவர் அவனைக் காடு கரைகளுக்குத் தன்னோடு அழைத்துப்போக ஆயத்தமானார். புஞ்சைக்காடு தவிர, பேயத்தேவருக்கு ஊரடித்தோட்டம் ஒன்று உண்டு. இரண்டு ஏக்கருக்குக் கொஞ்சம் கம்மி. ஒரு கிணறு. பேயத்தேவர் பரம்பரைக்கே அட்சயபாத்திரம் அதுதான். தக்காளி, கத்தரி, மிளகாய், சர்க்கரைவள்ளிக்கிழங்கு இந்த நான்கும்தான் ஊரடித் தோட்டத்திற்கு ஒத்துவரும் விவசாயம்.

சின்னுவை அங்குதான் விவசாயத்திற்குப் பழக்கினார்.

சாமி கும்பிட்டுச் சகுனம் பார்த்து அவன் கையில் மண்வெட்டி கொடுத்தார். நாலு மம்பட்டிக்காரர்களோடு அவனையும் உழுத புழுதியில் கரைகட்டச் சொன்னார். மண்ணும் மம்பட்டியும் மல்லுக்கட்ட சின்னு பின்வாங்கிக்கொண்டே வந்தான்.

கிணற்றோரமாய் இரண்டு தென்னங்கன்று நட்பிருந்தார் பேயத்தேவர். உழவுக்கட்டிகளை மண்வெட்டியில் உடைத்து இழுத்துக்கொண்டே ஒருவன் கேட்டான். “தென்னங்கன்ட கள்ளிப்பட்டிக்கு ஒண்ணு காமக்காபட்டிக்கு ஒண்ணுன்னு தள்ளித்தள்ளி நட்ருக்கீகளே!”

பேயத்தேவர் மண்ணிழுத்துக்கொண்டே மண்வெட்டியின் தாளகதியில் பேசினார். “ஏலே நான் என்ன கோட்டிப்பயலா? ஒவ்வொண்ணுக்கும் ஒரு வெவரமிருக்கப்பா. நெல்லு நட்டா ரெண்டு நாத்துக்கு மத்தியில நண்டோடணும்; கரும்பு நட்டா ரெண்டு கரும்புக்கு மத்தியில நரியோடணும், வாழ நட்டா ரெண்டு வாழைக்கு மத்தியில வண்டியோடணும்; தென்ன நட்டா ரெண்டு தென்னைக்கு மத்தியில தேரோடணும்.”

‘நன்றே நெல்லு
நரியோடக் கரும்பு
வண்டியோட வா(ழை)
தேரோடத் தென்ன’

- சும்மாவா சொன்னான் சொலவ(ை)ட...? என்றவர், நிமிராமலும் சின்னுவின் பக்கம் திரும்பாமலும் “எங்க திரும்பிச் சொல்றா சின்னு..”

‘நன்றே நெல்லு...
நரியோடக் கரும்பு...”

‘இதுதாண்டா சாக்கு’ என்று சின்னு மண்வெட்டியை வீசியெறிந்தான்.

“இந்தத் ‘தும்பம்’ பொறுக்காமத்தான உப்பாரபட்டி வாத்தியாரவிட்டு ஓடியாந்தேன்... இங்கயுமா?” என்றவன்

உழவுகாட்டுப் புழுதிபறக்க ஓடியேபோனான்.

உள்கால்சட்டைப் பட்டை தெரிய எட்டுமுழ வேட்டி கட்டும் பருவம் வந்தபோது, அவன் போக்கு இன்னும் அந்நியமாயிற்று. பருத்தி விற்றுப் பவுடர் வாங்கினான். வீட்டுக்குப் பூட்டுப்போட்டுவிட்டு வந்தாலும் கதவு ஒரு 'எம்பு' எம்பி, பூட்டைத் திறக்காமல் கதவு திறந்து எள்ளோ சாமையோ கல்லுப் பயறோ எதுவாயிருந்தாலும் எடுத்துப்போய் அவசரவிலைக்கு விற்றுச்செலவழிக்க ஆரம்பித்தான். 'கிளப்புக்கடை'யில் சாப்பிடும் ஊதாரித்தனமெல்லாம் வந்துவிட்டது அவனுக்கு.

ஒருநாள் பேயத்தேவர் கமலை இறைத்துக் கொண்டிருந்தார்- ஒற்றை ஆளாய். தண்ணீர் கட்ட ஆளில்லை; வழக்கமாய்த் தண்ணீர் கட்டும் அழகம்மாளுக்கு அன்று 'மேல்கால்' வலி. கத்தரிப் பாத்திகளை குண்டுகுண்டாய்த் தடுத்து ஏற்கெனவே 'வாமடை' விலக்கிவிட்டு வந்து கமலை பூட்டியதால் 'தந்தண்ணி' பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கமலை மேட்டில் வந்து கவலையாய் உட்கார்ந்தான் சின்னு. 'வராதவன் வந்திருக்கிறானே.. புத்திகித்தி வந்திருச்சோ' என்று சந்தேகப்பட்டு 'இருக்காது' என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு, 'என்னாடா குக்கு நோவு வந்த கோழி மாதிரி தலையைத் தொங்கப் போட்டு உக்காந்திருக்கவன்... என்னா...?' என்று ஆரம்பித்தார்.

அவன் சுற்றி வளைக்கவில்லை; வெட்கப்படவில்லை; வார்த்தை தேய்க்கவில்லை. முகத்தை இறுக்கமாய் வைத்துக் கொண்டு கிணற்றடியின் அருகம்புல்லை ஓடித்துப் பங்குத்திக் கொண்டே சொன்னான்-

"எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வை"

செல்லத்தாயி விதவையான அதிர்ச்சியிலிருந்தே இன்னும் மீளாத காலம். இவனுக்கு என்னாச்சோ? ஏதாச்சோ? எங்க

ருசிகண்டானோ? - பேயறைந்த ஆளாய்ப் போனார் பேயத்தேவர்.

பெண்பார்க்கப் போனார்கள். கடமலைக் குண்டில் இறங்கி உள்காட்டு ஒத்தையடிப்பாதையில் மூன்றுமைல் நடந்தால் கருவேலங்காட்டுக்குப் பின்னால் 'இங்கேதான் இருக்கேன்' என்று சொல்லும் காக்கிவாடம்பட்டி. கதவுள்ள வீடுகளையும் கதவுக்கு வசதியில்லாத- கதவு தேவைப்படாத- குடிசைகளையும் சேர்த்தால் ஐம்பதுக்குள் வீடுகள் தேறும் அந்த ஊரில்.

பேயத்தேவர் கோஷ்டி காக்கிவாடம்பட்டி எல்லையை அடைந்து கலுவத்தேவர் வீடு எது என்று விசாரித்தபோது புதரோரம் காலைக்கடன் கழித்துக் கொண்டிருந்த கிழவன் "நாங் காட்றேன்" என்று கூடவே வந்துவிட்டான்.

தெருச்சகதிகடந்து- வாசலில் கட்டிக்கிடந்த ஆடுமாடுகளை விரோதித்துக் கொள்ளாமல் வாசல்கடந்து, நடைபாதைச் சாணியில் வழக்காமல் முன்னேறியபோது, "வாங்கய்யா வாங்க... எல்லாரும் வாங்க..." என்று வரவேற்ற கலுவத்தேவர் நிலைப்படியில் தலையிடித்துக் கொண்டு அவசரமாய் உள்ளோடி மேல்சட்டையைத் தலைவழியே போட்டபடி திரும்பிவந்தார். ஊரில் மழைதண்ணி பேசி, விவசாயம் பேசி, விலைவாசிபேசி பெண்பார்க்கும் விஷயத்தை மெல்ல ஆரம்பித்தபோது சொம்பிலிருந்த காப்பித் தண்ணியை- இருந்த இரண்டு டம்ளரை மாற்றி மாற்றிக் கழுவி- ஒவ்வொருவருக்காய் ஊற்றிக் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தாள் அவள்.

பாதிக்கண்ணால் அவளை முழுப்பார்வை பார்த்த சின்னு பக்கத்திலிருந்த உள்ளூர்ப் பெருசின் தொடை கிள்ளிச் சொன்னான் : "பொண்ண எனக்குப் புடிச்சிருக்கு"

“ஏலே வெவரங்கெட்டவனே... அவ கலுவத்தேவன் ரெண்டாவது சம்சாரமடா! பொண்ணுக்குச் சின்னாத்தா! பொறுமையா இரு. பொண்ணு வருவா.” -பெருச அவனை ரகசியமாய்க் காதுகடித்து மானம்காத்தார்.

பொண்ணு முகம் லட்சணம். ஆனால் முற்றாத தேகம். வளராத வாழைக்குருத்து மாதிரி. ஆயிரம் பொய்களுக்கு ஒன்றிரண்டு குறையச் சொல்லிக் கல்யாணத்தை முடித்துவிட்டார் கலுவத்தேவர்.

●

சின்னுவின் இல்லறம் நல்லறமாய் இல்லை. ராத்திரித் தாம்பத்யம் என்ற ஒன்றைத் தவிர- குடித்தனத்தின் மற்ற அம்சங்களில் அவனுக்குப் பொறுமையில்லை. கல்யாணம் என்பது இன்னோர் உயிரின் மனசு- உடம்பு- வயிறு மூன்றையும் திருப்திசெய்வது என்ற உண்மைகளோடு அவனால் ஒத்துப் போக முடியவில்லை. குருத்தெலும்பு முற்றாத ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து அவளை எப்படி பாவிக்க வேண்டும் என்ற மெல்லிய அணுகுமுறை தெரியாத பேய்ப்பயல் அவன். மல்லிகைப் பூப்பந்தைச் சாணிக்கூடை போட்டு மூடிவைத்தமாதிரி மூச்சுத்திணறிப் போனாள் சின்னு பெண்டாட்டி சிறுமி கலுவாயி. ஐந்தாம் நாளே அவன் அடி தாங்காமல் காக்கிவாடப்பட்டிக்கு ஓடிப்போனான்.

பெருசுகளெல்லாம் கூடி அடிக்கடி அவர்களை ஒட்ட வைத்தார்கள். கருவேலமரத்துக் கோந்து போட்டாலும் உடைந்த மண்சட்டி ஒட்டுமா?

●

ஊ தாரியானான்; ஊரோடு ஒட்ட மறுத்தான். தன் போக்கில் வாழத் தலைப்பட்டான். சட்டை கசங்காமல் சம்பாதிக்க ஆசைப்பட்டான்; கடைசியில் கஞ்சா விற்க ஆரம்பித்தான்.

அப்போதுதான் பேயத்தேவர் உடைந்துபோனார். “ஓழ்ச்சாத் தானப்பா ஓழக்கு நிறையும்” என்றார் அவர்.

“கழுத பேஞ்சா கம்மா நெறையப்போகுது?” என்றான் அவன்.

ஐந்தாறு காலிப்பயல்களைக் கூட்டு சேர்த்துக் கொண்டு அடிக்கடி “சொத்தப் பிரிச்சுக்குடு சொத்தப் பிரிச்சுக்குடு” என்று சலம்பல் பண்ண ஆரம்பித்தான். அவனுடைய எல்லா அழிம்புகளையும் பொறுத்துக்கொண்டும் சிலநேரம் தண்டித்துக் கொண்டும், சிலநேரம் மன்னித்துக் கொண்டும் பொறுமை எழுதிய விதிவழியே போய்க்கொண்டிருந்த பேயத்தேவர் அவன் கள்ளச் சாராயமும் காய்ச்சுகிறான் என்று தெரிந்தபோது “போச்சே! என் வம்சம் போச்சே” என்று இடிவிழுந்த பனைமரமாய்க் கருகிப் போனார்.

○

8

8

‘மண்ணுந் தண்ணியுந் தாண்டா குடியானவன் கும்புடுற சாமி’ இது பேயத்தேவரின் கடவுட் கொள்கை. அன்று ஊரடித் தோட்டத்தில் மிளகாய் நடவு. மொக்கராசு ‘தண்ணி வெலக’ மூணு பொம்பளையாளு நாத்துநட - நடவுக்குக் கோளாறு சொல்லிக்கொண்டிருந்த பேயத்தேவர் வாய்க்காலில் நீர்வரத்து கம்மியாகிக் கொண்டே வருவதுகண்டு கமலை இறைத்துக் கொண்டிருந்த கொறண்டியைப் பார்த்துக் கத்தினார்.

“ஏலே குறுக்குச் செத்தவனே! காளமாடு மூத்திரம் பேயற மாதிரி தண்ணி எறைக்கிறவன்... *வெரசா எறைடா வெங்கம்பயலே...” -அவர் கத்தியது ஒருமைல் சுற்றளவு சுற்றியது.

கொறண்டி மீது குற்றமில்லை.

ஓத்தக் கமலை...

தொத்த மாடு...

ஓட்(ை)டச் சாலு...

கிழிஞ்ச தோலு...

- இந்த உபகரணங்களை வைத்துக்கொண்டு அவன் ஆகாய கங்கையையா அள்ளி ஊற்றிவிட முடியும்?

சாலில் முகர்ந்து தோலில் வெளியேறுவதற்குள் பாதிநீர் ஓட்டைகளின் வழியே கிணற்றுக்குள்ளேயே ஒழுகிவிடுவதால் ‘வத்தாத சமுத்திரம்’ என்னும் பெருமை பெற்றது அந்தக் கிணறு.

“ஒரு நாத்தும் சேதம் வராம நடுங்காத்தா. எழுவனம்பட்டி தங்கையாபிள்ளைகிட்டக் கடஞ்சொல்லி வாங்கியாந்த நாத்து...” என்ற பேயத்தேவர் நாத்துகளுக்கிடையில் ஒரு சாண் இடைவெளி இருக்கிறதா என்பதைக் கண்களாலேயே அளந்து கங்காணி வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

●

“ஏ மாமு... மொளகா நல்லா வெளஞ்சு நல்ல வெலைக்கி வித்தா எனக்கென்ன குடுப்ப?” என்றாள் ஒரு நடவுக்காரி; அறுபது வயசானாலும் ‘அக்குறும்பு’ குறையாத கிழவி.

“நீ அடுத்த வருசமே பிள்ளப் பெத்துக்க... ஒம் பிள்ளைக்கி அஞ்சபவுன் தங்கத்துல அன்னாக்கயிறு செஞ்சபோடறேன்.” என்றார் பேயத்தேவர் பின்வாங்காமல்.

* விரைவாக

கிழவியும் சேந்து 'கெக்கெக்கே' என்று சிரித்தாள்.

இந்த மிளகாய்ச்செடி முதல்காய் காய்க்க எழுபதுநாள் ஆகும். நட்ட செடி முதலில் வேர் பிடிக்க வேண்டும். வாரம் ஒரு தண்ணீர் கட்டி மாதம் ஒரு களையெடுக்க வேண்டும். முன்வினைப் பயனாகவோ மூத்தோர் செய்த தர்மமாகவோ இந்த மிளகாய்ச்செடி தலை குளிர வேர்நனைய மசமசவென்று ஒருமழை பெய்யவேண்டும். இவ்வளவுமிருந்தாலும் இடையில் சீக்கடிக்காமல் இருக்கவேண்டும். பிஞ்சிறங்கும் காலத்தில் துறைக்காற்று வந்து நாட்டாமை பண்ணாமல் இருக்க வேண்டும். காய்த்துப் பழமாகி வாரம் ஒரு எடுப்பு எடுக்கும் காலத்தில், எடுக்கும் பழம் வெறுந்தோல்காட்டிச் சிரிக்காமல் விதைக் கட்டுமானம் உள்ள பழமாக இருக்க வேண்டும். களத்தில் காய்ப்போடும்போது மழை நனைக்காமல் இருக்க வேண்டும். 'சாக்குமுடை' கட்டிச் சந்தைக்குத் தூக்கிப்போனால் விலை இருக்க வேண்டும். அன்றைக்குப் பார்த்துக் கடன்காரன் கண்ணில் படாமல் இருக்க வேண்டும். இதில் ஒன்று போனாலும் உள்ளதெல்லாம் போச்சு. சீட்டு விளையாட்டு-தாயம் மட்டுமல்ல விவசாயமும் ஒரு துதாட்டம்தான். ஆட்டக்காரர்களில் எவனோ ஒருவன்தான் *கெலிக்கிறான்.

வீட்டு உரலில் 'இருங்கச் சோளம்' போட்டு இடித்துக் கொண்டிருந்த செல்லத்தாயி, 'யாத் தே' என்று அலறி உலக்கையை உதறி எறிந்துவிட்டு இருப்பைப் பிடித்தபடி இருந்த இடத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

“என்னாச்சு தாயி”

பற்றாத பச்சைவிறகின்மீது சீமத்தண்ணி ஊற்றிக் கொண்டிருந்த முருகாயி ஓடிவந்து விழுந்தவளை அள்ளினாள்.

சுட்டெரிக்கும் வெயில் நேரம். நோயாளிகளையும்

* வெல்கிறான்

வயோதிகர்களையும் தவிர ஊரில் ஒரு ஈ காக்கா குஞ்சு இல்லை. சேவலால் துரத்தப்பட்டோடும் வெடக்கோழிச் சத்தம் தவிர வேறேதும் சத்தம் இல்லை. தரையில் உட்கார்ந்து சரிந்தவளை, தன் இளைத்த மார்பில் தாங்கியெடுத்த முருகாயி 'இடுப்புவலி' வந்துவிட்டது என்பதை மட்டும் முகபாவத்தில்-முனகலில் கண்டு கொண்டாள்.

பேயத்தேவர் வீட்டில் இரண்டே அறை. இடப்பக்க அறைக்கு 'சாமி வீடு' என்று பெயர். அசையாத நோயாளி அழகம்மா படுத்திருப்பது அந்த அறையில்தான்.

வலப்பக்க அறைதான் புழக்க அறை. தானியங்களும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும் அடைத்தது போக அந்த அறையின் மிச்சமுள்ள பகுதிதான் அவர்களுக்கு அந்தப்புரம். செல்லத்தாயைக் கைத்தாங்கலாய் அழைத்துக் கொண்டு, தாழ்வாரம் ஏறி அறை அடைந்து, சோள மூட்டைகளுக்கும் பருத்திப் பஞ்சுக்கும் விதைஎள்ளுக்கும் மத்தியில் தரையில் படுக்கவைத்து, உள்ளே கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்த கோழிகளை 'ச்து ச்து' என்று விரட்டினாள் முருகாயி.

“யாத் தே! வலி விண்ணு விண்ணுன்னு தெறிக்குதே... உசர்போகுதே...” -செல்லத்தாயி துடிதுடித்தாள்.

முருகாயி ஒன்றும் பரபரப்பாகவில்லை; படபடப்பும் காட்டவில்லை. அவள்தான் பிள்ளை பெற்றுக்கொள்ள வில்லையே தவிர அவள் பார்க்காத பேறு காலமா? நாவிதர் மகள் அவள். பரம்பரையாய்ப் பேறுகாலம் பார்க்கும் மருத்துவச்சி வம்சத்தில் வந்தவள்.

நிறைமாதக்காரி வயிறு தள்ளித் திரிவதால் எந்த நேரமும் இடுப்புவலி வரலாம் என்று எதிர்பார்த்தாள் அவள். வெந்நீர்-சோப்பு- வெள்ளைத்துணி- பிளேடு- இந்த நான்கும்தான் ஆள் அம்பு சேனை அவளுக்கு. அடுக்களைக்குள் ஓடி அடுப்பில் இருந்த ரசத்தை இறக்கி வெந்நீர் வைத்தாள். ஓட்டம்போல் நடைநடந்து நடைவாசல் கதவடைத்தாள்.

ஓட்டுத்தாழ்வாரத்து ஓட்டில் ஒளித்துவைத்திருந்த புது

சோப்பையும் புது பிளேடையும் எடுத்துக்கொண்டாள். சோப்பில் கை கழுவினாள். 'மூனு தைப்பொங்கல்' கண்டு நைந்து போயிருந்த பேயத்தேவரின் வெளுக்கப் போட்ட வேட்டியை ரெண்டாய்க் கிழித்து வெள்ளைத்துணி ஏற்கெனவே வைத்திருந்தாள். வெந்நீரை அலுமினிய வட்டகையில் ஊற்றிக் கொண்டு நிதானமாய் உள்ளே போனாள்.

"யாத் தே! செத்தாலும் செத்தே போகலாம் போலிருக்கே. வலி சீவன் போகுதே..." -செல்லத்தாயி அரற்றினாள்.

"என்னமோ பிள்ளையே பெறாதவமாதிரி மொனகுறவ" என்று அவளருகில் உட்கார்ந்த முருகாயி கோணல் மாணலாய்க் கிடந்தவளைப் பேறுகால வசதிக்கு 'சைசா'ப் படுக்கவைத்து '*செத்த பொறு ஆத்தா' என்று சேலை விலக்கினாள்.

அது பொய் வலியா நிஜவலியா என்பதை ஆள் துடிப்பதை மட்டும் வைத்து அடையாளங்காண முடியாது. பிள்ளை பிறக்கும் வழித்தடத்தில் நிதானமாய்- துதானமாய்- விரல்விட்டுப் பார்த்தாள் முருகாயி. அளவு தெரியும் அவளுக்கு. 'அது' ஒரு விரல் 'சுத்தளவு' இருந்தால் ஒரு மாசம் ஆகும் பிள்ளைபெற. மூன்றுவிரல் சுத்தளவு இருந்தால் பதினெட்டு நாட்களாகும். ஆனால் செல்லத்தாய்க்கு ஐந்துவிரல் சுத்தளவு இருந்தது. இது 'இன்னைக்கே இப்பவே' என்கிற பிரசவவலிதான். முடிவுக்கு வந்தாள் முருகாயி.

"படு தாயி... நல்லாப் படு."

முதுகுத்தண்டு தரையழுந்த அவளை அழுத்தமாய்ப் படுக்கவைத்துத் தொடையிரண்டையும் பிடித்து மெல்ல மெல்ல மேலே உயர்த்தினாள்.

"அய்யோ... அய்யய்யோ.... யாத் தே!" -செயற்கை வலியில் சிதறினாள் செல்லத்தாயி.

*சற்றே பொறு

அதே இடத்திலிருந்து மொக்கராசை வெளியே எடுத்தவளும் முருகாயிதான். அவன் பிறப்பே விவகாரம்தான். பொதுவாகப் பெண்ணுறுப்பிலிருந்து வெளிவரும் பிள்ளை நீச்சலடிக்கும் பாவனையில் தலையை முன் நீட்டித்தான் வெளிவரும். 'மூஞ்சி' தரைபார்த்திருக்கும். ஆனால் அண்ணாந்து பிறந்தவன் மொக்கராசு. வானுக்கு முகம்காட்டி பூமிக்கு வந்தவன். ஆத்தாவின் தொப்பூழ்க்கொடியிலிருந்து அவனை அறுக்கப் பட்டபாடு பெரும்பாடு.

"சாமி... செல்லத்தாயி ரெண்டாவது பிள்ளைக்கும் அப்படி ஆயிறக்கூடாது சாமி" -உதடுகள் அறியாமல் மனசுக்குள் முனுமுனுத்துக்கொண்டே முருகாயி, செல்லத்தாயி தொடைகளை மெல்ல... மெல்ல... இன்னும்... இன்னும் மேலுயர்த்தினாள்.

வந்ததே வலி! ஒங்கவீட்டு வலி எங்கவீட்டு வலி இல்லை. முள் சாட்டைகளையெல்லாம் மொத்தமாய் அடுக்கி மின்னல் வேகத்தில் சுண்டி இழுத்ததுமாதிரி வலி. ஒரு வலி... ரெண்டு வலி... மூன்று வலி... 'பொலுக்'கென்று தலைகாட்டியது குழந்தை.

கவிழ்ந்த தலை- கத்தைமுடி. கசகசப்பாய்... பிசுபிசுப்பாய்... 'ஆ' 'அய்யோ' -பல் கடித்தாள் செல்லத்தாயி.

"ஆச்சு ஆச்சு. அம்புட்டுத்தான்..."

'கொழுக்' 'மழுக்'கென்று வழுக்கி வெளியே வந்தது குழந்தை தொப்பூழ்க்கொடியோடு. 'பொம்பளைப்புள்ள'. குழந்தையை எடுத்து இடக்கையால் தலைதாங்கி ஆறியிருந்த வெந்நீரை அள்ளிப் பச்சென்று அடித்தாள் பச்சைக் குழந்தை முகத்தில். சிலிர்ப்புக் காட்டியது பூமிக்கு வந்த புதிய ஜீவன்.

"அழுத்தமான கழுத... அழுகுதா பாரு." -'சின்னக்கழுதை'க்கு முருகாயி கொடுத்த முதல் பாராட்டு.

குழந்தையின் வாய்க்குள் விரல்விட்டு 'அக்கி' எடுத்தாள். வெள்ளைத்துணியால் மேனி துடைத்தாள். தலைகீழாய்ப்

பிடித்துக் கொஞ்சநேரம் குழந்தையை அழவிட்டாள். லேசாய்த் தலையுயர்த்திய செல்லத்தாயி “பொம்பளப் புள்ளையா?” என்று சலித்து மீண்டும் தலைசாய்த்தாள்.

“பிலேட எங்க வச்சேன்?”

செல்லத்தாயி உதறிய உதறலில் அது சோள மூட்டைக்கு அடியில் கிடந்தது. குழந்தையைச் சாய்க்காமல் தான்மட்டும் சாய்ந்து அதை ‘எக்கி’ எடுத்தாள் முருகாயி. நான்கு விரல்கடை விட்டு, தொப்பூழ்க் கொடியறுத்து முடிபோட்டாள். தாயும் சேயும் நலம்.

வீட்டில் என்னவோ ஏதோவென்று நிலைமறந்து நின்ற கோழிகள் ‘முடிவு சுபம்’ என்ற சூழலறிந்து எந்த இடத்தில் விட்டனவோ அந்த இடத்திலிருந்து மீண்டும் கொக்கரிக்க ஆரம்பித்தன.

“ஏலே மொக்கராசு! ஒனக்குத் தங்கச்சி பிறந்திருக்காமடா! முருகாயி சொல்லிவிட்டுச்சு” -பாவாடையில் கட்டியிருந்த பச்சரிசியைக் கடைவாயில் அதக்கி மாவாக அரைத்துக்கொண்டே ஊரடித் தோட்டத்து வரப்பில் நின்று சத்தம் போட்டுச் சொல்லிவிட்டு ஒடிப்போனாள் ஊளமூக்கி.

தண்ணீர் விலகிக் கொண்டிருந்த மொக்கராசு அந்தச் செய்திகேட்டு வருத்தமோ மகிழ்ச்சியோ காட்டாமல் பேயத்தேவர் முகத்தைப் பார்த்தான்.

நெருக்கி நடப்பட்ட மிளகாய் நாற்றுகளை மீண்டும் பிடுங்கி இடைவெளிவிட்டு நட்டுக்கொண்டே “செல்லத்தாயக் கரைசேக்கிறதுக்குள்ளேயே *செம்மம் முடிஞ்சரும் போலிருக்கு... இதுல செல்லத்தாயி மக வேறயா? சரி பாப்பம்... ஒடம்புல உசிர் இருக்கு... ஒழைக்கத் தெம்பிருக்கு... உச்சியில சாமி இருக்கு...” -என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டார் பேயத்தேவர்.

*ஜென்மம்

“ஏண்டா தங்கம்... தங்கச்சியப் போயிப் பாக்காமத் தண்ணி கட்டிக்கிட்டிருக்கவன்...” -மொக்கராசைச் சீண்டினாள் ஒரு நடவுக்காரி.

“தங்கச்சின்னு எனக்குத் தெரியும்! அண்ணன்னு அவளுக்குத் தெரியுமா? துத்தப்பல்லன் பொண்டாட்டி ஒஞ் சோலியப் பாப்பியா!..”

அவளை ஓர் அதட்டு அதட்டிவிட்டு மண்வெட்டியோடு மல்லுக்கட்டினான் மொக்கராசு.

நாத்து தீரும்மட்டும் நட்டுவிட்டுத்தான் மசங்க வீடுவந்து சேர்ந்தார்கள்.

பிறந்த குழந்தைக்குச் ‘சேனை தொட்டு வைப்பது’ என்பது அந்த ஊர் வழக்கம். வசம்பின் நுனியில் எண்ணெய் தொட்டு குழந்தையின் வாயில் மூன்றுமுறை வைப்பார்கள் மூத்தவர்கள். ஒவ்வொரு முறை தொட்டு வைக்கும்போதும் “ஓம்புத்தி போயி எம் புத்தி வா” என்று சொல்லிச் சொல்லி வைப்பது மரபு.

அன்று விளக்கேற்றியதும் எல்லாரும் சேனை தொட்டு வைக்க ஆரம்பித்தார்கள். கடைசியில் பேயத்தேவரைத் தொட்டுவைக்கச் சொன்னாள் முருகாயி.

“எம் புத்தியவிட சீக்காக் கெடக்காளே அவுக அம்மத்தா -அவ புத்திதான் நல்ல புத்தி...” -காய்த்துப் பழுப்பேறிக் கரடுமுரடாய் இருந்த தன் கரங்களில் அந்த இளந்தளிரை ஏந்திக்கொண்டு மனைவியிடம் போனார்.

“அழகம்மா... அழகு! கண்ண முழி. யாரு... இது யாருன்னு பாரு”

அசையச் சக்தியற்றவளாய் இமை திறக்கவும் திராணியற்றவளாய்க் கயிற்றுக் கட்டிலில் கிடந்த அழகம்மாள்

‘இஸ்ஸூ புஸ்ஸெ’ன்று முனகினாள். குழந்தை முகத்தில் வெளிச்சம் படும்படி லாந்தரை உயர்த்திப் பிடித்த முருகாயி, “ஒனக்குப் பேத்தி பெறந்திருக்கா தாயி ஒங்க வம்ச லட்சணத்தோட...” என்று உசுப்பினாள்.

தன் கையருகே குழந்தையைக் கொண்டு வருமாறு அவள் முனகியது கேட்டு, குனிந்து குழந்தையைத் தாழ்த்தினார் பேயத்தேவர்.

குழந்தையும் கண் திறக்கவில்லை; அவளும் கண் திறக்கவில்லை; ஆனால், சக்தியில்லாத கைகளால் தன் குலவிளக்கைத் தடவித்தடவிப் பார்த்தாள் அழகம்மாள். சிலிர்த்தாள்; பரவசமானாள்; கண்ணீர் வராமல் அழுதாள்.

வெளியே வந்தபோது நிலைப்படி தடுக்கி லாந்தரோடு தடுமாறினாள் முருகாயி. தடுமாறியவளைத் தாங்கிப் பிடித்து லாந்தரை வாங்குகிற சாக்கில் வாங்கி, அதைச் சற்றே உயர்த்தித் தங்கச்சி முகம் பார்த்தான் மொக்கராசு. மனசில் ஏதோ ஒண்ணு. அது என்ன? களங்கமில்லாத உசுரு. இவளை எப்படி உறவு சொல்வது? உடன் பிறந்த தங்கச்சியா? ஒன்றுவிட்ட தங்கச்சியா?

“ஏந்தாயி புள்ள பெறந்து ஒம்பது நாளாச்சு. பெத்தபுள்ள கருப்பா செவப்பான்னு கூட ஒம்புருசன் எட்டிப்பாக்கலயே. எப்ப வருவான் அந்தாளு?” பச்ச ஒடம்புக்காரிக்குக் கருப்பட்டியில் “பூடு கலந்துகொண்டே பேச்சவாக்கில் கேட்டார் பேயத்தேவர்.

“அது வராது” என்றாள் செல்லத்தாயி.

“ஏந்தாயி...?”

“அது சொல்லிவிட்டதச் சொல்றேன்: பிள்ளையத் தூக்கியாந்தாப் பத்துப்பவுனோட வா... இல்லாட்டி...”

“இல்லாட்டி...?”

“நெல்லப்போட்டுப் பிள்ளையக் கொல்லு. நீ மட்டும் வா!”

ஆடிப்போன பேயத்தேவர் அதிர்ந்துபோய்க் கேட்டார்—

“நீ என்ன சொன்ன?”

“நான் என்னத்தச் சொல்ல...? பெத்த பிள்ளையோ செத்தபிள்ளையோ... அது பேயத்தேவன் பெரியாம்பள கையில” இருக்குன்னேன்.

அழுத்திப் பிடித்த நெஞ்சோடு சுவரில் அப்படியே சாய்ந்தார் பேயத்தேவர். அவர் முதுகில் நசுங்கத்தெரிந்த பல்லியொன்று பயந்தோடியது.

9

‘நாச்சார்வரம்’ என்று அழைக்கப்படும் நாச்சியார்புரம்தான் கள்ளிப்பட்டியின் தலைநகரம். பேயத்தேவருக்குப் போக்கிடம் அதுதான்; பொழுதுபோக்கு அதுதான்; கொடுக்கல் வாங்கல் அங்கேதான். கள்ளிப்பட்டிக்குக் கைக்கெட்டிய ‘டவுன்’ அதுதான். வண்டிப்பாதைவழி போனால் மூனுமைல்; குறுக்கு வழியில் ரெண்டுமைல்.

நாச்சியார்புரம் நோக்கிக் கையில் ஒரு குடையோடு குறுக்கு வழியில் மொச்சைக்காடு கடந்து கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். டயர் செருப்பில் பெருவிரல் நுழைக்கும் முன் வார் “ ‘இன்ன’ நேரம் என்றில்லை எப்பவும் நான் அறுந்துபோகலாம்” என்று வலி ‘உறுத்தி’க்

கொண்டேயிருந்தது. ஆகவே, அந்த வாருக்கு ஆதரவாக நடைவேகம் தளர்த்திப் பொடிநடையாகவே போய்க் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். மொச்சைக்காட்டு நெற்றுகள் காற்றோடு வாதஞ்செய்து கொண்டிருந்தன காரசாரமாக.

“அத்துவானக் காட்டுக் கிறுக்கி
தானாப் பேசித் தானாச் சிரிப்பா
அவ யாரு?”

-என்ற விடுகதை ஞாபகம் வந்தது பேயத்தேவருக்கு. வாய்க்குள் சிரித்துக் கொண்டார். வெயிலடித்தாலும் குடையை அவர் விரித்துப் பிடித்திருக்கவில்லை; கக்கத்தில்தான் வைத்திருந்தார்.

கள்ளிக்காட்டு வாழ்க்கையில் குடை என்பது ஆடம்பரமல்ல; ஆயுதம். நரி கிரி வந்து வழிமறித்தால் ரெண்டு போடு போடலாம். அதற்கு- விரித்துவைத்த குடையைவிட மடக்கிவைத்த குடைதான் வசதி. மொச்சைக்காடு கடந்தால் முண்டச்சி ஓடை. அதைக்கடந்தால் அய்யனார் குளம். கரைவழியேபோய்க் கருவேலங்காடு கடந்தால் நாச்சியார்புரம்.

பேயத்தேவர் வாழ்க்கையில் ஒரேஒரு நட்பு நாச்சியார்புரம் வண்டி நாயக்கர்தான். வாய்விட்டுச் சிரிக்க- மனசுவிட்டு அழ- நல்லதுகெட்டது பேச- வரவுசெலவு வைத்துக்கொள்ளப் பேயத்தேவருக்குள்ள ஒரே ஒரு ‘ஆத்துமா’ வண்டிநாயக்கர்தான். இருவருக்கும் கிட்டத்தட்ட சம வயசுதான். அவர்களில் யாரோ ஒருவர் ஆறு மாசமோ ஒருவருசமோ முன்னப்பின்ன இருக்கலாம். யார் மூத்தவர் என்பது இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படாத கம்பதுத்திரமாக இருப்பதால் எதுக்கு வம்பு என்று இருவருமே மரியாதை கொடுத்துக் கொள்வார்கள். ஊரில் முதன்முதலில் கூட்டு வண்டி வைத்திருந்த ‘ராசபோக’மான குடும்பம் என்பதனால் ‘வண்டி’ என்பது படிச்சவுக மொழியில் அடைமொழியாகிவிட்டது; பட்டிக்காட்டு மொழியில் பட்டப்பெயராகிவிட்டது.

வண்டிநாயக்கரை அசைபோட்டுக்கொண்டே

மொச்சைக்காடு தாண்டிக் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். அம்சமான ஆளு நாயக்கர். சபையில் உட்கார்ந்தாலே நிற்கிறமாதிரி ஒரு உயரம். மஞ்சளுக்கும் சந்தனத்துக்கும் மத்தியில் ஒரு நிறம். நெத்தி மத்தியில் குறுகுறுன்னு ஒரு குங்குமப்போட்டு. அதே நிறத்தில் காதுக்கும் ரெண்டு கடுக்கன். கொத்து மீசை; குளிர்ந்த பார்வை. எட்டுமுழுவேட்டியும் முக்கால் கை சட்டையும், சிவபெருமான் கழுத்திலிருக்கும் பாம்பைப்போல் ஒரு சுத்துச் சுத்திய அங்கவஸ்திரமுமாய் எப்போதும் வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமாய் இருப்பார் வண்டிநாயக்கர். அவர் கையில் மின்னும் வெள்ளிப்பூண் போட்ட கைத்தடி ஒன்று. அது அவருக்கொன்றும் ஊன்றுகோல் அல்ல; அவர் அந்தஸ்தின் அடையாளம் காட்டும் அளவுகோல். முன்னோர் செய்துவைத்த 'புண்ணியத்'தாலும், சேர்த்துவைத்த செல்வத்தாலும் வசதியாக இருந்தார் வண்டிநாயக்கர். முதன்முதலில் வண்டிநாயக்கரின் தாத்தன் காரைவீடு கட்டி மாடிகட்டியபோது "நாயக்கர் போட்ட மந்திரத்தாலதானப்பா ஒரு வீட்டு மேல இன்னொரு வீடு நிச்சிது" என்று அவர்கள் குடும்பம் ஊர்வாயில் விழுந்ததுண்டு. தோப்பு துரவுக்குப் போய்வருவது- வட்டிக்கு விட்டு வதுலிப்பது- வீட்டிலிருந்து நாற்காலி தூக்கிப்போய் ஊர்ச்சாவடியில் உட்கார்ந்து பஞ்சாயத்து 'பைசல்' பண்ணுவது- வீடுதேடிவந்து பழத்தட்டில்வைத்து யார் பத்திரிகை கொடுத்தாலும் பதினொரு ரூபாய் மொய்யெழுதி விட்டு வருவது- மாதம் ஒருமுறை மதுரைக்குப்போய் அந்த சில்லாவில் யாரும் அனுபவிக்காத "சாமான்சட்டு" வாங்கிவருவது என்பதைத் தவிர நச்சுவேலை எதுவுமில்லை நாயக்கருக்கு. பிள்ளை குட்டி கிடையாது. பிறந்த முதல் பிள்ளை இறந்து பிறந்தது கண்டு புத்தி புரண்டு போனவள்தான்- இன்னும் தெளியவில்லை பெண்டாட்டிக்கு. இரவெல்லாம் கண்சிமிட்டாமல் விழித்துக் கொண்டேயிருப்பாள். பகலெல்லாம் செத்தவள் மாதிரி தூங்குவாள். அவள் எப்போதாவது பேசுகிற வார்த்தை, "கொண்டாங்கடி புள்ளைய! கொண்டாங்கடி புள்ளைய!"

நாயக்கருக்கு ஒரு 'சின்னவீடும்' உண்டு. 'என் கஷ்டம் பொறுக்காமக் கடவுளாக் கொடுத்தது' என்று அவர் சொல்லிக் கொள்வதும் உண்டு. 'மழைக்கு ஒதுங்கப்போய்க் கிணற்றில் விழுந்த கதை' என்று நாயக்கரைப் பிடிக்காதவர்கள் நாக்கில் பல்போட்டுப் பேசுவதும் உண்டு.

பகல் பதினொரு மணியானால் நாச்சியார்புரம் டிக்கடைக்கு வருவார் நாயக்கர். அந்த நேரம் மட்டும் ஊரில் ஒரு பயலும் பெஞ்சில் உட்காருவதில்லை. அவர் வருகைக்காகவே டிக்கடைப் பெருமாளு கடாயில் எண்ணெய் காய்ச்சிக் காத்துக் கொண்டிருப்பான். ஒரு *சிய்யம்- ஒரு வடை- ஒரு டீ- இதுதான் நாயக்கரின் பதினொருமணி மெனு. நேற்றைய செய்தித்தாளில் கத்திரித்த பேப்பரில் வைத்து வழங்கப்படும் துடான சிய்யத்தை உள்ளங்கையில் வைத்து ஊதுவார். பிறகு சிய்யத்துக்கு வலிக்காமல் செல்லமாய்ப் பிய்ப்பார். இடது தாடையின் கடைவாய்ப் பல்லிரண்டு ஆடிக்கொண்டேயிருப்பதால் வலப்பக்கத் தாடையில் சிய்யத்தை அதக்கி மெல்லுவார். அதை அனுபவிக்கும் சுகத்தில் பாதிக்கண்களை மூடுவார். கண்கள் மூடி ஆடு அசைபோடுவதுமாதிரி இருக்கும் அது. சிய்யம் தின்று முடிய அவருக்கு வடை கொடுக்க வேண்டுமென்பதும் வடையோடு சேர்த்தே டீ குடிக்க வேண்டுமென்பதும் அவரது வாழ்க்கை முறை. டியில் சம்மணங்கால் போட்டிருக்கும் நுரையும், நுரையில் லேசாய்த் தெளிக்கப்பட்ட டிக்காசன் சாரலும் மிதக்க வேண்டும் நாயக்கருக்கு. டியை வாங்கி பெஞ்சின் வலப்பக்கம் வைப்பார்; உடனே சாப்பிடமாட்டார். வடையின் ஓர் ஓரம் பிய்த்து டியில் முக்குவார். உடனே எடுக்கமாட்டார்; ஊறவைப்பார். டியின் ஆத்மா வடையின் சுகல சந்துபொந்துகளிலும் சென்று சேரட்டும் என்று காத்திருப்பார். பிறகு மெல்ல எடுத்து ஒரு ஊது ஊதி வழக்கம்போல் வலப்பக்கம் அதக்கி மெல்லுவார். வடையெல்லாம்

*உள்ளே இனிப்பான பூரணம் பொதிந்திருக்கும் போண்டா போன்ற பலகாரம்.

தீர்ந்தபிறகுதான் வடையின் சாரம் இறங்கிய டயை ஓசையோடு உறிஞ்சிக்குடிப்பார். கடையில் கணக்கு உண்டு அவருக்கு. காப்பிக்கடை செலவு நாளுக்குக் கால்நுபாய் என்பது அவரது கணக்கு வழக்கு. மாசம் பிறக்க 'முப்பத்திக்கா ஏழரை' என்று கணக்கு முடிப்பார். கணக்கு முடிக்கும் நாளில் மட்டும் கொஞ்சம் சலம்பல் பண்ணுவார். "உ முந்தி மாதிரி மொறப்பா இல்ல; பழைய எண்ணெயில சுட்ட வடையத்தின்னு வயித்தால போயிருச்சு..." என்றெல்லாம் கடைக்காரனைத் தலைதட்டி வைப்பார்.

அன்றும் அப்படித்தான். சிய்யம் தின்று முடித்து வடையின் காதுபிய்த்து டயில் முதல் முக்கு முக்கியபோது வேர்க்க விறுவிறுக்க வந்த பேயத்தேவரைப் பார்த்து "வாய்யா... வாய்யா..." என்றார் வாய்நிறைய.

"யப்பா பெருமானா... தேவருக்கு ஒரு வட குடு. எனக்குப் போட்டறமாதிரி டயும் போடு..." என்று உத்தரவும் போட்டார்.

பெஞ்சின் மறுநுனியில் உட்கார்ந்த பேயத்தேவர் "நாய்க்கர் அய்யா! நல்லாயிருக்கீகளா...?" என்றார் துண்டெடுத்து வேர்வை துடைத்தபடி.

"நான் இருக்கிறது இருக்கட்டும். நீங்க அன்னிக்குப் பார்த்ததுக்கு இன்னிக்கு ஆளு ரொம்ப ஓடஞ்சு போயிருக்கீகளே. மூஞ்சி வாடிக்கெடக்கே...?"

"அய்யா நாங்க என்ன ஒங்கள மாதிரி நகத்துல அழுக்கு ஓட்டாத வேலையா செஞ்சுக்கிட்டிருக்கோம்? ஏதோ மண்ணக் கிண்டித் தண்ணி குடிச்சிக்கிட்டிருக்கோம். மண்ணோட வேணும்னா மல்லுக்கட்டலாம்... மக்கமார் கூடயும் மல்லுக்கட்ட வேண்டியிருக்கில்ல...?"

"ஏன் ஒங்க பய சின்னு அழிச்சாட்யம் பண்ணானா?"

"அவன் பரவாயில்ல... நட்டுவாக்காலி... விறுவிறுன்னு வரும்; வெளக்கமாத்த எடுத்தா ஓடிப்போயிரும். எம்பொண்ணொருத்தி இருக்காளே... சீதேவி செல்லத்தாயி... அவ சீலப்பேனு மாதிரி. உள்ளுக்க இருந்தே உசுர வாங்குறா.

பொட்டக்கமுதைய வேற பெத்துவச்சிக்கிட்டுப் போக மாட்டேங்குறா..."

வடையை வலக்கையிலும் டயை இடக்கையிலும் ஏந்திக்கொண்டு வடையை ஒரு கடி கடித்துக்கொண்டு டயை ஒரு குடி குடித்துக் கொண்டார் பேயத்தேவர்.

டக்கடையில் தனது பதினொருமணிக் கோட்டா முடிந்ததனால் "சரி வந்த விஷயத்துக்கு வாரும்" என்றார் நாயக்கர். டக்கடையில் வரவும் போகவுமாயிருந்த ஆள் அரவம் சற்றே அடங்கியபின் பெஞ்சின் மறுகோடியிலிருந்து நாயக்கர் பக்கம் நகர்ந்து உட்கார்ந்தார் பேயத்தேவர்.

"அஞ்சம் பத்துமா ஒங்ககிட்ட நாங்குடுத்துவச்ச காசு எம்புட்டு இருக்கும்?"

"ஒங்க கணக்கத் துண்டா வச்சிருக்கேன். எதுக்குக் கேக்குறீ?"

"ஒரு அஞ்சபவுன் சங்கிலி வேணும். ஏங் காசோட பத்தும் பத்தாததுக்கு நீங்களே போட்டு எடுத்துக் குடுங்க. மொளகா நட்ருக்கேன். வெல வித்தா மொத்தமாக் குடுத்திடுறேன். இல்லேன்றாதீக. அந்த அமுகுணிச்சிறுக்கிய அனுப்பி வச்சிருவேன்."

ஒன்றும் பேசாமல் வெட்டவெளி வெறித்தபடி வெள்ளிப் பூண் கைத்தடியைத் தரையில் தட்டிக் கொண்டேயிருந்தார் நாயக்கர். ஒரு தாளையத்தில் சிந்திக்கிறார் என்று அர்த்தம்.

"மொளகா மொத்தம் எத்தனை குழி?"

"மூணுகுழியும் சொச்சமும்..."

உள்ளுக்குள் ஓடலாயிற்று நாயக்கரின் மனக்கணக்கு. மூணுகுழி சொச்சம். மிளகாய்ச்செடி தரைசாய- சரஞ்சரமாய்க் காய்த்தாலும் அதிகபட்சமாக 'அறுவது மூடை' காய்க்கலாம். முக்கி முக்கி விலை வித்தாலும் மூடைக்கு மூணேகால் கிடைக்கலாம். அறுமூணா- பதினெட்டு- நூத்தி எம்பது; அறுபத்திக்கா- பதினைஞ்சு- நூத்திஎம்பதும் பதினைஞ்சும்

நூத்தித்தொண்ணூத்தஞ்சு. இதுல வந்த செலவு போன செலவு ஒரு அறுவது. கழிச்சா நூத்தி முப்பதஞ்சு. இதுல கைக்கு வாரது எம்புட்டோ? கடனுக்கு வாரது எம்புட்டோ?

பேயத்தேவர் டியின் கடைசிமடக்குக் குடிப்பதற்குள் கணக்குப் போட்டு முடித்துவிட்டார் நாயக்கர். ஒரு பக்கமாய் ஒருக்களித்துச் சாய்ந்து தொடைவரை நீளும் தன் சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டுக் கண்கள் மூடித் தடவினார் ஆழத்தில் கிடக்கும் காசுகளை. கண் சொல்லாததையும் கை சொல்லும் அவருக்கு. விரலால் பிதுக்கிப் பிதுக்கிச், சீட்டெடுக்கும் கிளிமாதிரி தேவையான காசைத் துல்லியமாய் எடுப்பார். கால்நூபாய் எடுத்துப் பெருமானிடம் கொடுத்து “என்னது கணக்குல இருக்கட்டும். தேவருக்கு எடுத்துக்கிட்டு மிச்சம் குடு.” என்று மிச்சத்தையும் தடவிப்பார்த்து வாங்கித் தன் கஜானாவின் ஆழத்தில் எறிந்தார்.

தெருவில் நடக்க ஆரம்பித்தன வைரம் பாய்ந்த கிழடுகள் இரண்டும். இச்சி மரத்தடியில் தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் இளந்தாரிகள். ஒன்றோடொன்று பேசாமல் மூக்குவிடைக்க நின்று கொண்டிருந்தன இரண்டு கழுதைகள். வடையில் ஒட்டிய ஈக்களை ஒட்டிக்கொண்டே தூக்கத்திலும் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தாள் ஒரு கிழவி. பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து பாதியில் ஓடிவந்த ஒல்லிக்குச்சான் சிறுமியைப் பருத்திமாரெடுத்து ஆவேசமாய்த் துரத்திக் கொண்டிருந்தாள் ஓர் அம்மாகாரி.

இச்சிமரம் கடந்து இடப்பக்கம் திரும்பிநடந்தால் காரைவீடு. வலப்பக்கம் திரும்பினால் நாயக்கரின் சின்னவீடு. நாயக்கர் வலப்பக்கம் திரும்பினார். நாயக்கரிடம் தேவருக்கு லேசாய் நெருடுகிற விஷயம் அதுதான். என்ன இருந்தாலும் நாயக்கருக்கு அது மரியாதை கம்மியான காரியம்தான் என்று கருதினாலும் “புத்திமாறிப்போன பெர்ண்டாட்டிய வச்சிக்கிட்டு வேற என்ன பண்ணுவாரு பாவம்” என்று மனசின் ஓரத்தில் சின்னதாய் ஒரு சமாதானமும் சொல்லிக்கொள்வார்.

“சொல்லுமய்யா நாஞ்செஞ்சது தப்பா?” என்று

பேயத்தேவரை அவர் செல்லமாய்ச் சீண்டியதுண்டு.

நீண்ட இடைவெளிவிட்டு வார்த்தையின் தொனிகுறைந்து முகத்தைக் கடுவன் பூனை மாதிரி வைத்துக்கொண்டு “தப்பு இல்லேன்னு சொல்லமுடியாது. ஆனா ஒங்க தரந்தண்டிக்கு துழ்நெலைக்கி இதத் தப்புன்னுஞ்சொல்ல முடியாது.”

தகர டப்பாவில் கூழாங்கல் போட்டுக் குலுக்கியதுபோல் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பார் நாயக்கர். ஆடும் கடைவாய்ப் பல்லிரண்டின் இடைவெளி தெரியும் அப்போது. “ஒலகத்துல இளமையான பாட்டி யாருன்னு சொல்லுங்க பாப்பம்” என்று விடுகதைபோட்டு அங்கிருந்து பதில் எதுவும் அசையாததால் ‘வப்பாட்டி’ என்று அவரே சொல்லி வாய் விட்டுச் சிரிப்பார். தன் காயத்தை- கண்ணீரை மூடிக்கொள்வதற்கு ஒரு போர்வை தேவைப்பட்டிருக்கிறது நாயக்கருக்கு. அந்தப் போர்வையாய் வந்தது ஒரு ‘பொம்பள’ என்று நம்புகிறார் அவர். அந்தச் சிரிப்புக்குக் கீழே இருப்பது என்ன வலியோ என்ன ரணமோ?

கதவுக்கு எப்படித்தான் காதுகேட்குமோ? பூண்போட்ட கைத்தடிச் சத்தம் நடைவாசலில் கேட்டதுமே ஆளில்லாமல் அரவமில்லாமல் திறந்துகொள்ளும் சின்னவீட்டுப் பெருங்கதவு. கதவு திறக்கும் வேலைக்காரி முகம் காட்டாமல் கதவுக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொள்வது நாயக்கருக்குக் காட்டப்படும் மரியாதை. அங்கே எப்போதும்போல் பேயத்தேவர் திண்ணையோரம் ஒதுங்க ஓர் எட்டு உள்ளே சென்ற நாயக்கர் கழுத்தை மட்டும் திருப்பி “மோர் குடிக்கிறீகளா தேவரே?” என்றார்.

“வேணாமய்யா. இப்பத்தான டி குடிச்சோம். உள்ளே போயி ரெண்டும் மல்லுக்கட்டும்”-தவிர்த்த பேயத்தேவர் ஒரு தவ்வுத்தவ்வி உயரமான திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

வீட்டுக்குள் சென்று பணம் எடுத்து உள்பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு வெளியேவந்து, தூணில் சாய்ந்து பொடித்தூக்கம் போயிருந்த பேயத்தேவரைப் பூண்போட்ட

கைத்தடியால் தரையில் தட்டி எழுப்பி “வாங்க போகலாம்” என்றார்.

“தாம்புக்கயிறுச் சங்கிலி”யெல்லாம் வேணாம்யா. அந்தத் ‘தாழம்பூச்சங்கிலி’ எடுத்துக்காட்டுங்க அஞ்சு பவுன்ல.” உரலில் உலக்கைபோட்டதுமாதிரி தடிச்ச குரல் நாயக்கருக்கு.

ஆண்டிப்பட்டிப் பொன்னாசாரியின் நகைக்கடை தூக்கம் துடைத்துச் சுறுசுறுப்பானது.

“நாங்களே சேதாரமாகிக் கெடக்கோம். இந்தச் சேதாரம் செய்கூலியெல்லாங் கேக்கப்படாது” - சங்கிலியைத் தொட்டுப் பார்ப்பதற்குள் முதல் நிபந்தனைபோட்டார் பேயத்தேவர். தொட்டுப் பார்த்துத் தடவிப்பார்த்து இழுத்துப் பார்த்து உள்ளங்கையில் போட்டுக் குதிக்கவிட்டுப் பார்த்து ஒரு சங்கிலியைத் தேர்ந்தெடுத்து எடைபோடச் சொல்ல அது ஐந்து பவுனுக்கு ரெண்டு குண்டுமணி ‘எச்சா’ இருந்தது.

“அஞ்சுக்கு மட்டும் கணக்குப் போடுங்க. அதுலயும் அஞ்சுபத்தக் கொறைங்க” - நாயக்கர் அழுத்தி ஆணையிட்டார்.

“பவுன் *பவுன் நாப்பத்திலும்போது ரூவா. அஞ்சு பவுனுக்கு எரநூத்தி நாப்பத்தஞ்சு- செய்கூலி, சேதாரம் போட்டா அதுல ஒரு பதினஞ்சு- மொத்தம்- எரநூத்தி அறுவது- ரெண்டு குண்டுமணி தங்கத்துக்கு ஒரு ஏழரை- ஆகமொத்தம் எரநூத்தி அறுவத்தி ஏழரை- அய்யா எம்புட்டு கொறைக்கச் சொல்றீக?” - நாடக வசனம்போல் உணர்ச்சி யில்லாமல் கணக்குச்சொன்னார் பொன்னாசாரி.

“எரநூத்தி நாப்பதே போடுங்க” என்ற நாயக்கர் யாரும் பாராமல் பின்பக்கம் திரும்பி உள்பையில் இருந்த பணமெடுத்து ஒண்ணுக்கு மூணுதடவை எண்ணி - ஒவ்வொரு நோட்டையும் ரெண்டு முறை பிதுக்கிப் பார்த்து “இந்தாங்க

தேவரே நீங்களே குடுங்க” என்று நீட்டினார்.

நாயக்கரைக் கும்பிட்டுப் பணத்தை வாங்கிய பேயத்தேவர் பொன்னாசாரியிடம் ஒவ்வொரு நோட்டாய் பயபக்தியுடன் எண்ணிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார். எல்லாம் பழுப்பேறிய பத்துரூபாய் நோட்டுகள். சிலநோட்டுகளின் மடிப்பில் ஜீவராசிகளும் வசிக்கும் போலிருந்தது.

“பத்து... இருவது... முப்பது... நூத்தி எழுவது... நூத்திஎம்பது... நூத்தி...”

“யப்பே! நம்ம பொழப்பு போச்சப்பே...” என்று தும்பறுத்து ஓடிவந்த காளங்கன்றாய்க் கடையில் நுழைந்த சொட்டையனின் குரல்கேட்டு எண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார் பேயத்தேவர்.

“என்னாப்பா? என்னாச்சு?”

சொட்டையன் விக்கினான், விம்மினான்- பேச்சுவராமல் சைகையில் ஏதோ சொல்ல முயன்றான். கடையில்தொண்டைக்குள் சண்டையிட்ட துக்கத்தை விழுங்கிவிட்டுச் சொன்னான் :

“ஆத்தா அழகம்மா நம்மளையெல்லாம் ஏச்சுட்டுப் போயிட்டாப்பே!” -வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு குமுறிக் குமுறி அழுதான் சொட்டையன்.

பணம் எண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டு இடிந்துசாய்ந்த பேயத்தேவரைக் கைத்தாங்கலாய்த் தாங்கினார்கள் நாயக்கரும் கடைக்காரர்களும். வாங்கிய பணத்தை நாயக்கரிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார் பொன்னாசாரி. சோடா வாங்க கலர்க்கடை தேடி ஓடினான் ஒரு நகைக்கடைப் பையன்.

ஆகாயம் இடிந்து தன்மேல் விழுந்து அழுக்குவதாகப்பட்டது நினைவுதப்பிக்கொண்டிருந்த பேயத்தேவருக்கு...

○

* கதை நிகழும் காலம் 1950களில் என்று கொள்க.

10

வானத்திலிருந்து ஒரு நட்சத்திரம் உதிர்ந்தாலும் மரத்திலிருந்து ஒரு பூ உதிர்ந்தாலும் இழப்பு இழப்புதான். மழைத்துளியில் ஏறும்பு மூழ்கினாலும் கடலுக்குள் கப்பல் மூழ்கினாலும் வலி வலிதான். அதனதன் நிலையில் அவரவர் துயரம் பெரியதுதான். துன்பத்தில் 'சிறுசு-பெருசு' என்பதெல்லாம் இடம் பொருள் ஏவல் குறித்த ஒப்பீடுகளல்லாமல் வேறென்ன?

அழகம்மாளின் இழப்பால் பேயத்தேவர் நினைத்தார் தன் 'பொழப்பி'ல் பாதி போய்விட்டதாக.

கானாவிலக்கில் இறங்கி, தன் உடல்பாரத்தின் பெரும் பாகத்தை வண்டிநாயக்கரின் தோளில் போட்டு வத்திப்போன உசரும் தொங்கிப்போன தேகமுமாக மனைவியின் 'பொணம்'பாக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர். அவர் கண்ணுக்குக் காடு தெரியவில்லை; காட்டாமணக்கு வேலி தெரியவில்லை. காற்றின் உடுக்கைக்குப் பேயாடும் கருவேல மரங்கள் தெரியவில்லை. மாடுமேய்க்கும் சிறுவர்கள்-ஆடோட்டும் சிறுமிகள் யாரும் எதுவும் தெரியவில்லை அவர் கண்ணீர் மூடிய கண்களுக்கு. கள்ளிக்காட்டு *சீவாத்திகள் மட்டும் "அழகம்மா அழகம்மா" என்று கதறுவதாக மட்டும் கேட்டது. ஓர் இரண்டு மைல் தூரத்தில்தான் செத்துக் கிடக்கிறது அவரோடு நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஓடித் தேய்ந்தவளின் உடம்பு.

தன் வாழ்வின் எந்த நிலையிலும் உடைந்துபோகாத பேயத்தேவர், பறந்து கொண்டே ஒரு பறவை பாறையில் இட்ட முட்டையாய் நொறுங்கிப்போனார். கட்டிப்போன குரலில் நாயக்கரின் காதோரம் கேட்டார்:

"நாயக்கர் அய்யா... இத்தான் விதிங்கிறாகளோ?"

"எத?"

"மகள வழியனுப்பச் சேத்துவச்ச காசு ஆத்தாள வழியனுப்பச் செலவாகுதே... அத.." - குலங்கியழுத பேயத்தேவரை இன்னும் கொஞ்சம் இறுக்கி இடுக்கிக் கொண்டார் நாயக்கர். அந்த இடுக்கல் ரொம்பத் தேவைப்பட்டது பேயத்தேவருக்கு.

"இழுத்துக்க பறிச்சுக்கன்னு இன்னும் ரெண்டு வருசம் கெடப்பான்னு நெனச்சனே... ஈனச்சிறுக்கி ஏச்சுட்டுப் போயிட்டாளே."

நாயக்கரின் கழுத்தில் விழுந்து பிசுபிசுத்தது பேயத் தேவர் கண்ணீர். வயசாக ஆகக் கண்ணீரும் முத்திப்போய்க்

கெட்டிப்பட்டு விடுமோ?

கொஞ்சநஞ்ச வாழ்க்கையா? நினைவின் கடைசி இழை மனசுக்குள் ஊசலாடும் காலம் வரை மறக்கக்கூடிய சம்பவங்களா?

சோடிமாட்டில் ஒரு மாடு செத்துப்போக, இன்னொரு மாடுவாங்கி உழுவதற்குள் ஈரம் போய்விடுமே என்று ஒடிஞ்ச உட்கார்ந்தபோது “ஏ ஆம்பள! ஒத்த மாட்டோட இந்தத் தொத்த மாட்டப்பூட்டி உழுகவேண்டியதுதான்?” என்று நேக்காலைத் தன் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு மாட்டின் தேவையையும் பூர்த்தி செய்த மனுஷியல்லவா அவள்.

மாறிவரும் சமூகத்தில் மணவாழ்க்கை என்பது, ஆணால் கிட்டும் சௌகரியங்களைப் பெண்ணும், பெண்ணால் கிட்டும் சௌகரியங்களை ஆணும் சட்டப்படி திருடிக்கொள்ளும் சம்பிரதாயமாக இருக்கிறது.

கள்ளிக்காட்டுக் கலாசாரத்தில் அப்படி இல்லை. ஈரச்சாக்கும் - இந்த சேலையும் - அரைப்படி சோளமும் - அவத்தக் கஞ்சியுமே அன்றாடங்களாகிவிட்ட ஒரு வறட்டு வாழ்க்கைக்கு வாக்கப்பட்டு வருகிற ஒரு பொம்பள திருடிக்கொள்வதற்கு சௌகரியங்கள் ஏதும் இல்லாததால் பாடுகளை மட்டுமே பகிர்ந்து கொள்கிறாள்.

நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அழகம்மாளைப் பெண்பார்க்கப் போனபோது அவள் வீட்டிலில்லை. “வாங்க பொண்ணக் காட்டேன்... பொடிநடையாப்போகலாம்” என்று கூட்டிக் கொண்டு போனார் பொண்ணோட *சிய்யான். ஏதோ சோட்டுக்காரி வீட்டில் சொட்டாங்கல்லு விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறாள் என்பது மாதிரி “இந்தா! இந்தா!” என்று மூன்றுமைல் நடத்திக்கொண்டு போய் முனியாங்கோவில் கரட்டடியில் ஆடுமேய்த்துக் கொண்டிருந்த ரெண்டு மூன்று சிறுமிகளில்

*கொள்ளுத்தாத்தா

ஒருத்தியைக் காட்டி “அந்தா கோவம்பழ நெறத்துல சிவீர்னு துணிகட்டி, தூக்குச்சட்டியோட ஒத்தக்கொம்பு மாட்ட வெரட்டி ஓடறாளே அவதான் அழகம்மா” என்று அடையாளம் காட்டினார் சிய்யான்.

அவள் முதல் சேலை கட்டியதே கல்யாணத்துக்குத்தான். அதுவும் இடுப்பைவிட்டு வழக்காமலிருக்கக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கத்தாழை நார் கட்டிவிட்டார்களாம். கடைசி வரைக்குமே *செவக்கிச் சீல கட்டத் தெரியாது அவளுக்கு. கொசுவத்துக்குச் சுருட்டிச்சுருட்டி, சேலை மொத்தமும் செலவழித்துவிட்டு, கெண்டைக்கால் மறைக்கத் துணியில்லாமல் எப்போதும் “பத்தும் பத்தாமல்” நிற்பாள் அவள். கடைசிவரை சேலை கட்டத் தெரியாத அந்த செல்லப் பெண்டாட்டி கோடிச் சேலை கேட்டுச் செத்துக்கிடக்கிறாள் ரெண்டு மைல் தூரத்தில்.

“எத மறக்க நாயக்கரே ...? எத நெனைக்க ...? நான் கால்ல கட்டிவந்து கெடந்தப்ப - பண்டுதமெல்லாம் பாத்துப் பலன் இல்லாமப்போக நாக்குல தூடம் ஏத்தி முத்தாலம்மங்கோயில முணுகத்துச் சுத்தி வந்தாளே... அது ஆயுசுபரியந்தம் மறக்குமா?

வெளையாட்டா வீடு கட்ணோம் நாயக்கர் அய்யா. அண்ணந்தம்பி ஒறவு இல்ல. மாமன் மச்சான் செயில்ல. நவிச்ச வாய்க்குத் தண்ணி தர ஆளில்லை. அவளும் நானுமா வீடு கட்ணம்யா. நாந்தான் கொத்தனாரு. அவதான் சித்தாளு. அவ மண்ண மிதிச்ச மிதிச்சக் கொழச்சக் குடுப்பா... நான் வாங்கிவப்பேன். ஒரு நாப்பொழுதுக்கும் அவ மண்ணுமிதிச்சப் *பொழுசாயப் பாதத்துல தண்ணி ஊத்திப் பாத்தாக் கால் மிஞ்சியக் காணோம். அங்க தேடுறா...இங்க தேடுற... மசங்கின்பெறகு மண்ணக் கிண்டறா ... கெடைக்கலையே! 'சரி விட்றி! ஏதோ மங்கம்மாராணி மாங்கா மாலையா

*செம்மையாக

*பொழுதுசாய

காணாமப் போச்சு? குழைச்ச மண்ல கலந்து சுவர்ல போயிச்சொருக்கிருச்சு. ஒம் மிஞ்சியும் சேந்ததால சொவரு கெட்டிச் சொவராப் போச்சுடி கேணச் சிறுக்கி'ன்னு சிரிச்..."

"சிரிச்சேன்" என்ற சொல்லை முழுசாய் முடிக்கத் தெரியாமல் முக்கிமுக்கி அழுதார் பேயத்தேவர்.

மழை நீரில் சுவர் கரைந்தால் மண்ணுக்குள் போன மிஞ்சி ஒருநாள் கண்ணுக்குத் தெரியலாம். ஆனால் மண்ணுக்குள் போனால் அழகம்மாள் தெரிவாளா? வீட்டுக்கு மண்குழைத்த மாதரசி இதோ ஒண்ணரைமைல் தூரத்தில் உசுரில்லாமல் கிடக்கிறாள்.

"அத இத நெனச்சு ஆவி கொறையாதீக தேவரே. பொறப்புன்னு இருந்தாப் போய்த்தான ஆகணும்? தங்கச்சி முன்னுக்க போயிருக்கு. நாம பின்னுக்குப் போறோம். அவ்வளவு தான்"

நாயக்கரின் ஆறுதலையும் தாண்டித் தாரை தாரையாய் வடிந்த பேயத்தேவரின் கண்ணீர் மீசையில் முட்டித் தேங்கியது.

தளர்ந்து போன ஒரு சிங்கம் வயதான யானையின் துதிக்கைபற்றி நடப்பதுமாதிரி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள் தேவரும் நாயக்கரும்.

கள்ளிக்காடு கடந்து நெடுந்தாரம் விழுந்தது பேயத்தேவரின் நீராடிய பார்வை.

அதோ தெரியுதே! அந்தக் கம்பங்காடுதான்... அங்கு ஒரு நாள் அவருக்கும் அழகம்மாவுக்கும் நேர்ந்த அந்த அனுபவத்தைச் சொல்ல முடியுமா? இல்லை நினைக்கத்தான் முடியும்.

கல்யாணமாகி ஏழெட்டு வருஷமிருக்கும். ஏதோ உப்புக்கல் பெறாத ஒரு விஷயம். அழகம்மாளுக்கு அங்குக்கும் அங்குக்கும் பிட்டுக்கொண்டது. மூணுவருஷமாய் ஒருவருக்கொருவர் முகங்கொடுத்துப் பேசவில்லை. சோறுதண்ணி உண்டு; சொல்லாடல் இல்லை. குடும்பம் உண்டு; தாம்பத்யம் இல்லை.

இப்படியிருக்கையில் இருவரும் ஒருநாள் "கருதுக்கப்" போனார்கள் கம்பங்காட்டுக்கு. சுட்டெரிக்கும் சித்திரை மாசம். கண்ணுக்கெட்டிய மட்டும் மனித அடையாளமே இல்லை. கழுகு, பருந்து, காடைகளும் கூட வெயில் தாழட்டும் என்று வெளியே வராமல் இருந்தன. தட்டைச் சிட்டுகள் மட்டும் "கலவிக்கத்துக்" கத்திக்கொண்டிருந்தன. பேயத்தேவருக்கு அப்போது இளந்தாரி வயசு. மனுஷப்பய உடம்புதானே! மூணு வருசமாய்ப் பொத்திவைத்த ஆசை பொத்துக்கொண்டது. கம்பங்காட்டுக்குள் வளைய வளைய வந்து கடைசியில் அவளை வளைத்துப் பிடித்து உள்ளங்கையில் வைத்துக் "கம்பங்கதிர்" கசக்குவதுபோல் கட்டியணைத்தபோது அவள் லேசாய் முணுமுணுத்தாளே தவிர முகஞ்சுழிக்கவில்லை. 'வராத சாமி இன்னைக்காவது வந்ததே!' என்று வசதி செய்து கொடுத்தாள் கம்பந்தட்டைகள் காவலுக்கு நிற்க. "அது" நடந்து கொண்டிருந்தபோதுதான் அதுவும் நிகழ்ந்தது. எங்கிருந்துதான் மூக்கு வேர்த்ததோ ஒரு கட்டுவிரியன் பாம்புக்கு. முனைந்து கொண்டிருந்த பேயத்தேவரின் முதுகுக்குப் பின்னால் அதுவந்து தலைதூக்க, கலவித்தவம் கலைந்துவிடக் கூடாதென்று அவருக்கே தெரியாமல் கட்டுவிரியனின் கழுத்தை அவள் இறுக்கிப் பிடிக்க, காரியம் முடிந்த பிறகு கவிழ்ந்து கிடந்தவரை உதறி எறிந்து, கைசுற்றிய பாம்பையும் தலைசுற்றி எறிந்தாளே! "யாத்தே! நீ பிடாரி வம்சமடி தாயே" என்று மூணுவருஷத்துக்குப் பிறகு முதல் வார்த்தை பேசினார் பேயத்தேவர்.

கம்பங்காடு அழிந்துபோயிற்று; கட்டுவிரியன் செத்துப்போயிற்று. நினைவு அழியுமா? மனசு சாகுமா? தன் வாழ்க்கையில் எல்லாத்துக்கும் கூடஇருந்தவள்- வரப்போகிற தன் சாவுக்குமட்டும் கூடவராமல் செத்துக்கிடக்கிறாள்- ஒரு மைல் தூரத்தில்.

அப்போதுதான் ஊர் ஊருக்கு எழவுசொல்லப் போய்க் கொண்டிருந்த மாதாரி தொத்தன் தொங்கித் துவண்டுவரும்

பேயத்தேவரைக் கண்டு “யப்பே! நான் என்னத்தச் சொல்லவேன்... ஆத்தா எழவு சொல்லவும் நான் உசரோட இருக்கனே...” என்றான் அழுக்குத்துண்டை வாயில்வைத்து அடைத்துக்கொண்டு.

“போடா... போயிப் பொழுதோட சொல்றா...” என்றார் பேயத்தேவர், கண்ணீர்போல் உடைந்த வார்த்தைகளால்.

“பங்குனித் திருவிழா முடிஞ்ச தூக்குச்சட்டி கனக்க அதிரசம் போட்டு எனக்கு அனுப்பி வைக்குமே... தங்கச்சி... பாசமான கழுத... இனிமே ஆண்டுக்கொரு பங்குனி மாசம் வரும். அதிரசம் வருமா?” – நாயக்கரும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டார், இடக்கையின் கைத்தடியை வலக்கைக்கு மாற்றிக்கொண்டே.

சொட்டையன் தன்பங்குக்குக் கிழவியின் ஒரு பெருமை பேசினான்.

“எங்க ஆத்தாளுக்கு முழுச்சட்டியில் கஞ்சியிருந்தா மூடிவைக்கத் தெரியாதய்யா... ஊராளுகளைக் கூப்பிட்டு ஊட்டி அனுப்பும்யா.”

அவளுக்கா மூடிவைக்கத் தெரியாது? பேயத்தேவர் மனசுக்குள் இன்னொரு நினைவுக்குளவி கூடுகட்டியது.

“அவ சொன்ன பக்குவம் கேட்டுக் கோழிக்குழம்பு வச்சிர்லாம்... ஆனா மீங்குழம்பு அவதான்ய்யா வக்கனும். மீன் வாங்கியாந்து குடுத்தா உடனே ஓரசிட மாட்டா. மீனக் *கவுளத்தூக்கிப்பாப்பா. உள்ள ரத்தப்பச இருந்தாத்தான் நல்லமீனும்பா... இல்லாட்டி செத்த கழுதைக்குச் சிங்காரம் எதுக்குன்னு தூக்கிப் போட்டுருவா. ஒத்தமீன்ல கொழம்பு வச்சாலும் வந்தது போனதெல்லாம் தின்னதுபோக யாருக்குந் தெரியாம ஒருகை சாறெடுத்து உறியில் வச்சிருவா. மறுநா காலையில் ‘இந்தாம்பள... ஒனக்குத்தான்’னு சொல்லி உறிக்கொழம்பெடுத்தது ஊத்துவா. அதுல பாருங்க

*செவுள்

நாயக்கரய்யா... அவ ஒளிச்சுவச்ச குழம்புலயும் ஒரு துண்டு கெடக்கும். குழம்புவச்ச பெற்குங்கூட மீனு குட்டிகிட்டி போடுமா?”

இடக்கையில் மூக்கைச் சர்ரென்று சீந்திச் சாலையில் எறிந்துவிட்டு, “பொண்டாட்டி மட்டுஞ் செத்துப் போகலய்யா... இன்னைக்கோட என் நாக்குஞ் செத்துப்போச்ச...” என்றார் பேயத்தேவர்.

வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாய் வந்த தெய்வம் செத்துக் கிடக்கிறது. இதோ இன்னும்- அரைமைல் தூரத்தில்.

வண்டிப்பாதை முடிந்து சிவீரென்று தெரிந்தது செம்மண்பாதை. அங்கிருந்து கள்ளிப்பட்டி அரைமைல்தான். உள்வயிறு பதற ஆரம்பித்தது ஊர் நெருங்க நெருங்க.

“நான் பொழச்ச பொழப்பு அங்க செத்துக்கெடக்கும். அந்தக் கள்ளங்கபடமில்லாத கண்ணு மூடிக்கெடக்கும். ஆக்கிப் போட்ட கையி ஆடாமக் கெடக்கும்...”

அழகம்மாவின் கையை நினைத்ததும் பொங்கிவந்த கண்ணீர் பொசுக்கென்று கொட்டியது.

“கல்யாணமான புதுசு. பச்சைகுத்தும் குறத்தி ஒருத்தி கள்ளிப்பட்டிக்கு வந்தா. பாம்புப்படம் தேள்படம்ன்னு ஊர்ப்பொம்பளைக குணத்துக்குத் தகுந்தபடி குத்திக்கிட்டாளுக. இவளுக்கும் பச்சைகுத்த ஆச. கூப்ட்டா குறத்திய. ‘எனக்குப் படம் கிடமெல்லாம் வேணாம்பி ஆத்தா. என் ஆம்பளபேரப் பச்ச குத்து’ன்னு கேட்டுக்கா. அகத்திக்கீரை எலய அம்மியில் வச்ச அரச்சு, அத மெல்லிசான துணியில் பரப்பித் திரியாக்கி, அத வெளக்குத் தீயில் வாட்டியெடுத்து ஒரு கருகல் வாசன வந்தவுடன்-அதுல புகையிலச்சாறு செங்கொட்டைப்பாலு சாயஞ்சேத்து மைபண்ணி தையல்ஊசியக் கையில் வச்சுக்கிட்டே கேட்டுக்கா- ‘ஓம் புருசன் பேர் என்ன?’ ‘அதான் வேப்ப மரத்துல வந்து ஆடுமே’ன்னுக்கா.

வெளங்கல வந்தவளுக்கு. 'சுகாடல் ஆடுமே'ன்னும் சொல்லிப் பாத்திருக்கா. புரியல குறத்திக்கு. கடைசில முடிஞ்ச தலய அவுத்துப் போட்டு ஆடிக்காட்டிருக்கா. 'ஓ பேயா'ன்னு கேட்டுக்கா குறத்தி. 'ஆமா! ஆமா!' அதோட 'தேவரச் சேத்துக்க'ன்னு சொல்லிருக்கா. அவ, "பேயி-தேவரு" ரெண்டையும் சேத்துப் "பேய்த் தேவருன்னு எழுதிட்டுப் போயிட்டா. அந்தப் பேரு குத்துன கையத்தானய்யா அவ தலைக்கு வச்சுப் படுப்பா."

ஊர் எல்லையை மிதித்த போது கால் நடுங்கியது பேயத் தேவருக்கு. உடம்பையும் நெஞ்சையும் கொஞ்சம் விறைப்பாக்கிக் கொண்டார். அழகம்மா இறந்ததற்கான அடையாளம் எதுவும் ஊர் எல்லையில் தெரியவில்லை. முள் முருங்கை மரத்தில் கத்திக் கொண்டிருந்தது காக்கை. வழக்கம்போல் வாசல் உரலில் சோளம் இடித்துக் கொண்டிருந்தாள் இருளாயிக்கிழவி. ஆசாரி லாடமடிக்க, மாடு திமிராமல் மூக்கணாங்கயிறு பிடித்துக் குத்தவைத்திருந்தான் கிறுக்குராசு. மத்தியானமும்ல்லாமல் சாயங்காலமும்ல்லாமல் பேர்வைக்கப்படாத அந்தப் பொழுதில் பேயத்தேவர் வீட்டுவாசலில் மட்டும் பத்துப் பன்னிரண்டு தலைகள் தெரிந்தன. பேயத்தேவர் வந்துவிட்டார் என்ற வாசனை தெரிந்ததும் "யப்பே! ஆத்தா போயிட்டாப்பே" என்ற செல்லத்தாயி கதறிய கதறல் ஊரின் சப்தநாடியை ஒடுக்கியது. அவள் அலறல்கேட்டு, தூக்கிவைக்க ஆளில்லாத ஒன்பதுநாள் குழந்தை அதன் சக்திக்கேற்ப வீறிட்டது. உள்வாசல் நடைதிண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த மொக்கராசு சிவ்வென்று தவ்வித் தெருவுக்கு ஓடிவந்து "தாத்தா! பாட்டி செத்துப்போச்சு தாத்தா" என்று பேயத்தேவரின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கதறினான். விழுந்து கதறிய அவனைக் குனிந்துதூக்கி அவன் மூஞ்சியில் ஓட்டிய தெருமண் தட்டி அவனை அணைத்துக் கொண்டும், பிடிமானமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டும் உள்ளிடில்லாத சட்டை ஒன்று நடந்து போவது மாதிரி வீட்டுக்குள் முதல் எட்டு வைத்து, செருப்பை நடைவாசலில் விட்டு, செத்துக் கிடக்கும் தன் சீவனைத் தேடி

நடந்தார் பேயத்தேவர்; தொடர்ந்தார் நாயக்கர். ஓய்ந்திருந்த சுவர்க்கோழிகள் திடீரென்று மொத்தமாய்க் கூச்சலிடுவதுமாதிரி பேயத் தேவரைக் கண்டதும் சிதறிக்கிடந்த பொம்பளைகள் ஓவென்று ஒப்பாரி வைத்தார்கள் ஒன்று கூடி. களையெடுத்து வந்தவள் களைத்துத் தூங்குவது மாதிரி கயிற்றுக் கட்டிலில் கிடந்தாள் அழகம்மாள்.

தலைமாட்டில் குனிந்து, தலைகோதி நெற்றிதொட்டு

"என்னியவிட்டுட்டுப் போயிட்டியா தாயி" என்று நொறுங்கிவிழுந்து அவர் குலுங்கி அமுதபோது பிணத்தோடு சேர்ந்து கயிற்றுக்கட்டிலும் ஆடியது.

ஆத்தா செத்துக்கிடக்கிறாள்; அப்பன் அமுது கொண்டிருக்கிறான் என்ற வேதனையில் எள்ளின் முனையளவும் இல்லாமல் "கெழவன் எம் பாகத்தப் பிரிச்சவிடாமப் பொணத்த எப்படித் தூக்குவான்னு பாக்குகிறேன்" தன் அழிச்சாட்டியத்துக்கு ஆதரவாக வெளியே ஆள்சேர்த்துக் கொண்டிருந்தான் சின்னு.

○

11

அழகம்மாள் இறந்த செய்தி காடு கரையெல்லாம் பரவிவிட்டது காற்றோடு பரவும் காட்டுத்தீ மாதிரி. சொக்கத்தேவம்பட்டி- பசுக்காரம்பட்டி- திருமலாபுரம்- அரைப்படித் தேவன்பட்டி- குருவியப்பன்பட்டி முதலான ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் முந்தானை இழுத்து முக்காடுபோட்ட பெண்களும், கொஞ்சம் வசதி படைத்த குடைக்காரர்களும், போட்டது போட்டபடி விட்டுவிட்டு நேர்பாதை நேரமாகுமென்று கம்பங்காடு சோளக்காடு மொச்சைக்காட்டு வரப்புகளையே வழிகளாக்கி நடந்தோடி வந்தார்கள் கள்ளிப்பட்டி நோக்கி.

“தேவதானப்பட்டி பெரியகருப்புக்குத் தகவல் சொல்லியாச்சா...?” “ஒத்தவீட்டுச் செகிலிக்கு ஆள்விட்டாச்சா?” “ஏலே சீனி! சங்குதுற பண்டாரத்தக் கூட்டியாடா” “யார்ரா அவன் பந்தக்காரன்? இன்னும் கா மணி நேரத்துல போட்டு முடிக்கல... காசுவாங்கமாட்ட ஆமா”

“கொட்டுக்காரனக் கூப்புடப்போனவன் யாரப்பா?”

“நம்ம பன்னியான் மகன் சன்னாசி...”

“அவனா...? அவன் *பித்துக்காலனாச்சே! அவன் இழுத்து நடந்து எழவு சொல்லி முடிக்கக் கருமாதியே வந்திருமே!”

“சரி... அவந்தான் பித்துக்காலன். வருசநாட்டு வேங்க நீ போறது...?”

“ஏய் வெட்டிப்பேச்சுப் பேசாம வேலையப் பாருங்கப்பா...”

-இப்படி வீட்டு வாசலில் வெவ்வேறு குரல்கள்.

அடிபிடி சண்டையிலும் ஆளுக்கொரு கடமை நடந்து கொண்டதானிருந்தது.

நடைபாதைத் திண்ணையில் ஏறி, சுவரில் முதுகழுந்த உட்கார்ந்திருந்த பேயத்தேவர், “நாயக்கருக்குக் காப்பித்தண்ணி கொண்டாங்கடா...ஏலே” என்று தொண்டைகட்டிய குரலில் உத்தரவிட்டுவிட்டு “சொந்தபந்தமெல்லாம் வந்து சேரணுமில்ல.. நாளைக்குத்தான் ‘எடுக்கணும்’” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

“ஏ பொம்பளைகளா! பொலபொலன்னு அழுதுக்கிட்டிருக்காம பொணத்தக் குளுப்பாட்டுங்கடி மொதல்ல” முதுமையின் கூன்விழுந்து மூன்றே முக்கால் அடியாய்ச் சுருங்கிப்போன ஒரு கிழவி பல்லில்லாத வார்த்தை பேசினாள். “யாத்தே! அப்பத்தே!” என்று ராகமாக அழுதவர்களெல்லாம் கரண்டிபோன ரேடியோ மாதிரி

* காலில் பித்த வெடிப்புள்ளவன்

கச்சேரியைச் சட்டென்று நிறுத்திவிட்டுப் பிணம் குளிப்பாட்டத் தயாரானார்கள்.

“ஆம்பளைகல்லாம் வெளிய போங்கப்பா. ஆத்தாளக் குளிப்பாட்டப் போறோம்” - ஒருத்தி கூவினாள்.

நடைவாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த பேயத்தேவர் நாயக்கர் உட்பட எல்லாரும் தங்கள் சோகத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியேறினார்கள்.

ஒரே ஓர் உருமாக்கட்டுக் கிழவர் மட்டும் தன் கைத்தடியில் மோவாய் பதித்து ஆழ்ந்த யோசனையில் ‘அங்கிட்டும் இங்கிட்டும்’ தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பெருசுக்குப் பாவம் காது கேட்காது!

“ஏ குப்பணம்பட்டிப் பெருசு! ஆம்பளைகல்லாம் போயிட்டாகல்ல... நீ ஆம்பளையில்லையா. எந்திரிச்சிப் போறியா... இல்ல பண்டாரம் ஊதுற சங்க ஒங் காதுல வந்து ஊதவா?” - சண்டைக்காரிமாதிரி சத்தம் போட்டாள் இன்னொருத்தி.

அங்கிருக்கக்கூடாது என்பதை அனுமானத்தால் உணர்ந்துகொண்ட பெருசு தன் உடம்பையும் உசரையும் கைத்தடிக்கு மாற்றி ஓசையில்லாமல் ஊர்ந்தார்.

உள்ளிருந்த ஆண்கள் வெளியே வந்ததில் ரசிகர்கள் கிடைத்துவிட்ட உற்சாகத்தில் தன் உயிர் மூச்சையெல்லாம் ஊற்றி ஊதித் திறமைகாட்டினான் சங்கூதும் பண்டாரம். பாவம்! வாழ்க்கையின் சோகங்களில் மட்டுமே வாய்ப்பும் வருமானமும் பெறும் இழவுக் கலைஞன்.

ஊர் எல்லைவரை அடுத்தவீட்டுப் பொறணிகளையும் அடகுவச்ச தண்டட்டி முழுகிப்போன கதைகளையும் தீபாவளிக்கு எடுத்த சேலை பொங்கலுக்குச் சாயம் போன கூத்தையும் சலசலவென்று பேசிக்கொண்டே வரும் பொம்பளைகள், ஊர் எல்லை மிதித்தவுடன் முக்காட்டை

எடுத்து அதை இழுத்து உதறி, இறுக்கமாய் இருப்பில் செருகிக் கொண்டு - அதுவரைக்கும் இருந்த உற்சாகம் கிரிப்பையெல்லாம் வெற்றிலையோடு சேர்த்துத் துப்பிவிட்டு சட்டென்று சோகத்துக்குள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து - “ஆத்தா போயிட்டியே! ஆலமரம் சாஞ்சிருச்சே” என்று எட்டுக்கட்டையில் ஏறி இரண்டு கட்டைக்குத் இறங்கிக் கொசுவம் குதிக்க ஓடிவந்தார்கள்.

தெருவில் கிடந்த பெஞ்சுகளில் யானைஏற்றம் குதிரை ஏற்றம் பயின்று கொண்டிருந்த சின்னஞ்சிறுசுகளை, தோளில் கிடந்த துண்டால் அடித்து விரட்டிக்கொண்டிருந்தான் ஒருவன்.

உள்ளே பொம்பளைகளாகச் சேர்த்து புடவைகளால் கட்டிய தடுப்பு மறைப்பில் குளிப்பாட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அழகம்மாள்.

“பொறந்த பேத்திக்குத் தண்ணி ஊத்தின கையால பொணத்தையும் குளிப்பாட்ட வச்சிட்டயே தாயி”

ஊற்றிய குடத்து நீர் தீர்ந்ததும் தெரியாமல் குடத்தை உயர்த்தியே பிடித்துக் கொண்டு குலுங்கியழுதாள் முருகாயி.

குடத்துநீர் தீர்ந்துவிட்டது. கண்ணீர்...?

“பேத்தியப் பாத்துட்டுத்தான் சாகணும்னு உசரக் கையில் புடிச்ச ஒக்காந்திருந்தியா ஆத்தா?” - பிணத்தின் பிறந்தமேனியில் விழுந்து பால்கட்டிய மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அழுதாள் செல்லத்தாயி.

“ஏ செல்லத்தாயி! நல்லசாவுதான செத்துருக்கா ஆத்தா; பச்சப்புள்ளக்காரி அழுகாதம்மா”

அப்போதுதான் குழந்தை ஞாபகம் வந்த செல்லத்தாயி பிணம் மறந்து பிள்ளை தேடினாள்.

“எங்க எம் பிள்ள? எங்க எம் பிள்ள?” - அழுதுகொண்டே கூட்டத்தில் நழுவி, பொம்பளைகளை ஊடறுத்துத் தொட்டில் நோக்கி முன்னேறினாள்.

சேலையில் கட்டிய தொட்டில் காற்றாடிக்கொண்டிருந்தது உள்ளீடில்லாமல்.

“எங்கபோச்சு எம்பிள்ள? என்னாச்சு எம்பிள்ளைக்கு?”

அடிவயிற்றில் நெருப்பின் கொழுந்தொன்று படரென்று விரிய, நாலாபுறமும் அவள் பதறியடித்துப் பார்த்தபோது அவசரத்திலும் அவலத்திலும் மறக்கப்பட்ட குழந்தையை, கங்காரு தன் குட்டியை வைத்திருப்பதுபோல் தாங்கிப் பிடித்தபடி, தன் மடியில் பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு, தவிட்டு மூட்டைமேல் அழுதுகொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான் மொக்கராசு.

செல்லத்தாயி வயிற்றில் எரியத் தொடங்கி நெஞ்சுவரைக்கும் கொழுந்துவிட்ட நெருப்பு குப்பென்று அணைந்து குளிர்ந்தது. இப்போதும் அவள் அழுதாள். இழவு வீட்டில் சிந்தப்பட்ட முதல் ஆனந்தக்கண்ணீர்.

பிணங்களுக்கு- கிடந்த திருக்கோலம் அல்ல- அமர்ந்த திருக்கோலம்தான் கள்ளிக்காட்டுக் கலாசாரம்.

ஒரு நாற்காலியில் நிமிர்த்தி உட்காரவைத்து, நாற்காலியின் கைகளில் பிணத்தின் கைகள் படியவைத்து, கால் கட்டைவிரல் இரண்டையும் இணைத்துக்கட்டி உயிருள்ள ஆள்போல் உட்காரவைத்து அலங்காரம் செய்வார்கள்.

கள்ளிக்காட்டில் பல பேருக்கு- சொல்லப்போனால்- எல்லாருக்கும் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு நடக்கும் இரண்டாம் அலங்காரம் அதுதான்.

நெற்றியில் விபூதி - அதன்மேல் சந்தனம் - அதன் ஈரங்காய்ந்தும் காயாமலும் அதன்மேல் குங்குமம்- குங்குமத்தின்மேல் ‘நெத்திக்காசு’ வைப்பார்கள். பிணத்தின் தலைமாட்டில் ஊதுவத்தி கொளுத்தி வைப்பது மரபு. பிணத்தின் கெட்ட வாடை வந்தவர்களுக்கு அடிக்கக்கூடாது என்பதுதான் அதன் ஐதீகம். ஆனால் அது பெரும்பாலும்

விரட்டுவதெல்லாம்- குளித்த பிணத்தைவிடக் குளிக்காத பிணங்களின் கெட்டவாடையைத்தான்.

“சாம்பிராணி தூடம் கொண்டாங்கடி சாஸ்திரம் தெரியாத கழுதைகளா...”

பல பிணங்களைத் தூக்கிவிட்ட ஒரு கிழம், பெண்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தியது.

பேயத்தேவர்- செல்லத்தாயி- மொக்கராசு- ரத்த சொந்தங்கள் மற்றும் பலர் அழகம்மாளுக்கு தூடம் சாம்பிராணி காட்டி முடிக்க- “எங்கடா சின்னு! ஆத்தா செத்துக் கெடக்கா அசலூர்க்காரன் மாதிரி நிக்கிறான்” சொந்தக்காரப் பெருசு ஒன்று உறுமியது.

மூக்கணங்கயிறு அறுந்துபோன ஒரு காளைமாட்டை, கொம்பையும் சிமிழையும் பிடித்து இழுத்து வருவது மாதிரி சின்னுவை சில இளந்தாரிகளும் பெருசுகளும் இழுத்துவந்து ஆத்தா பிணத்தின் முன் நிறுத்தினார்கள்.

சாம்பிராணிக் கரண்டியை இடக்கையால் எடுத்து, செத்தார் முகத்தின் முன் மூன்றுமுறை சுற்றவேண்டும் என்ற மரபு தெரிந்தும் அதை மறுதலித்தவனாய், வலக்கையில் கரண்டியெடுத்து இரண்டுமுறைமட்டும் எரிச்சலோடு சுற்றி, கங்குகள் சிதற சாம்பிராணிக் கரண்டியை ‘டொங்’கென்று தரையில் வைத்துவிட்டுச் சிடுசிடுவென்று வெளியேறிய சின்னு பத்தடி சென்று திரும்பி ஆவேசமாக “இந்தாங்கப்பா! கெழவி பொணத்தத் தூக்குறதுக்குள்ள பஞ்சாயத்துப்பேசிப் பைசல் பண்ணிருங்க. இல்ல... கெழவி தனிப்பொணமாப் போகமாட்டா, தொணப்பொணத்தோடதான் போவா” என்று கத்திவிட்டு எவர் பதிலையும் எதிர்பாராமல் வெளியேறினான்.

“ஏலே! மனுசன் பேசற பேச்சப் பேசறா. பெத்ததாயி செத்துக்கெடக்கச் சொத்தக் கேக்குறான்பாரு வெளங்காத வெளக்கெண்ணெ” அடியில் போட்டு உட்கார்ந்திருந்த துண்டை உதறி வீசியபடி எழுந்து நின்று சத்தம் போட்டார் ஆசாரி. அதையெல்லாம் அவன் காதில் வாங்கிக்

கொள்ளாமல், காதில் செருகியிருந்த பீடியை எடுத்துக்கடித்து யாரிடமோ தீ கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

'பொணம்காக்கும்' ராத்திரிதான் இருப்பதிலேயே இறுக்கமான ராத்திரி. சோகத்தையும் கண்ணீரையும் நீட்டிக்க முடியாமல் வீட்டுவீட்டுக்கு ஆக்கிக்கொண்டு வந்த சோற்றை மனசு ஒப்பித் தின்னவும் முடியாமல், கண்ணீர்- வேர்வை என்ற பிசுக்குகளோடு தூங்காமல் தூக்கத்தைத் துரத்தவும் முடியாமல் விடியும் வரைக்கும் கொட்டக் கொட்ட விழித்திருப்பது பிணத்தின் சொந்தக் காரர்களுக்கே கூட மரண அவஸ்தைதான்.

சாமம் கடந்து சாமியாடிக் கொண்டே பலபேர் தூங்கிப்போக- பாட்டியின்மீது ஈ பூச்சி ஒட்டாமல் பனையோலை விசிறியால் விடியவிடிய விசிறிக் கொண்டிருந்தவன் மொக்கராசு மட்டும்தான்.

●

இறுதிக்கடனுக்கு 'நீர்மாலைதான் முதல் சடங்கு. ஆறு வசதி உள்ள ஊரில் ஆற்றுக்கோ ஆறில்லாத ஊரில் குடிநீர் எடுக்கும் பொதுக் கிணற்றுக்கோ உறவினர்களும் சாதிசனங்களும் ஒன்றாகச் சென்று சாமி கும்பிட்டு நீர்க்குடம் சுமந்து வருவார்கள். அதில் 'பொம்பளைக நீர்மால்', 'ஆம்பளைக நீர் மால்' என்று இரண்டு உண்டு. தாய்க்குத் தலைமகள் நீர்க்குடம் சுமந்து வருவது என்ற சடங்கின்படி கிழவிகள் பொம்பளைகள் பொண்ணு பொருகுகளோடு ஊர்க்கிணற்றடி சென்று தண்ணீர்க்குடமும் கண்ணீர்க்குடமும் சுமந்து வந்தாள் செல்லத்தாயி.

ஆண்கள் நீர்மாலைக்குப் புறப்படும்போதுதான்- "எங்கள் நட்பாத்துல விட்டுட்டுப் போயிட்டியே யாத் தே" என்று வீறிட்ட கதறலோடு வந்து சேர்ந்தாள் பேயத்தேவரின் இரண்டாம் மகள் மின்னலு.

ஆத்தாளின் கதறல் பார்த்து அழத்தொடங்கிய பிள்ளைகளை அதட்டிவைத்தான் மின்னலின் கணவன்.

செல்லத்தாயி புருசன் ஓச்சு கடைசி ஆளாக வந்து 'ஏண்டா வந்தோம்' என்பதுபோல் உட்காந்திருந்தான்.

நீர்மாலைக்கு உடன்வர சின்னு மறுத்துவிட அழுதுசிவந்த கண்களோடும் சிந்திச் சிவந்த மூக்கோடும் பாட்டிக்கு நீர்க்குடம் சுமந்துவந்தான் பேரன் மொக்கராசு.

நீர்மாலை நீரில் அழகம்மாளை இரண்டாம் முறை குளிப்பாட்டினார்கள். பிறந்தபோது குளிப்பாட்டுவதும் 'சீவாத்மா'க்களுக்குத் தெரிவதில்லை; இறந்தபிறகு குளிப்பாட்டுவதும் 'பரமாத்மா'க்களுக்குத் தெரிவதில்லை.

பிணத்துக்குப் பிறந்தவீட்டுக் 'கோடி' உடுத்துவதற்காக, அழகம்மா கட்டியிருந்த கடைசிப் புடவையை வீட்டுக்குள் கிடந்த வேப்பங்கட்டையில் ஒதுங்கப் போட்டிருந்தார்கள். கோடி உடுத்தித் திரும்பப் பார்த்தபோது அழகம்மா கட்டியிருந்த அந்தக் கடைசிப் புடவையைக் காணோம். கூச்சலிலும் குழப்பத்திலும் கடைசிவரை யாரும் அதைக் கவனிக்கவே இல்லை.

●

நாயக்கரின் உத்தரவுப்படியும் யோசனைப்படியும் தேவலோகத்தேரே செய்துவிட்டான் தேர்கட்டுகிறவன். பளிங்கான் மகன் கெட்டிக்காரன்; பரம்பரையாய்த் தேர்கட்டுகிறவன். பன்னிரண்டு கால்கொண்ட கப்பல் தேர்கட்டினான். எட்டு மூங்கில்மரம் போட்டு ஆறு மூங்கில் வலைகட்டி கோபுரம் எழுப்பிக் கொடி வேறு கட்டினான். தேரெங்கும் மாட்டுச் செவ்வந்தி அடுக்கிக் கைவண்ணம் காட்டினான். கனகாம்பரப்பந்து சுற்றி அலங்கரித்தான். அரளிப்பூத்தோரணம் தொங்கவிட்டுக் காட்டுமல்லிகையும் கலந்துவிட்டான். 'தேர்ச்செலவு நாயக்கர் உபயம்' என்று மனசுகுள் சொல்லிக் கொண்ட வண்டி நாயக்கர் "என்னப்பா... நான் சொன்னபடி வந்திருக்கா தேரு?" என்று சோதித்துக்கொண்டார்.

“என்னாங்கய்யா இப்படிக்கேட்டுட்டீக...? திரும்பி நின்னு தேரழகு பாத்தா நானே ஏறிப்படுத்துக்கலாம் போல்ருக்கு” என்று மனப்பூர்வமாகச் சொன்னான் பளிங்கான் மகன்.

அந்தக் கடைசி நேரமும் வந்தது. பெரிய வீட்டு எழவு. பெருங்கூட்டம் கூடிவிட்டது. “தூக்கு! தூக்கு! தூக்கப்பா” என்று உரிமைக்காரர்கள் கத்த, கொட்டுச் சத்தம் தாண்டிப் பெண்டு பிள்ளைகள் அழ, சங்கூதும் பண்டாரம் சங்கையே உடைத்துவிடுவது மாதிரி உச்சத் தொனியில் ஊத - “யாத் தே யாத் தே” என்று இரண்டு பெண் குரல்களும், ‘பாட்டி பாட்டி’ என்று ஒரே ஓர் ஆண் குரலும் அடிவயிறு சிழிய அலற ‘ம்மா’ என்று இரண்டு உழவுமாடுகள் ‘ஈரக்கொல’ நடுங்கக் குரல் கொடுக்க, தேரேற்றி வைக்கப்பட்ட அழகம்மானைக் கண்ணீரோடு ஒரு முறை அண்ணாந்து பார்த்தார் பேயத்தேவர்.

“போடியம்மா போ! பின்னாலயே வாரேன் போ” - ஊறிவந்த கண்ணீரைத் துண்டுக்குள் புதைத்துக்கொண்டு தேருக்கு முன்னால் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்த் தடுமாறி நடந்தார் பேயத்தேவர்.

தேரைச் சுமந்தவர்கள் எட்டடி எட்டு வைத்திருப்பார்கள் உளியான் வீட்டுச் சந்து வழியே அரிவாளோடு தள்ளாடிக் கொண்டே ஓடிவந்து -

“ஏய்! ஏறக்குங்கடா பொணத்த. எவன் ஆத்தாள எவன் தூக்கிக்கிட்டுப் போறது? ஏறக்குங்கடா!” என்று வழிமறித்தான் சின்னு.

அவனை நான்குபேர் அலாக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கோழிக்குஞ்சைக் கூடைக்குள் அடைப்பதுபோல் சுழியன் வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டிவிட்டு வந்தார்கள்.

நாயக்கரைப் பேயத்தேவர் கேட்டார் அழுதுகொண்டே ‘ஏன் நாயக்கரே! நான் பெத்த பிள்ள தப்பா?’ இல்ல... பெறந்த சாதி தப்பா?”

இழவு வீட்டுக்கு வந்த நாயக்கர் அப்போதுதான் முதன் முதலாய் அழுதார்.

அம்பலத்தில் தேரிறக்கி - அரளிப்பூச் துறையிட்டு செல்லத்தாயி குடம்சுமந்து மூன்று முறை சுற்றிவர அரிவாள் முக்கில் ஒவ்வொரு சுற்றுக்கும் ஒவ்வொரு துளைபோட்டு “மூணாம் சுத்துல கொடம் ஓடச்சுத் திரும்பிப்பார்க்காம நட தாயி” என்று நாவிதன் பணிக்க அவள் மூன்றாம் சுற்று முடியும் முன்பே மூர்ச்சையாகிக் கீழேவிழ, தாங்கிவந்த குடம் தானாய் விழுந்துடைந்தது.

இடுகாட்டில் தேர் இறக்கி, சாஸ்திரம் சடங்குமுடித்துக் குழிக்குள்ளே பிணம் இறக்கி, இடக்கையால் மணதள்ளி, தலைமாட்டில் கள்ளிநட்டு, பொழுது மசங்க வீடுவந்தார்கள். ‘எட்டாம் நாள் உருமாக்கட்டு’ என்று ஏகமனதாய் நாள்குறித்துவிட்டு, பட்சிகள் எல்லாம் அதனதன் கூடுதேடிப் பறந்துபோக, தனியே விடப்பட்ட பேயத்தேவர் வாழ்வில் முதன் முதலாய்த் தனிமையை உணர்ந்தார்.

“நீயில்லாம எனக்குப் பொழப்பு இருக்கா? நல்லது கெட்டது நீயில்லாம நடந்திருக்கா? எதுன்னாலும் ஒன்னத்தான கேப்பேன். இப்ப நான் இருக்கனா... செத்தனா... யாரக் கேக்க? சொல்லு தாயி சொல்லு” நடுச்சாமத்தில் தூக்கம் வராமல் பேயத்தேவர் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருந்தார், அழகம்மாள் கடைசியாய்க் கட்டியிருந்து காணாமல் போன சேலையிடம்.

12

‘தூன்யம்’ ‘மாயை’ - இவையெல்லாம் பேயத்தேவர் அறியாத பெரிய வார்த்தைகள். அவரைப் பொறுத்த வரையில் ‘வெறிச்சுன்னு ஆகிப்போச்சு அவர் பொழுப்பு’, முக்கால்வாசி வாழ்க்கையில் கொஞ்சிக் கொள்ளவும் கோபித்துக் கொள்ளவும் - வையவும் - வாழ்த்தவும் - மூக்கைச் சிந்தவும் - கண்ணீர் துடைக்கவும் - நெல்லிக்காயின் அடியில் உறையும் இத்துனாண்டு இனிப்பைப்போல வறண்ட வாழ்க்கையில் ஒரேஒரு ருசியாகவும் இருந்த ஒருத்தி இல்லை இப்போது.

கள்ளிக்காட்டு விவசாயக் கலாசாரத்தில் புருசன் பெண்டாட்டி உறவு என்பது வெறும் உரிமைகளை முன்னிறுத்தி ஏற்படுவதல்ல; கடமைகளை முன்னிறுத்தியே கட்டப்படுவது.

விடிஞ்செழுந்து மஞ்சக் குளிச்சு - சீவிமுடிச்சுச் சிங்காரிச்சு பகுமானமா சமையல் பண்ணி - உண்டமிச்சம் பரிமாறி - பத்திரிகையில் படம் பார்த்து - காத்தாடும் இடத்தில் தலையணைபோட்டு - பாய் இல்லாமல் ஒரு பகல் தூக்கம் தூங்கி - மாலையில் கசங்கிய புடவையைப் புரட்டிக்கட்டிப் பசையில்லாத சிரிப்போடு கணவனை வரவேற்கும் பகட்டுவாழ்க்கையல்ல மண்ணைக் கிண்டும் ஒருத்தனுக்கு வாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை. கட்டில் உற்பத்தியில் மட்டுமல்லாமல் காட்டில் உற்பத்தியிலும் அவள் வேர்வை விழுந்தாக வேண்டும்.

பேயத்தேவருக்குப் பொண்டாட்டி செத்துப்போனது பூமி செத்துப்போனது மாதிரி.

பொத்தக்கள்ளிப் புதரோரம் புத்துப்பாறையில் குத்தவைத்துக் கண்கள் மட்டும் மரித்துப்போனவராய் எதையோ வெறித்துப் பார்த்தபடி பித்துப் பிடித்தவராய் உட்கார்ந்திருந்தார் பேயத்தேவர்.

கொம்பில் கயிறு சுற்றித் தம்போக்கில் மேயவிடப்பட்ட மாடுகள் ‘ராவிராவித்’ தின்று கொண்டிருந்தன கண்டங்கத்திரிகளுக்கு மத்தியில் முளைத்திருந்த கொழுஞ்சிக் குழைகளை.

ஆச்சு... அந்தா இந்தான்னு அறுவது நாளாச்சு அழகம்மா செத்து. மறுநாள் புதைகுழியில் பால்தெளிச்சு வீடுவந்த பிறகும் ‘கடங்காரி’ செல்லத்தாயி மட்டும் ஆத்தாளுக்காக ஒரு கண்ணிலும், அஞ்சபவுனுக்காக ஒரு கண்ணிலும் அழுது தீர்த்தாள். கருமாதிக்கு வந்த மொய்யில் அஞ்சபவுன் சங்கிலி எடுத்துச் செல்லத்தாயிடம் நீட்ட, அவளும் சிவப்புச் சரிகைத் தாளுக்குள் இருந்த சங்கிலியைக் கண்ணீரோடு கண்ணில்

ஒற்றிக்கொண்டு “யப்பே! ஒன்னப்போல உண்டுமா?” என்று ஒப்பாரியில் பாராட்டிவிட்டு ஊர்போய்ச் சேர்ந்தாள்.

பாடையோடும் வரவில்லை பால்தெளிக்கவும் வரவில்லை மகன். கருமாதிக்கு வந்த காசில் கடன் வதுலித்துக்கொண்டாள் மகள். ‘எல்லாரும் ஒரு நாளைக்குச் சாகத்தான போறோம்’ என்ற உலக ஆறுதல் சொல்லிவிட்டுக் கலைந்துபோனது சொந்தம். இழவு வீட்டில் ‘போயிட்டு வாரேன்’ என்று சொல்லக்கூடாது என்பதனால் குடையோடு சேர்த்துக் கும்பிட்டுவிட்டு நகர்ந்து கொண்டது நட்பு.

இப்போது தனிமை. வறுத்தெடுக்கும் தனிமை. அனாதைத் தனிமை. எப்போதும் இருக்கிற உலகம்தான். அவருக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை. “பூசணிக்கா உலகம் சுண்டவத்தலாச் சுருங்கிப் போச்சோ?” மொக்கராசு, முருகாயி, உறவுகளைப்போல ஒடி விடாத ஆடுமாடுகள் இப்போதைக்கு இவ்வளவு தான் அவரது உயிருள்ள உலகம். நிலம் - பெண்டாட்டி இந்த இரண்டைத் தவிர வேறு சம்பவங்களற்ற வாழ்க்கையில் கிராமத்து மனிதனின் மூளையில் நினைவு தப்புவதில்லை.

‘சுக்கு அறியாத கசாயமா? அழகம்மா அறியாத சம்சாரமா?’ மழை நின்றபிறகும் இலை சொட்டும் நீராய்... கண்ணீரும் நினைவுகளும் சொட்டிக்கொண்டேயிருந்தன.

வெந்நீர் ஊற்றிக் குளிக்கும்போது “பாத்துக்கிட்டே பாசாங்கு பண்றவ... தேச்சுவிடறது... எம் முதுகுதான் எனக்கு எட்டலையே” என்று கூப்பிட்டால் “ஒனக்கு முதுகு மட்டுமா எட்டல... மூளையுந்தான் எட்டல...” என்று சிரிச்சுக் கேலி செய்யும் சிறுக்கியாச்சே!

“கருமாத்தூர்க்காரன் பத்திரிக்க வச்சிருக்கான் செய்முறைக்குக் காசில்ல” என்று குட்டிபோட்ட பூனை மாதிரி அவளைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்தால், முணுமுணுத்துக்கொண்டே அடுக்குப்பாணை உருட்டி அரிசிக்குள் புதைத்துவைத்திருக்கும்

அஞ்சோ பத்தோ எடுத்துச் சிரித்துக்கொண்டே நீட்டுகிற சிறுவாட்டுக்காரியாச்சே!

கார்த்திகைதீபம் முடிந்த மறுநாள் மிச்ச எண்ணெயைச் சிந்தாமச்சிதறாம சீசாவில் ஊத்தி மணசுட்டிகளையெல்லாம் கழுவிக்க் கவுத்து அடுத்த கார்த்திகைக்குப் பத்திரப்படுத்துற சிக்கனக்காரியாச்சே.

‘நாக்கு மதமதங்குது... ஒரு வெத்தல இருந்தாக் குடுக்கறது’ என்று உத்தரவு போட்டு ஒரு பிச்சைகேட்டால் இடுப்பில் இருக்கும் வெத்தலப் பையை சாவகாசமாக எடுத்து, உருவாஞ்சுருக்கு அவிழ்த்து, உள்ளே கைவிட்டுத் தடவித் தடவிப் பார்த்து, அஞ்சுருபாய்த் தாளை ஐந்தாய் ஆறாய் மடித்துவைத்ததுபோன்ற ஒரு வெத்தலையை எடுத்து, பாதிப்பாக்கு வைத்து, கட்டை விரல் நகத்தில் சுண்ணாம்பு கிள்ளி நீட்டுவாள். அதை வாங்கி மேலும் கீழும் தூக்கிப்பார்த்துத் தொடையில் வைத்து உள்ளங்கையால் வெத்தலைக்கு இஸ்திரிபோட்டாலும் அது வேட்டைநாய்க் காதுமாதிரி வெடச்சே நிக்கும். “ஏண்டி! கொமரிவெத்தல கேட்டாக் கெழவி வெத்தல தாரவ” என்று கிண்டலடித்தால், “பாக்கு மெல்லப் பல்லில்லாத கெழவனுக்குக் கொமரி வெத்தல கேக்குதா? கொமடல் இடிப்பேன்” என்று சினுங்கிக் கொஞ்சம் செல்ல விளையாட்டுக்காரியாச்சே!

பொழுதுவிடிஞ்சும் என்னைக்காவது பொத்திப் படுத்திருந்தா, “என்னாச்சு ஆம்பள... என்னாச்சு...?” என்று பதறிப்போய் ஓடிவந்து நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்க்கிற நேசக்காரியாயிற்றே!

ஐப்பசி கார்த்திகையில் அடைமழையடிக்க, ஊதக் காத்துக்குப் பயந்து சாக்குக்குள்ள உடம்புசெலுத்தி உக்காந்திருந்தா - பனங்கல்கண்டு போட்டுச் சுடச்சுடச் சுக்குத்தண்ணி வச்சுக்குடுக்கிற வைத்தியக்காரியாச்சே!

அப்பன் ஆத்தா ஊத்துற கஞ்சி இருவது வயசு வரைக்குந்தான். அதுக்குப் பெறகு நாப்பத்தஞ்சு வருசம்

ரெண்டு நேரமோ மூனுநேரமோ நித்த நித்தம் கஞ்சி ஊத்துன ரெண்டாந் தாயாச்சே!

வந்துசேர வாகனம் ஏதும் கெடைக்காம சந்தையிலயிருந்து நடைபுடிச்ச நடுச்சாமத்துக்கு வந்து சேர்றப்ப, கண்ணசந்தாக் கதவுதொறக்க முடியாதுன்னு பச்சத்தண்ணிய மாறிமாறிக் கால்ல ஊத்தி முழிச்சுக்கிட்டேயிருந்து, செருப்புச் சத்தம் கேக்கப் படக்குன்னு கதவு தொறக்குறவளாச்சே!

“பேயத்தேவருக்கும் முருகாயிக்கும் ஒரு காலத்துல ஒரு தொடுப்பு இருந்திருக்கப்பா” என்று அவள் காதுபட நடுத்தெருவில் நாலுபேர் பேச அது உண்மையில்லை என்று நெஞ்சார நம்பிய அவள் ஊர் அம்பலக் கல்லில் ஏறிநின்று - “ஏலே பொண்டுக் பபகளா! எம் புருசன் வீரியக் காரன்டா... இன்னம் பத்துப் பொம்பளைகளுக்குப் பதில் சொல்லுவான்டா. ஆனாலும் சொல்றேன் - அழகம்மா மச்சம் பாத்தவன் ஆயுசுக்கும் ஒருத்தியப் பாக்க மாட்டான்டா” என்று புயலடிச்ச உழவுகாடாய்ப் புழுதிகிளப்பிவிட்டு வந்தவளாச்சே!

அப்பன் பாட்டன் பண்ண புண்ணியம், ‘அவ எனக்குப் பொண்டாட்டியா வாச்சது’. நான் பண்ண பாவம், ‘எனக்கு முன்ன அவ போய்ச் சேந்தது’.

தாம்பத்தியத்தின் தேவை தீர்ந்த பிறகுதான் ஒரு குடும்பத்தில் உண்மையான கணவனும் உண்மையான மனைவியும் பிறக்கிறார்கள். உடல் தேவை என்னும் சாம்பல் உதிர்ந்த பிறகுதான் உள்ளிருக்கும் அன்பின் கங்கு துலக்கமாகிறது.

பெற்றவர்கள் மறைந்துபோக - உடன்பிறந்தவர்கள் அவரவர் பிழைப்புத்தேடி ஒதுங்கிப்போக - நல்லது கெட்டதுகளுக்கு மட்டுமே சுற்றங்கள் வந்து துழ்ந்து விலகிப்போக - பெற்று வளர்த்த பிள்ளைகள் ‘கெழுவன் கெழவி செத்தாச் சொல்லிவிடுங்க’ என்று கண்ணுக்குத் தெரியாத தங்களின் இன்னொரு தொப்பூழ்க் கொடியையும் அறுத்துக் கொண்டோட, உடம்பிலுள்ள உறுப்புகள்

ஒவ்வொன்றாய் ‘ஆளவிடு சாமி’ என்று அதனதன் செயல்பாட்டை நிறுத்திக் கொள்ளும்போது மனைவியின் மடிசாய்கிறான் கணவன்; கணவனின் மடிசாய்கிறான் மனைவி.

படம் படமாய் விரியும் நினைவுகளில் குடங்குடமாய் அழுதுகொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர் அடித்துப் போட்டாலும் கேட்க ஆளில்லாத அந்த அத்துவானக் காட்டில்.

“மனசும் ஒரு சுடுகாடுதான் போலிருக்கு. இல்லாட்டி இத்தன நெனவு வந்து பேயாட்டம் ஆடுமா?” என்றும் உதடு திறந்து ஒரு முறை சொல்லிக்கொண்டார்.

ஒரு விதவைக்குக் காட்டப்படும் கரிசனம் விதவனுக்கு உண்டோ? இல்லை. அதையும் நினைத்துச் சோகம் சொட்டச் சிரித்துக்கொண்டார்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் மாடுகளைக் காணோம்.

“தட்டக்காடு மேஞ்சிட்டுத் தண்ணிக்குடிக்கப் போயிருக்கும் மாடுக” சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தார். கரிசாங்குளம் நோக்கி உப்புச்சப்பில்லாமல் நடந்தார்.

ஊருக்கே தெரியும் அந்தப் புளியமரம். பேயத்தேவரின் ஊரடித்தோட்டத்தில் இருக்கும் ஒற்றைப்புளியமரம். வாலைக்குமரியாய்ப் பசபசபவென்று பரவி நிற்கும் மரம். ஆனால் வயசான மரம். அந்த ஊர் பிறந்தபின் மரம் பிறந்ததா அந்த மரம் பிறந்தபின் ஊர் பிறந்ததா என்ற உண்மை சொல்லக் கூடியவர்கள் யாரும் உயிரோடு இல்லை. அது மேகங்களை ‘வா! வா!’ என்று கூப்பிடுவதும் - அடிக்கடி சுதி மாற்றிப் பாடும் காற்றுக்கு அபிநயம் பிடிப்பதும் - ஒரு குலப்பெண் தன் கற்பைக் காப்பது போல் தன் பச்சைநிறம் காப்பதும் அழகு! அத்தனை அழகு!

பொழுது மசங்க அங்கே அடையவரும் கிளிகள் பறந்து

பறந்து பாடும்போதும், பவிஞ்சடுகுடு ஆடும்போதும் புளிய மரமே குரலெடுத்துப் பேசுவதாய்த் தோன்றும். சாலையை ஒட்டித் தோட்டத்தோடு சேர்ந்திருப்பதால் பேயத்தேவர் அந்த மரத்தைக் குலதெய்வமாய்க் கும்பிட்டு வந்தார். தோட்டத்தில் பொங்கல் வைக்கும்போது மீதப்பட்ட குங்குமம் சந்தனத்தைப் புளியமரத்துக்கும் பூசுவதுண்டு. களையெடுக்கும் பெண்களின் தொட்டிலாடியதும் - தொட்டிலாடிய குழந்தைகள் வளர்ந்து தூளியாடியதும் - ஆடுமாடு மேய்க்கும் சிறுசுகளும் பெருசுகளும் நித்திரை போக நிழல் தந்ததும் - 'கொட்டோ கொட்டெ'ன்று மழை கொட்டும் காலத்தில் ஓடி ஒதுங்க வந்தவர்களை நடுமுதுகுத்தண்டு நனையாமல் காத்ததுவும் அந்தப் புளிய மரம்தான்.

அன்று முற்பகலில் தன் இடுப்பில் முதல் கோடரி வெட்டு விழுந்தது உணர்ந்து பதறிச் சிலிர்த்தது புளியமரம். தொடர்ந்து வெட்டுச்சத்தம் கேட்கவும் கூட்டுக்குள்ளிருந்த குஞ்சுப் பறவைகள் "கிய்யா! கிய்யா!" என்று மரணக்கூச்சல் போட ஆரம்பித்தன.

கருங்கல் மார்பும் கரணைபாய்ந்த கால்களுமாய் வந்த ஐந்தாறு முரட்டுப் பேர்வழிகள் இரண்டு கோடரிகளால் அடிமரத்தை ஆவேசமாக வெட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

இந்த மரக்கொலை நடக்கும் சத்தம் கேட்டு ஆத்திரத்தோடு ஓடிவந்த இன்னொரு கூட்டம், "எவன்டா அவன்...? எங்க மரத்த வெட்டறது?" என்று கொதிக்கும் கோபத்தோடு வந்து குதித்தது.

"ஏலேய்! வெலைக்கி வாங்கியிருக்கோம். வெட்றோம். நீ எவன்டா கேள்வி கேக்கிறது?".

"இந்த மரத்துக்கு எம்பதுருவா வெலகுடுத்தவன் நானு. நீ எப்படி வெட்டலாம்?"

"இந்த மரத்துக்குத் தொண்ணூறு ரூவா குடுத்தவன் நானு... நான் வெட்டாம ஓங்க அப்பனா வந்து வெட்டுவான்?"

"வேணாம்... நாங்க பாலாரபட்டிக்காரங்க... கொடல உருவி மால போற்றவங்க..."

"நாங்க கோடாங்கிபட்டிக்காரங்க.... தலய வெட்டிக் கையில் புடிச்சிக்கிட்டுப் பொடிநடையாப் போலீஸ் டேசனுக்குப் போறவங்க. எங்ககிட்ட வம்பு வச்சுக்கிறாதீக"

வார்த்தை தடிக்க, கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கைகலக்க, கரடிகள் ஒன்றோடொன்று கட்டி உருள்வதுபோல் இரண்டு குழுக்களும் மல்லுக்கட்டி மண்ணில் புரள ஊருக்குள்ளிருந்து ஆணும் பெண்ணும் வேடிக்கைபார்க்க ஓடிவர, தலையாரி தங்கம் வந்து விலக்கிவிட்டு விசாரித்தபோது விவரம் புரிந்தது.

பேயத்தேவர் மகன் சின்னு ஒரே புளியமரத்தை இரண்டுபேருக்கும் விற்றிருக்கிறான். ஒருவனிடம் எண்பது ரூபாயும் இன்னொருவனிடம் தொண்ணூறு ரூபாயும் வாங்கியிருக்கிறான். விற்றவனின் கெட்ட நேரம் - புளியமரத்தின் நல்ல நேரம் - ஒரே நேரத்தில் வந்துவிட்டார்கள் ரெண்டுபேரும் மரம் வெட்ட.

"ஏ தலையாரி! நீ நீதிமான்தானே... நீயே சொல்லுய்யா. யாருக்குய்யா மரம் சொந்தம்? தொண்ணூறு ரூவா குடுத்த எனக்கா? எம்பதுருவா குடுத்த அவனுக்கா?"

தலையாரி தங்கம் தலையாட்டிச் சொன்னான். "ரெண்டு பேருக்கும் சொந்தமில்லப்பா. பேயத்தேவருக்கு அனுபோக பாத்தியதை இருந்தாலும் இது பஞ்சாயத்துக்குப் பாத்தியப்பட்ட மரம். எவனும் விக்க முடியாது. எவனும் வெட்ட முடியாது. ரோடல் போறவன் எல்லாம் ரோட்ட விக்க முடியுமா? இது என்னப்பா நியாயம்?"

அதற்குப் பிறகுதான் இரண்டு கோஷ்டிகளும் இணைந்து சின்னுவை ஓட ஓட விரட்டிப் பிடித்து அதே புளியமரத்தில் கட்டிவைத்துக் கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்தினார்கள்.

பால்மாட்டுக்குச் சோளத்தட்டை சுமந்துகொண்டு மாடோட்டிக் கொண்டே அந்திமசங்க அதே சாலை வழி வந்தபோதுதான் பேயத்தேவருக்குச் சேதி தெரியும். அவர் எந்த உணர்ச்சியும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. “உப்புத்தின்னாத் தண்ணிகுடி” என்று சொல்லிக் கொண்டே அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் கூட்டத்தைக் கடந்துபோகத்தான் பார்த்தார். ஆனால் ஏமாந்த கோஷ்டிகள் இரண்டும் அவரை வழி மறித்தன.

“பிள்ளை பெத்த பெருசு! எங்களுக்கு ஒரு வழி சொல்லிடுப் போப்பா”

“யப்பா! வித்தவன் அவன்; வாங்கினது நீங்க. அவன் ஒரு முடிச்சவிக்கி மொள்ளமாறின்னு ஊருக்கே தெரியும். ஒங்க சிக்கல நீங்களே தீத்துக்கிருங்க. ஏங்கிட்ட வராதிச.”

சோளத்தட்டையைத் தலையிலிருந்து இறக்காமலே பேசி விட்டு நடைகட்டினார் பேயத்தேவர்.

அவர் கொஞ்சதூரம் போனதும் ‘யாத் தே! யப்பே!’ என்று அலறல் கேட்டது. அடிதாங்காமல் சின்னுதான் அலறினான். ஐந்தாறு எட்டுவைத்த பேயத்தேவருக்கு அதற்குமேல் முன்னேற முடியவில்லை. சோளத்தட்டைச் சுமையைத் தரையில் எறிந்துவிட்டுக் கூட்டத்தை விலக்கி உள்ளே பார்த்தார். ரத்தம் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது கட்டிவைக்கப்பட்ட சின்னுவின் கடைவாயிலிருந்து.

“காசக் குடுக்க முடியாதா?; ஆத்தா குடுத்த பால அப்படியே கக்குடா.” காயப்பட்ட கடைவாயில் கோடரிக்காம்பால் மீண்டும் குத்தினான் ஒருவன்.

‘ஆத்தா குடுத்தபால்’ என்ற சொல்லைப் பொறுக்க முடியவில்லை பேயத்தேவரால். கூட்டம் கிழித்து முன்னேறினார்.

“வேணாம்பா பாவிகளா, அலுத்து விடுங்கடா. ஒங்க எம்பதுக்கும் தொண்ணூறுக்கும் நான் பொறுப்பு”.

“அப்ப இப்பவே குடு”

“துட்டுக்கு இப்ப எங்கப்பா போறது?”

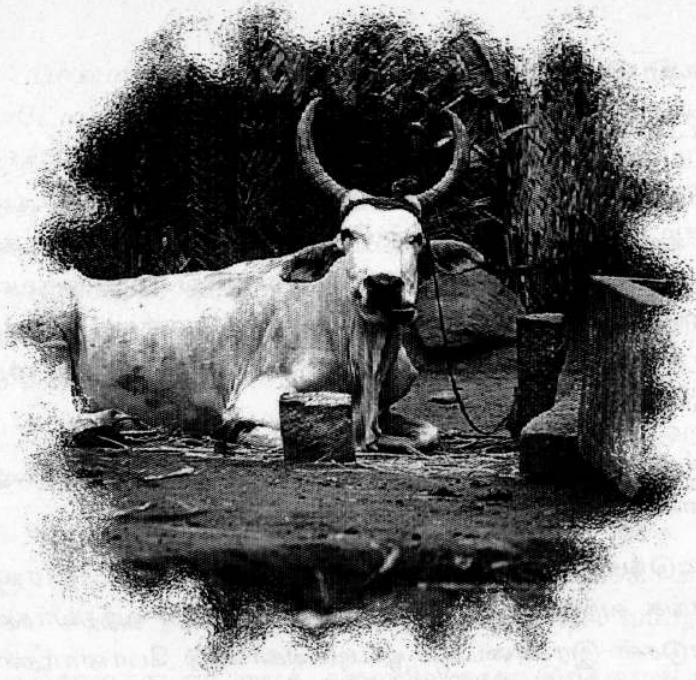
“துட்டு இல்ல... மாடு இருக்கில்ல..... மாட்டக்குடு”. கூட்டம் கொஞ்சம் இருந்தது - ஆனால் பேயத்தேவருக்கு ஆதரவாகப் பேசும் ஆட்கள் சேரவில்லை அப்போது. ஓடிப்போய் ஒருவன் மாடுகளை மடக்கிக் கொண்டு வந்தான். அவர்களுக்கிருந்த ஆத்திரத்திலும் ஆவேசத்திலும் யாரையும் சட்டை செய்யவில்லை.

மாட்டுக்கயிறு கையில் வந்த நேரத்தில் அவிழ்க்கப்பட்டது சின்னுவைக் கட்டி வைத்திருந்த கயிறு.

“ஓட்டுங்கடா ஓட்டுங்கடா! மரம் வாங்க வரல; மாடுவாங்க வந்தோம்னு நெனச்சுக்கிருவோம்”. வந்தவர்கள் உழவுமாடுகள் இரண்டையும் ஓட்டிக்கொண்டு போனார்கள்.

“ஏலே! ஏலே! என்னாங்கடா பண்ணீங்க?” பேயத்தேவர் கதறுவதற்குள் கடந்துபோயின மாடுகள். கட்டவிழ்க்கப்பட்ட சின்னு சோளக்காட்டுக்குள் ஓடி ஒளிய - கையாலாகாத கூட்டம் ‘உச்’சுக்கொட்டிமட்டும் ஒதுங்கிப் போக - ‘இன்னதுநடக்குது’ன்னு தெரியாமல் பேயத்தேவர் மயங்கிநிற்க-மாடுகள் பார்வையில் மறைந்து போக - நடந்ததை எல்லாம் மரணபயத்தோடு நடுங்கிக் கொண்டே வேடிக்கைபார்த்துக் கொண்டிருந்தது புளியமரம்.

○

13

கூடவுள் வேலைக்காரனாக முடியாது; வேலைக்காரன் கடவுளாக முடியாது. ஆனால் விவசாயக் கலாசாரத்தில் கடவுளாகவும் வேலைக்காரனாகவும் இருப்பது மாடுதான். வருசமெல்லாம் அடிவாங்குவதும் அதுதான். தைப்பொங்கல் வந்தால், அவனவன் அரசியலைக் கொம்புகளில் தாங்கிக் கொண்டு தூம்சாம்பிராணியோடு வணங்கப்படுவதும் அதே மாடுதான்.

பெண்டாட்டி இழந்த சோகத்திலிருந்தே இன்னும் கரையேறாத பேயத்தேவர் மாடுகளையும் பறிகொடுத்த போது இடிவிழுந்த வீட்டில் தீயும் பிடித்தமாதிரி நொறுங்கிக் கருகிப்போனார்.

மொத்த ராத்திரியும் கெட்டிப்பட்டு விட்டது போலவும், இருட்டையெல்லாம் உருட்டித் திரட்டிக் கல்லாக்கி நெஞ்சக்குழிக்குள் யாரோ போட்டுவிட்டுப் போய் விட்டது போலவும் இருந்தது.

“என்ன தாத்தா இது... பேய் பிடிச்சமாதிரி ஒக்காந்துக் கிட்டு....? எவன் வீட்டிலயாவது பண்ணைக்கிருந்தாச்சும் மாட்ட நான் மீட்டிட்டு வாரேன். பேசாமக் களியத் தின்னு.”

ஆறிப்போன களித்தட்டை அவரருகே நகர்த்தி வைத்தான் மொக்கராசு.

சில்லென்ற காற்றடித்ததும் மேகக்காம்பு ‘சொளக்’ கென்று சுரந்து கொள்வதுமாதிரி பேயத்தேவரின் தொண்டைக் குள்ளிருந்த சோகம் கன்னத்தில் குதித்தது கண்ணீராய்.

“ஏலே மொக்க! பெத்தபிள்ள செத்திருந்தாலும் இப்படி உசர்கொறஞ்ச ஒக்கார மாட்டண்டா. ஒங்க மாமன் இருக்கானே மசராண்டி... அவனக் கூட நான் தோள்லதூக்கி வளத்ததில்லடா. அந்த மயிலக்காளயத் தோள்ல தூக்கிச் சுமந்திருக்கண்டா. இந்தா... இந்தத் தொழுவத்துலதான் அது பெறந்துச்சு. தலையீத்துக் கண்டு. ஒரு நா நான் வெள்ளக்கரட்டுக்கு மாடு மேய்க்கப் போனா தாயோட கண்டும் வாரேன் வாரேன்னு வந்திருச்சு. உச்சிக்கரட்டுல மேச்சமுடிச்ச வீடுதிரும்ப - மழை! அப்பி இப்பி மழை இல்ல. பேய் மழை-பிடாரி மழை. சாயங்காலம் வந்த விருந்தும் மழையும் போகாதுங்கிற மாதிரி அடிஅடின்னு அடிக்குது. எங்க பாத்தாலும் தண்ணிநிக்கிது. வழியில காட்டோ(ட) மறிச்சிக்கிருச்சு. ரெண்டாளுமட்டம் தண்ணிபோகுது. மாடுகள்லாம் நீந்திப்போகுது; ‘கண்டு’ மருகுது. என்ன பண்ண...? இந்த ரெண்டு தோள்ல தூக்குனேன்

கன்னுக்குட்டிய. “தண்ணியோட நான் போனாலும் பரவாயில்ல கன்டக் கரைசேத்திரு சாமி”ன்னு பாரத்த சாமி மேல போட்டுட்டுக் கன்ட என் தோள்லபோட்டுக் கரைசேத்தன்டா..! அன்னைக்கி அது என் ஒடம்புல ஒட்டுன வாசன இன்னைக்கி வரைக்கும் மணக்குதா.”

-பேயத்தேவர் ஒப்புச்சொல்லி அழுதார்.

“தாத்தா! வண்டிநாயக்கர் கால்ல விழுந்தாச்சும் காசுக்கீ வங்கி நாளைக்கே மாட்ட ஒட்டிட்டு வந்திருவோம். அந்தக் கடன நாங் கட்றேன்” - மொக்கராசு அழுத்திச் சொன்னான்.

“அதுக்கில்லடா மொக்க! நாம போய்ச் சேர்றதுக்குள்ள மாடு கைமாறாம இருக்கணுமே... கறிக்கு உரிக்காம இருக்கணுமே.”

கிழவனின் நியாயமான கவலையில் மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் போனான் மொக்கராசு.

கள்ளிக்காட்டு வாழ்க்கை முறையில் ஆளை வெட்டுவது கூட அன்றாடம் என்று சகித்துக் கொள்வார்கள். மாட்டை வெட்டுவதை மன்னிக்கமாட்டார்கள். ஒரு கள்ளிக்காட்டு விவசாயி ஆட்டுக்கறி, கோழிக்கறி, பறவைக்கறி, பன்றிக்கறி, உடும்புக்கறி, எலிக்கறி கூடத் தின்னுவானே தவிர மாட்டுக்கறி தின்னமாட்டான்.

மாட்டை அடித்துத் தின்னுவது என்பது குடும்பத்தில் ஓர் ஆளை அடித்துச் சாப்பிடுவதுமாதிரி. எந்தக் கறிக்கும் மாட்டுக்கறி தாழ்ந்ததல்ல. ஆனால் மாட்டுக்கறி தின்ன மாட்டேன் என்னும் விரதம் மாட்டின்மீது அவன் கொண்டுள்ள பாசம்; விகவாசம். தனக்குச் சோறு போடும் மாட்டைக் கூறுபோட விரும்பாது கள்ளிக்காட்டுக் கலாசாரம். மானம், வருமானம், சாப்பாடு, வீடு இதெல்லாம் விவசாயம் இல்லாமல் இல்லை. அந்த விவசாயமே மாடு இல்லாமல் இல்லை.

வேட்டையாடித் தின்ற விலங்குகளை விவசாயத்திற்கு

அடக்கிப் பூட்டியதில் தொடங்கியதுதான் மனிதகுலத்தின் நாகரிகம். காட்டுமாட்டை அடக்கிவென்ற முதல் மாட்டுக்காரன் அந்த இனக்குழுவின் தலைவனானான். காலம் அவனுக்குக் கண்ணுகாது மூக்குவைத்துச் சிவபெருமானாக்கியது. அவனைக் காளை மாட்டு வாகனத்தின் மீது அமர்த்திவேறு அழகுபார்த்தது. பிறகு அவனையே கடவுளாக்கிக் கைகூப்பியது. இப்படியெல்லாம் கருதிக்கொண்டு பேயத்தேவர் சிவபெருமானைச் சொந்தக்காரனாக்கிக் கொள்வார்.

ஆறிப்போன களியும் ஆறாத உள்ளமும் ரொம்பநேரம் சண்டை பிடிக்க - கடைசியில் ஆறாத உள்ளமே வென்றது.

“எம் மாட்டுக்குக் கூளம் கீளம் போட்டு வச்சிருப்பாங்களோ....? இல்ல கொலபட்டினியாப் போட்டுக் கொண்டுபடுவாங்களோ?”

நினைத்து நினைத்து - தொண்டை வலித்து வலித்து வார்த்தை கட்டிக்கொண்டது பேயத்தேவருக்கு.

ரெண்டு வயசிலிருந்து பதினாலுவருசமா அந்த வீட்டுக்கு ஓடாத்தேஞ்சு மாடு இல்லையா?

ஒண்ணு செவலக்காளை - இன்னொண்ணு மயிலக்காளை, ரெண்டு மாடுகளும் என்னா அழகு! என்னா பொருத்தம்! சோடி சேர்ந்து ரெண்டும் மூஞ்சியத் தூக்கி முன்னாங்கால் எட்டுவச்சு நடந்தா சும்மா எட்டுத் திசையும் விட்டெறியுமே!

மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் கோபுரம் ரெண்டு மேலமாசிவீதியில் இறங்கி ஒன்னப்பாரு என்னப்பாருன்னு நடந்துபோனா எப்படியிருக்கும்? பேயத்தேவர் மாடு ரெண்டும் நடந்துபோனா அப்படியிருக்கும்.

கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக அவர் மனிதர்களோடு வாழ்ந்த நேரத்தைவிட மாடுகளோடுதான் நிறைய நேரம் வாழ்ந்திருக்கிறார்; நிம்மதியாகவும் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தைப்பொங்கல் காப்புக்கட்டுக்கு ரெண்டுநாள் முந்தி மாடுமேய்க்கப் போன கொறண்டி பனமரத்தான் காட்டிலிருந்து 'அய்யோ யப்பே!' என்று வாயிலும்வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தான். கைகாலெல்லாம் காயம். கிழிந்த சட்டைவழி முதுகுக்கறியும் பிய்ந்து தொங்கியது தெரிந்தது.

"யப்பே! என்னக் காப்பாத்துப்பே! நம்ம மயிலக்காள கிறுக்குப் புடிச்ச அலையது. கிட்டப்போனா முட்டவருது. என்ன வளைச்ச வளைச்சக் குத்துது. உசரக் கையில் புடிச்ச ஓடியாந்தேன்."

கொறண்டியின் கோலங்கண்டு பதற்றத்தில் என்ன ஏது என்று விசாரிக்கமறந்து பேயத்தேவர் மாட்டைத் தேடி ஓடினார் கையில் சாட்டைக்கம்போடு.

அன்று அவர் மயிலக்காளையை அடித்த அடி சாதாரண அடி இல்லை. விரட்டி விரட்டி அடித்தார்; புரட்டிப் புரட்டி அடித்தார். வரிவரியாய்த் தடம் பதிய - சிமிழ்கிழிய-வெள்ளைத்தோலில் சிவப்புக்கோடு எழும்ப அடித்தார். அன்னைக்கி ராத்திரி அழகம்மாள் வேப்பிலையையும் மஞ்சளையும் வச்ச அரைச்ச அடிபட்ட எடமெல்லாம் மாட்டுக்குப் பத்துப்போட்டாள்.

"ஏ ஆம்பள! மாட்ட ஓம் பொண்டாட்டின்னு நெனச்சியா?... இந்த அடி அடிச்சிருக்க?"

அவர் மாட்டை அடித்த அத்தனை அடிகளையும் ஒரே கேள்வியில் திருப்பி அடித்தாள்.

"கிறுக்குப் புடிச்ச மாட்ட என்ன செய்யச் சொல்றவ?"

"கிறுக்கு மாட்டுக்குப் புடிக்கல ஆம்பள. மனுசங்களுக்குத்தான் புடிச்சிருக்கு. மாட்டுக்கு அடிமடியில உண்ணி புடிச்சிருந்திருக்கு. அதக் கோளாறா எடுத்து விடுறா கொறண்டின்னு சொல்லிட்டு வந்திருக்க. இவன் நோண்டிநோண்டிப் பாத்திருக்கான்... உண்ணி சிக்கல.

மூட்டப்பூச்சிக்கு வீட்டக் கொளுத்தற மூட்டாப் பயலுக்கு ஒரு யோசன வந்திருக்கு. தூக்கணாங்குருவிக் கூட்டக் கொளுத்தி உண்ணி சாகட்டுமின்னு உள்ள விட்டுக்கான். துடு தாங்குமா மாடு? வெரட்டிருக்கு; விழுந்திருக்கான். நீயும் ஒரு வெவரங்கெட்ட ஆளு. கோட்டிப்பய சொல்ல நம்பிச் சாட்டக்கம்ப எடுத்திட்ட"

அவ்வளவுதான்! ரெண்டு மூணுநாளாய்ப் பேயத்தேவருக்கு அன்னந்தண்ணி செல்லவில்லை; காடுகரை போகவில்லை. ஏம் புத்திகெட்டுப்போச்சே! ஏம் புத்தி கெட்டுப் போச்சே! என்று புலம்பிக் கொண்டே இரவும் பகலும் கொட்டத்திலேயே விழித்துக்கொண்டு மாட்டின் காயத்தின் மீது கண்ணீர் விட்டுக் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டே கிடந்தார்.

இந்த அடி அடிச்சதுக்கு அந்த மாடு நீ மனுசந்தானான்னு பார்வையால கூட ஒரு கேள்வி கேக்கலையே!

களியத் தின்னு களியத் தின்னுன்னு கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்ட பயல் தாத்தாவைத் தேத்த முடியாமல் இடக்கையைத் தலைக்கு வைத்து வலக்கையை-துடுகாக்கத் தொடைக்கிடையில் வைத்துச் சுருண்டுபடுத்துத் தூங்கிப்போனான்.

தட்டைக் கழுவிவைக்க விழித்திருந்த முருகாயி காத்திருந்து காத்திருந்து கடைசியில் முந்தானையைத் தரையில் விரித்து முடங்கிப் போனான்.

கவரப்பட்ட மாடுகள் இந்த உயிர்களைப்போல உறங்கியிருக்குமோ? இல்லை தன்னைப் போல விழித்திருக்குமோ?

தன் இனத்திலிருந்த இரண்டு மாடுகள் காணோமென்று கொட்டத்துப் பசு ஒன்று உச்சக் குரலில் கதறியது. பேயத்தேவரை அந்தச் சத்தம் இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னுக்கிழுத்துப் போனது.

கடலைக்கொடி தரைதெரியாமல் படர்ந்து மதமதவென்று மஞ்சள்பூப் பூத்திருந்த காலம். இறைவையை முடித்து கமலைவண்டி கழற்றி வால்கயிறு சுருட்டி வைக்கும்நேரம். “தாத்தா செவலக் காளையைப் பாம்பு கடிச்சிருச்சு” என்று கத்தினான் மொக்கராசு. பேயத்தேவர் ஓடிவந்து பார்ப்பதற்குள் தலை சுற்றி வரப்பில் வழக்கிச் சரிந்துவிழுந்தது செவலக் காளை. கடித்தது கடும்விஷப்பாம்பென்பதை வாயில்லா சீவனின் வாயிலிருந்து தள்ளிய நுரை சொல்லியது. யோசிக்க நேரமில்லை.

“ஏலே மொக்க! எருக்கெல கொண்டாடா. அந்த ஆமணக்குல ஒண்ண ஓடி” என்று உத்தரவிட்டவர் *குப்பமணித் தழையைப் பறித்துக்கொண்டே வேப்பம்பட்டை தட்ட ஓடினார். எல்லாவற்றையும் ஒன்று கூட்டிக் கமலைக்கல்லில் தண்ணீர் ஊற்றித் தட்டினார்.

மாடு புரண்டு புரண்டு படுத்தது. தலை ஒரு பக்கமாய் இழுக்கத் தொடங்கியது.

நாட்டுவைத்தியம் சொன்னபடி அரைத்த மருந்தில் மாட்டுச் சிறுநீர் கலப்பது உத்தமம். அவசரத்தில் அதற்கெங்கே போவது? சரி! மனிதச் சிறுநீர் கலப்போம். முடிவெடுத்தார் பேயத்தேவர். அவர் அப்போதுதான் கமலையை நிறுத்திக் கழித்திருந்தார். அவரிடம் அப்போது ‘இருப்பு’ இல்லை. பேரனைக் கூப்பிட்டு அவசரமாய் ஆணையிட்டார். “ஏலே! மொக்க. இதுல ஒண்ணுக்கடி!”

சின்னப்பயல் நேரங்காலம் தெரியாமல் வெட்கப்பட்டான். பிறகு யோசித்து “திரும்பிக்க” என்றான்.

“ஆமா... வருசநாட்டுயானையே கோமணமில்லாம அலையுது இவன் வேற...” என்று அவர் முனகிக் கொண்டே திரும்பிக்கொள்ள அவன் ‘பெய்யெனப் பெய்’தான்.

அரைகுறையாய் அரைத்த மருந்தை எடுத்துக்

கொண்டோடி மாட்டின் வாயை அகலத் திறந்து புகட்டக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விஷம் இறங்கியது. விஷம் நீங்கிய மாடு, அன்றைக்கு அவரை ஒரு பார்வை பார்த்ததே! அப்படி ஒரு நன்றியுள்ள பார்வை எந்த மனுஷக்கண்ணிலாவது உண்டா?

கொம்பிலிருந்து குளம்பு வரைக்கும் அந்த மாடுகளின் அங்க லட்சணங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து ரசிப்பார் பேயத்தேவர்.

நல்ல மாட்டுக்குத் தொளதொளவென்று இருக்கக் கூடாது தோலுஞ்சதையும். கல்லாய் இறுகி இருக்க வேண்டும் பிட்டமும் முதுகும்.

ரெண்டு மாடுகளுக்கும் சதையில் அப்படி ஓர் இறுக்கம் இருக்கும். கட்டை விரலையும் ஆட்காட்டி விரலையும் அழுத்தி எந்த இடத்தில் ‘நிமிண்டு’ பார்த்தாலும் தோல் சிக்காது. பாரம் சுமக்க வசதியாகக் கழுத்தில் மட்டும்தான் கொழுத்த சதை இருக்கும்.

செவலக்காளைக்கு நடு முதுகில் ஒரு சுழி இருக்கும். சில சுழி குடும்பத்தையே ‘சுழிச்சிடும்’ என்று சொல்வார்கள். செவலக்காளைக்கு இருப்பது நல்ல சுழியாம். பூரான் வடிவத்தில் நடுமுதுகில் ஆரம்பித்து முன் பக்கம் ஏறிமுடிந்தால் அது ஏறு பூரான் சுழி. அதில் குடும்பம் தழைக்குமாம். ‘கல்லப்போட்டால் நெல்லு’ வெளையுமாம்.

அதே சுழி நடுமுதுகில் ஆரம்பித்து வால்பக்கம் இறங்கிமுடிந்தால் அது இறங்கு பூரான் சுழியாம். குடிவிளங்காதாம்; ‘நெல்லப் போட்டாக் கல்லு’ வெளையுமாம்.

செவலைக்காளைக்கு இருப்பது ஏறுபூரான் சுழி.

“ஏறு பூராஞ்சுழி இருந்தே இந்தப் பொழப்பு. இப்ப உள்ள மாட்டையும் ஓட்டிப்போயிட்டாங்க. சுழியில கோளாறா? சோசியத்துல கோளாறா?”

குடும்பத்தின் 'நல்லது பொல்லது'களுக்கேற்ப மாடுகளுக்கும் இன்ப துன்பம் உண்டு. குடும்பத்துக்குள் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு சின்ன சந்தோஷம் தென்பட்டாலும் மாடுகளிரண்டும் கண்களில் ஆனந்தம் காட்டும். குடும்பத்தில் ஒரு சிரமமென்றாலும், யாராவது சீக்காய்க் கிடந்தாலும் கலந்துவச்ச தவிட்டுத்தண்ணி அப்படியே இருக்கும். மோந்துகூடப்பாக்காமல் முஞ்சிதூக்கி நிற்கும்.

செல்லத்தாயி முதல்புருஷன் செத்துப்போனபோதும் அழகம்மா உடம்பை வீடுகடத்தியபோதும் அந்த மாடுகள் கதறிய கதறல் இருக்கிறதே! இன்னும் அடிவயிற்றில் பாளம் பாளமாய்க் கிடக்கிறது அந்தக் கத்தல்.

விடிய விடிய உறங்கவில்லை பேயத்தேவர். எங்கேயோ ஒரு காக்கை கத்தியது. விழித்துக்கொண்டன வேப்பமரத்துச் சிட்டுக்குருவிகள். பேயத்தேவரைப் போலவே தூக்கம் பிடிக்காத ஒரு சேவல் முன்னதாகக்கூவி சக கோழிகளை எழுப்பியது.

'ம்மா' என்னும் சத்தம் பேயத்தேவரைத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

'சே!' 'மனப்பிராந்தி!'

"மனுச மனசு எதத் தீவிரமா நெனைக்குதோ அதுவாவே ஆகிப்போகுது கமுத" என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

மீண்டும் அதே சத்தம்.

'ம்மா' 'ம்மா'!

"இல்லையே! இது பொய்யில்லையே!"

'கேட்ட சத்தமாச்சே... என் மாட்டு சத்தமாச்சே'. போர்த்திருந்த போர்வையைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு ஓடிப்போய் நடைவாசல் கதவு திறந்தார்.

பாதி அறுந்த கயிற்றோடு மயிலைக்காளையும் பிய்த்துக்கொண்டோடி வந்த முளைக்குச்சியோடு

செவலக்காளையும் 'வந்துட்டம்யா' என்று கண்ணில் நீர்பெருக்கி நின்றன.

"வந்துட்டங்களா... என் செல்லங்களா!"

மாடுகளின் மீது விழுந்து - புரண்டு - தடவி - வருடி - அழுது - புலம்பி - அணைத்து - அரற்றி அவற்றின் வாயோடு முத்தமிட்டுப் பைத்திய நிலையில் பரவசமானார் பேயத்தேவர்.

○

14

மனித பந்தங்களெல்லாம் தன்னை விட்டுவிலகி வெகு தூரம் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, மாடுகள் மட்டும் எஜமான்வாசனை தேடி மீண்டும் தன்னிடமே வந்துவிட்ட ஆனந்தக் கூத்தாட்டத்தில் ஆசைதீர அழுதார் பேயத் தேவர்; மாடுகளும் சேர்ந்து அழுதன.

மாட்டுக்கண் - மனுசக்கண் என்ற பௌதிகம்தான் வேறுபட்டதே தவிர கண்ணீர் என்ற ரசாயனம் மட்டும் அவர்களுக்குள் வேறுபடவில்லை.

‘ம்மா’

கனாக்கண்டு விழித்துக் கொண்டவனைப் போல் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்த மொக்கராசு மாடுகளைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியாகி “அவிங்களக் குத்திக் கொல்லாமலா வந்தீக” என்று செல்லக்கோபம் கோபித்துக் கொம்பு பிடித்துத் தாடைதடவினான்.

வாசல்பெருக்க எடுத்த விளக்குமாற்றோடு திக்கித் திக்கி ஓடிவந்த முருகாயி மாடுகள் கண்டு மலர்ந்து “ஏலேல சிங்கன் பொருள் எங்கேயும் போகாதில்ல” என்று ‘சொலவம்’ சொன்னாள். களைத்தோடி வந்த மாடுகளுக்குக் குலுதாணியில் தண்ணிகாட்டி, கொட்டத்தில் கட்டிவைக்கப் போனபோது மொக்கராசைத் தடுத்தார் பேயத்தேவர்.

“யப்பா! மாடு நம்ம மாடா இருக்கலாம். இருந்தாலும் வெவகாரம் முடியாம வீட்ல கட்டக்கூடாதப்பா”.

‘அம்பலக்கல்லு’தான் கள்ளிப்பட்டிக்கு ஐகோர்ட். பொறணி- பொது விவகாரம்- பஞ்சாயத்து- உள்ளூர்ப் பொல்லாப்பு- உலக அரசியல் எல்லாமே அம்பலக்கல்லில்தான். நான்கு குத்துக்கல்லை முட்டுக்கொடுத்து ஊர்மையத்தில் போடப்பட்ட பலகைக்கல் அது. அதையொட்டி ஓர் அரசங்குட்டி. “இருபத்தோரு வயசுக்குமேல மனுச எலும்புக்கு வளர்ச்சி இல்லேங்கிற மாதிரி வச்சநாள்லயிருந்து ஒரு பத்துமாசம் வளந்திச்சு. அப்பறம் நின்னுபோச்சு”. அந்தச் ‘சவலை’ மரத்தில் கட்டினார் பேயத்தேவர் ‘மயிலை - செவலை’ இரண்டையும்.

தவணைமுறையில் விடிந்து கொண்டிருந்தது வானம். ஒவ்வொரு கண்ணாய் விழிக்கத் தொடங்கிய நேரம். சில கிழடுகள் மட்டும் செங்கல் உரசி, பல்லுள்ள இடத்தில் மட்டும் அப்படியும் இப்படியும் இழுகி, வாய் கொப்பளித்த தண்ணீரில் வாசலும் தெளித்துவிட்டு அடுத்த ஆளுக்கு ஆகுமென்று மிச்சத் தண்ணீரைச் சொம்போடு வைத்துச் சிக்கனம் செய்தன.

கலப்பை- மம்பட்டி- கொத்து- பண்ணருவா- கோடாலி வாச்சாத்து- கடப்பாரை போன்ற தளவாடங்களே சொல்லும்,

இன்னைக்கு இன்ன ஆளுக்கு இன்ன வேலை என்று. அம்பலக்கல்லில் மேல்துண்டுபோர்த்தி. மாடுகளோடு குத்தவைத்து உட்கார்ந்து விடிவதை வேடிக்கைபார்த்துக் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர்.

அவர் நினைத்தபடியே- ஒரு பெருங்கொண்ட கலவரத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஏற்பாடுகளோடு அவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“எவண்டா அவன் மாட்ட அவுத்துக்கிட்டு வந்தவன்? இது கள்ளிப்பட்டியா- களவாணிப்பட்டியாடா?” சரியான சாராயத் தொண்டை! அவன் கத்திய கத்தலில் விழித்துக்கொண்டது கள்ளிப்பட்டி.

சாக்கு, போர்வை, மேல்துண்டு, வேட்டி, முந்தானை, கிழிஞ்ச சேலை போன்ற வஸ்துகளுக்கு அடியில் கிடந்த ஜீவன்கள் படரென்று உதறி எழுந்து அவசர அவசரமாய் ஓடிவந்தன அம்பலக்கல் நாடகம் பார்க்க.

கோடாங்கிப்பட்டி, பாலாறுப்பட்டி ஆளுக குத்துவெட்டுக்கும் கொலைப்பழிக்கும் அஞ்சாதவர்கள் என்று பெயரெடுத்தவர்கள். வந்தவர்கள் பத்துப் பன்னிரெண்டுபேர். மரத்துக்கு மீசைவைத்த மாதிரி உயரமாய் இரண்டுபேர். ‘கட்டையும் குட்டையுமாய் இரண்டு மூன்று பேர். வேல்கம்பு மாதிரி ஒல்லியாய் ஒருவன்; தன் எடைக்கு எடை கையில் ஒரு ‘டார்ச்சலைட்’ வேறு வைத்திருந்தான். பெல்ட்டுக்குள் செருகிவைத்த தூரிக்கத்தி லேசாய்ப் பார்வைக்குத் தெரிந்து பயங்காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே ஒரு சல்லடைத் துணியில் சட்டை தைத்துப் போட்டிருந்தான் இன்னொரு கிடா மீசைக்காரன்.

“எவண்டா மாட்ட அவுத்துக்கிட்டு வந்தது?” -மீண்டும் கத்தினான் தூரிக்காரன்..

“யப்பா! ‘அவுத்து’க்கிட்டு வந்த மாடா? ‘அத்து’க்கிட்டு வந்த மாடான்னு நீயே பாத்துக்க” பேயத்தேவர் பதற்றமில்லாமல் பதில் சொன்னார்.

“அந்த மசுரெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது. மாட்ட ஓட்டி விடறியா? காசக் குடுக்கறியா?” -ஒருவன் வாயிலிருந்து பல் துலக்காத பேச்சு நாறியது.

“நிறுத்துறா வெண்ணை! மாட்ட அவுரு வீட்ல கட்டாம அம்பலக்கல்ல கட்டிருக்காரே! அதிலேயே தெரியல பேயத்தேவர் பெரிய மனுசன்னு...? நெல்லு சிந்தினா அள்ளலாம் - சொல்லு சிந்தினா அள்ள முடியாது! நிதானமாப் பேசு” கள்ளிப்பட்டி இளரத்தம் ஒன்று துடித்தது.

“வாங்குன காசக் குடுக்க வக்கில்ல. பேச்சு என்னடா பேச்சு?”

“ஏப்பா! சின்னுப்பய பண்ண தப்புக்குப் பேயத்தேவன் மாட்டப் புடிச்சா என்னப்பா நியாயம்?” உள்ளூர்ப் பெரிசு நியாயம் பேசியது.

“அருவாள எடுத்து ஒருத்தன் ஆள வெட்டிப்பிட்டான். அருவாமேல கேசா? ஆளுமேல கேசா? மகன்பட்ட கடன அப்பன்தான தீக்கனும்?” வந்தவன் வாதித்தான்.

எப்படித் தீர்ப்பார் பேயத்தேவர்? மகளுக்குச் சேர்த்துவச்ச காசு எழவுக்குச் செலவாச்சு. கருமாதிக்கு வந்த காசைக் கழுத்துல சங்கிலியாப் போட்டுட்டுப் போயிட்டா செல்லத்தாயி. மிளகாச் செடி ரெண்டு எடுப்பு நல்லா எடுத்துச்சு. அப்புறம் சீக்கடிச்சுச் செத்துப்போச்சு. சரளைக்காட்ல வெதைச்ச சோளம் வெளைய எப்படியும் இன்னும் எழுபது நாளாகும். அது கடனுக்கு வெளையுதோ இல்ல காக்காய்க்கு வெளையுதோ?

“அய்யா சண்ட சத்தம் வேணாம். மகன்பண்ண தப்ப அப்பன் ஏத்துக்கறேன். இப்ப எங்கிட்ட ஒண்ணுமில்ல. நான் வெறும்பய. என்னச் சல்லிச்சல்லியா வென்னாலும் சல்லிக்காசு தேறாது. ஒரு மூணு மாசம் பொறுங்க. தலைய அடமானம் வச்சாகிலும் ஒங்க காசக் குடுத்திடறேன்” -பேயத்தேவர் சத்தியவார்த்தை பேசினார் பொறுமையாய்; பொறுப்பாய்.

“தரவேன்னா?” என்றான் வேல்கம்பு.

“வீட்டுக்கு வீடு வரிபோட்டுக் கள்ளிப்பட்டியே ஒங்க காசக் கட்டும். போங்கப்பா” என்றார் ஊர்ப்பெருக.

“கட்டும்... கட்டும்... கஞ்சிகாச்சிக் குடிக்கச்சொன்னா கள்ளச்சாராயம் காச்சிக்குடிக்கிற ஊராச்சே!”

அனாவசியமாய் விழுந்த ஒருவார்த்தை மண்ணெண்ணெயில் விழுந்த தீக்குச்சியாய்ப் பட்டென்று பற்றியது.

இந்தப்பக்கம் நாலுபேரு முறுக்கிநிற்க- அந்தப்பக்கம் நாலுபேரு வேட்டிய மடிக்க- வயசுப் பெண்கள் முதன் முதலாகக் கேட்கும்படியான பல கெட்ட வார்த்தைகள் பறக்க- ஊரே ஒரு கலவரத்துக்குத் தயாராக- அம்பலக்கல்லிலிருந்து எகிறிக் குதித்த பேயத்தேவர் போர்த்திருந்த வேட்டியை எடுத்து உதறி இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு “நிறுத்துங்கப்பா! நிறுத்துங்கப்பா! எம் பய பண்ண தப்புக்கு ஆளாளுக்கு ஏம்பா அடிச்சிக்கிட்டுச் சாகறீங்க?” என்று குறுக்கே விழுந்து வெடச்ச நின்ற வெடலப் பயல்களை அமர்த்தினார்.

அப்போதுதான் முந்தானையில் எதையோ முடிந்துகொண்டு ‘லொங்கு லொங்’கென்று ஓடிவந்தாள் முருகாயி.

“அய்யா ராசா அந்தச் சீலக்காரி நம்மளக் கைவிடல சாமி...” என்று முந்தானை திறந்தாள்.

அஞ்சம்- ரெண்டும் ஒண்ணும்- கால்ரூபாயும் அரைரூபாயுமாய் முந்தானை முழுக்க பணமாய்த் தெரிந்தது.

“இது ஏது...?” என்றார் பேயத்தேவர்.

கோழி முட்டையிடவும் அடைகாக்கவும் அடைக்கூடு செய்வதுண்டு கிராமத்தில். மண்பானை ஒன்றைச் சரிபாதி உடைத்து வாய்வளையம் கீழிருக்கக் கவிழ்த்து, அதை மணலால் நிரப்பி பெட்டைக் கோழிக்கொரு குடியிருப்புச் செய்து கொடுத்தால் அது அங்கேயே முட்டையிடும்;

அடைகாக்கும்; குஞ்சு பொரிக்கும். அன்று அதிகாலை அடைக்கூடு சுத்தஞ்செய்ய விளக்குமாறேந்திப் போயிருக்கிறாள் முருகாயி. அடைக்கோழிக்குப் பின்னால் படுத்திருந்த பூனைக்குட்டியை அவள் கவனிக்கவில்லை. இவள் கூட்டுக்கருகே கோழி எச்சம் பெருக்க, விளக்குமாற்றின் கூரியகுச்சி ஒன்று பூனைக் குட்டியின் படாத இடத்தில் பட்டுவிட, அது மியாவ் என்று மீசை விடைத்துச் சீற, பயந்துபோனவள் அவசரத்தில் அடைக்கூடு தட்டிவிட, அது சில்லுசில்லாய் உடைய, மணல் சிதற, மணலுக்குள் புதையுண்டிருந்த காசுகள் ஒரே நேரத்தில் உயிர்த்தெழுந்தன. அந்தக் காசுகளைத்தான் மணலோடும் தவிட்டோடும் கோழியின் குறுஞ்சிறகுகளோடும் அள்ளி அடிமடியில் கட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்திருக்கிறாள் முருகாயி.

“ஆத்தா அழகம்மா சேத்துவச்ச காசு போலிருக்கு. செத்துங்கொடுத்தாளே சீலக்காரி. ஆத்தா தெய்வம்யா தெய்வம்.”

பிரமை பிடித்தவராய் நின்ற பேயத்தேவர் முந்தானையின் காசுகளைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தார் நடுங்கும் கரங்களால். அவருக்குப் பேச்சு வரவில்லை. பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். தூரியனின் முதல் கிரணத்து முத்தத்தில் கண்சிமிட்டி மின்னியது கால் ரூபாய். “செத்துப்போன சிறுக்கி இந்த ரூபத்தில இருக்காளோ?”

“ஏலே! ஒரு நல்ல மனுசனைக் குடும்பம் கைவிடலாம். கும்பிடற சாமி கைவிடுமா? குடுக்கிற தெய்வம் கோழிக்கூட்டப் பிரிச்சக் குடுத்திருக்கப்பா.” -முத்தாலம்மன் கோயில் பூசாரி பரவசமானார்.

முந்தானை உதறி அம்பலக்கல்லில் மொத்தக் காசையும் கொட்டி, அஞ்செல்லாம் ஒண்ணு- ரெண்டெல்லாம் ஒண்ணு- ஒண்ணெல்லாம் ஒண்ணு- கால் அரையெல்லாம் ஒண்ணு என்று வகை பிரித்து ஒருத்தருக்கு ரெண்டு பேராய் மொத்தமாகவும் தனித்தனியாகவும் எண்ணிப் பார்க்கத் ‘தொண்ணூத்தி ஏழே முக்கால்’ இருந்தது. பெருசுகளெல்லாம்

கூடிப் பஞ்சாயத்தை இனி 'பைசல்' பண்ணிவிடலாம் என்று தீர்மானித்தன.

"கேளுங்கப்பா! இந்தத் தொண்ணூத்தி ஏழே முக்கால வாங்கிக்கிட்டு மாட்ட விட்டுட்டுப்போயிட வேண்டியது. மிச்சக்காசப் பேயத்தேவர் சொன்னபடி மூனுமாசம் கழிச்சவந்து வாங்கிக்க வேண்டியது. சரி சொல்லுங்கப்பா. நாளைக்கி நமக்குள்ள தண்ணிகிண்ணி பொழங்கணும்... தாயாப் புள்ளையா இருக்கணுமா இல்லையா?"

கோடாங்கிப்பட்டியும் பாலாறுப்பட்டியும் குசுகுவென்று கூடிப்பேசின. எவன் முகத்திலும் ஈவிரக்கமில்லை. அதில் ஒரு ஊசிமூக்கன் மட்டும் பேசினான்.

"அப்படியே செஞ்சுக்கிருவோம். நீங்க குடுக்கற காசுக்கு ஒரு மாட்ட விட்டுட்டு ஒரு மாட்ட ஓட்டிட்டுப் போறோம். ஒரு மாசம் கழிச்சப் பணத்தைப் 'பைசல்' பண்ணிட்டு மாட்ட ஓட்டிட்டு வாங்க"

"இதான வேணாங்கிறது. 'மேச்சா மதினிய மேப்பேன்; இல்லாட்டிப் பரதேசம் போறேன்றதா?' எதுக்கெடுத்தாலும் மாட்ட ஓட்டேன்... மாட்ட ஓட்டேன்னா எப்படிப்பா?"

"மாட்ட ஓட்டாம...? ஓட்டிட்டுப் போறதுக்குப் பேயத் தேவரு வீடல் பொண்டு புள்ளையா இருக்கு?"

அவ்வளவுதான்! செவலை மாட்டின் வால் தூக்கி உண்ணி நசுக்கிக் கொண்டிருந்த மொக்கராசுக்கு எங்கிருந்து தான் அந்தத் 'தாட்டியமும்' 'தகிரியமும்' வந்ததோ? வீசியெறிந்த கவணிலிருந்து விடுபட்ட கூழாங்கல்மாதிரி, பழித்தவனின் மார்பு நோக்கிப்பாய்ந்து அவனை - முட்டித்தள்ளித் தரையில் உருட்டி, விழுந்தவன் அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுவதற்குள் அவன் குரல்வளையைக் கடிக்க முயன்று அவன் அப்படியும் இப்படியும் தலையாட்டித் தப்பிக்கமுயன்றதில் வாய்க்குச் சிக்கியது காதுதான். அதைக் கடித்தான். காதுமடலின் குருத்தெலும்புக்குக் கீழே கொழுந்து வெத்தலை மாதிரி மெல்லிசாய் இருக்கும் காதுச்சதை கடித்து

அதை 'நறுச் நறுச்' சென்று மென்று அவன் முஞ்சியிலேயே துப்பினான். கடிபட்டவன் தன் வலிமையெல்லாம் சேர்த்து அவனைத் தூக்கியெறிய - அம்பலக்கல்லுக்கு அந்தப் பக்கமாய் மாடுகளின் காலிடுக்கில் விழுந்தான் மொக்கராசு.

கோடாங்கிப்பட்டிக்காரன் துரி உருவ, பாலாறுப்பட்டிக்காரன் அரிவாள் எடுக்க, கள்ளிப்பட்டிக்காரர்கள் வாச்சாத்தையும் கடப்பாரையையும் தூக்கி, "வாங்கடா மாப்பிள்ளைகளா" என்று வரிஞ்சுகட்டி நிற்க, இரண்டு கோபக்காரக் குழுக்களுக்கு மத்தியில் கும்பிட்டு விழுந்த பெருசுகள்.

"வெட்டணும்னா எங்கள் வெட்டுங்கடா...." என்று தடுத்துத் தெண்டனிட்டார்கள்.

"அவனக் கொல்லாம விடமாட்டேன்" என்று கடிபட்டவன் காதில் ஒழுகிய ரத்தத்தோடு கத்தினான்.

கள்ளிப்பட்டிக்காரர்கள் மொக்கராசைச் சுற்றி மொய்த்து மனிதக்கவசமானார்கள்.

இரண்டு பக்கமும் பெரியாளுக தலையிட்டு கையக் காலப் புடிச்ச அமர்த்தினார்கள்.

"காசுக்கு.... இல்லாட்டி மாட்டக்குடு" எதிராளிகளின் குரலின் துடுமட்டும் குறையவில்லை.

கூச்சலும் ஏச்சும் பதற்றமும் கூடக்கூட ரத்தப்பலி ஆகிப்போகுமோ என்று கவலைப்பட்ட ஆசாரி படரென்று குதித்து அம்பலக்கல்லில் ஏறி நின்றார்.

"சொல்றேன் கேளுங்கப்பா. ஒருத்தன் பண்ண குத்தத்துக்கு ஊர்ப்பகை வந்துற வேணாம். காசுகொடுத்து ஏமாந்தவன் காசுக்கேக்குறான். நியாயந்தான...? கொடுக்க வேண்டியது நாத்தி எழுபது. கைவசம் நூறை நெருக்கி இருக்கு. கள்ளிப்பட்டிக்கு மானம் மரியாதி இல்லையா? தலைக்கு ஒரு ரூவா போட்டா எழுபது ரூவா சேராதா? அதை நொட்டாங் கையில் வாங்கி விட்டெறிஞ்சிட்டு வேலையப் பாருங்கப்பா!"

அம்பலக்கல்லிலிருந்து தரையில் குதித்துக் கூட்டத்தில்

துண்டேந்தினார் ஆசாரி. அவர் பேச்சில் அருள்வந்து ஆவேசமான கூட்டம் ஒண்ணும் காலும் அரையுமாய்த் துண்டை நிரம்பியது. சிலபேர் வீட்டுக்கு ஓடிப்போய் அடுக்குப் பாணையில் டப்பாவில் உண்டியலில் கிடந்த காசுகளைக் கூடக் கொண்டுவந்து கொட்டினார்கள். எந்தக் காசிலும் ஜாதி ஒட்டியிருக்கவில்லை.

காசுகளை எண்ணிக் கணக்குப் பார்த்து எச்சாயிருந்த காசுகளையும் “காப்பிச் செலவுக்கும் காதுகடிச்சதுக்கும் வச்சுக்குங்க” என்று கொடுத்துக் கணக்குத் தீர்த்து அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தார்கள் கள்ளிப்பட்டிக்காரர்கள்.

“கும்பிட்டகை கும்பிட்டபடி இந்தக் கடனை எப்படித் தீப்பேன்... ஆனா எப்படியும் தீப்பேன்!” என்று கண்ணீர் கசிந்து கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர்.

மழை கழிந்த வானம் தெளிவாக இருப்பதுமாதிரி கண்ணீர் கழிந்த மாடுகளின் கண்களில் ஒரு நிம்மதி தெரிந்தது

அன்றைக்கு ராத்திரி தாழ்வாரத்தில் சிமிட்டிச் சிமிட்டி எரிந்து கொண்டிருந்த லாந்தருக்குப் பக்கத்தில் தாத்தாவும் பேரனும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

‘மஞ்சட்டி’யில் அவித்த மொச்சைக்காயை மரக்காலில் கொட்டிக்கொண்டிருந்தாள் முருகாயி. மொச்சைக்காயை உரித்து உரித்துப் புழுவில்லாமல் பழுதுபார்த்து பயறுகளை மட்டும் கும்பாவில் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் தாத்தாவும் பேரனும். கும்பா நிறையும் வரைக்கும் பொறுமை இல்லாமல் ஒருகை ரெண்டுகை அள்ளி மாறிமாறித் தின்றும் கொண்டார்கள்.

“ஊரே ஒண்ணு கூடி இன்னைக்கி மானம் காப்பாத்திட்டாங்களப்பா! இந்த மனுசங்களை மறக்க முடியுமா? இந்த மண்ணத்தான் மறக்க முடியுமா?”

“தாத்தா! இந்த ஊர்தான் நமக்குப் பூர்வீக ஊரா?”

“இல்லப்பா. இது சொந்த ஊர் இல்ல; முணு தலைமுறைக்கு முன்ன நாம வந்த ஊரு!”

“அப்படின்னா?”

சாய்ந்துகொண்டு கதை சொல்லத் தயாரானார் தாத்தா; சம்மணங்கால் போட்டுக் கதை கேட்கத் தயாரானான் பேரன்.

15

உரித்த மொச்சையை ஒருகை அள்ளி வாய்க்குள் எறிந்து மென்றுமுடித்துத் தண்ணீர்குடித்து - மீசைதுடைத்துத் தொண்டை கனைத்துப் பூர்வீகம் சொல்லத் தயாரானார் பேயத் தேவர்.

“கள்ளிப்பட்டி மாதிரி காக்கா பறக்காத காதோ, காடை முட்டையிடாத மேடோ இல்ல நம்ம பூர்வீக பூமி. இங்கிருந்து கெழக்க எழுபது எண்பது மைலாம். ஆத்தோரம் ஊராம். நல்ல தண்ணிச் செழிப்பாம். பொக்கு நெல்ல வெதைச்சாலும் பொலியாகுமாம். பாக்குற பக்கமெல்லாம் பச்சப்பசேல்ன்னு இருக்குமாம்.

அவுத்துவிட்டா ஆடுமாடுக அதாமேஞ்ச அதாத் திரும்புமாம். அங்க காயாம்புத் தேவரு காயாம்புத் தேவருன்னு ஊர்ப்பெருசு. பெருங்கொண்ட குடும்பம். ஒழுங்குமுறையான ஆளு. அவுரு 'எந்திரி'ன்னா ஊரு எந்திரிக்குமாம்; 'ஒக்காரு'ன்னா ஊரு ஒக்காருமாம். சண்டைக்குப் போனா அர்ச்சுனன்; சபைக்கு வந்தா தர்மன். அப்படி ஒரு ஆளாம். ஆறு பயக அவருக்கு. வினயமான பயக; வெடிமுத்து மாதிரி... ஆறு பயகளுக்குப் பெறகு காயாம்புத்தேவருக்கு ஒரு பொண்ணு பொறந்தா காலம்போன கடைசியில. அவ அழகுன்னா அழகாம் அப்பிடி ஒரு அழகாம்... பட்டுத்துணியில பஞ்சடைத்தமாதிரி. கருநாவப்பழம்போல கருகருன்னு முடியாம். கம்பி மத்தாப்புக்கொளுத்துறமாதிரி கதகதன்னு கண்ணாம். சும்மா சிலைக்குச் செஞ்சுவச்ச மாதிரி தூக்கலா ஒரு மூக்காம். ஒன்னியக் கொல்லாம விடமாட்டேன்னு கூப்பிடுமாம் ஒதடு. ரெண்டு செப்புக் கொடத்துல செஞ்சுவச்சமாதிரி... நீ சின்னப்பய! ஒனக்கது வேணாம்...” என்று அதைத் தொட்டும் தொடாமலும் தாண்டிய பேயத் தேவர் இன்னொருகை மொச்சைப்பயறு அள்ளி மென்று தின்று கடைசி விழுங்குதலுக்குமுன் தொடர்ந்தார்.

முத்து மாதிரி பளீர்னு கண்ணத்தொறந்து பாத்ததால அவளுக்கு முத்துக்கண்ணின்னு பேரு வச்சிருக்காக. ஊரே அதிசயமாப் பாக்குது அவள. அவ வளர வளர வண்டி கட்டி வந்து பாக்குது பட்டிதொட்டியெல்லாம். ஆத்துக்குக் கொடமெடுத்து அவ போனானா அவள முன்ன நடக்கவிட்டுப் பின்ன நடந்து போவாகளாம் பொண்டுள்ளாம். காரணம் அவ பாத அழகு பாக்கணுமாம். அவ உள்ளங்காலு அப்பிடி ஒரு செவப்பாம். நக்காளிப்பழத்தத் தோல உரிச்சாச் 'செக்கச் செவோ'ன்னு சிரிக்குமே ஒரு சதை... அப்பிடிச் செவந்திருக்குமாம் முத்துக்கண்ணி பாதம். நம்முர்ல தெரியாதா...? ஊருதுன்னாப் பறக்குதும்பாங்களே...!

நாள் ஆக ஆக அவ ஒரு தெய்வகடாச்சமுள்ள

பொண்ணுன்னு பொரளி கௌப்பிட்டாங்க. கருதுக்கப்போற பொம்பளைக பண்ணருவாள் அவகிட்டக் குடுத்துத் தொட்டு வாங்கிட்டுப் போவாளுக. வெதமரக்கால அவகிட்டக் குடுத்து வாங்கிட்டுப் போவாக. அவ புடி கயிறத் தொட்டுக் குடுத்தாப் போதுமாம்; ஈனாத பசவும் ஈனுமாம்.

ஒரு நா விடிஞ்செழுந்துபாத்தாக் கழுத்துக்குக் கீழ் முத்துக்கண்ணிக்குச் சின்னதா ஒரு தேமல் வந்துச்சாம். ஓரணா அகலத்துக்கு, சல்லிக்காசு தடிப்புக்கு லேசா சாம்பப்புடைச்சு மேடுகட்டி நின்னுச்சாம். ஆத்தா அப்பன் அண்ணந்தம்பியெல்லாம் 'கும்யோ முறையோ'ன்னு கூடியழுதாக. தங்கக்கட்டி மேல தடிப்பு வந்திருச்சேன்னு பொலம்புனாக. என்ன செய்யலாம் ஏது செய்யலாம்ன்னு யோசிக்க, கழுதப்பால்ல குளிச்சாத்தான் தேமல் போகும்ன்னு வயசான ஒரு ஆளு வைத்தியஞ் சொல்ல அண்ணந்தம்பி ஆறுபேரும் அலைஞ்சாங்களாம் காடுமலையெல்லாம் கழுதப்பால் தேடி.

கொங்கக்கழுத, கருவாக்கழுத, வெள்ளக் கழுத, கறுப்புக் கழுத, சடைக்கழுத, சாம்பக் கழுத, வண்டிக் கழுத, வண்ணான் கழுத இப்படி எல்லாக் கழுதைகளையும் வெரட்டி வெரட்டிப் பால்பீச்சி, முழுக்கொடத்துக்கு முக்காக் கொடம் நெரப்பி, தண்ணித் தொட்டியில ஊத்தித் தங்கச்சிய ஊறவச்சாகளாம். கழுதப் பாலிலயே முழுநாளும் கெடந்தாளாம் முத்துக்கண்ணி. சும்மா வேட்ட நாயக் கண்ட மொச மாதிரி தேமல் போன எடம் தெரியலையாம்."

"இது நெசமா தாத்தா?" என்று சந்தேகமாய் இழுத்தான் மொச்சை உரித்துக் கொண்டே மொக்கராசு.

கதைசொல்லும் போது இடையில் கேட்கப்படும் கேள்விக்கு ரெண்டு அர்த்தம்;

ஒன்று - கதைசொல்லியை உற்சாகப்படுத்துவது.

இரண்டு - கேட்பவன் தூங்கிவிடவில்லையென்பதை அவ்வப்போது ருசுப்படுத்துவது.

பேரனின் கேள்வியில் பேயத்தேவர் உச்சிகுளுந்து போனார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

"நெசமோ பொய்யோ...? நம்மென்னத்தக் கண்டோம்...? சொல்லுவாக... சொன்னேன். இப்படி அந்த முத்துக்கண்ணிய ஈ எறும்பு அண்டாம, காத்துக் கறுப்பு அடிக்க விடாம, நாளும் பொழுதும் நல்லா வளத்து வந்த நாளையில் விதிவருது அந்த ஊருக்குக் குதிரைமேல ஏறி."

"அப்பமன்னா?"

தின்ற மொச்சை மொக்கராசின் தொண்டைக்குழியில் நின்று விட்டது.

"கூட்டத்தோட வேட்டைக்குப் போயி, காட்டுக்குள்ள வழிதப்பிக் கூட்டத்தவிட்டுப் பிரிஞ்சு தொண்டத்தண்ணிவத்தி நாக்கு வறண்டு குதிரையில் வந்து சேந்தான் சமீந்தாரு அந்தாரு ஆத்தங்கரைக்கு. கடுங்கொண்ட தாகம். உள் அண்ணத்துக்குக் கீழ் உசர் ஒட்டிக்கிருச்சு. ரெண்டு கையிலயும் தண்ணிய அள்ளியள்ளி மாடு மண்டுறமாதிரி மண்டிருக்கான். அப்ப அங்க ஓடுனது நதியில்லடா சாமி விதி..."

"என்னாச்சு?"

"சமீந்தாரு ஒரு வாயித் தண்ணி அள்ளிக் குடிக்க அது தேனா இனிச்சிருக்கு. இன்னொரு வாயித் தண்ணி அள்ளிக் குடிக்க அது பாலா ருசிச்சிருக்கு. மூணாவது வாயி அள்ளிக்குடிக்கத் தண்ணி மல்லிகப்பூவா மணத்திருக்கு."

"தண்ணிக்கேது இத்தன ருசி?"

"இதே கேள்விதான் சமீந்தாரு மூளக்குள்ளேயும் பேயாப் பிறாண்டிருக்கு. இந்த ஊருத் தண்ணிக்கேதுடா இத்தன குணம்ன்னு ஏறிட்டுப் பாத்திருக்கான். அம்புட்டுத்தேன்! செத்துச் சுண்ணாம்பாயிட்டான் சமீந்தாரு. அங்க, முடிவழியாத் தண்ணி முத்துமுத்தாச் சொட்ட - பட்டுத்துணி பளபளக்க- எல்லா அழகையும் ஈரம் எடுத்துக் குடுக்க - ஒரு நெலாப்பிஞ்சு ஆத்துல நீராடுறமாதிரி குண்டக்கா மண்டக்கா

நீச்சலடிச்சுக் குளிச்சிக்கிட்டிருக்கா முத்துக்கண்ணி. காட்டுக்குள்ளயும் நாட்டுக்குள்ளயும் வேட்டையாடி 'அதையே பொழப்பா வச்சிருக்கிற சமீந்தாரு ஆயுசுக்கும் கண்டதில்ல அப்பிடி ஒரு அழக. தேனா இனிச்சது வேறொண்ணுமில்ல... ஆத்துல அவ கொப்புளிச்ச தண்ணி. பாலா இருந்தது வேறொண்ணுமில்ல... அவ ஓடம்பு தடவி ஓடிவந்த தண்ணி. அவ முங்கி முக்குளிச்சாளா இல்லயா - அதுல வந்ததுதான் மல்லியப்புவாசம்.

“பாசம் புடிக்கும் தண்ணி
பலபேரும் குடிக்கும் தண்ணி
சிறுக்கிமக குளிக்கையில

சீனித்தண்ணி ஆச்சுதடி”ன்னு- பாட்டாக்கொட்டுது பாலிப்பயலுக்கு. அவளையே பாத்து ஆசப்பட்டு நிக்கிறான் சமீந்தாரு. புத்திமாறாட்டம் ஆயிப்போச்சு. படுத்தா இவளோட படுக்கணும். இல்ல இவ படுத்த பாயிலயாவது படுக்கணும். ஆசையும் மீசையும் துடிக்க அகத்திக்கீரைக்காரிக்குப் பின்னாலயே போற ஆட்டுக்குட்டி மாதிரி அவ பின்னாலயே போறான் சமீந்தாரு. தண்ணிக்கொடம் சுமந்து ஈரஞ்சொட்ட அவ முன்னால போறா. ஈரம் போன தடத்துவழியே இவன் குதிரை பின்னாலயே போகுது.

வீட்டு வாசல்ல சமீந்தாரு குதிரை நிக்கவும் கையும் ஓடல காலும் ஓடல காயாம்புத் தேவருக்கு. திண்ணையில மேஞ்ச கோழிய வெரட்டி, சலவைக்குப் போயி வந்த சமுக்காளம் விரிச்ச “அய்யா ஒக்காருங்க... பாலா மோரா என்ன குடிக்கிறீங்க”ன்னு கேக்க, ‘பாலும் வேணாம்; மோரும் வேணாம்’, ‘பொண்ண அனுப்பு’ங்கிறான் சமீந்தாரு. காயாம்புத்தேவரு கதிகலங்கி நிக்க அண்ணந்தம்பி ஆளுக்கொருபக்கம் அருவாளத்தாக்க அத்தனபேரையும் கையமத்தி “அய்யா நாங்க பொன்ன எழப்போம்; பொருள எழப்போம்; மண்ண எழப்போம்; மானத்த எழக்க மாட்டோம்; போயிட்டு வாங்க”ன்னு புத்தி சொல்லியிருக்காரு காயாம்புத்

தேவரு. சமீந்தாரு வெட்ச புத்திக்காரன்; படியல. “தூக்கிக் குடுக்கிறியா? தூக்கிட்டுப் போகவா”ன்னு கேக்கிறான். ‘தொட்ட கைய வெட்டுவே’ங்கிறான் ஒரு அண்ணங்காரன். குதிரையைவிட்டு ஏறங்கிப் பொண்ணத் தூக்குறேன்னு புகுந்தான் சமீந்தாரு. அதுல ஒரு அண்ணங்காரன் கெட்டபய. அருவாள எடுத்துக் கம்புக்கூடு மழிக்கிற பய. ‘போட்டான் ஒரு போடு’. தங்கச்சிய தொடப்போன கையி துண்டா ஓடிப்போயித் தொழுவுல விழுந்திச்சு. வெட்டிவிழுந்த கைய ஒரு வேட்டைநாய் திங்கிறதக் கண்முன்னால பாக்கிறான் சமீந்தாரு. ‘ஒங்கவம்சத்த அழிக்காம விடமாட்டண்டா’ன்னு சத்தியம் பண்ணிட்டு ஓடி ஏறிப் போயிக் குதிரைய ஓட்டறான்.”

“ஒத்தக் கையோடதான...?”

“ஆமா! ஒத்தக்கையோட. காயாம்புத் தேவருக்குத் தெரிஞ்சுபோச்சு கடைசிக் காலம் வந்திருச்சுன்னு. சமீந்தாரு பொல்லாதபய. வெட்டுப்பட்டு வேற வீட்டுக்குப் போறான். துடுபட்ட புலி சும்மா இருக்காது. வேல்ஃபும் வெட்டாளமா ஒரு படை வரத்தான்போ... அ. குடும்பத்த அழிச்சப் பொண்ணத் தூக்கிட்டுத்தான் போகப் போறாங்க. நடக்கப்போறது நல்லாவே தெரியுது காயாம்புத் தேவருக்கு. அண்ணாந்தம்பிங்க கூடினாங்க. ஆளாளுக்கு ஒரு யோசனை சொன்னாங்க. தல போனாலும் பரவாயில்ல... தங்கச்சியத் தொடவிடக்கூடாதுன்னு முடிவெடுத்தாங்க. காயாம்புத்தேவர் நெனச்சமாதிரியே நடந்துச்சு. சும்மா பொலிகாளைக மாதிரி புகுந்தானு சமீந்தாரு ஆளுக. நடுச்சாமத்துல ஊரே தீப்புடிச்சு எரியுது. வைக்கப்படப்புக்கு வச்ச தீயி கூரகூரைக்குத் தவ்வுது; ஆடுமாடுக கத்துது. பொண்டு பொடுசுக அலறுது. அவன் அவன் பொண்டுபுள்ளயக் காப்பாத்துவானா...? காயாம்புத்தேவனுக்குக் கைகுடுப்பானா. அண்ணந்தம்பிக ஆறு பேரு. வந்தவனுக நூறுபேரு. சக்தியுள்ளமட்டும் சண்டை போடுறாங்க. தாக்குப்புடிக்க முடியல. முத்துக்கண்ணியைக் கூட்டிக்கிட்டு அண்ணங்காரன் ஒருத்தன்

மட்டும் ஆத்துப்பக்கமா ஓடறான். மொச எங்க போகுதுன்னு மோப்ப நாய்க்குத் தெரியாதா? சமீந்தாரு ஆளுக வெரட்டுறாங்க. தங்கச்சியோட ஆத்துல போயிக் குதிக்கிறான் அண்ணன். மலையில் மழபேஞ்சு நெறதண்ணி போகுது ஆத்துல. முத்துக்கண்ணியோட திரும்பாட்டி எல்லாப் பயலையும் நிக்க வெச்சுத் தலைய வெட்டுவான் சமீந்தாரு. அவன்கையில் சாகுறதுக்கு ஆத்துல விழுந்து சாகலாம்னு வெரட்டிவந்த பயக வெள்ளத்தில குதிச்சானுக. அண்ணனும் தங்கச்சியும் தப்பிச்சு நீந்துறாக. ஆத்துத்தண்ணி இழுக்குது. எதுத்து நீச்சலடிக்க முடியல. என்ன பண்ணுவா முத்துக்கண்ணி பாவம்! எலும்பு முத்தாத எளம்புள்ள.

தண்ணி கூடிக்கிட்டே போகுது. வெரட்டி வந்தவங்களும் நெருக்கி நீச்சலடிச்ச வர்றாங்க. நட்பாத்துல உசருக்குப் போராடி மூக்குவழியாத் தண்ணிகுடிச்சுத் தத்தளிக்கிற தங்கச்சிகிட்ட அண்ணஞ்சொல்றான். 'தாயி! ஒன்னக் கரசேக்கவும் முடியாது. கரசேத்தாலும் ஒங் கற்பக் காப்பாத்தவும் முடியாது. அதனால் அண்ணந்தம்பிங்க சொல்லிவிட்டபடி ஒன்ன ஆத்துத் தண்ணியிலேயே அமுக்கிக் கொல்லப் போறேன்; என்ன மன்னிச்சிரு தாயி' ன்னு அமுதுகிட்டே சொல்லிட்டு அவ ஆறுபாகம் கூந்தல அப்பிடியே தூக்கிப்படிச்சு அமுக்குனானாம் தண்ணிக்குள்ள. அப்பேங்கிறா... ஆத்தேங்கிறா... அண்ணை கொல்லாதேங்கிறா... இது ஆண்டவனுக்கே அடுக்காதுங்கறா... அவன் கேக்கல. வெள்ளிக்குத்துவெளக்க வெள்ளத்துல எறிஞ்சமாதிரி அழகுப்பிள்ளையக் கொன்னு ஆத்தோட விட்டானாம் பாவி. கொல்றதையும் கொண்டுபுட்டு நாங்க தோள்லயும் மார்புலயும் தூக்கிவளத்த தெய்வச் செல ஆத்தோட போயிருச்சேன்னு பொலம்புறான் பாவி. ஆத்துத் தண்ணிய அடிச்ச அடிச்சக் கதர்றான். அமுது பொலம்பி என்னபண்ண? போன உசரு வரவா போகுது? தாங்கித் தாங்கி வளத்த தங்கமாங்கனிய இனி நாய் திங்கப் போகுதோ? நரி திங்கப் போகுதோ? மீன் திங்கப் போகுதோ? யாரு கண்டா? 'முத்துக்கண்ணி! முத்துக்கண்ணி! ஒன்னத் தண்ணியில விடவா தாயி

அண்ணனாப் பொறந்தேன்னு கத்திக் கதறி, இருதாயி! இரு! நானும் வாரேன்னு இருப்பிலயிருந்து கத்திய எடுக்கிறான். தந்தலையத் தானே அறுத்துக்கிட்டுத் தலவேற முண்டம் வேறயா அவனும் ஆத்தோடயே போயிட்டான்".

மொச்சைக்காய் உரிப்பதை நிறுத்திவிட்டு மொக்கராசு விக்கிவிக்கி அழ ஆரம்பித்தான். மொச்சைக்காய் பிசுபிசுக்கும் கையோடு கண்ணையும் துடைத்துக் கொண்டு "அப்பறம்?" என்றான்.

"ஊர் அழிஞ்சுபோச்சு; வீடு வாசல் இல்ல... மாடு கண்டு இல்ல... குடிதண்ணிக் கெணத்துல *பச்சநாவியக் கலந்துட்டுப் போயிட்டாங்க பாவிக. ஒரு ஈகாக்கா குருவி இல்ல. ஊரு காலியாயிருச்சு. சாமியே வந்து சாபங்குடுத்திட்டுப் போனமாதிரி ஒரு உத்தமப் பொண்ணு பொறந்து ஊர் அழிஞ்சு போச்சு."

"அண்ணந்தம்பி அத்தனபேரும் செத்துப் போயிட்டார்களா?"

"அதுல செத்தவங்க போகத் தப்பிப் பொழச்சவங்கதான் ஊர் ஊரா அலஞ்சு தலைமறைவாத் திரிஞ்சு கடைசியா இந்தக் கள்ளிக்காட்டுக்கு வந்து சேந்திருக்காங்க."

"ஊரு இப்பவே இந்த லச்சணம்... அப்ப எப்படி இருந்திருக்கும்?"

"பொட்டக்காடாக் கெடந்திருக்கும். புல்லு மொளச்சக் கெடந்திருக்கும். பாம்பு பல்லி பூச்சிபட்டைய வெரட்டி வீடுகட்டி இங்கயே கரட்டுக்காட்ட உழுது கஞ்சி குடிச்சிருந்திருப்பாங்க. முத்துக்கண்ணி தெய்வமாப் போயிட்டா. அவ பேர்லதான் முத்தாலம்மன் கோயில்கட்டிப் பாவம்தீரக் கும்பிட்டாங்க பாவிக. இதானப்பா பொன்னு வெளையிற புயியுட்டு இந்தக் கள்ளிக்காட்டுக்கு வந்த கத. தாத்தன் பாட்டன் சொல்லிக் கேட்டுக்கேன். இதுல எம்புட்டு

*விஷம்

உம்மையோ? எம்புட்டுப் பொய்யோ?"

"எல்லாமே பொய்யாவுமிருக்காது. உம்மை இல்லாமையும் இருக்காது. தாத்தா ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?"

"என்னடா சொல்லப்போற? ஒருமரக்கா மொச்சக்காய உரிச்சத் திண்டுபுட்டுக் கடைசில உப்பு இல்லேன்னு கத சொல்லப்போறியா?"

"அது இல்ல தாத்தா! அந்தப் பொம்புளப்புள்ளையத் தண்ணியில விட்ட பாவந்தான் நாம தண்ணியில்லாத காட்ல கெடக்கமோ?"

"இருந்தாலும் இருக்கும்பா. தென வெதைச்சாத் தென அறுக்கணும். வென வெதைச்சா வென அறுக்கணுமில்ல. ஆனா நம்மூர்ல தண்ணிக்குப் பஞ்சம்னா சொல்ற? குடி தண்ணிக்கு வேணும்னாப் பஞ்சமிருக்கலாம். 'குடி'மக்க தண்ணிக்குப் பஞ்சமில்ல..." என்று சொல்லி அவராய்ச் சிரித்துக் கொண்டார் பேயத்தேவர். அந்தச் சிரிப்புக்குக் கீழே சுருள்சுருளாய் சோகமிருந்தது.

பொய்யில்லை அவர் சொன்னது. அதே நேரத்தில் முன்னாமத்தின் கனத்த இருட்டில் சகல சரக்குகளையும் மொத்தம் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தான் சின்னு. கன்னிமார்ஓடையில் கள்ளச்சாராயம் காய்ச்ச.

○

16

பால் திரியத் தொடங்கும் நேரம் பாத்திரத்துக்குத் தெரியாது என்பது போல, பிள்ளைகள் கெடத் தொடங்கும் நேரமும் பெற்றவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. 'ஏதோ போறான்... ஏதோ வாரான்' என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் அவன் "எங்க போறான் எப்ப வாரான்" என்பதைப் பற்றிப் பெருசு பெருசுபடுத்துவதில்லை. அங்கேதான் ஆரம்பமாகிறது கோளாறு.

சுரைக்காய் பீடியிலிருந்து சின்னு கஞ்சாவுக்குத் தாவுகிறவரைக்கும் அவன் ஓர்

அப்பிராணி என்று தான் பெரும்போக்காக நினைத்திருந்தார் பேயத்தேவர். 'என்னைக்கு மொதமொதலா அண்டாவத் தூக்கிட்டுப் போயி அம்பலகாரர் வீட்ல அடகுவெச்சானோ' அன்னைக்குச் தான் வெளியவந்தது அவன் வெவகாரம்.

ஒண்ணு.... அன்புக்குக் கட்டுப்படணும்; இல்லாட்டி.... அடிதடிக்குக் கட்டுப்படணும். அவன் ரெண்டுக்குமே கட்டுப்படல. எப்பப் பாத்தாலும் மொரண்டு; எல்லார் கூடயும் சண்ட. ஒருத்தர் பேச்சையும் கேக்காம உச்சிக்கரட்ல போயிப் படுத்துக்கிட்டான். கரட்டு உச்சியில் சாலி மரத்துக்குக் கீழே ஒரு கல்லுக்குழி இருந்தது. வெயிலுக்கும் மழைக்கும் அது 'அணவா ஆதரவா' இருந்தது. ஒரு ஆள் இடக்கு மடக்காக முடக்கிப் படுத்துக் கொள்ள அதில் இடமிருந்தது. உள்ளே பரம்பரையா அனுபோக பாத்தியதை கொண்டிருந்த பாம்பு, பல்லி, பூரான்களைக் காலி செய்துவிட்டு அங்கே வசிக்க ஆரம்பித்தான் சின்னு. சில நேரத்தில் ஏதோ ஞாபகத்தில் பழைய வீடுதேடி வந்து பாம்புகளும் அவனோடு படுத்திருப்பதுண்டு. 'நல்ல' பாம்புக; 'போ'ன்னாப்போயிருங்க.

ஆடு மாடு மேய்க்க வருபவர்களின் தூக்குச்சட்டி திருடிக் களவாணிக் கஞ்சி குடித்தான் சின்னு. பாறைப் பள்ளத்தில் கிடந்த மழைத்தண்ணீர்தான் அவன் குடிக்க - குளிக்க - துவைக்க. பொழுது வருவது போவதெல்லாம் தெரியாது அவனுக்கு. பகல் ராத்திரி இரண்டையும் கஞ்சாவுக்குள் புதைத்துவிட்டான். பசியை மட்டும் புதைக்க முடியவில்லை. ஓர் ஆட்டைப் பிடித்து உரித்து 'உப்புக்கண்டம்' போட்டுக்கொண்டால் ஒருவாரம் தள்ளலாம் என்று முடிவெடுத்தான். காட்டுக்குள்ளிருக்கும் நரி, கோழிபிடிக்க நாட்டுக்குள் வருவது மாதிரி கரட்டிலிருந்து இரைதேட இறங்கினான்.

ஆடுகளின் நோக்கும் போக்கும் மேய்ச்சல் விவரங்களும் அத்துபடி அவனுக்கு. ஏறுவெயிலில் மஞ்சம்பட்டிக் கரட்டில்மேயும் மந்தையாடுகள் வெயில்தாழ பன்னியாங்கொளத்துக்குத் தண்ணிகுடிக்கப் போகும்.

செவத்தவீரன் காட்டு மேட்டுல ஏறிப் பள்ளத்துல ஏறங்குங்க. அது உச்சிமேடு. அந்தப்பக்கம் இருக்கிறது இந்தப்பக்கம் தெரியாது; இந்தப் பக்கம் இருக்கிறது அந்தப் பக்கம் தெரியாது. மேட்டு ஏறக்கத்துல பொத்தக்கள்ளிப் புதருக்குள்ள கம்முன்னு ஒக்காந்தான் சின்னு. மூளைக்குள்ள சுளீர்ன்னு ஏர்றமாதிரி ஒரு இழு இழுத்தான் கஞ்சாவ.

"ம்மே!"... ம்மே!"... ம்மம்மே!"...

ஆடுகளின் சங்கீதம் ஆரம்பித்துவிட்டது. 'வாங்கடி வாங்க.' ஆடு களவாணத் தயாராய்ப் பொத்தக் கள்ளிக்குள் பம்மினான் சின்னு. ஆடுகள் மந்தையாய் வந்தாலும் ஒரு ஆடுதான் முன்னால் வரும். மிச்ச ஆடுகள் ரெண்டு நாலு ஆறு என்று வரிசையாய்ப் பின்னால் வரும். சின்னு பம்மியிருப்பது வசதியான மேடு. மேய்ப்பவனுக்கு ஆடு ஏறுவது தெரியும்; இறங்குவது தெரியாது. முதல் ஆடு வந்ததும் இழுத்து அமுக்கிப் பிடித்துப் பொத்தக்கள்ளிக்குள் படுத்துக் கொண்டால் மந்தைகடந்ததும் சாவதானமாகத் தூக்கிக்கொண்டு போகலாம். யாருக்கும் தெரியாது. அதுல ஒரே ஒரு சிக்கல் இருக்கு. முதல் ஆடு *செம்பிலி ஆடா இருந்தாச் சிக்கல் இல்ல; கத்தாது; சொன்னபடி கேக்கும்; சொந்தக்காரனாயிடும். வெள்ளாடாயிருந்தா வெவகாரந்தான். அது கத்தும்; காட்டிக் கொடுத்திரும். வர்றது செம்பிலி ஆடோ? வெள்ளாடோ? சரி! சாமி விட்டவழி. பேயத்தேவரும் அழகம்மாளும் நல்ல நேரத்துல குத்தவச்சிருந்தா எனக்குச் செம்பிலி ஆடு; இல்ல வெள்ளாடுதான்.

ஆடுகளின் சத்தமும் குளம்போசையும், ஆட்டுவாசனையும் நெருங்க நெருங்கக் காரியமே கண்ணானான் சின்னு. இந்தா! இந்தா! ஏறுது... ஏறுது... வருது... வந்திருச்ச... அப்பன் ஆத்தா குத்தவச்ச நேரஞ்சரியில்ல. முஞ்சிகாட்டிய முதல் ஆடு வெள்ளாடு; வேறவழியில்ல; முதல் ஆட்டைத்தான் தூக்க

*செம்மறியாடு

வேண்டும். அது இரண்டாம் ஆட்டுக்கும் தெரியக்கூடாது. முதல் ஆட்டைத் தவற விட்டு இரண்டாம் ஆட்டைத் தூக்கினால் அது கத்திக்கதறி 'இந்தா இவன்தான்'னு காட்டிக் குடுத்திரும்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பொத்தக்கள்ளிப் புதருக்குள்ளிருந்து கைவிட்டு விசக்கென்று இழுத்தான் வெள்ளாட்டை. அது நிலைகுலைந்து கத்தியது. 'யாத் தே! பொழப்பக் கெடுத்திரும் போலிருக்கே.' அவன் சற்றும் யோசிக்கவில்லை, ஆட்டை இழுத்து மடியில்போட்டுச் சட்டென்று குனிந்து சங்கைக் கடித்தான்; சத்தம் குறைத்தான். தங்கள் 'முன்னோடி' புதருக்குள் மூச்சற்றுக் கிடக்கிறது என்பதை அறியாமல் கசகசவென்று கடந்துபோனது மந்தை.

குற்றயிரும் குலையுயிருமாய்க் கிடந்த ஆட்டை ஒத்தை ஆளாய்த் தூக்கி, ஏதோ துவைத்துப்பிழிந்த வேட்டியைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு போகிறவன் போல் போனான் அவன். எனக்கொரு பங்கில்லையா என்று பார்த்தது உச்சிவானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த- கழுத்தில் வெள்ளை விழுந்த- கழுகொன்று. வேட்டையாடின மிருகத்தை ஒரு முறைதான் திங்குமாம் சிங்கம். சேத்து வச்சத் திங்கிற பழக்கமெல்லாம் சிங்கத்துக்கில்ல. சின்னு சிங்கம் இல்லையே! மனுஷந்தானே!...

ஆடுமேய்க்கிற பயகள அரட்டி உருட்டி பலசரக்கு வாங்கியாரச் சொல்லி அவனே சமைக்க ஆரம்பிச்சான்.

உப்புக்கறி - குடல்குழம்பு - சுட்டகறி - மண்ணீரல் - தலைக்கறி - நெஞ்செலும்புச்சாறு - தொடைக்கறிப் பெரட்டல் - ஆட்டுக்கால் தூப்பு - அவிச்சகறி - என்று மூன்று நேரமும் மூக்குவழி கறிவரத் தின்றுவிட்டு மிச்சத்தை உப்புக்கண்டம் போட்டு ஆபத்துக்குதவும் என்று சேமித்து வைத்திருந்தான். நாலே நாளில் முழு ஆட்டையும் ஒருத்தனே தின்று செமித்தபிறகு அவன் பசிதீர்க்க ஊர்வன நகர்வன பறப்பன எதுவும் சிக்காமல் போக, இனி கோழி களவாணுவது என்ற

முடிவோடு கரட்டுக்கு மறுபுறம் இருக்கும் சல்லிபட்டிக்கு இறங்கினான்.

கோழிபுடிக்கக் கொஞ்சம் அரிசி இருந்தால் நல்லது. அதுக்கு எங்க போறது? சல்லிபட்டி முனையில ஒரு பலசரக்குக்கடை வச்சிருந்தாரு ஒரு தேவாங்கச் செட்டியாரு. ஆளு வயசான ஆளு; ஆனா அப்பாவி. அஞ்சாறு சாக்குல வகைக்கு ஒரு அரிசி வச்சிருப்பாரு. செட்டியாரு கடைக்கு வந்த சின்னு ஒரு தோரணையா நின்னு "அய்யா! நான் அசலாரு. எந்த ஊர்ல அரிசி வாங்குனாலும் வாயிலபோட்டா வதக்குவதக்குங்குது. செட்டியாரு கடை அரிசி மாதிரி சீமையில் இல்லேன்னு கேள்விப்பட்டடுத்தான் இங்க வந்திருக்கேன். எனக்கு ஒவ்வொரு அரிசியிலேயும் வகைக்கு நாலு மரக்கா வேணும். எம்பொண்டாட்டி ஒரு பொசகெட்டவ. தின்னுபாத்து மென்னு பாத்து பல்ல ஒடைச்சாத்தான் நல்ல அரிசிம்பா. என்னொண்ணுக்கும் அவகிட்டக் காட்டிட்டு வந்திடறேன். வகைக்கொரு அரிசியாப் பொட்டலம்கட்டிக் குடுங்க. இந்தா போயிட்டு அந்தா வந்திடறேன்" என்று பேச்சுத் தொனியில் உண்மைகுழைத்துப் பேசினான். அவன் பேச்சிலிருக்கும் ஏத்த-இறக்கம். நெளிவு சுழிவுகளை வைத்து உண்மை எது பொய் எது என்பதைப் பெத்த தாய் தகப்பனே கண்டுபிடிக்க முடியாது. செட்டியாருக்குத் தெரியவா போகுது? அப்படியே ஆகட்டும் என்று பொட்டலம் போட்டுக் கொடுத்தார்.

ஆச்சு! கோழிபுடிக்க இரை சேத்தாச்சு. இனி மனுசனுக்கு இரை சேக்கணும் அந்தி மசங்கினாத்தான களவாணிக்கு அமிர்தயோகம்? அதுவரைக்கும் என்ன பண்ணது? 'யாராச்சும் வாங்கப்பா பயமாயிருக்கு' என்று ஊருக்கு வெளியேயிருந்து கூப்பிடும் பிள்ளையார் கோவிலில் வேட்டி விரித்து நீட்டிப்படுத்து சிரமபரிகாரம் செய்து கொண்டான். வெயிலில் வந்த களைப்பு - வேப்பமரக் காத்து- அசந்து தூங்கிட்டான். எந்திரிச்சப் பாத்தா இருட்டிருச்சு.

இருட்டு. தொட்டா ஓட்டிக்கிடறமாதிரி இருட்டு. கட்டிவச்ச அடிச்சாலும் போகாத இருட்டு. நின்னு நிதானமா நடந்துபோனான் சின்னு. நடையில் ரெண்டு விதம் இருக்கு. உள்ளூர் நடை; வெளியூர் நடை. தள்ளிவிட்டாலும் விழுகமாட்டேன்னு நம்பிக்கையோட நடக்கிறது உள்ளூர் நடை. எது தடுக்கி எப்ப விழுகப்போறேனோன்னு நடக்கிறது வெளியூர் நடை. சின்னு நாலுந்தெரிஞ்ச *நரி குளிப்பாட்டி என்பதனால் உள்ளூர் நடையை வெளியூரில் நடந்தான்.

சல்லிப்பட்டியில் ஆடுமாடுகள் அதிகம்; கோழி சமூகம் குறைவு. மோப்பம் பிடித்து மோப்பம்பிடித்து ஒரு வீட்டில் திண்ணையில் கவிழ்த்திருந்த பஞ்சாரத்தைப் பார்த்துவிட்டான்.

பஞ்சாரத்தை அணைத்தபடி சர்வ சுதந்திரமாய்ப் படுத்திருந்தாள் ஒரு கிழவி. மார்க்கண்டேயன் சிவலிங்கத்தைப் பிடித்துக் கிடந்தது மாதிரி தெரிந்தது அவனுக்கு. அவள் முந்தானையின் ஒரு பாகம் பஞ்சாரத்தின்மேல் படர்ந்துகிடந்தது. கோழிகளின் வாசனையைச் சகித்துக் கொள்வதால் அவள் பொறுமைசாலியா அவள் முந்தானை வாசனையைச் சகித்துக் கொள்வதால் கோழி பொறுமைசாலியா என்பதெல்லாம் கடவுள் மாதிரி; முடிவு செய்யப்பட முடியாத விசயம்.

விடியும் வரைக்கும் என் ஆத்மா தாங்காது என்று 'மினுக் மினுக்' கென்று மினுக்கிக் கொண்டிருந்தது ஒரு சிம்னி.

இருள் மறைவுப் பிரதேசத்தில் நின்று நின்று யோசித்தான் சின்னு. வேண்டிய இடவசதி - தனிமை - இருட்டு போன்ற 'தொழில் சுத்தம்' இங்குபோல் வேறெங்கும் வாய்க்கவில்லை, கிழவியைத் தவிர.

பஞ்சாரத்தில் கவுக்கப்பட்ட கோழிபிடிப்பது கொஞ்சம் கஷ்டம். கவுக்கப்படாத கோழியாயிருந்தால் களவாணிக்கு நல்லது. சத்தங்கித்தம் இல்லாமல் பக்கத்திலே போய்க் கோழியின் பின்பக்கம் ஒரு 'சைஸா நைஸா'

*ஏமாற்றுக்காரன்

தட்டிக்கொடுத்தால் அது புலன்கள் மயங்குகிற நேரம் பொசுக்கென்று அழுக்கிவந்துவிடலாம். மேய்ச்சல் தேடும் கோழியாயிருந்தால் இன்னும் லேசு. போதிய தூரத்தில் நின்று "பா... வக் வக் வக்" என்று கோழிபாஷை பேசிக் கையிலிருக்கும் அரிசியை வெள்ளிக்காசை எறிவது மாதிரி ஒவ்வொன்றாய் ஒரே நேர் காட்டில் சுண்டிக்கொண்டே வந்தால் அதேநேர்கோட்டில் அரிசியைக் கொத்திக்கொண்டே கோழி கூடவே வரும். லட்சுமணன் கோட்டுக்கு வெளியே இராவணன் சீதையை இழுத்தது மாதிரி, கோழியை வேலிக்கு வெளியே இழுத்து 'லபக்' கென்று அழுக்கிக் கழுத்தைத் திருகிவிட்டால் காரியம் முடிந்துவிடும்.

ஆனால் சின்னுவுக்குத் தென்பட்டது பஞ்சாரத்துக் கோழி. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். மாடு தண்ணிகுடிக்கும் தொட்டி ஒன்று படலோரம் தட்டுப்பட்டது. அவன் நல்ல நேரம் - கோழிக்குப் புடிச்ச கெட்டநேரம் தொட்டியில் கொஞ்சம் தண்ணி கிடந்தது. தலையில் கட்டியிருந்த அழுக்குத்துண்டை அவிழ்த்து நனைத்தான். தண்ணீர் முற்றிலும் வடியாதமாதிரி செல்லமாய்ப் பிழிந்தான். கொண்டகொள்கையை நெஞ்சில் தாங்கிக் கோழியை நோக்கி நடந்தான். "கிழவி முழிச்சு கத்திக்கித்தி ஊரக்கூட்டாம் இருந்தா ஈரத்துணி கோழிக்கு. இல்லேன்னா அது கெழவிக்கு. யாருக்கு விதிச்சிருக்கோ? பாப்பம்".

உள்வீட்டில் ஒரு பெண்ணும் சில குழந்தைகளும் உறங்குவது தெரிந்தது. லேசாய் அரவம் செய்து பார்த்தான். கிட்டத் தட்ட அவள் சாவு மாதிரி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஒழச்சுக் களைச்ச கிழவி! பாவம்!

பஞ்சாரத்தில் கிடந்த முந்தானையை எடுத்து ஓரமாய் ஒதுக்கிவிட்டு, பஞ்சாரத்தை அவளிடமிருந்து நகர்த்தி நகர்த்தி நாலடி தள்ளி ஒருபக்கஞ் சாய்த்து உயரத் தூக்கி ஒருகை உள்ளே நுழைய மட்டும் சந்துசெய்து, வீசினான் தன் பாசக்கயிறாகிய ஈரத்துணியை. கொஞ்சம் முனகிவிட்டு அதிர்ச்சியில் சத்தமிடச் சக்தியற்றுப்போன கோழிகளை

ஈரத்துணியோடு சேர்த்துச் சுருட்டிக் கொண்டு, "இந்த ஊர்ல என்னால எந்த அசம்பா விதமும் நடக்கல" என்பவனைப் போல இயல்பாக நடந்து இருட்டில் மறைந்து ஊர்கடந்தான்.

ராத்திரியெல்லாம் தூக்கத்தில் செத்துக்கிடந்து விடிய உயிர்த்தெழுந்த கிழவி 'அய்யோ! என் ஆஸ்தி போச்சே!' என்று அலறினாள். "என் கோழிய எந்த நாய் தூக்குச்சோ, நரி தூக்குச்சோ? இல்ல எந்தத் *தூமச்சீல வந்து தூக்கிட்டுப் போனானோ?"

தொண்டத்தண்ணி வத்தக் கத்தி, கிழவி ஊரைக் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தபோது வெள்ளைக்கரட்டடியில் சட்டியில் கொதிக்கும் கோழிக்குழம்பை அகப்பையில் எடுத்து உள்ளங்கையில் ஊற்றி உப்புப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சின்னு. பரவாயில்லை! கோழிக்குச் சொந்தக்காரிதான் கெழவி; கோழி கொமரிதான்.

நாளடைவில் கருது களவாண ஆரம்பித்தான். ஒரு சாக்கைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு போவது. சோளமோ - கம்போ - சாமையோ கிடைச்ச கருதை அறுத்துக் கொண்டு வந்து கேட்ட வெலைக்கு விற்பது.

ஒரு நாள் நல்ல நிலா வெளிச்சம். சும்மா வெள்ளியை உருக்கி வீதியில் விட்டதுமாதிரி இருந்தது. கருவாயன் காட்டுக்குள் புகுந்து சோளக்கருது அறுக்க ஆரம்பித்தான் சின்னு. வெளஞ்ச கருது - வெளையாத கருது - சிக்கியதைச் சிரச்சேதம் செய்தான். காலால் மிதிச்ச மிதிச்சக் கருதுநிரப்பிய கனழுட்டையைத் தூக்கித் தொடையேற்றி, தொடையை ஒரு எம்பு எம்பித் தோளேற்றி, தோளிலிருந்து தலைக்குமாற்றி, காவல்காரன் குடிசைதாண்டி நடந்தபோது

*தீட்டுப்பட்டு அவிழ்த்துவைத்திருந்த சேலையைத் திருடிக்கொண்டு போகிறவன். தீட்டுச்சீலை மங்கலவழக்கில் தூய்மைச்சீலையாகி வட்டார வழக்கில் தூமச்சீலையானது.

வள்ளென்று வந்துவிழுந்து வழிமறித்தது அது. இவன் முறைக்க அது குறைக்க நானா நீயா பார்ப்போம் என்று நாயும் அவனும் பந்தயம்கட்டி ஓட, பாரஞ்சுமக்கமாட்டாதவன் பின்வாங்க, பாய்ந்து வந்து பின்தொடைக்கறியைப் பிய்த்துக் கொண்டோடியது அந்த நாட்டு நாய். ரத்தவாடையே இல்லாமல் ரொம்பநாளாய் எலும்புக்கு ஏங்கிய நாயாய் இருந்திருக்கும்.

நொண்டி நொண்டிக் கரடேறி, கல்லுக்குழி விழுந்து வைத்தியத்துக்கும் வழியில்லாமல் கிடந்தபோதுதான் விருமாண்டி கோஷ்டி அவனைச் சந்தித்தது.

"சின்னு எங்கூட வந்துடறியா"

"எதுக்கு?"

"சாராயம் காச்ச ஒத்தாசைக்கு"

"என்ன குடுப்ப?"

"ஒரு நாளைக்கு ஒத்தருவா"

"கஞ்சித்தண்ணிக்கு"

"எங்களுக்கு உண்டானது ஒனக்கும்"

"சரி. வாரேன்."

அன்னைக்கிக் கலந்தவன்தான் சாராய ஜோதியில். இன்னைக்கி அவனப்போலக் காச்ச ஆளில்ல. "சீமச்சாராயத்திலயெல்லாம் உப்புச்சப்பு இல்லப்பா. சின்னு சாராயம் அடிச்சப்பாரு சும்மா பட்டையக் கெளப்பும்" என்று கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள் 'குடி'யானவர்கள்.

17

விருமாண்டிதான் சின்னுவுக்குத் 'தொழில்' சொல்லிக் கொடுத்தான். நாளப்பின்ன தனக்கொன்று ஆகிவிட்டால் தொழிலுக்கு வாரிசு வேண்டாமா என்றும் வருத்தப்பட்டான். நரம்பில் போட்ட ஊசி ரத்தத்தில் நேரடியாய்ச் சென்று சேர்வதுமாதிரி விருமாண்டி செஞ்ச 'சாராய உபன்யாசம்' சின்னுவின் புத்திக்குள் சட்டென்று புகுந்து சம்மணங்கால் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டது.

"இந்தாப்பா சின்னு! சாராயம் காச்சுறதொண்ணும் சாமான்யமான விசயமில்ல. அது அதுக்குன்னு ஒரு பக்குவமிருக்கு; ஒரு பாண்டித்யமிருக்கு. கட்டினவ எல்லாம் பொண்டாட்டியாகலாம்; காச்சினதெல்லாம் சாராயமாகுமா? ஆன பொருளும் அதுக்கான ஆளும் இன்னதுக்கு இன்னதுங்கிற கணக்குமட்டும் போதுமா? காச்சிறவன் மனசும் கலக்கணும்ப்பா அதுல. இல்லாட்டி நாக்குல பாம்பு கொத்துன மாதிரி நச்சுன்னு ஏறுமா?"

"அதென்ன பெரிய கம்பதுத்திரம்? நாங் காச்சினா மட்டும் சாராயத்துக்கு சாமி வராதா?"

"அதுக்கில்லடா சின்னு. முக்காத்துட்டு ரசம் வைக்கவே முக்குறானாக பொம்பளைக. ஆளாளுக்கு வேற மாதிரி வைக்கிறானாக. ஒரே உப்பு.... ஒரே புளி... ஒரே மொளகா... ஒரே சீரகம்... ஒரே தண்ணி... ஒரே கருவேப்பில... ஒரே எண்ணெய அஞ்சு பொம்பளைக்குத் தனித்தனியாக் குடுத்துப்பாரு. அஞ்சம் அஞ்ச 'டைப்பா' இல்லாட்டி என்ன என்னான்னு கேளு. ஒருத்தி ரசம் பரவாயில்லைன்னு இருக்கு; இன்னொருத்தி வச்சத மோந்து பாக்கவே முடியல. ஒருத்தி ரசம் வாசன பரவாயில்லை; வாயில வைக்க முடியல. காமணி நேரத்துல வைக்கிற ரசத்திலயே இத்தனை ரசாபாசம் இருக்குன்னா ஏழுநாள் காச்சுற சாராயத்துக்கு எத்தன பக்குவம் வேணும்?"

"ஏழுநாளா காச்சுவீக?" என்றான் சின்னு கசக்கிய கஞ்சாவைப் பீடியில்வைத்து உருட்டியபடி.

'அப்பிடி வா வழிக்கு' என்று நினைத்துக்கொண்ட விருமாண்டி காட்டாமணக்கங்குட்டியில் சாய்ந்து குத்தவைத்து, மடித்துக் கட்டியிருந்த வேட்டியைச் சரிசெய்து மறைவிடம் மறைத்துக்கொண்டு 'தொழில்' ரகசியம் பேச ஆரம்பித்தான்.

"முப்பது வீச வெல்லம்... எண்பது பானத் தண்ணி... வேப்பம் பட்ட விசேசம்... இல்லாட்டி வேலாம்பட்ட

மூணையுஞ் சேத்து மொடாவுல போட்டு ஒரு நாப் பொழுதுக்கும் ஊற வைக்கணும்.”

“அடுத்த நாள் அதக் காச்சணுமா?”

“அவசரப்படாத! பொண்ணுப் பாத்தன்னைக்கே புள்ளையப் பெறணும்னா எப்படி? ரெண்டாம்நாளு அதே ஊறல்ல வேற சரக்குக் கலக்கணும்.”

“என்னா சரக்கு?”

“கடுக்கா - நவச்சாரக்கட்டி. வாழப்பழத்தொலி - வசதிக்குத் தக்கன பேரிச்சம்பழம் - பேட்ரிசெல்லு - தீப்பெட்டி ரெண்டு பண்டுலு”

“தீப்பெட்டியுமா?”

“ஆமா... சரக்கு ஓரமா ஒறப்பா இருக்க வேணாமா? இதையெல்லாஞ் சேத்து ரெண்டாம் நாளு ஊற விடணும். எல்லாம் சொத சொதன்னு உள்ள கெடந்து ஊறணும்.”

“மூணாம் நாளு?”

“அலசணும்! ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு தடவ குச்சியவச்ச அலசணும். நாலாம் நாளு... அஞ்சாம்நாளு... ஆறாம் நாளு... அலசிக்குட்டேயிருக்கணும். ஆறாம் நாளு - சும்மா கொமரிப்புள்ள உள்நாக்கு மாதிரி ஊறலுக்கு சிவீர்னு ஒரு நெறம் வந்து சேரும். மூடிவச்ச ஊறலு பாம்பு படமெடுத்துச் சீர்றமாதிரி ‘இஸ்ஸீ’ புஸ்ஸீன்னு சத்தம் போட்டு ஆள அமட்டும்; ‘காச்சிற பருவம் வந்திருச்ச காச்சிக்கடா’ன்னு சத்தம் போட்டுச் சலம்பல் பண்ணும். அதுக்குப் பெறகுதானப்பா இருக்கு அவன் அவன் கைப் பக்குவம்”

“அப்பறம் என்னா பக்குவம் பண்ணணும்?”

“வெறகுஅடுப்பு மூட்டணும்... பதினஞ்சு கட்டு வெறகு வேணும்... சின்ன டிரம்முல ஊறல ஊத்தி அதுமேல பானையக் கவுக்கணும்; பானக்குள்ள இன்னொரு சின்னப் பானைய வெக்கணும்; உள்பானைக்குள்ள ஒரு கொழாயச்

சொருகி வைக்கணும்; இப்ப எரிக்கணும். அடுப்பு எரிய எரிய ஊறல் கொதிக்க கொதிக்கப் பானமேல தண்ணி அளாவணும். கர்ணன் கூடக் கை ஓஞ்சு போயிருவான்; காச்சிறவன் ஓயக்கூடாது. கைமாத்திக் கைமாத்தி ஊத்திக்கிட்டேயிருக்கணும். அப்படி ஒரு தண்ணி, ரெண்டு தண்ணி, மூணு தண்ணி... ஏழு தண்ணி ஊத்தணும். குழாவழியா வற்ற நீராவி உள்பானையில சேரும். இன்னதுக்கு இன்னதுன்னு கணக்கு இருக்கு. ஒரு முப்பதுபடி சேந்தா அடுப்ப அமத்திரலாம்”

“பானையில சேருதே அதாஞ் சாராயமா?”

“அது சத்தான சாராயம்பா... அத அப்பிடியே குடிச்சாக் கொதகொதன்னு கொடல் வெந்து போகும். ஒண்ணுக்கு ரெண்டு பங்கு வெந்நீரு கலக்கணும். முப்பது படி சாராயம் சேந்தா தொண்ணூறுபடி சீசாவுல அடைச்சு ஓடையில் புதைச்சிரணும். ஏலே! பேயத்தேவன் மகனே! தொழில மாத்துடா.. துட்டுக்குத் துட்டு. மப்புக்கு மப்பு.”

இப்படித்தான் சின்னு பொழப்பு சின்னாபின்னமாச்சு. ஒரு காலத்துல ஊருக்கே கஞ்சிகாச்சி ஊத்தின குடும்பத்தில வந்தவன் சாராயங்காச்சி ஊத்த ஆரம்பிச்சான்.

விருமாண்டி சாராயம்னா பட்டிதொட்டியெல்லாம் ஏகப்பட்ட மதிப்பு. ‘குடி’யானவங்க வந்து இருந்து வாங்கிட்டுப் போவாங்க. காச்சின சாராயம் ஒரு நாளைக்கு மேல இருப்பு இருந்ததில்ல. அன்னைக்கிச் சாராயம் அன்னைக்கே வித்துப்போகும். ஒண்ணொண்ணாக் கத்துக்கிட்டான் சின்னு. சரக்குக்கான பொருளச் சுண்டிப்பாத்து வாங்குறது - நின்னு நிதானமா எரியிறமாதிரி வெறகு வாங்குறது - என்னமோ கொழந்தைக்குத் தொட்டிலாற்ற மாதிரி அலட்சியமா அழகா ஊறல அலசிவிடறது... ஒரு கையில் அடுப்புத் தள்ளிக்கிட்டே ஒரு கையில் தண்ணி அளாவறது - ‘இன்ன’ அளவு இருந்தாத்தான் சரக்குக்கு ‘இன்ன’ காட்டம் இருக்கும்னு கண்ணாலயே பாத்துச் சொல்றது... கையில் காசு வாயில

சீசான்று கணக்கா 'ஏவாரம்' பன்றது... எல்லாம் அஞ்சாறு காச்சக் காச்சின உடனேயே அத்துபடியாகிப் போச்சு அவனுக்கு.

காச்சின எடுத்துக்கே வந்து குடிக்கிறவங்களுக்கு, விக்கிற சரக்குக்கு முக்காருவா... வேட்டிகட்டிவிட கால்ருவான்னு வதல்பண்ணி விருமாண்டி காட்ல மழையாக் கொட்டிட்டான் சின்னு. போலீசுக்காரங்க தொல்ல பொறுக்காம இடம் மாத்திக்கிட்டேயிருப்பான் விருமாண்டி. அதுக்குச் சின்னு ஒரு யோசன சொன்னான். "இனிமே உச்சிக்கரட்டுல போய்க் காச்சுவோம். போலீசுக்காரன் வாரது தெரியும். ஒண்ணு கல்ல உருட்டிவிடுவோம். இல்லாட்டிக் கரட்டவிட்டு ஓடிப்போவோம்."

அவன் சொன்னது நூத்துல ஒரு வார்த்தை. அப்படியே செஞ்சாங்க; அப்படியே பலிச்சது.

போலீசுக்குத் தண்ணி காட்டினான் விருமாண்டி. போட்டிக்குச் சாராயம் காச்சினவங்க பொழப்பையும் ஆளவச்சு அடிச்சுக் காலி பண்ணினான். கடைசியாப் பொண்டாட்டிகிட்டத் தோத்துப் போயிட்டான்.

சாராயம் காச்ச வெறகு வித்துக்கிட்டிருந்தா சரசு சரசுன்னு ஒருத்தி. பாவம்! கைம்பெண்டாட்டி. கறுப்பா இருப்பா கருப்பட்டி மாதிரி. ஆனா முஞ்சி லட்சணம். விருமாண்டிக்கும் அவளுக்கும் தொழில் முறையா வந்த சிநேகம் ஒரு தொடுப்பா மாறிப்போச்சு; ஊருக்கே தெரிஞ்சு போச்சு.

விருமாண்டி பொண்டாட்டி கோணவாச்சி இருக்காளே... அவ காளின்னா காளி... பத்திரகாளி. அவ பேச ஆரம்பிச்சா காத்து காதப் பொத்திக்கிரும். அவ இருக்கிற தெருவுல பூன நாயெல்லாம் போகாது. ஆற வெச்சிருந்த களியில ஒரு பூன வாய வச்சிருச்சுன்னு இருந்த எடத்துலயிருந்தே அருவாமணைய எடுத்து வீசி அந்தப் பூனையக் கொன்னு பொதச்சவ; கெட்ட சிறுக்கி! புருசன்கிட்டச் சொல்லிச்

சொல்லிப் பாத்தா. அவன் கேக்கல. "போயும் போயும் முண்டச்சியாடா கெடைச்சா ஒனக்கு"ன்னு மூக்கச் சிந்துனா, என்னமோ கன்னிப் பொண்ணோட தொடுப்பு வச்சிருந்தா எடதுபக்கம் எனக்கு வலதுபக்கம் ஒனக்குன்னு ஒத்துக்கிறவ மாதிரி.

"ஒங்கிட்ட வந்தாக் கத்தாழநாத்தம் அடிக்குதடி... எட்டிப்போடின்னா"ன்னு எட்டியிதிச்சத் தெரிஞ்சதப் பாத்துக்கடின்னு சொல்லிப்பிட்டான். பொறுப்பாளா? அவளுக்குத் தெரிஞ்சதப் பாத்துப்புட்டா. அமாவாச நெருங்க அவன் தலையில கல்லத் தூக்கிப் போட்டுக் கொல்றதா அவ முடிவெடுத்தா; கோழியடிச்சக் கொழம்பு வச்சா. தலையில கல்லத் தூக்கிப்போட்டா - பாவம் புருசனுக்கு வலிக்குமே! வலிதெரியக்கூடாதுன்னு சாராயம் ஊத்திக்கொடுத்தா. கல்லத் தூக்கிப் போட்டாலும் கணவன் இல்லையா! அவன் முழுமப்பு ஏறி 'சரசு சரசு'ன்னு பொலம்பறப்ப சாமியக் கும்புட்டுக் கல்லத் தூக்குனா; போட்டா தலையில; முடிஞ்சது கத. தல நொறுங்கிப்போன முண்டம் துடிச்சத் துடிச்ச அடங்குறவரைக்கும் பாத்துக்கிட்டேயிருந்தா. தாலிய அறுத்து அவன் பொணத்துலயே போட்டா. பெத்த பிள்ளையத் தூக்கிட்டுப் போயி ஆத்தா வீட்ல விட்டா. ரத்தக் கறை இருந்த சேலையப் பொரட்டிக் கட்டிக்கிட்டு விடுவிடுன்னு போலீஸ் ஸ்டேசன் போனா. அங்க ஒறங்கிக்கிட்டிருந்த ஏட்டய்யாவ எழுப்பி "அய்யா! எம்புருசனக் கொண்டுட்டேன். என்ன உண்டோ ஏத்துக்கிறேன். முதல்ல எனக்கு ஒரு டி வாங்கிட்டுவா"ன்னு சொல்லிப்புட்டு அவுந்த தலய முடிஞ்சுக்கிட்டே ஆசராயிட்டா.

அடுத்து சாராய ராசாங்கத்த ஆள வேற ஆளில்ல. சின்னு பட்டத்துக்கு வந்துட்டான். விருமாண்டி 'செய்யும் தொழிலே தெய்வம்'ன்னு இருந்தவன். சாராயத்தப் பொறுத்தவரையில் அவன் 'அன்றாடங் காய்ச்சி', சின்னு அப்படியில்ல. ஒரு காச்சக் காச்சி வித்துட்டான்னா அந்தக் காசு பத்துநாளைக்குப்

பத்தும். அது செலவழிஞ்சாத்தான் அடுத்து அவன் அடுப்புக் கூட்டுவான்.

அப்படி ஒரு மிதப்பில அய்யா இருக்கிறப்பத்தான் பங்குனித் திருவிழா வந்து சேந்துச்சு. முத்தாலம்மனுக்கு மூணு நாள் திருவிழா. திருவிழா வந்தாப் போதும் - ஊருக்கே ஒரு அருள் வந்திரும். கோயிலச் சுத்திப் பந்தல்போட - வேப்ப மரத்துல ரேடியாக் கொழாக் கட்டிப் பாட்டுப்பாட - தோரணம் கட்ட - அவுத்துவிட்ட கண்ணுக்குட்டிக மாதிரி சின்னஞ்சிறுசுக ஆடிக்கிடக்க - பொம்பளைக மாவிடிக்க - வீட்டு வீட்டுக்குக் கறியெடுக்க - பண்ணப்புரம் கொட்டுக்காரங்க தூள் கௌப்ப - அல்லிநகரத்து வேசக்காரங்க ராசாராணி வேசங்கட்டி ஆட- உள்ளூர் ஆளுகளும் விருந்தாளியா வந்த வெளியூர் ஆளுகளுமா ஊரே 'கேஹே' ன்னு கூத்தும் கொண்டாட்டமுமா இருக்கறப்ப, வெறும் பச்சத்தண்ணியக் கூட சீசாவுல ஊத்திப் பட்டச்சாராயம்னு விக்கலாம். சாமி தயவுல சாராயம் நல்லாப் போகும். வெளியூர்லயிருந்து வர்ற மாமன் மச்சினங்களுக்குச் சாப்பாடு போடலேன்னாக் கூடச் சண்டை வராது; சாராயம் ஊத்தலேன்னாச் சண்டை வரும்.

கையில் கொஞ்சம் காசுபுரண்டதும் கண்ணுமண்ணு தெரியாமக் கிடந்த சின்னு முத்தாலம்மன் கோயில் திருவிழான்னதும் முழிச்சுக்கிட்டான். திருவிழாவுக்கு ரெண்டுநாள்தான் இருக்கு. சரக்கு இருந்தாக் காசு தண்ணியாக் கொட்டும். இனிமே ஊறல்போட்டு அடுப்பு மூட்ட ஒரு வாரமாகும். திருவிழாவுக்குச் சரக்கு விக்கலேன்னா முத்தாலம்மன் நம்ம முஞ்சியில முழிக்காது. என்ன பண்ணலாம்? கொழில் தந்த அனுபவம் அவன் புத்தியில் உறைத்தது. சாராயம் காய்ச்சுவதில் ரெண்டுவகை உண்டு. ஏழுநாள் உற்பத்தி பண்ணும் சாராயம் ஒருவகை. ஒரே நாளில் உற்பத்தியாகும் சாராயம் இன்னொரு வகை. சின்னு ஒரே நாளில் உற்பத்தியாகும் சாராயத்துக்குக் களத்தில் குதித்தான்.

கூழ்மாயி - மோழையன் - நொட்டாங்கையன் மூணு பேரையும் பம்பரம் மாதிரி சுத்திவிட்டான். இருப்பதுபோக இல்லாத சரக்குகளுக்கு உத்தரவு பறந்தது.

"ஏலே! பேட்ரி செல் இல்லடா. போனேன் வந்தேன்னு போயி வாங்கிட்டுவாடா."

மோழையன் பறந்தான்.

"ஏலே நொட்டாங்கையா! நீ போயி வெறகுக்கட்டு வாங்கிட்டுவா. பச்சவெறகாயிருந்தாலும் பரவாயில்ல. சீமத்தண்ணி ஊத்திக்கலாம். வெரசா வா."

"ஏலே கூழ்மாயி! நீ நாச்சார்வரம் கவுண்டர் வீட்டுக் கரும்புத் தோட்டத்துக்குப் போயி வெல்லப்பாகு வாங்கிட்டுவா."

ஆளுக்கொரு திசையில் பயணப்பட சின்னு மொடாவில் தண்ணியெடுக்கப்போனான். ஏழுநாள் சாராயத்தைவிட இந்த ஒரு நாள் சாராயத்துக்கு ரெண்டே ரெண்டு சாமான் கூடுதலாயிருந்தால் விசேசம்.

ஒண்ணு பொத்தக்கள்ளி; இன்னொண்ணு மனுச எலும்பு. பொத்தக்கள்ளி இங்கேயே வெட்டிகிடலாம். மனுச எலும்புக்கு என்ன பன்றது? எவன் போறது? சாயங்காலமாகிப்போச்சு. 'இருட்டப் போறேன்! இருட்டப் போறேன்'னு சொல்லிக்கிட்டிருக்கு மேற்கு வானம். அப்போதுதான் மாடு மேய்த்துவிட்டு - கொம்பில் கயிறுசுத்திய மாடுகளை முன்னே நடக்கவிட்டு - கையில் வெள்ளாட்டங் கிடாயைப் பிடித்துக் கொண்டு கரட்டடிவாரம் கடந்து கொண்டிருந்தான் மொக்கராசு.

"ஏலே மொக்க! நில்றா." - சின்னுவின் குரல்கேட்டு இழுத்த கிடாயை அடக்கி நின்றான் மொக்கராசு. ஊருக்கெல்லாம் கெட்டவனென்றாலும் அவனுக்கு மட்டும் மாமன் நல்லவன். சின்னுவுக்கும் இவன்மேல் ஒரு பாசம். ஆண்டிப்பட்டிக் கோனார் கடையில் பிரியாணி தின்னாலும் இவனுக்கொரு

பொட்டலத்தக் கையில் புடிச்சு வருவான். அவன் சொன்னா இவன் கேப்பான்.

“என்னா மாமா?”

“ஏலே! மாப்ள! ஒரு வேல செய்யணும்... செய்வியா?”

“சொல்லு”

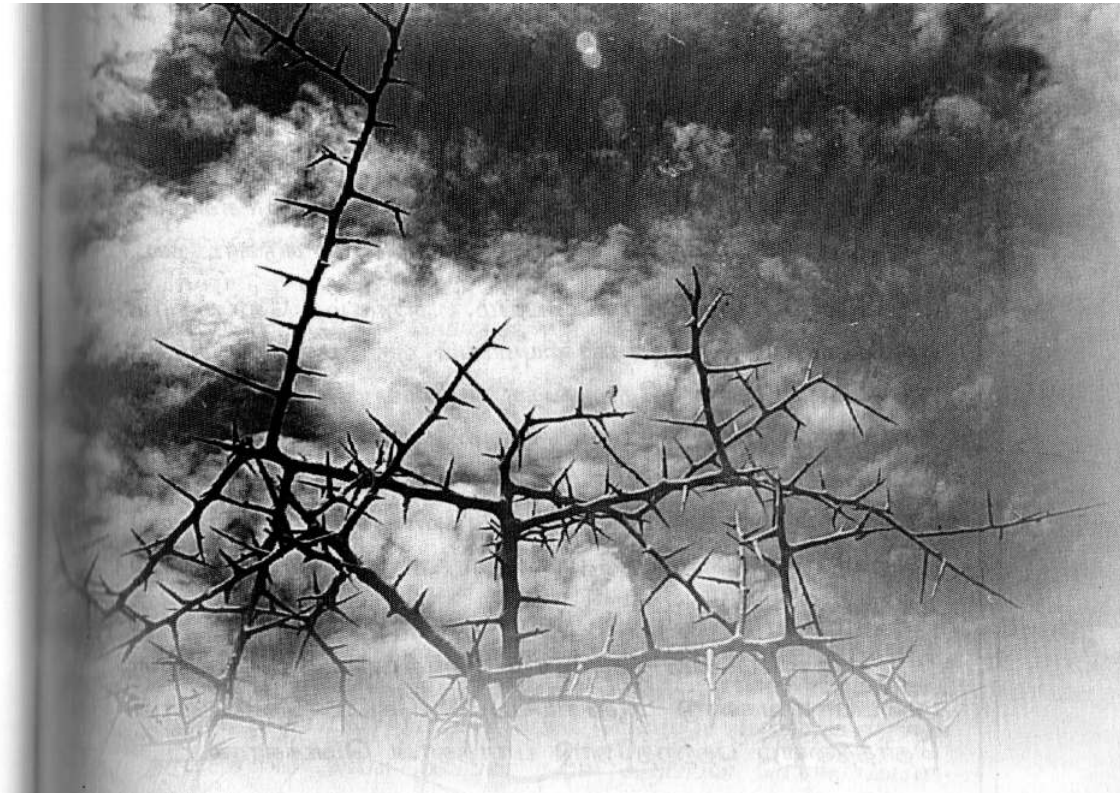
“ரெண்டு மனுச எலும்பு வேணும். சுடுகாட்ல போயி எடுத்திட்டு வருவியா?”

“மனுச எலும்பா? எதுக்கு?”

“மருந்துக்குத்தாண்டா மாப்ள.”

மனுச எலும்பைச் சாராயத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தி நினைக்க முடியாத சிறுவன் ‘சரி’ என்றான். மாடுகள் பாதைவழியே தன்னால் போக, அந்தப்பக்கம் போன செவத்த வீரன் கட்டை வண்டியில் வெள்ளாட்டங் கிடாயைக் கட்டிவிட, அது வண்டித்தடம் பார்த்து வழிநடக்க, மொக்கராசு சுடுகாடு தேடிப் போனான் எலும்பு சேகரிக்க.

○

18

மனுச வாழ்க்கையில் நல்ல இடம் சுடுகாடுதான். மனசு மட்டுப்படுவது அங்கேதான். செத்துப்போனவனுக்கு நிரந்தரமான நிம்மதியும் வீடு திரும்புகிறவனுக்கு ‘இத்துனாண்டு’ ஞானமும் தருகிற உலகத்தின் பழைய...ய பள்ளிக்கூடம் அதுதான்.

‘இன்னைக்கி இருக்கோம்; நாளைக்கி இல்ல. இதுல வம்பெதுக்கு? வழக்கெதுக்கு?’ என்று எல்லாரும் கொஞ்சம்போல நல்ல மனுசனாவதும்-

'இருக்கிறது பொய்யி சாகறது நெசம்' என்று அவனவன் அஞ்சநிமிசத்துக்குள் 'அவசரச் சித்தரா'வதும் சுடுகாட்டில்தான்.

மசங்கியும் மசங்காத பொழுதில் மொக்கராசு அங்குபோய்ச் சேர்ந்தபோது ஒரு நாதியில்லை சுடுகாட்டில்.

நெருஞ்சியும், பிரண்டையும், அறுகும், கோரையும் எருக்கிலையும் கொடிக்கள்ளியுமாய்ப் புதர் மண்டிக் கிடந்த சுடுகாட்டில் தான் தேட வந்த எலும்பு தேடினான். ஒரு கால்எலும்போ, தொடை எலும்போ, விலாஎலும்போ தட்டுப்பட்டால்கூட மாமனுக்கு மருந்துக்காகும் என்று தேடினான். என்னமோ தங்கச் சங்கிலியைச் சுடுகாட்டில் தவறவிட்டவன்போல் தேடினான். அப்படி ஒண்ணையும் காணோம்.

"என்னாப்பா... இந்நேரம் இங்கிட்டு...?" -அவனை அடையாளங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்கேட்ட வெட்டியான் தொத்தனைப் பதற்றத்தோடு பார்த்தான் மொக்கராசு.

வெட்டியான் தொத்தன் நல்லா வெளஞ்ச ஆளு. வயசு எம்பதுக்குக் கொறையாது. ஆனா கட்டையுங் குட்டையுமா இருப்பதால் வயசு தெரியாது. தரை தெரியாமப் படந்து நிக்கிற சுடுகாட்டுச் செடிமாதிரி, தொத்தன் மூஞ்சிய மூடிமறைச்சிருந்தது தாடி மீசையெல்லாம். கண்ணு ரெண்டுமட்டும் பளிச்சன்னு இருக்கும் பளிங்கான் குண்டு மாதிரி. "எங்கயும் போங்கடி கடைசில எங்கிட்டத்தான வந்தாகணும்"ங்கற வைராக்கியத்தில் முறுக்கி நிக்கிற ஓடம்பு. துவைச்சா அழுக்குப் போயிரும் - அழுக்குப்போனா பலம் போயிரும்- பலம்போனாக் கிழிஞ்சுபோயிருங்கிற மாதிரி ஒரு நாலுமுழ வேட்டி. ஒருகாலத்துல அது வெள்ளவேட்டிதானு சாமியே வந்து இன்னிக்குச் சத்தியம் பண்ணுனாலும் அத மனுசன் நம்பமாட்டான். அதுல நாயுருவிமுள்ளு வேற ச(ை)டச(ை)டயா ஓட்டிக்கிட்டு 'வசதியான எடத்துக்கு வந்திட்டமில்ல' என்றன. தொத்தன் உயரத்துக்கும்

சொல்லுக்கும் கட்டுப்படுவதுமாதிரி ஒரு நாலடி உயரக்கம்பு. மேல்சட்டை கெடையாது; ஒரே ஒரு துண்டு.

தொத்தன் கேட்ட கேள்விக்கு உண்மை சொல்லலாமா மழுப்பலாமா என்று யோசித்து, வந்தகாரியம் முடியவேண்டுமானால் இனி உண்மை சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்று முடிவுசெய்து, 'ஒரு எலும்பு தேடி வந்தேன்' என்று இழுத்தான் மொக்கராசு.

"எலும்பா...? எதுக்கு?"

-தொத்தனின் ஆச்சரியம் தாடி மீசை தாண்டிக் குதித்தது.

"மருந்துக்கு... எம் மாமனுக்கு."

"மருந்தா...? மனுச எலும்புல என்னா மருந்து?"

"அது என்னமோ தெரியாது. மாமந்தான் கேட்டுச்சு"

"மனுச எலும்புல என்ன மருந்தோ... என்ன மாயமோ... அதுசரி... இப்ப எலும்புக்கு எங்க போறது? முந்தாநாளுதான் நாட்டாமை அவுக அப்பன் நல்ல கருப்பன் பெரியாம்பள- இப்பவோ பெறகோன்னு இழுத்துக்கிட்டுக் கெடக்குதுன்னு சுடுகாட்டச் சுத்தம் செஞ்சாக. சுடுகாடு சுத்தமாயிருச்சு; பெருசு பொழச்சுக்கிருச்சு. இப்ப எலும்பு வேணும்னா என் எலும்பத்தான் ஒடிச்சுக் குடுக்கணும். இல்லாட்டி எரியிற பொணத்துலயிருந்து எடுத்துக் குடுக்கணும்."

தூரத்தில் தகரக் கொட்டகையில் ஒரு பிணம் பொசுபொசுவென்று புகைந்துகொண்டிருந்தது.

"யாரு?" என்றான் மொக்கராசு திகைத்தவனாய்.

"நம்ம பிச்சை.." என்ற வெட்டியானின் குரலில் எந்த உணர்ச்சியுமில்லை.

"பிச்சையா... சல்லிக்கட்டு மாடு பிடிப்பாரே அந்தப் பிச்சையா!"

"அதே பிச்சைதானப்பா. கொம்புக்குத் தப்பிச்ச ஆளு

கொமார்க்குத் தப்பிக்கல... என்னமோ பொம்பள வெவகாரம். கையும் களவுமாப் புடிச்சுப்பட்டாக. கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்திக் கழுதமேல ஏத்திப்பிட்டாக. மானஸ்தரு! புளியமரத்துல நாண்டுக்கிட்டுச் செத்துப் போய்ட்டாரு. என்னிய எரிக்கச் சொல்லிப்பிட்டு இப்பத்தான் எல்லாம் போகுதுக. நல்ல சாவுன்னா நாளைக்கி எலும்பு கேப்பாக... பால் தெளிப்பாக. இது நாண்டுக்கிட்டுச் செத்த சாவு. செய்றதச் செஞ்சுக்கப்பான்னு சொல்லிப்பிட்டுப் போறவுக போயிட்டாக."

பேசிக்கொண்டே தொத்தனும் மொக்கராசும் பிணத்தருகே வந்தார்கள். வச்ச தீயிலும் தொத்தனின் அறுபது வருச அனுபவத்திலும் அந்தப் பிணம் ஏகபோகமாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. மனுசன் எரிக்கிறது எப்படின்னு தொத்தன் ஒண்ணும் மனுசாஸ்திரம் படிக்கல. தீ வைக்கிறது எப்படின்னு திருக்குறளாலும் சொல்லல. எல்லாம் வழிவழியா வந்த அனுபவம்தான்.

பொணம் எரிக்கத் தொத்தன் மொதல்ல வைக்கிறது மங்கலயந்தான். மங்கலயத்துக்குள்ள வைக்கிறது ஆமணக்கும் ஓடச்ச தேங்காயுந்தான். ஏந்தெரியுமா? ரெண்டுமே எண்ணெய்வித்து. மனுசுக்கட்ட எரியனுமா இல்லையா? மங்கலயத்துக்குமேல வேப்பங்கட்டையோ புளியங்கட்டையோ அடுக்கி அதுமேல தேகத்தைப் படுக்கவச்சு, எருவப் பரப்பி, கடைசிவறட்டியில முஞ்சிய மூடி, அதுக்குமேல வைக்கலப் போட்டு, கையாலயே சாந்து பூசி மெழுகி, நாலு ஓட்டை போடணும் பொணம் நல்லா எரிய. நெஞ்சாங்குழியில ஒரு ஓட்ட. வயித்துப்பக்கம் ஒரு ஓட்ட. ஒவ்வொரு முழங்கால் பக்கமும் ஒவ்வொரு ஓட்ட. ஒம்போது ஓட்ட கொண்ட தேகத்தை எரிக்க நாலு ஓட்டபோதும். தலப்பக்கம் கொள்ளிவச்சா பொணம் எரிய எரிய நாலு ஓட்டையிலயும் பொக வரும்.

மொக்கராசு முக்கைப் பிடித்துக் கொண்டே எரியும் பிணத்தை வேடிக்கை பார்த்தான். பிணம் உள்ளே

பீடிகுடிப்பது மாதிரி நான்கு ஓட்டையிலும் புகை லேசாய் வந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு ஓட்டை வழியாகவும் பழுதுகம்பியை விட்டுச் சோதிக்க அது இன்னும் வேகவில்லை என்று தெரிந்தது.

"ஒரு ஓரமா ஒக்காரு சாமி... வெந்து முடிக்க எடுத்துக் குடுத்திடறேன் எலும்பு. எதுக்கும் 'மசானம் தருப்பையா'வையும் ஒரு வார்த்த கேட்டுக்கிடறேன்."

மயானத்தில் வேப்பமரத்துக்குக்கீழ் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட கல்லுச்சாமிதான் மசானம் கருப்பையா. வசதியில்லாத வறண்டசாமி. நெத்திப் பகுதியில் பூசப்பட்ட குங்குமமும் சந்தனமும் வண்டல் வண்டலாய்க் காய்ந்து அதன் இடுப்பில் கட்டப்பட்ட மஞ்சள்துணியில் திட்டுத்திட்டாய்ப் படிந்துகிடக்கும். எரிக்கும் பிணம் கிடைக்கும்போதுதான் அந்தச் சாமிக்கு சகல சௌபாக்கியங்களும் கிட்டும். எரியூட்டப்படுவதற்கு முன்னால் சாமியிடம் வெட்டியானின் சாங்கியம் நடக்கும். ஊதுவத்தி துடம் கொளுத்தி, சந்தனம் கொழச்சு அப்பி, குங்குமம் இழுகி "சாமி! மசானம் கருப்பய்யா! கடமையைச் செய்யிறேன் சாமி... காத்துக் கருப்பு அண்டாமக் காப்பாத்து... தகிரியம் குடு"ன்னு கொழஞ்சு கும்பிட்ட அப்பறம்தான் பொணத்தோட தொடங்கும் வெட்டியானோட பொழப்பு.

சுகாட்ட ஏன் ஊருக்கு வடக்க வச்சாகன்னா, நம்மூர்ல தெக்கு வடக்காத்தான காத்தடிக்கிறது வழக்கம்! பொணம் வேகிற பொக ஊருக்குள்ள வராம அப்படியே ஓடிப்போகட்டும்னுதான் வடக்க வச்சிருக்காக சுகாட்ட.

முஞ்சியில் புகையடிக்காத மாதிரி தெக்குப் பக்கமாய்- எரியும் பிணத்தின் தலைமாட்டில் குத்தவைத்து உட்கார்ந்தார்கள் தொத்தனும் மொக்கராசும்.

நல்லா இருட்டிருச்சு.

"இன்னும் எம்புட்டு நேரம் ஆகும்?"

“சொல்ல முடியாதப்பா. அவுக அவுக நெஞ்சுக்கூடல் என்ன நெனப்புல சாகுறாகளோ... அதப் பொறுத்துத்தான் வேகுறதும் வேகாததும்”

“பொணம் எரியிறவரைக்கும் இங்கேயேவா இருப்பீக?”

“முந்தியெல்லாம் கொள்ளிவச்சிட்டு வேகறதுக்குள்ள வீட்டுக்குப் போயிக் கஞ்சிகிஞ்சி குடிச்சிட்டு வருவோம். அதுல ஒரு வெவகாரம் வந்திருச்சில்ல.”

“அதுஎன்ன வெவகாரம்?”

“நாஞ்சொல்றது நாப்பது நாப்பத்தஞ்சு வருசத்துக்குமுன்ன. பெரியதனக்காரர் சம்சாரம் பேறுகாலத்துல செத்துப்போயிருச்சு. செத்துப் பெறந்த கொழந்தையும் கொழகொழன்னு கூழ்மாதிரியிருக்கு. ஆத்தாள அடியில கிடத்திப் பிள்ளைய நெஞ்சில பரப்பி இங்கதான்- இதே எடத்துலதான் கொள்ளி வச்சோம். எல்லாரும் போயிட்டாக. நானும் சகல சாங்கியமும் பண்ணிப்புட்டு தேகம் தீயில கனியட்டும்- ஒரு எட்டு வீட்டுக்குப் போய்ட்டு வந்திரலாம்னு போய்ட்டுவந்து பாத்தா- பொணத்தக் காணோம்.”

“எந்திரிச்சுப் போயிருச்சா?”

“பொணம் தானா எங்க போகப் போகுது? பொணத்த யாரோ இழுத்துட்டுப்போன தடம் மட்டும் தெரியுது. தடத்துவழியே தீபத்தப் புடிச்சுப் போனா பனையாங்காட்டு எலந்தம்புதருக்குக் கீழ வெறும் எலும்பாக் கெடக்கு. அந்தப் பக்கம் லேசா எட்டிப்பாத்தா பொணத்தக் ‘கதக்வதக்’குன்னு திண்டுக்கிட்டிருக்கு ஒரு கழுதப்புலி. அப்ப நான் நல்ல வாலிபம். ஒடம்புல வேற திமிரு இருந்துச்சா கைக்கம்பெடுத்து ஏ கழுதைன்னு எறிஞ்சேனா இல்லையா... கண்காணாத காட்டுக்கு ஓடிப்போயிருச்சு கழுதப்புலி. அப்புறம் அந்தப் பொணத்துல மிச்சம் மீதம் சிந்துனது சிதறுனது எல்லாஞ்சேத்து ஒண்ணாக் கூட்டி அள்ளி மரக்கால்ல போட்டுக் கொண்டாந்து மறுபடியும் எரிச்சேன்.

அன்னைக்கிருந்து பொணம் எரிஞ்சு பூப்பூவா ஆகிறவரைக்கும் அங்கிட்டு இங்கிட்டுப் போறதில்லையே.”

“கழுதப்புலிக்குப் பொணம் ரொம்பப் புடிக்குமோ...?”

“கழுதப்புலிகளுக்குப் பொணம் புடிக்கும். கழுதைகளுக்குப் பொணவாசன புடிக்கும். எங்கதான் கழுதைகளுக்கு மூக்கு வேர்க்குமோ! செட்டு சேர்ந்து வந்திருங்க. தலையத் தொங்கப்போட்டு மூக்கு வெடச்சுப் பொணவாசன புடிச்சு நிக்ருங்க. தீ அமந்த பெறகாச்சம் சும்மா இருக்குங்களா? சாம்பலக் கிண்டிக் கௌறித் தலையில அள்ளிப் போட்டுக்கிட்டு சாம்பிராணி வாசன புடிக்குங்க...”

வெட்டியான் தொத்தன் மீண்டும் பழுதுகம்பி கொண்டு ஓட்டைவழிவிட்டுச் சோதித்துப் பார்க்க, பொணம் வெந்தும் வேகாமலிருப்பது தெரிந்தது.

‘மன்னன் எப்பச் சாவான்? திண்ண எப்பக் கெடைக்கும்’னு பங்காளிக காத்திருக்கிறமாதிரி பொணம் எப்ப வேகும் எலும்பு எப்பக் கெடைக்கும்னு ஓர் ஓரமாய்க் குத்தவைத்துக் காத்திருந்தான் மொக்கராசு.

மசானம் கருப்பையா கொலுவிருக்கும் வேப்பமரக் கிளையில் ஒரு கிழிஞ்ச சீலைத்துணியில் கட்டிவைத்திருந்த அவிச்ச கல்லுப்பயறை அவிழ்த்த தொத்தன் அதிலிருந்து ஒரு கை கல்லுப்பயறு அள்ளி ஒரு பாதியை வாயில்போட்டு மென்று கொண்டு மறுபாதியை மொக்கராசிடம் நீட்ட அவனும் அதைத் தயங்கித் தயங்கி வாங்கிக் கொண்டான்.

அன்னைக்கி ஊருக்கு விதிக்கப்பட்ட மொத்த இருட்டும் சுடுகாட்டை மட்டும் வந்து தூழ்ந்து கொண்டதாய்த் தெரிந்தது. பின்நிலாக்காலம். மேக இருக்கில் விட்டுவிட்டுக் கண்சிமிட்டிய நட்சத்திரங்களும் கூட சுடுகாட்டுப் புகையில் மறைந்தொழிந்தன.

ஏதோ ஒரு கெட்டவாடை அடிப்பதாகத் தொத்தனுக்குத் தோன்றியது. இன்னவாடை என்று கண்டறியக்கூடவில்லை.

கத்திமுத்திப் பார்க்க- பிரண்டைக் கொடிக்குப் பக்கத்தில் தப்பித்தவறி முளைத்த ஒரு மல்லிகைச்செடி அன்னிக்கித்தான் பொகபொகன்னு பூத்திருந்தது. அந்த வாடை தாங்கவில்லை தொத்தனுக்கு. அந்தவாடை மூளைக்குள் ஏறி மூச்சுப்போற மாதிரியே இருந்திச்சு. கொஞ்சம் பின்பக்கமாச்சாஞ்சு கைக்கம்பு வீசி வளச்ச வேரோட பிடுங்கி “போ கழுத” என்று தூரத்தில எறியவும் மல்லிகப்பூவேட ‘கெட்ட’ வாசனை போயிருச்சு.

காத்து இல்ல... இலைதழகூட ஆடல... ஒரு பொட்டுச் சத்தம்கூட இல்ல. மயான அமைதிங்கிறாகளே... அது இதுதானோ?

‘கநீச்... கெக்கெக்கே’ன்னு எந்திரிச்சதய்யா எரிஞ்ச பொணம். எரிஞ்ச வைக்கலையும் எரியாத வைக்கலையும் ஒடம்புல கத்தினபடிக்கு வறட்டியத் தட்டிவிட்டு நாலாபக்கமும் கங்குசிதற’ குத்துச்சண்டைக்காரன் சண்டைக்குத் தயாராகி ரெண்டுகையும் மடக்கி ‘எவண்டா என்ன எரிக்கிறவன்’னு கேக்கிறமாதிரி பொணம் எந்திரிக்கவும் “யாத்தே!” என்று சுடுகாடு கிழியக் கத்தியலறினான் மொக்கராசு.

“மசானம் கருப்பையா! மசானம் கருப்பையா! தகிரியம் குடு கருப்பையா!” என்று அடித்தொண்டையில் கத்திய வெட்டியான் தொத்தன், பிணத்தின் நெஞ்சில் கால்வைத்து மிதித்து. கைக்கம்பு கொண்டு பிணத்தின் கைமுட்டில் குத்தி பலங்கொண்ட மட்டும் அழுத்தி, “படு!... படு!... படு!... படுத்துக்க...” என்று சடலத்தைச் சமாதானம் செய்து மீண்டும் படுக்க வைக்க அது படுத்தது. கொஞ்சநேரம் கழித்து, படுத்தபிணம் மீண்டும் திமிறி ‘ஹும்... ஹும்’ என்று மறுபடி ஒரு அமட்டு அமட்டியது. பொணம் போட்ட சத்தமும் அது எந்திரிச்ச தோரணையும் எழுப்பிய பயம் மொக்கராசின் வயிற்றில் கட்டிகட்டியாய்த் தங்கிவிட்டன.

“இதென்னப்பா பொணம் எந்திரிக்குது...?” என்றான் மொக்கராசு சிதறிய வார்த்தைகளால்.

“அது ஒண்ணும் இல்ல சாமி.. நடக்கறதுதான். நடமொறையில் உள்ளதுதான். பொணம் எரிய எரிய ஒடம்புல தண்ணி வத்துமா இல்லையா... தண்ணி வத்த வத்த நரம்பு சுண்டுமா இல்லையா... நரம்பு சுண்டுனா அது எந்திரிக்காம என்னபண்ணும்? இப்பிடித்தான் பல பொணங்களும் சுர்ருன்னு எந்திரிக்குங்க... சொன்னாக் கேட்டுக்கிருங்க. இன்னும் கொஞ்ச நேரந்தான் வெந்திரும் பொணம்... தந்துடறேன் எலும்பு.”

வயிற்றில் கைவைத்து அழுத்திக் கொண்டே காத்திருந்தான் மொக்கராசு. நேரமாகிப் போச்சு.

‘இதுக்குமேலயும் எலும்புபோயிச் சேரலேன்னா நாயே பேயேன்னு மாமன் வையுமே...’ அந்தப் பழைய பயத்தோடு புதிய பயமேறு சேர்ந்து கொண்டது.

தீ இப்போது நிறம்மாறி நிறம்மாறி விதவிதமாய் எரிந்தது- பச்சைத்தீ- செந்தீ- மஞ்சள்தீ- வெள்ளைத்தீ- கருந்தீ என்று மாறிமாறி எரியவும் தேகம் சாந்தியடைந்தது என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது தொத்தனுக்கு.

இவன் எலும்புக்குச் சுடுகாட்டில் காத்திருந்த அதே நேரத்தில் மொக்கராசு எங்கடா... ஆளையுங்காணோம்... பேரையும் காணோம்... கைமேச்சலுக்குக் கொண்டுபோன ஆட்டையும் காணோம்...’ என்று கவலைப்பட்ட பேயத்தேவர், ஊர் ஆளுக ரெண்டு மூணு பேரையும் சேர்த்துக் கொண்டு இருட்டில் இறங்கினார் பேரனைத் தேடி.

பழுதுகம்பியில் சாம்பல் விலக்கி, சுடச்சுடத் தொடை எலும்பு எடுத்து “மன்னிச்சிக்க- மசானம் கருப்பையா” என்று கும்பிட்டு, “கொண்டுக்கிட்டுப் போ சாமி” என்று மொக்கராசிடம் தொத்தன் கொடுக்க, அதைத் தலைத்துண்டை அவிழ்த்து ஏந்திச் சுருட்டிக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வெறிநாய் கடிக்க ஓடிவந்தா ஒரு மனுசன் எந்த வேகத்தில் ஓடுவானோ அந்த வேகத்துல ஓடினான் மொக்கராசு.

ஒத்தாலமரம் கடந்து பன்னியாங்கரடு தாண்டி வண்டிப்பாதைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, அவன் குரல்வளையைப் பிடித்து நிறுத்தியது தாத்தாவின் குரல்- “ஏலே நில்றா!”

அவன் வெலவெலத்து நின்றான்.

“என்னடா பண்ற...? எங்கடா போற?”

அவன் பயந்தான்; பதில் சொல்லவில்லை.

“பேசுறா மொக்க. பேயறைஞ்சவன் மாதிரி நிக்கிறவன்” என்றார் கூட இருந்த செவத்த வீரன்.

“என்னடா பொணவாட அடிக்குது ஒம்மேல...” நெருங்கி வந்த பேயத்தேவர், அவன் கக்கத்தில் துண்டில் சுத்திவைத்திருந்த எலும்பை உருவினார். பிரித்துப் பார்த்து நம்பாமல் மோந்தும் பார்த்தார்; மூஞ்சி சுழித்தார்.

எலும்பு! மனுச எலும்பு!

“ஏலே! எதுக்குடா இது?”

“மாமன் கேட்டுச்சு”

“எதுக்கு”

“மருந்துக்கு”

சாராயம் காய்ச்சத்தான் எலும்பு கேட்டிருக்கிறான் என்பது பேயத்தேவருக்கு விளங்கிவிட்டது. அவ்வளவுதான்! கோபத்தில் உடம்பு விடைத்தது பேயத்தேவருக்கு.

“இப்ப அவன் எங்க இருக்கான்?”

“கரட்டுல.”

“வாங்கடா போகலாம்.”

பேயத்தேவர் ஒரு இளந்தாரியைப் போலக் கடும் வேகத்தோடு கரடு ஏறத் தொடங்கினார் அருள் வந்தவரைப் போல ஆவேசமாக.

19

கன இருட்டில் கரடேறியது, துரம்புதர் கைகிழித்துக் காயம் ஆனது, ஊறல் பானைகளை எத்தி உடைத்தது, சாராய அடுப்பில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீயை இருகையிலும் அள்ளி, சாராயக் கூட்டாளிகள் மூஞ்சியில் வீசியடித்தது ‘தங்கத்துக்கு வாங்குன எம் பேரன எலும்பெடுத்து வரவாடா சொன்ன எடுபட்ட நாயே’ என்று சின்னுவை விறகுக்கட்டை எடுத்து விரட்டியது, ‘இதெல்லாம் ஒரு பொழப்பு... நீ ஒரு பொறப்பு’ன்னு திட்டி சின்னுவின் மூஞ்சியில் காறித்துப்புனது, பதிலுக்கு அவன் ‘என்னச்

செவக்கி வளக்கத் தெரியாத நீ ஒரு அப்பனாடா'ன்னு வெலாவுல வெட்டருவா எடுத்து வெட்னதுமாதிரி கேட்டது... இதெல்லாம் வருத்தமில்லை பேயத்தேவருக்கு.

சின்னு கேட்ட ஒரு கேள்விதான் அவர் நெஞ்சில் யாரோ கல்லைக் கட்டி விட்டது மாதிரி கனத்தது.

“உழுக நெலமில்ல.. ஒக்கார இடமில்ல.. கஞ்சிகாச்சக் காசில்ல- காச்சிஊத்தப் பொண்டாட்டியில்ல... சாராயம் காச்சாம வேற என்னபண்ணச் சொல்ற?” என்று கேட்டான் சின்னு.

“முனுமுழும் கயிறு... முக்காருவா வெசம்... ரெண்டுல ஒண்ணுமா கெடைக்கல...? சாராயங்காய்ச்சற பொழப்புக்குச் சாகிறது!”

“நா ஏஞ் சாகணும்? புருவம் நரைச்சுப்போன எழுவதுவயசுக் கெழட்டுப்பய நீயி, ஆத்தாள வைத்தியம் பாக்காமக் கொண்டுபுட்டு ஆசப்பட்டவகூடக் குடும்பம் நடத்திக்கிட்டுருக்க... ஒனக்கே அம்புட்டு இருந்தா எனக்கு எம்புட்டு இருக்கும்?”

அவன் கேட்ட கேள்வியில் கோபமெல்லாம் வத்திப்போய், விண்டுபோன நெஞ்சோடு விம்மிவிம்மி அழுதுகொண்டு துரம்புதர் கிழித்த காயத்தில் கள்ளிப்பால் அடித்து மண்தள்ளி மருந்துபோட்டு நடுச் சாமத்தில் வீடுவந்து சேர்ந்தது முதல், பகலிலெல்லாம் வாய்க்கா வரப்பு எடுத்துக்கட்டிவிட்டு வீடு திரும்பி மாட்டுக்குப் பருத்தி விதை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் உள்கூடு அறுத்துக் கொண்டிருந்தது அவன் கேட்ட அந்த ஒரே ஒரு கேள்வி. ‘அழகம்மா! நீ இருந்திருந்தா ஒம்புருசன இப்படி ஒரு கேள்விய ஒம்மகன் கேட்டிருப்பானா?’

நடைவாசல் ஓரமாய் வெட்டுக்கட்டையில் வைத்துச் சோளத்தட்டை வெட்டிக்கொண்டிருந்தான் தாத்தாவின் பக்கம் முதுகு திருப்பிக் கொண்டு மொக்கராசு. அவன் முஞ்சியைப் போலவே வார்த்தையும் இறுசிக் கிடந்ததால் ஒரு பேச்சும்

பேசவில்லை ஒருநாள் முழுக்க. தாத்தாகூடப் பேசாம இருக்கமுடியல. யாரோ கடப்பாரையைக் கழுத்துக்குள்ள வச்ச அழுத்துன் மாதிரியே இருந்துச்சு. எதப்பேச? எப்படிப் பேச?

அப்போதுதான் அந்த எதிர்பாராத விருந்தாளி வந்து சேர்ந்தான். ஒரு ஓரமாய் கட்டைச் செருப்பைக் கழற்றிவைத்துவிட்டு நன்றாய் இருந்த வேட்டியை மீண்டும் அவிழ்த்து மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு, இடுங்கிய கண்களை வீசி ஒரே பார்வையில் எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு, நெஞ்சிலிருக்கும் தயக்கத்தைச் சுண்டுநடை சொல்ல, சிரித்தல் என்ற தொழிலையே செய்திராத கறுப்பு உதடுகளை இன்னும் இறுக்கமாக்கிக் கொண்டு, பருத்தி விதை ஆட்டிக் கொண்டிருந்த பேயத்தேவரைப் பார்த்தும் பாராமல் கடந்து, தாழ்வாரமடைந்து தோள்துண்டை எடுத்துத் தரையில் ஒரு அடி அடித்து உதறி, உணர்ச்சியில்லாமல் குத்தவைத்து உட்கார்ந்தான் ஒச்சு.

“வா மாப்ள”

‘வாரேன்’ என்பதற்கு அடையாளமாய் அவன் தலையாட்டினான்.

“செல்லத்தாயி... புள்ளயெல்லாம் சொகமா?”

“அதுகளுக்கென்ன... கெழங்குமாதிரி கெடக்குக...”

வந்தவன் யாரென்று தெரிந்துகொண்டதும் திரும்பிப் பார்க்காமல் தன் தொழிலில் இன்னும் தீவிரமானான் மொக்கராசு.

இவன் ஏன்வந்தான் எதுக்கு வந்தான்னு தன் புத்திக்கெட்டியமட்டும் யோசிச்ச ஒண்ணும் புடிபடாத பேயத்தேவர் எங்க ஆரம்பிக்கிறதுன்னு தெரியாமத் திக்கித் திணறிப் போனார் பாவம்.

“ஏ முருகாயி! மாப்ளைக்கிப் பால் சுடவச்சுக் கொண்டாந்து குடு”

அவள் அடுப்பில் கூட்டி வைத்த கத்திரிக்காய்க் குழம்புச் சட்டியை எடுத்துவிட்டு ஒரு பழைய சட்டியைக் கழுவிப் பால் சுடவைத்தாள்.

வெடைச்ச மனசுக்காரர்களின் பேச்சு என்பதனால் சலசலவென்று பேச்சு வரவில்லை. புண்ணாக்கில் எண்ணெய் எடுப்பதுமாதிரி இறுசிப்போன மனசிலிருந்து சொல்லேதும் கசியவில்லை.

பருத்தி விதை ஆட்டிக்கொண்டே பேச்சைத் தொடர்ந்தார் பேயத்தேவர்.

“நல்லநாளும் பொழுதுமா ஒத்த ஆளா வந்திருக்கீக... செல்லத்தாய்க் காணோம்... என்ன மாப்ள விசேசம்?”

காதுமடல் பீடியை எடுத்து, அதைப் பின்பக்கம் கடித்து, ஒருக்களித்துச் சாய்ந்து உள்பையில் கைவிட்டுத் தீப்பெட்டி தடவித் தீக்குச்சி எடுத்து, பட்டையில் பட்டென்று உரசிப் பற்றவைத்துப் பீடி கொளுத்தி, ஒரு உறிஞ்சு உறிஞ்சி பீடியை மூக்குசிவக்க வைத்து முதல் புகையை மூக்குவழி விட்டுவிட்டு, பீடி முழுசாகப் பற்றிக் கொண்டது என்பதை முடிவு செய்த பிறகு, எரிந்த தீக்குச்சியை வாசலில் சுண்டி எறிந்துவிட்டு இரண்டாம் இழுப்புதந்த சுகத்தில் வைகுண்டம் கைலாசமெல்லாம் சுத்தி- “மொக்கராசக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்” என்றான் ஒச்சு.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு வெட்டினானோ- கேட்காமல் வெட்டினானோ தெரியாது- மொக்கராச வெட்டிய சோளத்தட்டையில் ஒண்ணு வெட்டுக் கட்டையை விட்டு எகிறிப் பறக்க, அது கூரைமேல இருந்த கோழியைப் போயி அடிக்க, அது “கெக்கெக்கெக்கே” என்று பயந்து பறந்தது.

பேயத்தேவர் கொஞ்சநேரம் வாய் திறக்கவில்லை; கருமமே கண்ணாயினார்.

“பயமேல பாசம் வந்திருச்சாக்கும் ஆத்தாளுக்கும் அப்பனுக்கும்...”

“அப்பிடித்தான் வச்சிக்கிருங்க”

“வச்சிக்கிறனுமா... அப்ப வரலையா...?”

“ஏதோ ஒண்ணு... கூட்டிக்கிட்டுப் போகத்தான் வந்திருக்கேன்”

“அனுப்பச் சொல்றிகளா... கூட்டிட்டுப் பேரறிகளா...?”

“குங்குமம் வேற... செந்துருக்கம் வேறயா... ஆறு வேற... நதி வேறயா...? அனுப்புனாலும் கூட்டிட்டுப் போனாலும் கத ஒண்ணுதான்...”

“அதெப்படி...? அனுப்பாமக கூட்டிட்டுப் போகமுடியுமா?”

முருகாயி கொண்டுவந்து வைத்த பாலை மோந்துபார்த்து ஒருவாய் குடித்து ஓரமாய் வைத்தான்; தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு இழுத்திழுத்துப் பேசினான் ஒச்சு.

“மாழு வேறொண்ணுமில்ல. சின்னப்புள்ள நொய் நொய்ன்னு அழுகுது; வேல செய்ய விடுதில்ல. ரெண்டு மாடு வேற வாங்கிருக்கேன். மேய்க்க ஆளில்ல. நான் ஒத்த ஆளாக் கல்லுக்காட்ட உழுது என்னைக்கிக் கரசேற்றது? மொக்கராச வந்துட்டா ஆளும்பேருமா ஆளுக்கொரு வேலயச் செய்யலாமில்ல...”

அதுவரைக்கும பருத்தி விதையை ஆட்டிக் கொண்டேயிருந்த பேயத்தேவர் ஆட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு இரண்டு கையாலும் தலையிலடித்துக் கொண்டார். அவரது கையிலிருந்த பருத்தி விதைமாவு அவர் அடிக்க அடிக்கத் தலையில் அப்பிக்கொண்டது.

“ஏய்யா.. இப்பக்கூட அந்தப் பயல ஓம் மகனாக் கூப்புடாம மாடு மேய்க்கிற பயலாத்தானய்யா கூப்புடுற. அவன ஓம் மகனாவும் சேக்கல. செல்லத்தாயி மகனாவும் பாக்கல. பண்ணைக்கிருக்க ஆள்அனுப்புன்னு பகுமானமா வந்து கேக்குற. அவனே வாரேன்னாலும் அனுப்பமாட்டேன்... எந்திரிச்சுப் போ.”

ஒச்ச எழுந்துகொண்டான். உதறுகிற பாவனையில் துண்டை எடுத்துச் சவரிலடித்தான். பிறகு கீழே குனிந்து பாலை எடுத்து ஒரே மடக்கில் குடித்து முடித்தான்.

“மாமு! வீட்டு ஒத்தாசைக்கு ஒரு பொம்பளையச் சேத்திருக்க. காட்டு ஒத்தாசைக்கு ஒரு ஆம்பள வேணாமா...? அவன நீயே வச்சுக்க...” -எகத்தாளமாய் ஒரு நொட்டச்சொல் பேசிவிட்டு வழக்கம்போல் வேட்டியை எத்தி உதறி இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு, செருப்புகளைச் சரியாய்ப் போட்டும் போடாமலும் வந்த வேகத்தில் போய்விட்டான் ஒச்ச.

பேயத்தேவர் மனசு பேதலித்துப் போனார்.

“இப்படியாகிப்போச்சே எம்பொழப்பு. வந்தவன் போனவனெல்லாம் என் நெஞ்சில வளச்சு வளச்சுக் குத்துறானே. மகன் என்னடான்னா ஆத்தாளக் கொண்டுபுட்டு ஒரு பொம்பளைய ஆசைக்கு வச்சிருக்கேங்கிறான். மருமகன் என்னடான்னா ஒத்தாசைக்கு வச்சிருக்கியா ஒரு பொம்பளையன்னு உள்காயம் படுறமாதிரி அடிச்சிட்டுப் போறான். அழகம்மா, அடி ஆத்தா! நீ இருந்திருந்தா எனக்கிந்த ஏச்சம் பேச்சும் வந்திருக்குமா?”

முன்னிரவில் வேலையெல்லாம் முடித்துவிட்டு, அவருக்குப் பிடித்த கம்பங்களியையும் கத்திரிக்காய்க் குழம்பையும்கூடத் தள்ளிவைத்துவிட்டு அந்த ரெண்டு பயகளும் சொன்ன வார்த்தைகள் விலாவை அறுக்க வேதனையோடு இருந்த பேயத்தேவருக்கு அழகம்மாளிடம் ஒப்புச்சொல்லி ஒவென்று அழவேண்டும் போலிருந்தது.

குடல் தொங்கிச் சரிந்துகிடந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் கிழிந்த சழுக்காளம் விரித்து, அழகம்மா இறந்தநாள் முதலாய் அவரது தலைக்கு வைத்துப் படுக்கும் அவள் புடவையைத் தேடினார். அது ‘வச்ச’ இடத்தில் இல்லை.

“இங்கதான் வச்சேன்...” -பரணில் தேடினார்; பாயைத் தூக்கித் தேடினார். கொடியில் தேடினார். இருங்கச் சோள மூட்டைகளைப் புரட்டித் தேடினார்; காணல. பச்சத்

தண்ணிதான்... இருந்தாலும் ஆத்திக் குடிச்சிருவோம் என்பதுபோல விரித்த சழுக்காளத்தைப் பிரித்துப் போட்டும் தேடினார். இல்ல; அது எங்கயும் இல்ல.

“ஏ! முருகாயி... எங்கம்மா சீல?”

“எந்தச் சீல...?”

“அதான்... அழகம்மா சீல! எங்கயாச்சும் எடுத்து வெச்சிருக்கியா?”

“தலைக்குவச்சப் படுப்பீகளே அந்தச் சீலதான்! ஆத்தா அழகம்மா கடைசியில கடன் சீல... பச்சச் சீல...?”

“அதேன்! அதேன்! அந்தச் சீலதேன்..”

“கொள்ளநாளாச்சா... ஒரு வீச்சமெடுத்துச்சு. இன்னிக்கி அழுக்கெடுக்கத் தங்கையா பொண்டாட்டி வந்தாள்ல... சலவைக்குப் போட்டுவிட்டேன்.”

“யாத் தே! என் குடியைக் கெடுத்துப்புட்டாளே!” சத்தம் போட்டுக் கத்தினார் பேயத்தேவர்.

முருகாயி நெஞ்சிலடித்துப் பதறி ஓரடி பின் வாங்கினாள்.

“வீச்சமெடுத்துருச்சா..? வீச்சமா அது...? அழகம்மா ஆவியடியம்மா அது. ஏங்கூட அது பேசும்... அது கூட நான் பேசவேன். ராசாவுக்குக் கிரீடம் மாதிரிடயம்மா ஏந் தலைக்கு அவ சீல. அத அடிச்சித் தொவைச்சா அதுல ஒட்டியிருந்த அவ வாசம் போயிருமே. இப்ப அது அழுக்குல கெடக்கோ... இல்ல கம்மாயில தொவைச்சுக் காயக் கெடக்கோ? ஏஞ்சாமி நல்லசாமியாயிருந்தா அது தொவைச்சிருக்கப்படாது. இந்தா வாரேன்.”

கயிற்றுக் கட்டிலில் கிடந்த சழுக்காளத்தை உதறி எடுத்துப் பொத்திக் கொண்டு ஓடினார் பேயத்தேவர்.

ஊர்க்கோடியில் ஓரமாயிருந்த சலவைத் தொழிலாளி தங்கையா வீடு இப்போது தூரமாய்த் தெரிந்தது பேயத்தேவருக்கு.

ஒரு மனுசன் மனுசனாக் காமிக்கிறது ரெண்டே ரெண்டு பேருதான். ஒருத்தர் சவரத் தொழிலாளி. இன்னொருத்தர் சலவைத் தொழிலாளி. இந்த ரெண்டு பேரும் மட்டும் இல்லாட்டி மனுசப் பொழப்பு நாறிப் போயிரும் நாறி. தாடியிலயும் துணியிலயும் சீலப்பேன் புடிச்சி ஆதிமனுசனுக்கு அடுத்த மனுசன் நாந்தான்னு கெட்டழிஞ்சப் போயிருக்கும் மனுச ஜாதி. ஆனா ஒட்டுமொத்த கிராமத்துக்கும் ஒரே ஒரு சலவைக்கார வீடுதான். ஒரே ஒரு சவரக்கார வீடுதான். ரெண்டுபேருக்கும் வருசக்கூலி. அவக பொது வேலைக்காரர்களா இருப்பதனால் வீட்ல சமையல் கிடையாது. வீட்டு வீட்டுக்குச் சாப்பாடு குடுத்திருவாக. அவுகளே வந்து வாங்கிட்டுப் போயிருவாக.

தங்கையா பேருக்கு ஏத்தமாதிரி தங்கமான ஆளு. மூணு தலைமுறையாக் கள்ளிப்பட்டிக்குத் துணி தொவைக்கிற குடும்பம். அவன்மாதிரி சலவை செய்ய எட்டுருக்கும் ஆளில்ல. கையில் என்ன மாயம் வச்சிருக்கானோ... மருந்து வச்சிருக்கானோ? சாக்(ன)கத் தொவைக்கப் போட்டாலும் அவன் கைபட்டாக் கண்ணாடிதான். புருசன் பொண்டாட்டி மக மருமகன்னு அவங்க வீட்ல மொத்தம் நாலு உருப்படி. நாலு பேரும் நலுங்காமத் தொழில் செய்வாக. அவனுக்குச் சொந்தவீட்டுக்குப் பெறகு சொத்து எதுரான்னு பாத்தா மூக்கு வெடச்சு நிக்கிற மூணு கழுதைகதான். வீட்டு வீட்டுக்கு அழுக்கெடுத்து, பொதிகட்டி, கஞ்சிப் பொழுதுக்குக் கழுதமேல ஏத்தி ஓட்னா நீ முன்னப் போ நான் பின்னவாரேன்னு ஒவ்வொரு கழுதையா யோசிச்சு நிக்க, இந்தா இந்தான்னு தட்டேத்தி கம்மாய்க்குக் கொண்டுவந்து சேக்க மத்தியானமாயிரும். பொதியை எறக்கிக் கழுதைக மூணுக்கும் முன்னங்கால்ல தும்பு திரிச்சி மேய விட்டிருவாக. தும்பு திரிச்சி விட்டா கழுதைக தவ்வித்தவ்வித்தான் மேய முடியுமே தவிர ஓட முடியாது. தும்பு திரிச்சி விடாட்டி ஓடிப்போயிருங்கிறது ஒரு ஐதீகம்தான். எங்க போயிறப் போகுதுக? கழுதைய விரட்டினாலும் போகாதுக. கழுதைய

விட்டா அவுகளுக்குப் பொழப்பில்ல; அவுகள விட்டாக் கழுதைக்குப் பொழப்பில்ல.

பொதிய அவுத்துத் துணிகள் நனைச்சு உவர் மண்ணும் சோடாவும் போட்டு லேசாக் கமத்துவாக. கமத்துன துணிகள் அரைப்பதத்துக்கு வெயில்ல லேசா வாட விட்டாத்தான் துணிக வெள்ளாவிக்கு லாயக்காகும். 'பெரிய மொடாவுல அரைப்பான தண்ணி நெப்பி அடுப்புக் கூட்டி அடியில தீயெரிக்கணும். போன சென்மத்துல துணிக புண்ணியம் பண்ணியிருந்தா வெறகடுப்பு. இல்லாட்டி செடி செத்தைதான்; குப்ப கூளந்தான். கமத்துன துணிகளெல்லாம் மொடாவுக்கு வெளியில சுத்தி விடிய விடிய அடுப்பெரிச்சா மொடாத்தண்ணி ஆவியில எல்லாத் துணிகளுக்கும் வெள்ளாவி பரவும். விடிஞ்சு வெள்ளாவி பிரிச்சுத் தொவச்சா மஞ்ச அழுக்கு, கறுப்பு அழுக்கு, சிவப்பு அழுக்கு, சேத்து அழுக்கு எல்லா அழுக்கும் 'ஆளவிடு போறேன் போறேன்'னு போயிரும்.

ஊர் அடங்கிப்போன அந்த முன்னிரவில் திண்ணையில் தென்னங்கிடுகு விரித்து ரெண்டுகையை ஒண்ணுகூட்டித் தலைக்குவைத்துப் படுத்திருந்த தங்கையா பேயத்தேவரைக் கண்டதும் 'யப்பே!' என்று பயந்து பதறி எழுந்தான்.

“இன்னைக்கு எடுத்த அழுக்கெல்லாம் எங்கப்பா?”

“வெள்ளாவியில வெந்துக்கிட்டிருக்கப்பா!”

“போச்சப்பா... எம் பொழப்பு போச்சப்பா” என்று புலம்பிய பேயத்தேவர் “வா போகலாம்!” என்று லாந்தரை எடுத்துக் கொண்டு அவனை இழுத்துக் கொண்டு கம்மாக் கரைக்கு ஓடினார்.

ஊருக்குள்ள ஏதோ ஒரு நாய் எட்டுக்கட்டையில் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

○

20

ஊருக்குத் தெக்க ரொம்ப தூரம் கம்மாக்கர; இருட்டு வேற. பாதையும் சிக்கலான பாதை. கையில் ஒரு லாந்தரையும் புடிச்ச விசுக்கு விசுக்குன்னு நடந்தாக பேயத்தேவரும் தங்கையாவும். நெஞ்சில அடிச்ச ஆளப் பின்னுக்குத் தள்ளுது பேய்க்காத்து.

“வெரசா நடப்பா... வெள்ளாவில வெந்துறப் போகுது.”

பேயத்தேவருக்குக் கோட்டி கீட்டி புடிச்சிருச்சோன்னு சந்தேகப்பட்டான் தங்கையா.

இதுவரைக்கும் சீலயத் தொவைக்கலேங்கிறதுக்காகத்தான் ஊருக்குள்ள அவனத் தொவைச்சக் காயப் போட்டிருக்காகளே தவிர தொவைக்கிற சீலைக்காக வசவுபெத்து நிக்கிறது அவன் வாழ்க்கையிலேயே இப்பத்தான். கம்மாக் கரைக்கு வலுவா இருக்கட்டும்னு நட்டுவச்ச சீமக்கருவேல மரங்க பொசுபொசுன்னு வளந்து பொத்தி மறைச்சிருச்சுக் பாதையெல்லாம்.

“சீ வெலகு கழுத” என்று திட்டியும் விலகாத சீமக்கருவேலம் புதர்களை, என்னமோ கனகாம்பரச் செடிகள் வெலக்கிட்டுப்போற தோட்டக்காரன் மாதிரி ரெண்டு கையிலயும் சர்ரு சர்ருன்னு தள்ளிக்கிட்டுப் பேயத்தேவரு தவ்வுறாரு; தாண்டுறாரு. குதிகால்ல குத்துற முள்ள ஓடிச்செறிஞ்சுக்கிட்டே ஓடுறாரு. தடுமாறிய தங்கையா அவர் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் இழுபட்டான். ‘இந்தாளு கூட நான் சரிசமமா ஓடியாறணும்னா நான் கழுத வளத்திருக்கப்படாது; குதிரை வளத்திருக்கணும்.’

தண்ணி கொஞ்சங் கொஞ்சமா வத்தி, காக்கொளமாக் கெடந்த காலம். உள் கம்மாயில் சுக்காம்பாறை மேட்டில் வெள்ளாவி வைத்திருந்தான் தங்கையா. இவர்கள் சென்று சேர்ந்தபோது அணஞ்சுபோனாலும் கனிஞ்சு கணகணவென்றிருந்தது அடுப்பு. மொடாவில் அடித்தண்ணிவரைக்கும் கொதிச்சு வத்திப்போக வெள்ளாவித் துணிகளில் ஆவி வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது.

தங்கையா லாந்தரைத் தூக்கிப் பிடிக்க, வெள்ளாவித் துணிகளைப் பார்த்த பேயத் தேவர் மிரண்டுதான் போனார். துணின்னா துணி... ஊர்ப்பட்ட துணி. பங்குனித் திருவிழாவுக்குப் புதுத்துணி எடுத்தவுக, போன வருசம் எடுத்த துணிய இந்தவருசம் மொத்தமாத் தொவைக்கப் போட்டுட்டாக போலருக்கு.

‘யாத்தே! இந்த அழுக்குக்குள்ளயா அடஞ்சுபோச்சு என் அழகம்மா சீல...?’

வெள்ளாவியில் சேர்ந்து வெந்தது பேயத்தேவர் மனசும்.

‘யப்பா! தங்கையா. இதுல ஆத்தா சீலய எடுத்துக் குடுத்திருப்பா! அந்தச் சீலக்குள்ள இருக்குடா சாமி என் சீலியம்.’

காற்றில் ஆடிய லாந்தரை ஆடாமலும் அணையாமலும் காபந்து செய்த தங்கையா தன் தாடையில் முளைத்தும் முளையாதிருந்த ஒருவாரத் தாடியைச் சுரண்டிச் சொறிந்தான்.

“இதுல ‘அது’ எதுண்டு காம்பேன்... எப்படித்தான் காம்பேன்?”

முஞ்சியில் வெளிச்சம் விழுந்த பாகத்திலிருந்து அவன் தயக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட பேயத்தேவர் “ஏலே அய்யா! எம் பொண்டாட்டி சீல எனக்குத் தெரியாதா... கலச்சுப்போடு வெள்ளாவிய... திரும்பவும் சுத்தித்தாரது எம் பொறுப்பு”.

தொவகல்லின் மீது லாந்தரை வைத்துவிட்டு *‘மொகச்சி பண்ணிப் பாப்போம்’ என்றான் தங்கையா. என்னமோ மல்லுக்கட்டப் போறவன் மாதிரி வேட்டிய வரிஞ்சுக்கடிக்கிட்டு மொடாவுக்கு வெளிய இறக்கிவச்ச துணிகள் உருவுறான் உருவுறான் உருவிக்கிட்டேயிருக்கான். நூல் சீல, வாயில் சீல, கண்டாங்கிச் சீல, சுங்கிடிச் சீல - வேட்டி, துண்டு, சழுக்காளம், போர்வை - பாவாடத்துணி லவுக்கைத்துணி நண்டாஞ்சுண்டான் போடற சட்டத்துணி, பொட்டுத்துணி எல்லாம் உருவ உருவ வந்துக்கிட்டேயிருக்கு - துச்சாதனன் இழுத்த துரோபதி சீல கணக்கா.

தொவைகல்லில் இருந்த லாந்தரைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு ‘அடுத்த சீலயாத்தான் இருக்கும்... இல்ல அதுக்கு அடுத்த சீலயா இருக்கும்...’ என்ற ஆவலாதியில் தவித்து இருதயம் கண்ணில் ஏறித் துடிதுடிக்க நின்றார் பேயத்தேவர்.

வெள்ளாவி பிரித்துப் பிரித்துத் தவித்துப்போன

*முயற்சி

தங்கையா ‘ஆத்தா சீல என்னா நெறம்’ என்று கேட்டு நிறுத்தினான்.

“பச்ச.”

“பச்சச் சீல பத்துப் பதினஞ்சு வந்திருக்கப்பா. இதுல குறி கண்டுதான் சொல்ல முடியுமே தவிர நெறங்கண்டு சொல்ல முடியாதப்பா...”

அவன் சொன்னது நியாயமானபேச்சு. பச்சையும் செவப்பையும் விட்டா பட்டிக்காட்டுல வேற கலரு ஏது? காட்டுக்குள்ள முணுமைல் தூரத்துல களையெடுத்துக் கிட்டிருந்தாலும், அந்தா இருக்கு ஆளுன்னு அடையாளஞ் சொல்றது பச்சையும் செவப்புந்தான். பத்தும் பத்தாததுக்கு மஞ்சக்கலரு. அதுவுமில்லாம கண்ண எரிக்கிற கலர்ல கட்னாத்தான் கட்னமாதிரி இருக்கும் பொம்பிளைகளுக்கு. இதுல பச்சச்சீல பதினஞ்சு, சிவப்புச்சீல இருவது, வெள்ளாவிக்கு வாரதுல ஆச்சரியம் இல்ல. தொவச்சுப் புழிஞ்சு காயப் போட்டாலே இது இன்னாருதுன்னு கண்டுபிடிக்கிறது கஷ்டம். இதுல வெள்ளாவிச் சீலயில எங்கிட்டு விலாசம் பாக்குறது? தங்கையாவுக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாதே தவிர குறிபோடுறதில மன்னன். பெத்த புள்ளைகளுக்கெல்லாம் பேரு வைக்கிறது அப்பன் ஆத்தான்னா உருப்படிகளுக்குப் பேரு வைக்கிறது அவந்தான். சாயம்போயி துணி சல்லிசல்லியா ஆனாக்கூட அவன் போட்ட அடையாளம் அழியிறதில்ல.

அஞ்சாறு வருசத்துக்கு முன்ன ஓர் ஆளத் தலைய மட்டும் வெட்டி எடுத்துக்கிட்டு முண்டத்தக் கம்மாயில எறிஞ்சுட்டுப் போயிட்டாங்க. பொணம் அழுகிஊறி அடையாளம் தெரியாமப் போனப்ப சட்டையில் தங்கையா போட்டிருந்த குறிய வச்சுத்தான் காணாப்பொணமாப் போனது கணக்கப்பள்ள மகன்னு கண்டுபிடிச்சாங்க.

ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு அடையாளம். தங்கையா பாத்துப்போடறதுதான். செங்கொட்டையை எடுத்து, சுரீர்ன்னு

ஊசியச் சொருகுனா 'கரேர்'ன்னு பால் வரும். அந்தப் பாலத் தொட்டுத் துணியில ஒரு ஓரத்துல குறிபோட்டான்னா அடுத்த செம்மத்துக்கும் அழியாதில்ல. ஆனா ஆவன்னா ஈனா ஈயன்னாவெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாது. தெரிஞ்சாலும் அத எழுதி முடிக்கிறது இம்ச. அவன் குறியெல்லாம் வேற.

i ii # v 2 iii 1 7 2 7 II H

இப்படி ஆளாளு வீட்டுத் துணிக்கெல்லாம் அவந்தான் பேருவப்பான். ஊர்ச் சீலையெல்லாம் அவனுக்குத் தெர்ச்சீல; அவன்தான் சித்திரக்காரன். ii என்ற அடையாளந்தான் பேயத்தேவர் குடும்பத்துக்குத் தங்கையா வழிவழியாக வைத்துவரும் அடையாளம்.

“யப்பே! விடியவும் நான் குறிபாத்து எடுத்துக் குடுத்திட்டும்மா?” என்றான் தங்கையா தயக்கத்தோடு.

“அடே அய்யா! நீ கண்ணால மட்டுந்தான் பாப்படா. நான் கண்ணு, மூக்கு, வெரலு மூணாலையும் பாப்பண்டா. நீ எடுத்துக்கிட்டே இரு. நாஞ் சொல்றேன்” என்றார் பேயத்தேவர் உறுதியாகவும் கெஞ்சலாகவும்.

துடேறிய வெள்ளாவி சுட்டது. சலிக்காமல் களைக்காமல் பிரித்துக்கொண்டே வந்த தங்கையா “இந்தா! இதானப்பா?” என்று ஒரு பச்சைக் சேலையை உருவினான்.

“இல்லப்பா... அது இல்லப்பா” என்றார் பேயத்தேவர் லாந்தரின் வயசான வெளிச்சத்தில்.

அவரை நம்பாமல் பரபரவென்று சேலைபிரித்து ஓர் ஓரத்தில் குறி பார்த்த தங்கையா அதில் # அடையாளம் இருக்கக்கண்டு “ஆமா! இது பூச்சிக்கவுண்டர் வீட்டுச் சீல” என்று பேயத்தேவரை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தான்.

விடிய விடிய வெள்ளாவியில் கமழ வேண்டிய துணிகளில் பாதி தரையில் கிடக்க இன்னும் தீவிரமாய்த் துணிபிரிக்கத் தொடங்கினான் தங்கையா. மிச்சத் துணிகளையும் கலைத்துப் போட்டு அவன் களைத்த போது

“அந்தா! அந்தா! அதேதான்!” லாந்தரோடு கூத்தாடினார் பேயத்தேவர்.

அவர் அடையாளம் காட்டிய சேலையை மரியாதையாய் எடுத்து ஓரம்பிரித்து அடையாளம் பார்க்க ii அடையாளம் கண்டு “ஆமா! ஆமாமா!” என்று ஆச்சரியப்பட்ட தங்கையா, “பள்ளிக்கூடத்துல ஆயிரம் பிள்ளைக படிச்சாலும் பெத்தவளுக்குத் தெரியாதா பிள்ளையோட அடையாளம்?” என்று பேயத்தேவரின் பெருமை பேசி அவர் கையிலேயே சுருட்டிக் கொடுத்தான் அழகம்மாள் சேலையை.

லாந்தரைக் கீழ வச்சிட்டு சீலயக் கையில் வாங்குன பேயத்தேவர் கண்ணுலயிருந்து வெள்ளாவிச் சீலையில விழுந்தது ரெண்டு சொட்டுக் கண்ணீர்.

சீலை சுட்டது; மனசு குளுந்தது. எரிஞ்சு போனவ எந்திரிச்சு வந்து கையிலசேந்து கனத்ததுமாதிரி இருந்தது. லேசாக் குனிஞ்சு முஞ்சியில சேலையப் பொதச்சு மோ...ந்து மோ...ந்து பார்த்தார். “இருக்கப்பா... இருக்கு... அது எங்கபோகும்?”

வெள்ளாவிச் சீலயின் உவர்மண் வாசனைக்குக் கீழே சின்னதாய் - சன்னமாய் - உரிமைக்காரன் மட்டும் உணருவதாய் - நாப்பத்தஞ்சு வருசமாய் நாசியில் படர்ந்திருக்கும் அனுபவமாய் - புடவையின் வெந்து போகாத ஆன்மாவின் அடிமடிப்பில் இன்னும் ஒட்டியிருந்தது அழகம்மாவின் அந்த வாசம்.

“தொவைச்சா அழுக்குப் போயிருக்கும். அழுக்கோட சேந்து அதுவும் போயிருக்குமில்ல. இன்னும் இருக்காடா ஆத்தா இதுக்குள்ள...” என்று உள்கூடு உருகியவர் ஒரு பூமாலையைப் பதமாக எடுத்துப் பத்திரம் செய்வதுமாதிரி துவைகல்லில் சேலையைப் பொத்துனாப்புல வைத்துவிட்டு உருவிய வெள்ளாவித் துணிகளத் திருப்பவும் மொடாவில் சுற்றிவைக்கக் கூட மாட ஒத்தாசை பண்ணினார். “நீ நல்லா இருப்பா” என்றும் வாழ்த்தினார்.

தலைக்கு வச்சுப்படுத்தபோது வழக்கமான வாசனையோடு வெள்ளாவிச்சேலையின் வெதுவெதுப்பும் ஒரு இதமா இருந்தது. ஊருக்குள்ள திருவிழா. கொட்டுச் சத்தம்... குலவைச் சத்தம் ... கும்மாளந்தான்... அழகம்மா இல்லாத மொத்தத் திருவிழா அவ இல்லாமப் பொழப்பு ஏது? பொங்கல் ஏது? 'மாவெளக்கு எடுத்து வீடு சேந்து மொதமாவ ஒரு ஓரமாப் பிச்சுக் குடுப்பாளே!' அத நெனைக்கவும் அவரு நாக்கு ஏங்குச்சு. வாய்க்குள்ள அக்கம் பக்கமெல்லாம் எச்சிஊறி எட்டிப்பாத்துச்சு. 'ஏ சும்மா கெட கழுத' என்று நாக்கை ஒரு அமட்டு அமட்டி அடக்கிவிட்டுத் தூக்கத்துக்குள் தம்மை நுழைக்கப் பார்த்தார். அதுக்குப் பெறகு எவ்வளவு நேரம் கண்ணீர் வந்துச்சுன்னும் தெரியாது; எப்பத் தூக்கம் வந்துச்சுன்னும் தெரியாது.

●
வெளஞ்ச வெள்ளாமைய வேடிக்கை பாக்கிறதவிட வெதச்சவனுக்கு வேற என்ன சொகம்? ஆள் செத்தா வெள்ளாம நல்லா வெளையும்; வெள்ளாம நல்லா வெளைஞ்சா ஆள் செத்தாலும் சாகுமுன்னு சொல்லுவாக ஊர்ல. அழகம்மா செத்ததாலயோ என்னமோ அந்த வருச வெள்ளாம பெரும்போடு போட்டிருந்தது பேயத்தேவருக்கு. கரட்டுக்காட்ல சாமையும் சோளமும் கம்பும் சும்மா சடைசடையாப் புடிச்சு நின்னதுக. புள்ளத்தாச்சி புள்ளைக்குப் பாலூட்டறமாதிரி எப்பப்ப மழைபெய்யணுமோ அப்பப்ப மழை பொசுக்குன்னு பேஞ்சுட்டு விசுக்குன்னு போயிருங்க. கொமரிப் புள்ளை கோலாட்டம் ஆடற மாதிரி வெளஞ்ச நிக்கிற வெள்ளாமக் காட்டுக்குள்ள நுழைஞ்ச யானநின்னாலும் தெரியாத எடத்துல நின்னு அழகுபாப்பாரு பேயத்தேவரு.

கம்பங்கருதும் சோளக்கருதும் பால்கட்டும்போது ஒரு வாசன வரும். அந்த வாசன ரொம்பப் புடிக்கும் பேயத்தேவருக்கு. நடுக்காட்ல நின்னு அந்த வாசனையை

ரொம்ப நேரம் உள்ள இழுத்துத் 'தம்' கட்டிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா மூச்சு விடுவாரு பேயத் தேவரு. இருதயம் ஈரக்கொல வரைக்கும் அந்தப் பால்கட்ற வாசம் பரவணுமாம். அம்புட்டு ஆசை.

வெள்ளாமக்காட்டு மேட்டுல உச்சிக்கரட்டுப் பாறையில பொத்தக்கள்ளி சாஞ்ச வளைஞ்ச குனிஞ்ச கொட புடிக்கிற ஒரு சொறிப்பாறையில ஒரு கைக் கம்போட நின்னு வெள்ளாமக்காடு பசப்புக்காட்ற அழகையே பாத்துப் பாத்து அருள்வந்து போனார் பேயத் தேவர். "சாமி எங்கேயோவா இருக்கு... இந்த வெள்ளாமக் காட்ல தான் இருக்கு!" என்றுஞ் சொல்லிக் கொண்டார். இச்சிமர மேட்டுல ஒத்தையடிப்பாதையில யாரோ வாரது தெரிஞ்சது. ஆணா பொண்ணா அடையாளந் தெரியல.

வெளஞ்ச வெள்ளாமக் காட்டப் பாத்துக்கிட்டே இருக்கலாம்; பசியெடுக்காது. சோளத்தட்டைகளின் கவுட்டுக்குள்ள காத்து நொழஞ்ச எவன் கேக்குறதுன்னு அழிச்சாட்டியம் பண்ணி மொத்தக் காட்டுக்கும் கிச்சுக் கிச்சு மூட்டிட்டுப் போறபோது சோளத்தட்டைக தலையாட்டிக் கலகலன்னு சிரிக்குங்க. "திமிரப் பாரு... சொல்லீட்டுச் சிரிங்க சோளத் தட்டைகளா..." என்று செல்லக் கோபம் கோபித்துவிட்டுத் தானும் சிரித்துக் கொள்வார் பேயத்தேவர்.

ஒத்தையடிப்பாதையில தூரத்துல வார ஆளு மஞ்சத் துணி உடுத்தியிருந்தது மட்டும் தெரிஞ்சது... இப்பவும் ஆணா பொண்ணா அடையாளம் தெரியல.

தட்டாம் பூச்சிகள் என்று சொல்லக்கூடிய தும்பிகள் சோளத்தட்டைகளின்மேல் பலிஞ்சடுகுடு விளையாடிப் பாடித் திரிந்தன. ஏதோ சண்டைக்காரக மாதிரி விடமாட்டேன்னு வெரட்டறதும், ஒண்ண ஒண்ணு வெரட்டிப் புடிச்சிட்டா சரி நமக்குள்ள சண்ட சத்தம் வேணாமின்னு சமாதானமாப் போறதும் பாக்கப் பாக்க ஆச்சரியந்தான். இந்தத் தட்டாம்பூச்சிக எப்பிடித்தான் வம்சவிருத்தி பண்ணுதுகளோ?

ஒண்ணுமேல ஒண்ணு ஒக்காந்தவுடனேயே சோலி முடிஞ்சுபோகுதோ? இருந்தாலும் இருக்கும் என்பது போல் தலையாட்டிக் கொண்டார் பேயத்தேவர்.

ஒத்தையடிப் பாதையில் வார உருவம் இப்ப லேசா அடையாளம் தெரிஞ்சது. யாரோ ஒரு பொம்பள மஞ்சச் சீல கட்டி வர்றா.

இந்தக் காக்கா குருவிகமட்டும் இல்லாட்டி, காட்டுக்கே ஒரு கலகலப்பு வந்திருக்காதுன்னு நெனப்பாரு பேயத்தேவர். தட்டைச்சிட்டுக் சோளக் கருதக் கொத்தித் திங்கிறதே ஒரு அழகுதான். கருதுமேல வசதியா ஒக்காந்துக்கிட்டு, அத முழுங்காம அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் தலயத்திருப்பி ஆபத்து இல்லேன்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டு வாயில இருக்கிறத முழுங்கிட்டு அடுத்த சோளங் கொத்துங்க. வெளக்குமாத்துக் குச்சி மாதிரி காலவச்சிக்கிட்டு என்ன வெவகாரம் பண்ணுதுக? கொத்திட்டுப் போகுதுக பாவம்! வெவசாயம் பன்றது காக்கா குருவிக்கும் சேத்துத்தான்! நம்மளும் வெரட்டிட்டா அதுக எங்கிட்டுப் போகும்?

மஞ்சச் சீலக்காரி இப்போது கண்ணுக்குச் சிக்குகிற தூரத்தில் வந்தாள். கையில் ஒரு சிவப்புப்பை புடிச்ச இடுப்பில ஒரு கைப்பிள்ளையோட தலைவிரி கோலமா வர்றான்னுமட்டும் தெரியுது. யாரோ? யார் காட்டுச் சிறுக்கியோ?

பாறையில் நின்று கொண்டிருந்த பேயத்தேவர் உடம்பை அரைவட்டமாகத் திருப்பிக் கம்பங் காடுகளின் மீது பார்வை செலுத்தினார். கம்பங் கருதுகள்ல ஒண்ணு ரெண்டு வெளையாமப் போனாலும் கம்பந்தட்டைக மட்டும் கொழுத்து வளந்திருந்திச்சு. கருது மனுசனுக்கு; கம்பந்தட்ட மாட்டுக்கு. கருது வெளையாமப் போனாலும் கம்பந்தட்ட வெளையாமப் போறதில்ல. என்ன அர்த்தம்? 'ஏலே பாவிமனுசா! ஒன்னவிட மாடு பாடுபட்டிருக்குடா. நீ பஞ்சம் பொறுப்ப. மாடு பொறுக்குமா? அதான் ஒம்பசிக்கு வெளையாமப்

போனாலும் மாட்டுக்குத் தீவனமா வளந்து நிக்கிறம்'ன்னு கம்பந்தட்டைக சொல்லுதுக. தனக்குத் தெரிஞ்ச தத்துவம் பேசிக் கொண்டார் பேயத்தேவர்.

யார்ரா அவ மஞ்சச் சீலக்காரி? கம்பங்காட்டுக்குள்ள வாரவா? யாத்தே! நம்ம மின்னலு மாதிரியில்ல இருக்கா? ஆமா அவதான்! மின்னலு! ரெண்டர்வது மக மின்னலு.

“யப்பே! நான் பொழச்சதெல்லாம் போச்சப்பே.”

காடெல்லாம் கேட்கக் கத்தினாள் மின்னலு.

கைக்கம்போடு பாறையிலிருந்து படரென்று தவ்வி சில்லி முள்ளுப் பாதை வழியோடி, ஆத்தா அழுவது கண்டு அரண்ட கைக்குழந்தையை ஏந்தியெடுத்து மார்போடு புதைத்துக் கொண்டு “என்னாச்சு தாயி? சொல்லிட்டு அழு கழுத” என்று பதறினார் பேயத்தேவர்.

“எம் புருசன் கந்துவட்டிக்காரன வெட்டிக் கொண்டுபுட்டு எங்கயோ தலமறைவா ஓடிப்போயிட்டானப்பே. போலீசுக்காரங்க அடி பொறுக்காம ஒத்தையடிப்பாதையில் ஓடிவந்தனப்பே.” கதறினாள் மின்னலு. “இது வேறயா...? இந்த இத்துப்போன பேயத்தேவன் எத்தனையத்தான் தாங்குவேன்?” குழந்தையை மார்பில் அணைத்தபடி வரப்பில் உடைந்து உட்கார்ந்தார் பேயத்தேவர்.

வெளஞ்ச கம்பந்தட்டைகளுக்குள் புகுந்து பேயாட்டம் ஆடிவிட்டுப் போனது ஒரு தூறாவளிக்காத்து.

○

21

மின்னலு புருசன் கருத்தக் கண்ணனை நூத்துல ஒரு மனுசன்னு மெச்சிப் போவார் பேயத்தேவர். ஒரு பிரச்சினைக்கும் போக மாட்டான்; உத்தமன். ஒரு பீடி சிகரெட்டு-சாராயம்- பொம்பளைக செல்ல விளையாட்டு ஒரு தப்புத் தண்டா கெடையாது அவனுக்கு. தானுண்டு; தன் வேலையுண்டு; ஒழவு காடுண்டு; வீடுண்டு; மாடுகண்டு உண்டுன்னு இருப்பான்; ஒரு வம்புதும்புக்கும் போக மாட்டான். எந்த விசத்துலயும் மானரோசம் பாப்பான்.

பொண்டாட்டியோட ஒருநாளும் சண்டசத்தம் போட்டதில்ல. அப்பன் வீட்டுக்குப் போடி அத வாங்கிவாடி- இத வாங்கி வாடின்னு அனுப்புனதில்ல. நம்ம கையால சாப்பிடறதுக்கு நம்ம கையாலதான் உழைக்கணும்ங்கற பெரும்போக்கான ஆளு. எப்பவாச்சும் நல்லா வெளஞ்ச காலத்துல நாலு மரக்கா சோளமோ கம்போ பேயத்தேவர் குடுத்தனுப்புனா, அதே சாக்குல வரகோ கேப்பையோ கட்டி அனுப்பிச்சிருவான். தலைப் பேறு காலத்துக்குக்கூட அவுகளுக்கு எதுக்குச் செலவுன்னு மின்னல ஆத்தா வீட்டுக்கு அனுப்பாதவன். பிள்ளைய உண்டாக்குன நமக்குப் பெத்துக்கிறத் தெரியாதான்னு சொல்லித் தடுத்தவன். அப்படியாகப்பட்ட மானஸ்தன்!

கருத்தக்கண்ணனுக்கு வயசான ஒரு ஆத்தா. கண்ணு தெரியாது பாவம் அவளுக்கு. ஆனாலும் வீட்டுக்கு அவதான் காவக்காரி. வாசல்ல தானியம் ஏதும் காஞ்சாலும் காயாட்டியும் கோழி கீழி வந்து மேஞ்சாலும் மேயாட்டியும் குச்சிய வச்சத் தட்டிக்கிட்டே இருக்கிறதான் அவ வேல. காலப்போக்குல சும்மாதான் தட்டுறா கிழவிங்கற துச்சுமத்தப் புரிஞ்சிக்கிட்ட புத்திசாலிக் கோழிக சத்தங்கித்தம் போடாமத் தானியம் கொத்தப் பழகிருச்சு. ஆனாலும் கிழவி தன் உத்தியோகத்த நிறுத்துறதா இல்ல; குச்சியவச்சத் தட்டிக்கிட்டுப் பொலம்பிக்கிட்டே இருப்பா. அவ கோழிய வெரட்றாளா ஆள வையிறாளான்னு தெரியாததால குடும்பத்துல கொழப்பமில்ல.

மின்னலு பெரிய வாயாடிச் சிறுக்கி. கண்ணு தெரியாத மாமியாருங்கறதால கலகம் பண்ணாம இருந்தா. மாமியாருக்குக் குடுக்கிற மரியாதையப் பூனக்குட்டிக்கும் குடுப்பா. ரெண்டு சீவன்களுக்கும் ஒரே தட்டு; ஒரே கஞ்சி.

பஞ்சம்தான்; பத்தாக் கொறைதான். வறுமதான்; வசதி இல்லதான். உள்ளத வச்ச ஓட்டுவோம் காலத்தன்னு முடிவு பண்ணிக்கிட்டதுனால 'தும்பம்' தெரியல. பாதாளத்துல கெடக்கோம்; இதுக்குக் கீழ விழுக எடமில்லேன்னு

சொல்லிட்டுக் கருத்தக்கண்ணன் எப்பவாச்சும் கலகலன்னு சிரிப்பான். ரொம்ப வருசம் கழிச்சுப் பெறந்த பிள்ள அப்பன் சிரிக்கிறப்ப மட்டும் அழுகையை நிறுத்தி வேடிக்கை பாக்கும்.

கருத்தக்கண்ணனுக்கு அன்னக்கொடி அன்னக் கொடின்னு ஒரு தங்கச்சி. துதுவாது தெரியாது. அஞ்ச வார்த்தை அதிர்ந்து பேசுனது கெடையாது. அதுக்கு இதுக்குன்னு ஆசைப்பட்டது கெடையாது. கொணத்துல தங்கமா இருந்தவ உருவத்துலதான் கன்னங்கரேர்ன்னு கரிச்சட்டி மாதிரி இருந்தா. கறுப்புலயும் அழுகுகறுப்புன்னு ஒண்ணு இருக்கு. அவ பாவம் எழவு கறுப்பு. ஒலக்கைக்குக் குஞ்சம் வச்சமாதிரி ஒடிசலா வேற இருப்பா. புருவத்துல மாதிரியே கைகாலெல்லாம் மொசுமொசுன்னு முடிவேற. அவ சிரிச்சாப் பளீர்ன்னு தெரியிறது பல் இல்ல; ரெண்டு பல்லுக்கு மத்தியில இருக்கிற விரிசல்தான். அதுல ஒரு ஈயோ ஐறும்போ இடைஞ்சல் இல்லாமப் போயிட்டு வரலாமுன்னு மின்னலு குத்திக்காட்டுவா. கொஞ்சம் கூன் போட்ட முதுகு. அது வேற வருசா வருசம் அளவு மாறிக்கிட்டேயிருந்தது. எப்பேர்ப்பட்ட தையக்காரனும் அவ அளவு லவுக்கைய வாங்கித் தச்சிர முடியாது. ஏன்னா அவ முதுகுல மேடு கோடு எப்பவும் ஒரே சீர்ல இருக்காது. அதனால யாரு எப்படித் தச்சாலும் அவ இழுத்துக் கிழுத்துப் போட்டிக்கிருவா; குத்தங்கொற சொல்றதில்ல. வயசு முப்பத நெருங்கியிருக்கலாம்; இல்ல முடிஞ்சிருக்கலாம். கல்யாணம் ஆகல. பத்துப்பதினஞ்சு மாப்பிளைக வந்துவந்து பாத்துட்டு ஊரெல்லாம் போயி அவளப் பேயி பிசாசுன்னு பட்டிதொட்டியெல்லாம் பரப்பிட்டதால இப்பப் பொண்ணுபாக்க வாரதும் நின்னுபோச்சு. கண்ணு காது மூக்குல ஒண்ணும் இல்லாத கழுதைக்குக் கழுத்துல மட்டும் கிடந்துச்சு ஒரே ஒரு தங்கச் சங்கிலி. ரெண்டு பவுனுக்கு முணு குண்டுமணி கம்மி. அதுல தானய்யா வந்துச்சு... ஆபத்து- அருவாவெட்டு- அம்புட்டும்.

அந்த ஊர்ல துத்தப்பல்லன்னு ஒருத்தன் இருந்தான். கெட்ட சாதிப் பய. வட்டிவாசிக்குக் குடுத்து வாங்குறதுதான் அவன் தொழிலு. ஈவிரக்கமே இல்லாத பய. "துட்டு வாங்கித் தொழில் பண்றவன் அவத்தன்; துட்டையே தொழிலாப் பண்றவன்தாண்டா சமத்தன்" அப்பிடின்னு சொல்லிக்கிருவான்.

துத்தப்பல்லனுக்குக் காதுமடல் லேசாச் சுருங்கிருக்கும். நெத்திமேடும் கன்னமும் சாம்பப் பூத்திருக்கும். முழுமீசை இல்லாம அரையும் கொறையுமா இருக்கும். வெரல்ல அஞ்சுக்கு ரெண்டு பழுதாக் கெடக்கும். ஊர்ல அவனுக்குப் பெருங்கொண்ட சீக்குன்னு பேசுறதுக்கே பயம். ஏன்னா கையில காசும் வச்சிருக்கான்; கம்புசுத்த ஆளும் வச்சிருக்கான்.

அவுக ஆத்தா பேரு 'கல்லு முழுங்கி'. அவகாலத்துலேயே ஆரம்பிச்சுருச்ச வட்டித் தொழிலு. அவ அண்டா குண்டா அடகு புடிப்பா. ஆன வாயில போனகரும்பும் அவகிட்ட அடகு போன பண்ட பாத்திரமும் திரும்பி வந்ததாச் சேதி இல்ல. அதுக்கும் மீறி அடகுவச்ச ஆளு மீட்கலாம்னு போனா அடிப்பாத்திரத்துல அவளா ஒரு ஓட்டையப் போட்டுப் புளிய வச்ச அடைச்சு, "ஓட்டப்பாத்திரம்ன்னு தெரியாம வாங்கிப்புட்டேன் ஏற்கெனவே எச்சாக் குடுத்திருக்கேன்"னு வட்டிக்கு வட்டிபோட்டு வாயாலயே கணக்குப் போட்டுச் சொன்னான்னா இவகிட்டக் குடுக்கிற காசுக்குப் புதுசே எடுத்துகிறலாம்ன்னு போயிருவாக வந்தவுக.

அடுத்தகட்டமா- அவ ஊருக்குள்ள தானிய வட்டி குடுத்துப் பழகுனா. இன்னைக்கு ருவா குடுத்தர்றது; வெளைஞ்ச அன்னைக்குத் தானியம் விக்கிற வெலைக்கு மூடைக்கு அஞ்சுரவா கொறைச்சு அளந்துக்கறது. அவசர ஆத்திரத்துக்கு எங்க போவாக ஊர்க்காரக? சரிம்பாக. கல்லுமுழுங்கி அதுலயும் ஒரு 'இக்'கன்னா வப்பா. 'அவ மரக்கால்'தான் அளக்கணும்னு சொல்லுவா. அதுலதான் இருக்கு துச்சுமமே. அவ மரக்கா தனி மரக்கா. அந்த இரும்பு மரக்காலுக்குப் பித்தளையில ஒரு பூண் புடிச்ச வச்சிருப்பா,

என்னமோ ராணிக்குக் கிரீடம் வச்சது மாதிரி. அது மரக்காலுக்கு மேல ஒரு வெரல் நகத்தளவு நீட்டிக்கிட்டேயிருக்கும். அது எப்படியும் அரைக்காப்படி தானியமாச்சும் எச்சாவே அளக்கும். அதை ஏன் என்னான்னு ஒரு ஈ காக்கா கேட்டதில்ல. தானியம் வித்தே ஊருக்குள்ள காரை வீடு கட்டினவ கல்லு முழுங்கி ஒருத்திதான்.

அப்படியாகப்பட்ட கல்லுமுழுங்கி வகுத்துல பொறந்தவன் மலை முழுங்கியா இருப்பானா இல்லையா? அந்த ஊர்ல கந்துவட்டி ஆரம்பிச்சவன் அவன்தான். நூறு ரூவா வட்டிக்குக் குடுத்தா நூறு நாள்ல திருப்பித் தரணும். குடுக்கற அன்னைக்கே முப்பது ரூவா வட்டியப் புடிச்சுக்கிட்டித்தான் குடுப்பான். நித்தம் ஒரு ரூவா குடுத்து நூறு நாள்ல கடன அடைக்கணும். அவன் அவன் பொண்டாட்டி தாலிய அடகு வச்சாகிலும் அன்னைக்குக் கடன அன்னைக்கே கட்டிடணும். இல்லாட்டி நடக்கிறதே வேற.

கடன வதலிக்கிறதுக்குக் கெடாப்பயலும் மொடாப் பயலுமா அஞ்சாறு பேரக் கறிச்சோறு போட்டுச் சாராயம் ஊத்தி வளத்து வச்சிருந்தான் துத்தப்பல்லன். அவிங்க பண்ண அழிப்பும் நாட்டாமையும் வெளிய சொன்னா வெக்கக்கேடு. வரவேண்டிய கடன் அஞ்சாறு நாளுக்குள்ள வரவேன்னு வச்சுக்குங்க... கடன்காரன் வீட்டு வாசல்ல போயி அஞ்சாறு பேரும் படுத்துக்கிருவானுங்க. உள்ள இருக்கிற ஆள வெளியவும் விடமாட்டானுங்க. வெளிய இருக்கிற ஆள உள்ளவும் விடமாட்டானுங்க. அங்கமோதி-இங்கமோதி-தலையக் கிலய அடமானம் வச்சுக் கடங்காசக் குடுத்துட்டா, ஏதோ விருந்தாளிகளா வந்தவுகமாதிரி பெருங்கும்புடு போட்டுட்டுப் போயிடுவானுங்க.

வாசல்ல படுத்துப்பாத்தும் காசு வரவேன்னா, ஒரு பேச்சும் பேசாம உள்ள புகுந்திருவாங்க. ஒருத்தரையும் ஒரு தொந்தரவும் பண்ணாம சொந்தமா அடுப்புக்கூட்டி, சொந்தமாச் சமையல் பண்ணிச் சத்தமில்லாம சாப்பிட்டுட்டு வீட்ல உண்டான பாய் தலைகாணிய எடுத்துப் போட்டுக்

'கப்சிப்'ன்னு படுத்திருவானுங்க. வந்தவங்க ஓறங்கிருவாங்க. இருக்கிற ஆளுகளுக்கு ஓறக்கம் வருமா? குடும்பமே கொட்டான் கொட்டான்னு விடியங்காட்டி வரைக்கும் முழிச்சிருக்க வேண்டியதுதான். காசுக்குடுத்திட்டா "தகராறு எதுக்கு? தாயா புள்ளையா இருப்போம்"ன்னு போயிருவானுங்க.

சில ஆளுககிட்ட இடுப்புல கடன் வேட்டியத்தவிர வேற எதுவும் இருக்காது. 'இரு! ஒங்கிட்டயும் வதலிக்க ஒரு காலம் இருக்கு'ன்னு காத்துக்கிட்டேயிருப்பானுங்க. அந்த வீட்ல ஆள் செத்துப்போனா இதாண்டா சமயம்ன்னு மொத ஆளாப்போயி நிப்பானுங்க. சொந்தபந்தத்துக்குக் கூட அப்படி ஒரு சோகம் வராது. பெருங்கொண்ட கவலையோட பொணத்தச் சுத்தி ஒக்காந்துக்கிருவாங்க. துட்ட எண்ணிவைக்காமத் தூக்கவிடமாட்டோம்ன்னு அர்த்தம். எவன் வந்து சொன்னாலும் எந்திரிக்க மாட்டாங்க. வந்தவன் போனவனெல்லாம் வதல்பண்ணிக் குடுத்தாக் கணக்குப் பாத்து, வட்டிமுதலுக்குக் கால் ரூவா கொறைஞ்சாலும் நெத்திக்காசப் பேத்து எடுத்துக்கிட்டித்தான் பொணத்தத் தூக்க விடுவாங்க.

இப்படிச் சீமைத் தண்ணியில வெண்ணெய் எடுக்கிற பயககிட்ட கருத்தக்கண்ணனும் மாட்டிக்கிட்டான். தங்கச்சி அன்னக்கொடி கழுத்துல கெடந்த தங்கச் சங்கிலிய துத்தப்பல்லன்கிட்ட அடகுவச்சத் தொலைச்சான். அது ஆறுமாசம் ஒருவருசம் ரெண்டு வருசம்ன்னு கெடந்து துத்தப்பல்லன் கணக்குப்படி முழுகிப்போச்சு. துத்தப்பல்லன்கிட்ட முழுகிப்போன நகையை மீக்கவா முடியும்? நகை முழுகலங்கறது கருத்தக்கண்ணன் கணக்கு; முழுகிப் போச்சுங்கிறது துத்தப்பல்லன் கணக்கு; ரெண்டு பேருக்கும் ஒரு வாய்த்தகராறு வந்து அடிதடி ஆகாம நின்னுபோச்சு. அந்த நேரத்துலதான் அன்னக்கொடிக்கு ஒருநேரம் பொறந்து பச்சி அவ பக்கம் பறந்துச்சு.

காட்டுமல்லிதான் பூப்பூக்குமா..? கள்ளிச்செடி பூக்காதா? பூத்துச்சு.

எருமலநாயக்கன்பட்டியில் ஒரு அப்பிராணிக் குடும்பத்துலயிருந்து அன்னக்கொடியப் பொண்ணுப்பாக்க வர்றதா ஆள் விட்டாக. மாப்பிள்ள பட்டாளத்துல காயம்பட்டு வந்தவனாம். ஒரு கால் அப்பிடி இப்படி இருக்குமாம். பொண்ணு முன்னப்பின்ன இருந்தாலும் பரவாயில்ல; எனக்கு வாழ்வு குடுக்கிறவ எப்படியிருந்தாலும் ஏத்துக்கிறேன்னு மாப்பிள்ள பெரும்போக்காச் சொல்லிவிட்டிருக்கான். “விடிஞ்சதடி ஆத்தா ஒன் விடியாத இருட்டு”ன்னு கண்ணு தெரியாத கிழவி கலகலன்னு அழுதுருக்கா. “வெளக்கமாரக் கட்டிவைக்கவும், ஒரு கத்தாழ நாரு இல்லாமலா போயிரும்” மின்னலு அவ பாணியில் ‘ஆசீர்வாதம்’ பண்ணிருக்கா. இந்தக் கரிச்சட்டிய எப்படியாச்சும் வீட்டவிட்டுக் கடத்திடணும்னு கருத்தக்கண்ணனும் கண்ணக் கசக்கிருக்கான்.

நிண்டதுநிக்கப் பொண்ணுப் பாக்க வாரேன்னா நகைநட்டுக்கு எங்கபோறது? வீட்ல ஒரு பொட்டுத் தங்கம் இல்ல. தாலியில் கூடத் தங்கமில்லாம மஞ்சக் கயித்துல மஞ்சளக் கட்டி ஆடவிட்டிருக்கா மின்னலு. இந்த மஞ்சக்கெழங்கு மட்டும் இல்லேன்னா, தாலிக்கயித்துக்கு என்ன பண்ணியிருப்பார்களோ பொம்பளைக? பொண்ணுபாக்க வாரப்ப, கழுத்துல காதல ஒண்ணுமில்லாம மொழுக்குன்னு நின்னா நல்லாவா இருக்கும்? ஒரு நாப்பொழுதுக்கும் யோசிச்சு, சாட்சிக்காரன் கால்ல விழுகிறதவிட சண்டைக்காரன் கால்லயே விழுகறதுன்னு முடிவெடுத்து, நேர துத்தப்பல்லன் வீட்டுக்குப் போனான் கருத்தக்கண்ணன். அப்ப அவன் வீட்ல இல்ல. அவக ஆத்தா கல்லுமுழுங்கிதான் வாசல்ல கிடந்த தானியத்தக் காலால உழுது காயவச்சிக்கிட்டிருந்தா.

“ஆத்தா... நகை நாங்க செஞ்சதுன்னாலும் இப்ப அது ஒங்க நகை. அன்னக்கொடிய இன்னைக்கு என்னமோ பொண்ணுப்பாக்க வாராகளாம். இன்னைக்கு ஒருநாப்

பொழுதுக்கு அந்தச் சங்கிலியக்குடு. பொண்ணுப் பாக்க வந்தவுக அங்கிட்டுப் போக இங்கிட்டுக் குடுத்துடறேன்”-ன்னு அடக்க ஒடுக்கமாகத்தான் கேட்டான்.

அதுக்கு அவ ஆயிரம் நொட்டச் சொல்லுச் சொல்லி நாங்க அப்பிடி இருந்தமாக்கும் இப்படி இருந்தமாக்கும்ன்னு பூர்வீகம் பேசி, பதினஞ்சுவயசில் தாலியறுத்து துத்தப்பல்லன்ங்கிற புலிக்குட்டிய எப்படியெல்லாம் வளத்தேங்கிற வரலாறு சொல்லி, அடுத்தவுக காசுக்கு ஆசைப்படாத வம்சம் நாங்கன்னு குலப்பெரும பீத்தி, இந்தா இந்தான்னு கஞ்சிப் பொழுது வரைக்கும் இழுத்தடிச்சு, சத்தியம் வாங்காத கொறையாக் குடுத்துவிட்டா அந்தச் சாயம்போன சங்கிலிய.

சீவி முடிச்சச் சிங்காரிச்சா அன்னக்கொடி. தகரப் பொட்டியில் தாழம்பூப் போட்டு வச்சிருந்த மின்னலோட கல்யாணச் சேலையக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி எடுத்துக் கட்டிக்கிட்டா. மல்லியப் பூவும் அவ பல்லும் மட்டும் வெள்ளையாயிருந்துச்சு.

எருமல நாயக்கன்பட்டி ஆளுக வந்து சேந்தாக. என்னமோ இன்னைக்கே கல்யாணங்கிறமாதிரி ஆளுக செட்டு செட்டா வந்தாக. அடக்க ஒடுக்கமான வீடு. எல்லாருக்கும் ஒக்கார எடமில்ல. ஒரு ஆளு உரல்ல துண்ட விரிச்ச குழிக்குள்ள விழுந்திராம ஒரு ‘சைசா’ ஒக்காந்தான்.

ஒரு கால இழுத்து இழுத்து வந்தாரு மாப்பிள்ள. நல்ல ஓடம்பு ஆனா வயசுபோன ஆளுதான். இன்னைக்கோ நாளைக்கோ நாங்களும் நரைக்கத்தான் போறோம் என்றன வெள்ளை முடிகளுக்குள் ஊடாடிய கறுப்பு முடிகள்.

“பொண்ண வரச்சொல்லுங்கப்பா...” என்று முத்திவத்திப்போன ஒரு பெருசு தொண்டை கட்டிய குரலில் கத்தியபோது உள்ள நுழைஞ்சாக துத்தப்பல்லன் ஆளுக. கூரை இடிஞ்ச அரண்மனையில் தூணுக மட்டும் நிக்கிற மாதிரி அங்கங்க நின்னானுக.

“அண்ணன் கோவமாயிருக்கு. சங்கிலிய வாங்கியாரச் சொல்லிச்சு” -ஒருத்தன் போயிக் கருத்தக்கண்ணன் காதுல ஊதுனான்.

“யப்பா... ஒங்க பொருளு எங்களுக்கு வேணாம். இன்னைக்கு மட்டுந்தான் இரவல் கேட்டேன். ஆளுக போனதும் நானே கொண்டாந்து குடுத்திடறேன்” -கருத்தக்கண்ணன் கையக்காலப் புடிச்சுக் கெஞ்சினான்.

அவன் மசியல. ஒரு ஆளு மட்டும் துத்தப்பல்லனுக்குத் தகவல் சொல்ல ஒடினான்.

அன்னக்கொடி வந்தா. பல்லுத் தெரியாமச் சிரிச்சுக் கும்பிட்டா. வயசுபோன காலத்துல வெக்கப்படத் தெரியாம வெக்கப்பட்டா.

வத்தலோ தொத்தலோ வயசான காலத்துல ஒண்ணு வேணுமின்னு பட்டாளத்துக்காரனும் தலையாட்டினான். கருத்தக்கண்ணன் எல்லாரையும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு கண்ணுல தண்ணி பொங்க ஒரு பெருமூச்சு உள்ள வாங்கி வெளிய விடறப்ப, “ஏலே! களவாணி நகையப் போட்டாடா கல்யாணம் பேசுறீக” -கத்திக் குடியக் கெடுத்தான் துத்தப்பல்லன். எப்பவோ இருந்த பகைக்கு இன்னைக்குப் பழிவாங்க வந்திருக்கான்.

“யண்ணே! அது ஒங்க நகைதான். ஆத்தாளக் கேட்டுத்தான் வாங்கிட்டு வந்தேன். கொஞ்ச நேரத்துல குடுத்துடறேன்.”

ஓடோடிவந்து துத்தப்பல்லனின் கையைப் பிடித்து, தும்பிய விரலைக் கண்ணுல ஒத்திக்கிட்டான் கருத்தக்கண்ணன். நகைய வாங்கிறதவிட அவன் மானத்த வாங்கிறதுதான் முக்கியம் துத்தப்பல்லனுக்கு. விடுவானா? ‘கழத்தித் தாரியா... இல்லையா’ன்னு கழுத்துல கைய வச்சான். அவன் குடிச்சிருந்த சாராயம் குப்புன்னு தூக்குச்சு.

“ஒரு பொழுது பொறுத்துக்கண்ணே... உசுர

வாங்காதே”ன்னு ஒரு வார்த்தையை விட்டுட்டான் கருத்தக் கண்ணன்.

“என்னாது... உசுர வாங்குறனா?”ன்னு எகத்தாளமாக் கேட்டுட்டு அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையா ஒருத்தனப் பாத்து “ஏலே! படுடா”ன்னு உத்தரவு போட்டான். ஒருத்தன் பொசுக்குன்னு தரையில் விழுந்து பொணம் மாதிரி படுத்தான். “ஏலே! அமுடா”ன்னு இன்னொருத்தனப் பாத்துச் சத்தம் போட்டான். அவன் பொணத்துக்குப் பக்கத்துல ஒக்காந்து ஒப்புச் சொல்லி அழ ஆரம்பிச்சான்.

“அய்யோ!

பூவு வரம் கேட்டாக்கா
சாவு வரம் வந்திருச்சே!
கல்யாணம் பேசையிலே
கருமாதி வந்திருச்சே!”

எந்த மூஞ்சிலயும் ஈயாடல. எருமலநாயக்கன்பட்டி ஆளுக வேர்த்து விறுவிறுத்து வெறைச்சுப் போயி ஒக்காந்திருந்தாக. கண்ணு தெரியாத கிழவிதான் முதல்ல கத்துனா.

“ஏலே துத்தப்பல்லா! எடுபட்ட நாயி! நல்ல நாளும்பொழுதுமா வந்து நரி நாட்டாமையா பணற? தூக்கிப்போட ஆளில்லாமச் சாவடா” கிழவி சாபம் கொடுத்தாள்.

அந்த ஊர்ல அவன யாரும் காதுபட அப்படிப் பேசினதில்ல. கருத்தக்கண்ணன் கழுத்தவிட்டுட்டுக் கெழவி பக்கமா துத்தப்பல்லன் ஒடினான். ஒரே எத்து! “யாத்தே! யப்பே”ன்னு கத்திக் கிழவி கீழவிழுந்தா. முதுகுத் தண்டு ஒடிஞ்சு ‘சரக்பரக்கு’ன்னு சத்தம் கேட்டுச்சு.

ஆத்தா விழுந்ததுதான் தெரியும் கருத்தக்கண்ணனுக்கு. அப்புறம் என்ன நடந்துச்சுன்னு அவனுக்கே தெரியாது. சோளத்தட்ட வெட்ட காடியோரம் அருவா கெடந்தது- அத அவன் பாத்தது- எடுத்தது- துத்தப்பல்லன் கைய வெட்டப்போக அவன் அருவாள்ல தலையக் குடுத்தது- தல

ரெண்டா வகுந்தது- அவன் ஆளுக துண்டக்கானோம் துணியக்கானோம்ன்னு ஓடுனது- பொண்ணுப்பாக்க வந்த ஆளுக கண்ணமுடித் தெறக்கு முன்னக் காணாமப் போனது- ஒண்ணுமே தெரியாது கருத்தக் கண்ணனுக்கு. ஒரு வேகத்துல நடந்து போச்சு. துத்தப்பல்லன் சோலி முடிஞ்சுபோச்சு. ஆனா சிவபெருமான் முதுகுல பட்ட அடி சகல சீவராசிக முதுகுலயும் பதிஞ்சதுன்னு சொல்றமாதிரி, துத்தப்பல்லன் தலையில விழுந்த வெட்டு பேயத்தேவர் பொழப்பிலயும் வந்து விழுந்திருச்சு.

○

22

அஞ்சாறு மாசத்துல என்னென்னமோ ஆகிப்போச்சு. கருத்தக்கண்ணன ஏழுவருசம் தண்டிச்சுப்புடுச்சு. அவத்தச் சிறுக்கி அன்னக்கொடி, 'என்னாலதான எங்க வம்சத்துக்கே இந்த இம்சை'ன்னு நெனச்சு அரளிவெதைய வெறும் வயித்துல அரசுக் குடிச்சு முணாம்பேருக்குத் தெரியாமச் செத்துப்போனா.

மகளும் செத்துப் போயிட்டா; மகனும் செயிலுக்குப் போயிட்டான்ங்கிற கவல ஆத்தமாட்டாம இடுப்பொடிஞ்சு கயித்துக் கட்டில்ல கெடந்த கண்ணுதெரியாத கெழவி இத்துப் போயிச் செத்துப் போனா.

“புடிகொப்புமில்ல; *மிதிகொப்புமில்ல” எங்கபோவா மின்னலு? வந்துட்டா. இருப்பில பிள்ளையையும் நெஞ்சல துக்கத்தையும் தூக்கிக்கிட்டு அப்பன் வீட்டுக்கே வந்து இருந்துட்டா.

பேயத்தேவர் பாடுதான் நாய்ப்பட்ட பாடாகிப்போச்சு. இப்படி ஒண்ணுமாத்தி ஒண்ணுவந்தா சமீந்தாரு பொழப்பே தாங்காது; தரித்திரியப்பய நான் என்ன பண்ணுவேன்? கால்ல முள்ளுத் தச்சிருச்சேன்னு குனிஞ்சு எடுத்து எறிஞ்சுட்டு நிமிந்தா, கழுத்துல கட்டி. கழுத்துல வந்த கட்டிக்குப் பண்டுதம் பாத்து ஆத்தி அமர்ந்து எட்டுவச்சா—உள்ளங்கால்ல புண்ணு. ஒரு இத்த மனுசன் புண்ணப் பாப்பானா? பொழப்பப் பாப்பானா?

வெளஞ்ச வெள்ளாமையில் காப்படி கூட வீட்டுக்குக் கொண்டு போகாமக் களத்திலேயே வித்துச் செலவழிச்சாரு மருமகன் கேசுக்கு. இன்ன செலவுன்னு இல்ல; காக்கிச்சட்டை போட்டவருக்கும் கருப்புச்சட்டை போட்டவருக்கும் குடுத்த காசு மட்டும் கொஞ்சமா? நஞ்சமா? கக்கத்துல ஒரு குடையிடுக்கி வர்ற ஒரு கைநாட்டக் கண்டாப் போதும்... காக்கிச் சட்டையும் கருப்புச் சட்டையும் இல்லாத இங்கிலீசெல்லாம் பேசுதுக. ஒருநா ரெண்டுநா கைக்காசு செலவழிக்கலாம். ஆறுமாசம் ஒருவருசம் எப்படிச் செலவழிக்க? ஏலக்காத் தோட்டம் வச்சிருக்கிறவனே எளச்சப் போவான். தானியமெல்லாம் பவுனாவெளஞ்சாலும் பத்தாது.

வேற வழியே தெரியல. பேயத்தேவரு வண்டிநாயக்கர்கிட்ட ஊரடித்தோட்டத்த ஒத்திவச்சாரு. அவரு வேணாம் வேணாம்பனாலும் பத்திரத்த எடுத்து அவரு வீட்டு ஊஞ்சல்ல ஒரு ஓரமா வச்சிட்டுக் கும்புட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காம வந்திட்டாரு.

* ஒரு கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டோ ஒரு கிளையை மிதித்துக் கொண்டோதான் ஒரு மரத்தில் இருக்கமுடியும். இரண்டுமற்றவர்களின் கதிக்கு நாட்டார் வழக்கில் சொல்லப்படும் மரபுத்தொடர்.

“கடவுளே! எனக்குச் சத்தில்ல சாமி! தாங்கமாட்டேன். இதுக்கு மேல சோதிச்சா இந்த அவத்தப்பய அழிஞ்சு போவான். ஒன் அழிச்சாட்டியத்த நிறுத்திக்க சாமி!”

கம்புக்கூடு தெரியக் கை ரெண்டையும் தலைக்கு மேல தூக்கி ஆகாசம் பாத்து ஒரு கும்புடும் போட்டுப் பாத்தாரு பேயத்தேவர். கடவுளுக்குக் காதுகேக்காம இருந்திருக்கலாம்; இல்லாட்டி இங்க பகல் அங்க ராத்திரியா இருந்திருக்கலாம்; ஒண்ணும் நடக்கல.

வாழாவெட்டியா அந்த வீட்டுல என்னைக்கு மின்னலு வந்தாளோ அன்னைக்கிருந்தே முருகாயிக்கு ஏழரைநாட்டுச் சனி ஆரம்பிச்சிருச்சு. தானுண்டு தன் வேலையுண்டுன்னு பேயத்தேவருக்குத் தொண்டீழியம் பண்ணிக்கிட்டுருந்த அப்பிராணிக் கெழுவிய எடுத்ததுக்கெல்லாம் நொட்டச் சொல்லுச் சொல்ல ஆரம்பிச்சா மின்னலு. எந்த எடத்துல இருக்கிறமோ அந்த எடத்துல மொத ஆளா இருக்கணும்ன்னு நெனைக்கிறது ஆணுக்கோ பொண்ணுக்கோ உண்டான குணந்தானே. ஆத்தா பொழங்குன எடத்துல முருகாயி பொழங்கிறத நெனச்சா நெஞ்சுக்குள்ள சுருக்குன்னுச்சு மின்னலுக்கு.

*ஆக்குப்பாரைக்குள்ள அவளாப் போறதும் உப்பு புளி மொளகாய அவ வச்ச சட்டத்துக்கு எடுத்தான்றதும் நொய் நொய்ன்னு அழுகிற பிள்ளைக்குப் பால்கேட்டா “பொறு ஆத்தா! ரசத்தை எறக்கிட்டுப் பால் சுட வைக்கிறேன்”னு வாய்தாப் போடுறதும் கொஞ்சங்கூடப் புடிக்கல வாழா வெட்டியா வந்தவளுக்கு.

தஞ்சம்ன்னு சொல்லிப் பஞ்சம் பொழைக்க வந்த சிறுக்கி புளில்லாத வீட்ல அரசாளப் பாக்குறாளேங்கிற கடுப்பு திகுதிகுன்னு தீயா எரிஞ்சுச்சு அவ வகுத்துக்குள்ள. பத்தும் பத்தாதுக்குத் தங்கச்சியத் துக்கம் கேக்கவும் குறுணி

பதக்குன்னு வீட்ல உண்டானத மூட்டைகட்டவும் அப்பப்ப வந்துபோனா அக்காகாரி.

“யக்கா! இவ என்ன நம்மள ஒக்காரவச்சக் கஞ்சி காச்சி ஊத்தறவமாதிரி இந்தக் குலுக்குக் குலுக்குறா”

“இவ என்ன உள்ளங்கையிலயா ஒல வைக்கிறா? நம்மளுக்குந் தெரியாதா இந்தக் கம்பங்களி கிண்டுற கம்பதூத்தரம்?”

“என்னமோ பேயத்தேவருக்கு ரெண்டாந்தாரமா வாக்கப்பட்டு வந்தவ மாதிரியில்ல பஞ்சம் பொழைக்க வந்தவ பகுமானம் பண்ணா!”

“அந்தக் கெழவனுக்கும் கருவாப்பய மொக்கராசுக்கும் நீ ஒருத்தியா நின்று ஒத்தக்கையில் கஞ்சிகாச்சி ஊத்தமாட்டியா?”

“காலம்போன கடைசியில இவ வேற எதுக்கு? கஞ்சிக்குப் புடிச்ச கேடா?”

“ஆத்தா செத்ததும் பொம்பள பொசு பொசுன்னு ஆயிட்டாள்ல?”

“ஆமா! ஆளில்லாத வீட்ல அவளா அள்ளித் திங்கறாள்ல.”

“நேத்துப் பாத்ததுக்கு இன்னைக்கு நெறமா இருக்காள்ல?”

“கன்னத்துலயும் கழுத்துலயும் ஒரு புதுச்சதை போட்டுக்குபாரு. என்னமோ போன சனிக்கிழமைதான் சடங்கான கொமரி மாதிரி.”

அக்கா தங்கச்சிக ரெண்டுபேரு வாயிலயிருந்தும் வேற பேச்சே வாரதில்ல. பாவம்! வினயமில்லாம வெள்ளிந்தியா இருக்கிற கெழவி தாங்குவாளா?

அக்காளுந் தங்கச்சியுமாச்சேர்ந்து தன்ன வெலாவுல குத்தி வேடிக்க பாக்குறாளுகன்னு மட்டும் தெரியுது; ஆனா வெளியேத்தவே பாக்குறாளுகன்னு தெரியல.

நாலொரு இன்னலும் பொழுதொரு துன்பமுமா அவளுக்குக் கொடுக்க ஆரம்பிச்சாளுக. மத்தியானக் கஞ்சியும் குடிக்காம பொழுதுக்கும் உழுதுட்டு வந்து மேலுகாலுக்குத் தண்ணி ஊத்தித் துண்டுல தொடச்சம் தொடைக்காமப் பசியோட வந்து சம்மணங்கால் போட்டு உக்காந்து “குடலக் கிள்ளுது கொண்டாங்கடி ஆத்தா”ன்னு பேயத்தேவர் ஒக்கார முருகாயி கொண்டாந்து களித்தட்ட வச்சா. களிய மேலாகப் பிச்ச வெந்தயக் குழம்புல ஒரு முக்குமுக்கி ஆசையா வாயில போட்டவருதான். மூஞ்சி சுருங்கி, கண்ணு இடுங்கி, கர்ரு புரூன்னு வாய்க்குள்ளேயே காறித் துத்... தூ...ன்னு துப்புனதுல வாசல்ல போயிக் கரேர்ன்னு விழுந்துச்சு களித்துண்டு.

“என்னம்மா இது? களியக் கிண்டி உப்பப் போட்டிகளா? உப்பக் கிண்டிக் களியப் போட்டிகளா?”

இதுக்குத்தான காத்திருந்தாளுக பொம்பளைக ரெண்டுபேரும்; புகுந்துட்டாளுக.

“யப்பே! கெழவிக்கு வரவரக் கண்ணு தெரியல. உப்பப் போடுன்னா சீனியப் போடுறா. சீனியப் போடுன்னா உப்பப் போடுறா. உப்பு ஒறப்பு ஒழுங்காப் பாத்து நல்ல கஞ்சி ஊத்து அப்பனுக்கின்னா, நாக்குச் செத்த கெழவனுக்கு நல்ல கஞ்சி எதுக்குங்கிறா.”

“ஆக்குப்பாரைக்குள்ள அவளாப் புகுந்து நாந்தான் களியக் கிண்டுவேன் நகந்துபோன்னு சொன்னவ மின்னலு. களிய அவ கிண்டிட்டுப் பழிய எம்மேல போடறாளே.” கழுத்துவரைக்கும் வந்துச்சு வார்த்த. முருகாயி சொல்லல; அப்படியே உள்ள அழுக்கிக்கிட்டா.

பேயத்தேவரும் மொக்கராசும் அன்னைக்கு ஒண்ணும் சாப்பிடல. அவிச்ச தட்டாங்காயைத் திண்டுபிட்டுப் பச்சத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் படுத்துட்டாக.

கிழவியக் குத்துறதும் கொடையறதும் முன்னவிட்டுப் பின்னப் பேசறதும் அவ சொல்லாத சொல்லுக்கெல்லாம் இல்லாத அர்த்தம் சொல்றதும் அக்கா தங்கச்சிகளுக்குப்

பொழப்பாப் போச்சு. அவளுகளாத் தப்புப் பண்ணிட்டு அதக் கெழவி தலையில் தூக்கிப் போட்டாளுக. அப்பிடித்தான் ஆகிப் போச்சு அன்னைக்கொரு கூத்து.

பேயத்தேவரு தலைக்கு வச்சப் படுக்கிற அழகம்மா சீலய அன்னைக்குங்காணோம். அங்க தேடுறாக; இங்க தேடுறாக; குட்டிபோட்ட பூனை மாதிரி சுத்திச் சுத்தி வாராக; எங்கயும் காணோம்.

“வச்சத வச்ச இடத்துல வைக்கவிடுறாளா கெழவி”ன்னு அவளத்தான் திட்டிக் தீக்குறாளுகளே தவிரக் காணாமப் போன சீலயக் கண்டுபிடிச்சுக் குடுக்கக்காணோம். சலவைக்காரங்க யாரும் அழுக்கெடுக்கவும் வரல. நேத்து இருந்த சீல இன்னைக்கு எங்க போச்சு? பெருச்சாளி தூக்கிட்டுப் போயா பொந்துக்குள்ள பொதச்சு வச்சிருச்சு? எங்க தேடியும் காங்கல. வசவுவாங்கி வசவு வாங்கியே கெழவிக்கு வகுறு வீங்கிப் போச்சு. கடைசியில சீல எங்க இருக்குன்னு மின்னலு பிள்ளதான் காட்டிக் குடுத்திச்சு.

வீர்ன்னு கத்திப் பிள்ளை அலறவும் என்ன ஏதுன்னு ஓடிப்போயிப் பாத்தா, தொட்டிலுக்குள்ள அழுகுது புள்ள; தொட்டிலாக் கட்னது அழகம்மா சீல.

இத எவ கட்னதுன்னு பேயத்தேவர் சத்தம்போட, இன்ன வார்த்தைன்னு இல்லாமக் கெழவிய ஏடாகூடமாப் பேசிக் கிண்டிக் கெழங்கெடுத்துட்டா மின்னலு. தொட்டிலக் கட்டினவளும் மின்னலுதான்; தூங்கவச்சவளும் மின்னலுதான். கெழவி இத வெளிய சொல்லமுடியாதே! தகப்பனுக்கும் மகளுக்கும் கோள் மூட்டி-குடிகெடுக்கின்னு பேர் வந்திருமே! எல்லாத்தையும் உள்ளுக்குள்ளயே வைராக்கியமா வச்சுக்கிட்டு மனசுக்குள்ளயே அழுது தொலச்சா முருகாயி.

கூட்டுப் புழுவுக்குக் குறுக்குவலி வந்தா வைத்தியனையா வரச்சொல்ல முடியும்?

ஓறங்குற பிள்ளைய எழுப்ப வேணாம்னு சொல்லிப்பிட்டு

விடிய விடியத் தொட்டிலாட்டிக்கிட்டே தூங்கிப் போனாரு பேயத்தேவரு.

ஆறேழு வருசங்கழிச்சுப் புருசன் செயில்ல இருந்து வற்ற வரைக்கும் இங்கதான இருந்தாகணும், இவ வேற எதுக்கு ஒத்தஉறையில் ரெட்டக் கத்தி? வெளியேத்தியே தீரணும்னு அடுத்தடுத்தும் திட்டம் போட்டாளுக அக்கா தங்கச்சிக. ஊமக்காயங்களைத் தாங்கிக்கிட்டு ஊமையாவே இருந்தா முருகாயி.

மின்னலு பிள்ளைக்கு ஒருநாள் காச்சல் வந்திருச்சு. கதகதன்னு எரியுது ஓடம்பு. நெத்தியில மஞ்சப்பத்துப் போட்டும் காச்சல் கொறையல.

தல குளுந்துருக்கணும்; பாதம் தூடாயிருக்கணும். அதான் நல்ல மனுச ஓடம்பு. ஆனா பிள்ளைக்குத் தலை கொதிச்சுக்கெடக்கு; பாதம் குளுந்துகெடக்கு.

“தாயி! ஒண்ணும் பயப்படாத. தைலம் வச்சத்தாரேன்; பூசனா சரியாப் போயிடும்.”

அவ தனக்குப் பணற் தகிடுதத்தங்களையெல்லாம் மறந்துட்டுத் தைலம் பண்ணிக் குடுத்தா முருகாயி.

தேங்கா எண்ணெயில தூத்தக்காச்சி ஒரு தைலம்; வெள்ளப்பூடு மஞ்சளத் தட்டிப் போட்டு வேப்பெண்ணெ காச்சி, ஒரு தைலம். ரெண்டு தைலத்தையும் காய்ச்சி தனித்தனிக் கிண்ணியில எடுத்துக்கிட்டுப் பிள்ளைக்குத் தேய்க்க ஓடிவந்தவள, “தொடாத பிள்ளைய; வச்சிட்டுப் போ; நாந் தேச்சுக்கிறேன்”னு விரட்டிட்டா மின்னலு. அவளும் ஒண்ணும் பேசாம ஒதுங்கிட்டா.

மின்னலு ஏற்கெனவே கொஞ்சம் கூரு கெட்டவ, ஆத்திரம் வேற புடிச்சு ஆட்டுது. தலைக்குத் தேய்க்க வேண்டிய தைலத்தைப் பாதத்துல தேச்சுவிட்டா, பாதத்துல தேய்க்கவேண்டிய தைலத்தைத் தலைக்குத் தேச்சுப்பட்டா.

மருந்த மாத்தித் தேய்ச்சதுல வந்துச்சோ- இல்ல, காய்ச்சல்

கடுங்காய்ச்சலாகி வந்துச்சோ தெரியல- பிள்ளைக்கு சன்னி கண்டிருச்சு.

அய்யோ! யப்பே! யாத் தேன்னு அலறி ஊரக் கூட்டிட்டா.

“ஏண்டி கெழட்டுமுண்ட! மருந்துமாயம் வச்ச ஏந்தங்கச்சி பிள்ளயக் கொல்லவா பாத்தே”ன்னு நாக்குல நரம்பில்லாமக் கேட்டுட்டா செல்லத்தாயி.

“ஆத்தாளத் தூக்கி விட்டாள்ல.... நம்மக் குடும்பத்தையே குழிக்குள்ள தள்ளிட்டு அவளா இருந்து ஆளப் பாக்கிறா”ன்னு மின்னலும் தொணைக்கு வந்துட்டா.

“நீ இங்க இருந்தா மொத்தக் குடும்பத்தையும் முழுங்கிடுவ! வெளங்காத சிறுக்கி வீட்டவிட்டுப் போடி”ன்னு இத்தனை நாளாச் சுத்திவளச்சுச் சொல்ல நெனச்சத மூஞ்சியில முள்ளக்கட்டி அடிச்சமாதிரி நேரடியாவே சொல்லிட்டாளுக.

முருகாயி பாவம்.... எங்க போவா? எப்பிடிப் போவா? இந்தப் பொம்பளைக பன்ற கொடுமைய கூத்த யாருகிட்ட ஒப்பிப்பா?

வகுத்துல சொமக்கிறது எதாயிருந்தாலும் ஏறங்கிடும்; நெஞ்சில சொமக்கிறது ஏறங்குமா?

ரோசம் மானம் பாக்காம சொல்றதுக்கெல்லாம் தலையாட்டிக்கிட்டு வைராக்கியமாத் தாக்குப்புடிக்கத்தான் நெனச்சா; பொம்பளைக விடலையே.

பேயத்தேவரும் மொக்கராசும் அன்னைக்கு சக்கரவள்ளிக்கெழங்கு ஏத்திக்கிட்டுச் சந்தைக்குப் போயிருந்தாக. அவக வீடு வந்து சேர் முன்னப் பின்ன ஆகும். முருகாயிக் கெழவிய அன்னைக்கே மூட்டை கட்டிடறதுன்னு அக்கா தங்கச்சிக ரெண்டுபேரும் வரிஞ்சுகட்னாளுக. ஒரு மஞ்சப் பைய எடுத்து அவ உடுத்துமாத்துக்கு வச்சிருந்த துணியெல்லாம் அடச்சு, அவ கையில் ஒரு ஏழும் சொச்சமும் திணிச்சு “போ! போயி எங்கயாச்சும் பொழுச்சுக்க”ன்னு

நல்வாக்கு வேற சொல்லி கழுத்தப் புடிச்சத் தள்ளாத கொறையா அனுப்பிட்டாளுக.

இருட்டு. காதுக்குள்ள ‘உய் உய்’ன்னு புகுந்து உசுரக்கொடையுது ஊதக்காத்து. தெருவுல நின்னு வீட்டப்பாக்குறா, இருபது இருபத்திரண்டு வருசமாக் கஞ்சி ஊத்துன வீடு; காவக் காத்த வீடு, இதவிட்டுட்டு நான் எங்க போவேன்? பகல்லயே பாதை தெரியாத பாவிமக நானு; இருட்ட எங்க போவேன்? நெனச்ச அழுது அழுது நெஞ்சுக்குழி காஞ்சுபோனா முருகாயி. இம்புட்டுக் கண்ணீரு எங்கிட்டுத் தான் இருக்குமோ தேகத்துக்குள்ள? கொட்டோ கொட்டுன்னு கொட்டிருச்சு. வீட்ட ஒருமுறை திரும்பிப் பாத்தா. பிறகு தானாப் பேசி நடக்குற கிறுக்கச்சி மாதிரி தெக்கபாத்து நடந்தா. ஊர் எல்லதாண்டி ஒரு குத்துக் கல்லுக்கெடுத்துச்சு. அதுல ஒக்காந்துட்டா.

“சந்தைக்குப்போன சாமி வந்தா இந்த வழியாத்தான வரணும்? கஞ்சி ஊத்துன சாமி கால்ல விழுந்து சொல்லிட்டுப் போயிருவோம்.”

அழுக்குச் சீலய எடுத்து முக்காடு போட்டுக்கிட்டு ஊதக்காத்துல ஓடம்புல இருக்கிற துடு வெளிய போயிறக்கூடாதுன்னு இறுக்கிக் கட்டிக்கிட்டு, கட்டிகட்டியா அழுதுகிட்டு முருகாயி எவ்வளவு நேரந்தான் மூக்கச்சிந்துனான்னு தெரியாது.

தலையில ஒரு மூட்டையும் கையில் ஒரு பையும் புடுச்சு ஓங்கியடிக்குற ஊதக்காத்து சாச்சிறக் கூடாதுன்னு கொஞ்சமா முதுகுல கூன்போட்டு வளைஞ்சு வளைஞ்சு நடந்துவந்தாரு பேயத் தேவரு; சின்ன மூட்டையத் தூக்கிக்கிட்டு அவரு பின்னாலேயே வந்தான் மொக்கராசு. குத்துக்கல்லுல ஒரு உருவம் உக்காந்திருக்கிறது மட்டும் தெரியுது.

“ஏய் யாரப்பா அது குத்துக்கல்லுல...?”

“நாந்தானய்யா... முருகாயி....”

அதிர்ச்சியாகிப் போனார் பேயத்தேவர்.

“ஏன் இந்த நேரத்துல இங்க உக்காந்திருக்கவ?”

கூனிப்போன உடம்பும் உடைந்துபோன கண்ணீரும் நொறுங்கிப் போன வார்த்தைகளுமாய் “தாலியறுத்து வந்த சிறுக்கிக்கு வேலிபோட்ட சாமியில்லையா... சொல்லிட்டுப் போகலாயின்னு ஒக்காந்திருக்கேன்” என்றான் முருகாயி.

“சொல்லிட்டு போகப் போறியா? எங்க போறவ? யாருபோகச் சொன்னா?”

அவ ஒண்ணும் பேசாம முந்தானப்பந்து சுத்தி வாயில பொத்தி முக்கி முக்கி அழுதா.

“தாத்தா! இது முருகாயி வேலையா இருக்காது. செட்டு சேந்திருக்காளுகள்ல ஆத்தாளும் சின்னத்தாளும்—அவுக வேலையாத்தான் இருக்கும்.”

பேயத்தேவருக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது.

தலச்சொமையோட அவ கிட்ட வந்தாரு.

“நீ எங்கயும் போகாதே. எங்கூட வா. நான் முந்திச் செத்தா நீ தூக்கிப்போடணும்; நீ முந்திச் செத்தா நான் தூக்கிப் போடணும்” நெஞ்சுவெடித்து விம்மலோடு விழுந்த பேயத்தேவரின் வார்த்தை கேட்டதும் மஞ்சப்பை தரையில் விழ படாரென்று அவர் காலில் விழுந்து கதறினாள் முருகாயி.

தலையிலிருந்த மூட்டையத் தரையில் போட்டுட்டுக் கீழ குனிஞ்சு, அவளத் தொட்டுத் தூக்குனாரு பேயத்தேவரு; ரெண்டு கையும் நடுங்குது.

அம்பது வருசப் பழக்கத்துல முருகாயி மேல விழுந்த பேயத்தேவரோட முதல் ஸ்பரிசம் அதுதான்.

“ஆத்தாடி! எஞ்சாமி என்னைத் தொட்டுருச்சா? எஞ்சாமியா என்னத் தொட்டுத் தூக்குனது?” முருகாயி பரவசத்தில் கூனிக்குறுகி சிலிர்த்துச் சில்லிட்டு விம்மி அழுது வெடித்தாள்.

இருட்டில் ஏதோ ஒரு நட்சத்திரம் பூமியில விழுந்ததுமாதிரி இருந்துச்சு; ஊதக்காத்து ‘ஓ’ன்னு அலறி அடிச்சு என்னென்னமோ பேசிக்கிட்டுப் போச்சு. பூமி அம்பதுவருசம் பின்னுக்கச் சுத்தறமாதிரி தோணுச்சு.

○

23

ஒரு பதினெட்டு-பத்தொன்பது வயசில் தன் கட்டுப்பாட்டை விட்டு மனசு ஒரு தாவு தாவிவிட்டு, 'அய்யய்யோ! இது நடக்காது' என்று போன வேகத்தில் திரும்பிவந்து கொஞ்சம் பரவசத்தோடும் கொஞ்சம் பரிதவிப்போடும் 'அது ஒரு காலம்' என்று காலமெல்லாம் அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்குமே... அதுதான் பேயத்தேவருக்கும் முருகாயிக்குமான 'அது'.

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் உறவுகொள்ள, சடங்குகள், சம்பிரதாயங்களோடு சம்மதம் வாங்கிக் கொண்டால் ஊர் அதைக் கல்யாணம் என்கிறது.

பெண்மீது ஆண் மட்டுமோ ஆண் மீது பெண் மட்டுமோ ஆசைப்பட்டு, கனவுகளையும் ஆசைகளையும் நெஞ்சில் கரணை கரணையாகக் கட்டிவைத்திருந்தால் இலக்கியம் அதை ஒருதலைக் காதல் என்கிறது.

ஓர் ஆணின் மனசும் பெண்ணின் மனசும் ஒன்றோடொன்று இடறிவிழுந்து, இடறிவிழுந்த மனசுகளின் சம்மதத்தோடு உடம்புகளும் தொட்டுக்கொண்டு, இன்பம்போல ஒரு துன்பத்தையும் துன்பம்போல ஒரு இன்பத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அனுபவித்தால் உலகம் அதைக் காதல் என்கிறது.

"இதோ பார்! நீ எனக்கில்ல; நான் உனக்கில்ல. ஆனா நீ எனக்கு வேணும்; நான் உனக்கு வேணும். உன்னால் சுகம் எனக்கு; என்னால் சுகம் உனக்கு. போகிற போக்கில் போவோம். காலம் எங்கே நம்மைப் பிரியச் சொல்கிறதோ அங்கே லாப நஷ்டக் கணக்குப் பார்க்காமல் பிரிந்து கொள்வோம்." இந்த ஒப்பந்தத்தோடு நடக்கிற உறவுக்குக் காமம் என்று பெயர்.

"உனக்குள்ளும் அது இருக்கிறது. எனக்குள்ளும் அது இருக்கிறது. நான்கு கண்களுக்குள் மட்டும் மினுக் மினுக் என்று அது மின்னுகிறது. வட்டமிட்டுச் சுற்றிவரவுமில்லை; திட்டமிட்டுச் சொல்லவும் முடியவில்லை. ரெண்டு மனசிலும் கனக்கிறது ஒரே பாரம். இறுதிவரை இறக்கி வைக்கவே இல்லை. கடைசியில் பிரிகிறோம்- இதயங்களுக்குள் குழிவெட்டி பாரங்களைப் புதைத்துக் கொண்டு"

இந்த உறவுக்கு எந்தப் பெயரை வைக்கலாமோ அந்தப் பெயரை வைக்கலாம்-பேயத்தேவருக்கும் முருகாயிக்கும் அனிச்சப்பூவின் அரும்புபோலிருந்த அந்த மெல்லிய உறவுக்கு.

பதினெட்டு முடிஞ்சு பத்தொன்பது ஆரம்பிக்கிற வயசில் மீசை ஒதுக்க ஆசை வந்தது பேயத்தேவருக்கு. நல்ல ரோமக்கட்டுள்ள வம்சம் பேயத்தேவர் வம்சம். நெஞ்சுமேடு

கம்புக்கூடு இங்கெல்லாம் கம்பளிப்பூச்சி மாதிரி கபகபன்னு முடி மொளைச்சு முட்டி நிக்கிற பருவம்.

அப்பவெல்லாம் மீசையில் மொத்தம் நாலுரகம்தான். ஒண்ணு கெடா மீச. அதைக் கொடுவாள் மீசன்னும் சொல்லுவாக சில ஆளுக. சும்மா கைத்தண்டி கனத்துல படர்ந்துபோயி கன்னத்துல ஒரு வட்டம் போட்டுச் சுத்தி, குத்திக் கொல பண்ணிடுவன்டாங்கிற மாதிரி மேல பாத்து நிக்கும்.

இன்னொரு மீசை இட்லர் மீச. ஒரு கருவண்ட சரிபாதி வெட்டி நெட்டுவாக்குல இந்தப் பக்கம் ஒண்ணு அந்தப் பக்கம் ஒண்ணு நெருக்கி ஒட்டவச்சமாதிரி நிக்கும் அது. 'II' இப்படி இருப்பதனால் அதப் பதினொண்ணு மீசைன்னுஞ் சொல்லுவாக படிச்சவுக.

அடுத்தது அரும்பு மீச. உதட்டுமேல பென்சில்ல கோடு இழுத்தமாதிரி-நானும் இருக்கேன்-ஒருத்தரையும் ஒரு தொந்தரவும் பண்ணமாட்டேன்னு சொல்ற மீச.

இன்னொண்ணு பட்டை மீச, உள்ளத உள்ளபடி ஒதுக்கி ஒழுங்கு பணற் மீச.

பேயத்தேவருக்குக் கெடா மீச வைக்கணும்னு ஆச. மூக்கு நீளமா-மூஞ்சி அகலமா இருக்கிற ஆள கெடா மீச ஒரு தூக்குத் தூக்கும். அதுவுமில்லாம வீடு வாசல் நெலத்தோட சேத்து மீசையும் ஒரு சொத்தா இல்லையா? என்ன ஒண்ணு! அது பத்திரத்தில வராது. அவ்வளவுதான்.

லேசா ஒரு வெக்கத்தோடயும் பதட்டத்தோடயும் பொடிநடையாப் போயி ஒக்காந்திட்டாரு நாவிதர் வெள்ளையன் வீட்டுல.

வெள்ளையன் தொழில்ல கெட்டிக்கார ஆளு. கள்ளிப்பட்டியில அந்தாளு கத்திக்குத் தலைவணங்காத ஆளே கிடையாது. எந்த மண்டைக்கு எந்த வெட்டு எந்த மூஞ்சிக்கு எந்த மீசைங்கிறதெல்லாம் வெள்ளையங்கிட்ட

விட்டுறணும். தலையக் குடுத்த பெறகு தலையிடக்கூடாது. வெள்ளையன்கிட்டத் தலைய நம்பி ஒப்படைச்சிட்டுக் கண்ணாடி பாக்குறவுக கண்ணாடி பாக்கலாம்; ஒறங்குறவுக ஒறங்கிறலாம். வெள்ளையனாப் பாத்துத் தொழில் முடிச்ச எந்திரிங்கன்னு சொன்னவுடன எந்திரிக்கலாம். அப்பொறம் அது சொட்டை இது சொட்டைன்னா அந்தாளுக்குக் கோவம் வரும்.

வீடுதேடி வந்த பேயத்தேவரைப் பார்த்து "யாரு பெரிய தேவரு மகனா" என்று ஆச்சரியப்பட்ட வெள்ளையன் 'முடிவெட்டனுமா?' என்றார்.

"இல்ல... மீச ஒதுக்கணும்!"

நாலரை அடி மஞ்சவர் வைத்துக் கோரைப்புல்லால் வேய்ந்த குடிசையின் தென்னங்கிடுகு விரித்த திண்ணையில் முக்காலிப் பலகை எடுத்துப் போட்டு 'உட்காரப்பா' என்றார் வெள்ளையன்.

வேட்டியை உருட்டித் திரட்டிக் கட்டிக்கொண்டு தோள் துண்டை மடியில் போட்டுக்கொண்டு வெறச்ச வெடப்பா ஒக்காந்தாரு பேயத்தேவர். வாலிப ஓடம்பு; நல்ல பிறவிக்கட்டு. எண்ணெய் போட்டுப் போட்டுக் கருத்துப் பளபளக்கிற சாமி சிலை மாதிரி உருண்டு தெரண்டு பளபளத்து நிகுது தோளும் மார்பும். மூஞ்சியிலிருந்த பூனமயிர் நிறம் மாறி இப்பத்தான் கறுப்புக்குக் கட்சி மாறுது.

தகரப் பெட்டியெடுத்துத் தன் ஆயுதசாலை திறந்தார் வெள்ளையன். அவருக்குக் கலை-தொழில்-சம்பாத்தியம் சாப்பாடு- தெய்வம்- வேலைக்காரன்-இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் எல்லாமே அந்தத் தகரப்பெட்டிதான்.

உள்ள ஒரு கத்திரி. ரெண்டே முக்காலுவா சொல்லி - பேரம்பேசி-ரெண்டேகால் ரூபாய்க்கு வாங்குனது. தேங்காயெண்ண போட்ட எடமெல்லாம் கறுப்பா, சாண புடிச்ச எடம் மட்டும் வெள்ளையா அது ரெண்டு கலர் காட்டும். மத்தவங்களுக்கெல்லாம் கத்திரிக் கோல்ங்கிறது ஒரு

ஆயுதம்; வெள்ளையனுக்கு அது வாத்தியம். முடிவெட்டுறபோது அது போடுற 'கிறீச் கிறீச்' சத்தம்தான் அவருக்குச் சங்கீதம். அந்தக் 'கிறீச்! கிறீச்!' வெள்ளையன் காதில் மட்டும் 'சசசச ரிரிரிரி மமமா' என்று சுரஞ்சொல்லும்.

கத்தரிக்கோலுக்கு அடுத்து ஒரு கத்தி. தகட்டுல அடிச்ச அரளிக் குச்சியில சொருகின குச்சிப்புடிக் கத்தி. அத மடக்க முடியாது. வேல முஞ்சவுடன குச்சி தனியாப் போயிரும்; கத்தி உறைக்குள்ள போயிரும். அந்தக் கத்திக்கொரு தீட்டுக்கல்லு. கறுப்புல சாம்பப் பொடச்ச மாவுக்கல்லு. மருதைக்குப் போன ஆள்கிட்டச் சொல்லிவுட்டு அலைஞ்ச திரிஞ்ச வாங்கியாந்து பதினஞ்ச நாள் தண்ணியில ஊறப்போட்டு ஒருவாரம் தேங்காயெண்ணெயில முக்கிப் பதப்படுத்தின கல்லு. நாலு இழு இழுத்தாப் போதும்; சும்மா கத்தி பொறி பறக்கும்.

அப்பறம் ஒரு பட்ட வாரு; மாட்டுத்தோல்ல செஞ்சது. தீட்டுக்கல்லத் தீட்டுன கத்திய சாந்தப்படுத்த அதுல ரெண்டு இழு இழுத்துக்கிரலாம்.

ஒரே ஒரு கண்ணாடி. சட்டமில்லாத வெறுங் கண்ணாடி. அதுல சட்டம் போகுமுன்ன ரசம் போச்சா ரசம் போகுமுன்ன சட்டம் போச்சான்னு கேட்டா, பதில் சொல்ல வேண்டிய ஆளு உசரோட இல்ல. அது வெள்ளையனுக்கு அவுக அப்பன் "பத்திரம் மகனே! பரம்பரச் சொத்து"ன்னு குடுத்துட்டுப் போனது.

அப்பறம் ஒரே ஒரு முள்ளு வாங்கி. தண்ணி ஊத்த ஒரே ஒரு கிண்ணி. இந்தச் சரக்குகள வச்சுக்கிட்டுத்தான் வெள்ளையன் எப்பேர்ப்பட்ட ஆளுகளையும் குனின்னு குனியவைக்கிறது.

வெள்ளையன் நல்ல செவப்பு. அம்பது இருக்கும் வயசு. காதோரம் பத்துப் பதினஞ்சத் தவிர முன்னப்பின்ன ஒரு முடியும் நரைக்கல.

ஊர் மத்தியில சாலிமரத்துக்குக் கீழ் பொதுவுல உக்காந்து

தொழில் செய்யறது- கூப்பிட்டுவிட்டா வீடுகளுக்கே போயி முடிவெட்டிட்டு வாரது- இந்த ரெண்டையும் தவிர, தன் வீட்டுக்கே வந்து முடிவெட்டிட்டுப் போறதுதான் வெள்ளையனுக்கு ரொம்பப் புடிக்கும். தன் தொழிலுக்கு அதான் மதிப்புங்கிறது அவர் நெனப்பு.

வெள்ளையன் பொண்டாட்டி மாரியம்மாதான் கள்ளிப் பட்டிக்கே மருத்துவம் பாக்குற மருத்துவச்சி. கைராசிக் காரின்னு பேரு. அன்னைக்கு அவ வீடில் இல்ல.

"வெள்ளையா! கெடா மீச வக்கணும்."

"இப்பத்தான் மொளச்சு மூணு எல விட்டுக்கு. அதுக்குள்ள கெடா மீச கேட்டா எப்படி?"

"முதல்ல மொளச்சதுக்கு வேலி கட்டப்பா. மீச அப்பறம் வெள்ளாமக் காடு கணக்கா வெளஞ்சுட்டுப் போகுது."

"பெரிய தேவரு மகனுக்குப் பேசவா சொல்லிக் குடுக்கணும்..." ரசம் போன கண்ணாடியை எடுத்துப் பேயத்தேவர் கையில் கொடுத்துவிட்டு உறையிலிருந்த கத்தியை எடுத்து அரளிக் குச்சியில் செருகித் தீட்டுக் கல்லில் வைத்துத் தீட்டிக் கொண்டே "யம்மா! முருகாயி... கிண்ணிக்குத் தண்ணி கொண்டுவந்து ஊத்தம்மா" என்று குரல் கொடுத்துவிட்டுத் தீட்டிய கத்தியை வாரில் நாலு இழு இழுத்தார் வெள்ளையன்.

அங்கதானய்யா ஆரம்பமாச்சு பேயத்தேவன் மனசச் சுத்திச் சுழட்டியடிச்ச தூறாவளி.

பேயத்தேவரின் முதுகுக்குப் பின்னால் மூன்று விதமான சத்தம்.

'சல் சல்' சல்ன்னு ஒரு கொலுசுச் சத்தம்.

'க்ளிங் க்ளிங்'ன்னு ஒரு வளவிச் சத்தம்.

'சரக் சரக் சரக்'ன்னு பாவாடச் சத்தம்.

இதென்னடா இது! இந்த வீட்டுக்குள்ள இப்படி ஒரு சத்தம்!

மனசு நாலா பக்கமும் திரும்புது; முதுகத் திருப்ப முடியல.

கையில் புடிச்சிருந்த கண்ணாடியில் ரசம்போன பாகம் போக மிச்ச எடத்துலயெல்லாம் திட்டுத் திட்டா ஒரு அழகான கொமரிப் பொண்ணோட மூஞ்சி தெரியுது.

என்னமோ ஒரு மின்னல்வந்து சுளீர்னு ஒரு சுண்டு சுண்டுது முதுகுத் தண்டில. சீமத்தண்ணி சீசாவுல தீக்குச்சி கொளுத்திப்போட்ட மாதிரி 'பக்'குன்னு பத்திப் பட்..பட்.. படர்னு வெடிக்குது மனசு.

மயில் கழுத்து நெறத்துல ஒரு பாவாட கட்டி செவப்பு லவுக்கையும் பச்சைத் தாவணியுமா ஒருத்தி கண்ணாடிக்குள்ள 'மொழு'க்குன்னு விழுந்து 'கழுக்'குன்னு காணாமப் போறா.

கண்ணாடி உருவம் போயிருச்சு. ஒரு கைமட்டும் வருது. சொம்புல கொண்டுவந்த தண்ணியக் கிண்ணியில் ஊத்துது. அவ முழு உடம்பும் பேயத்தேவர் முதுகுக்குப் பின்னால இருக்கு; கை மட்டும் முன்னால இருக்கு.

யாத் தே! இது என்ன கையா? மஞ்சக் குளிச்ச தங்கமா? சிவப்பு வளவியும் பச்ச நரம்பும் அதுல படிஞ்சும் படியாமத் துருத்தி நிக்கிற பூன முடியும்; அவ பதமாக் குனிஞ்சு தண்ணி ஊத்துன பாவனையில் தெரிஞ்ச நல்ல குணமும், அவ பொசுக்குன்னு போனபோது மூஞ்சில விழுந்துபோன தாவணித் தலைப்பும் நின்டது நிக்க-தொறந்த கண்ணு மூடுறதுக்குள்ள கிறுக்குப் புடிக்க வச்சிருச்சு பேயத்தேவரை.

இப்பக் கண்ணாடியச் செவக்கிப் புடிச்சா அவ போற பின்பக்க அழகு தெரியுது திட்டுத்திட்டா. ஒத்தச்சட போட்டுப் போகுதய்யா செழிச்ச வளந்த செவ்வாழக்கன்னு.

அய்யோ! இந்தக் கிண்ணி செம்பா இருந்திருக்கக் கூடாதா? அது நெறையும் வரைக்கும் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நின்னிருந்திருப்பாளே!

கிண்ணித் தண்ணியத் தொட்டுத் தாடையில் தடவுனார்

வெள்ளையன். மூஞ்சியில் தொட்டுவச்ச தண்ணி மனசுக்குள்ள எறங்கி மசமசன்னு கசிஞ்சது.

"சின்னத்தேவரே!

குனியா...

நிமிர்ய்யா...

அண்ணாந்து பாருய்யா...

ஒதட்ட மடிச்சக் குடுய்யா...

தலைய ஆட்டாதய்யா...

தும்மல் வந்தாச் சொல்லுய்யா...!"

-வெள்ளையன் போட்ட எந்த உத்தரவும் பேயத்தேவரோட செவி சேரல. வெட்டுக்குத் தலயக் குடுத்த ஆடு மாதிரியே அப்படியே உக்காந்திருக்காரு. சத்தத்துக்குப் பின்னாலயே குடிசைக்குள்ள போன மனசு 'வா'ன்னாலும் வரல.

கிண்ணிக்கு ஒரு தண்ணிதான் ஊத்துவாளா? இன்னொரு தண்ணி ஊத்த வரமாட்டாளா?

படக்கு படக்குன்னு அடிக்குது மனசு.

காஞ்சுபோன தாடையில் இன்னொரு தடவை தண்ணி தடவி, தீட்டுக்கல்லில் தீட்டி வாரில் பதம் பார்த்தது போக கத்திய உள்ளங்கையில்வேற வச்ச அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் இழுகிப் பேயத்தேவர் முகத்தை இடப்பக்கம் திருப்பி வலதுகன்னத்தில் கத்திவச்சு, சரட் சரட்டுன்னு வழிச்ச வந்த முடியைக் கட்ட வெரல்ல ஒரு சுண்டு சுண்டித் தரையில் தெறிச்ச விட்டுட்டு அடித்தாடையில் கத்திபோட ஆரம்பிச்சார் வெள்ளையன்.

கண்ணாடி எடுத்து அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஆட்டி ஆட்டிப் பாத்தாரு பேயத்தேவரு. கண்ணாடியில் அவர் மூஞ்சிதான் விழுகுதே தவிர அவ மூஞ்சியக் காணோம்.

"சின்னத்தேவரே... மொத்தம் மூணு வகைதான் மனுசமூஞ்சி. உருண்ட மூஞ்சி... சப்பட்ட மூஞ்சி... நீளமூஞ்சி.

இன்ன மூஞ்சிக்கு இன்ன மீசைன்னு ஒரு கணக்கு இருக்கு. தேவர் மகன் மூஞ்சி உருண்ட மூஞ்சி. இந்த மூஞ்சிக்குக் கொடா மீசையோ முறுக்கு மீசையோதான் ஒட்டும். ஆனா ஒண்ணு-ரோமக்கட்டு இருக்கு... வளத்தி பத்தாது. ஒதுக்கி விடறேன். மூணே மாசத்துல வளந்திடும் மொசுமொசுன்னு."

வெள்ளையன் தாடையில் சோலி முடிச்ச இடது கன்னம் தாவினார்.

வெள்ளையன் மகளாத்தான் இருக்கும். பேரு முருகாயி. இன்னொரு எட்டு இப்படி வரமாட்டாளா? யாத் தே! இந்த மானங்கெட்ட மனசு உள்ள உடுக்கடிச்ச ஊரக்கூட்டுதே!

அப்பன் கழுத்துல கத்தி வைக்கிறான்... மக நெஞ்சுல அருவா வைக்கிறாளே!

பேயத்தேவர் ஓடம்பு வெள்ளையன் கட்டுப்பாட்டுல இருந்திச்சு. மனசு மக கட்டுப்பாட்டுக்குப் போயிருச்சு.

ஜல்! ஜல்! ஜல்!

முதுகுக்குப் பின்னால் திரும்பவும் அந்தக் கொலுசுச் சத்தம்! கண்ணாடிய அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டிப் பாக்குறாரு. அகப்படல உருவம். மனசு பொறுக்காம விசுக்குன்னு வெலகித் திரும்புனாரா இல்லையா... 'சதக்'குன்னு கன்னத்துல போட்டுத் தள்ளிருச்சு கத்தி; சல சல சலன்னு ரத்தம் ஒழுகுது.

"யப்பே ரத்தம்!" -முருகாயி கத்துறா.

ரத்தம் ஒழுக முழுசாப் பாக்குறாரு பேயத்தேவரு மொதமொதலா அவள.

"செப்புச் சிலையழகி

செம்மாந்த மாரழகி

உலகத்து அழகையெல்லாம்

ஊறவச்ச பேரழகி"

'யம்மா! முருகாயி! பஞ்சோ துணியோ எடுத்திட்டு வா.'

அவள் எடுத்தோடி வந்த பருத்திப் பஞ்சைப் பச்சென்று அப்பவும் நச்சென்று நின்றது ரத்தம்.

இவரு பாத்தாரு ஒரு பார்வ. அவ இருதயக்கூடு இத்து. கடக்கு மடக்குங்கிற சத்தத்தோட நூறா ஆயிரமா நொறுங்கி விழுகுது.

அவ பாத்தா ஒரு பார்வ. இவருக்குக் கருங்கல்லு மாதிரி இருந்த மனசு கொழஞ்சு கொழஞ்சு கூழாயிட்டுது.

ஒரு பேச்சும் பேசல. வேல முடிஞ்சு புத்திமாறாட்டமாயிப் போயிட்டாரு.

கொஞ்சநேரம் கிறுக்குப்புடிச்சவ மாதிரி திண்ணையிலேயே உக்காந்திருந்த முருகாயி என்னமோ மயிலிறகைக் கூட்டிப் பெருக்கிறவ மாதிரி மயிரக் கூட்டிப் பெருக்கிட்டு, கீழ குனிஞ்சு உள்ளங்கையில் எடுத்து வச்ச உத்து உத்துப் பாத்து வீட்டுக்குள்ள எடுத்துட்டுப் போயி ஒருத்தருக்குந் தெரியாமப் பத்திரப்படுத்தி வச்சுக்கிட்டா-பேயத்தேவர் ரத்தத்தோட வெளிய கிடந்த பருத்திப் பஞ்சை.

○

24

ஏலே பேயத்தேவா! ஒனக்குப் புத்திகித்தி கோணிக்கிருச்சா? முளையில நட்டுகிட்டு கழண்டு போச்சா? கான மிளகாயத் திண்ட காளமாடு மாதிரி தலசத்தி அலையறவன்! அழகிதான்; அம்சமானவதான். இல்லேங்கல. அதுக்காக... கிளியும் புலியும் ஒண்ணாயிட முடியுமா? அவ யாரு? நீ யாரு? ஏணிவச்சாலும் எட்டுமா? நெனைக்கலாமா அவள? முருகாயி மாதிரி மூக்கு முழியுமா ஒருத்தி இந்த எட்டோர்லயும் இல்ல; வாஸ்தவம்தான். ஆனா அவ சாதி என்ன? ஒஞ் சாதி என்ன? நாளப்பின்ன தாய் பிள்ளைக மதிக்குமா? தண்ணிகிண்ணி பொழங்க முடியுமா? அவளுக்குமே ஒனக்குமே ஒண்ணு ஆகிப்போச்சன்னு வச்சுக்க ஒன்வீட்ல ஒரு நல்லது

பொல்லதுக்கு ஆள் வருமா? பொழச்சதெல்லாம் போச்சப்பா! புழுக்கை விழுந்து போச்சப்பா பெரிய தேவரு வீடுன்னு செல்லம்பட்டி செப்புப்பட்டயத்துல எழுதுவானா இல்லையா? அப்பறம் மழைக்காச்சும் ஒன்வீட்ல மனுசன் ஒதுங்குவானா? மறந்துடுறா அவள! மானங்கெட்ட பயலே!"

உள்ள கெடந்து முள்ளாக் குத்துது மனச்சாட்சி. ஆனாலும் கும்மிகொட்டிக் கூத்தடிக்குது மனசு.

"ஒரு நாள் பாத்ததுக்கா இந்த ஒலப்பலாட்டம் பண்ண? மரியாதை கெட்டுப்போகும் சும்மா கெட மனசே"ன்னு சொல்லித்தான் பாக்குறாரு! கிறுத்திரியம் புடிச்ச மனசு கேக்குதா?

குல்லாய எடுத்துத் தலையில் வச்சுக்கிட்டுக் கெஞ்சிப் பாத்தாலும் கீழ்போடாத குரங்குமாதிரி வெளையாட்டுக் காட்டுது மனசு.

மொத்தக்கூழையும் குடிச்ச முடிச்ச, கடைசிவாய்க் கூழ வழிச்ச உள்ளங்கையில் நக்குறபோதுதான் உப்பு இல்லேன்னு தெரியுது. அச்சுவெல்லம் கடிச்சா ஒறைக்குது; மொளகா கடிச்சா இனிக்குது.

லேசா முதுகுல ஓரசுனாலே சுர்சுர்ன்னு அரிக்கிற வைக்கப்படப்பு இப்ப உருண்டு பெரண்டாலும் பூவுல படுத்துப்புரளல மாதிரி ஒரு புது சொகமாயிருக்கு.

கால்வச்சாப் பொத்துப்போற உச்சிவெயில்ல செவக்காட்டுப் புழுதியில அவ நெனப்பு வந்து நின்னா கொஞ்சங்கூடச் சுடுதில்ல; ஓடத்தண்ணி குறுகுறுன்னு உள்ளங்கால்ல ஓடறமாதிரி குளுகுளுன்னு இருக்கு.

காக்கா, குருவி, காடை, *கதுவாலி, எது, கத்துனாலும் இன்பமா இருக்கு.

இப்பல்லாம் வீட்ல படுக்கப் புடிக்க மாட்டேங்குது.

*கௌதாரி

தோட்டத்துக்குப் போயி சால்ல தொங்குற தோலக் கழத்தி வாரிக்குழியில விரிச்சுப் படுத்தா வசதியா இருக்கு.

ஊர்ச்சத்தம் ஒலகச்சத்தமெல்லாம் அடங்கி ஓறக்கம் வராமப் பொரண்டு பொரண்டு கடைசியில கவுந்தடிச்சுப் படுத்தா மூணே சத்தந்தான் ஒண்ணுமாத்தி ஒண்ணு சுத்திச்சுத்தி வருது.

“ஜல்ஜல்”, கொலுசுச் சத்தம்...

“க்ளிங் க்ளிங்”, வளவிச் சத்தம்...

“சரக் சரக்”, பாவாடைச் சத்தம்...

கண்ண மூடுனா மூஞ்சியில வந்து முட்டிட்டு முட்டிட்டுப் போகுது லச்சகெட்ட பச்சத்தாவணி!

இந்த ஆளு பாடுதான் இப்படின்னா அவ பாடு இன்னும் மோசம்.

“ஏண்டி முருகாயி! துப்புக்கெட்டவளே! இதுக்கு முன்னால ஆம்பளைகளையே பாக்காதவ மாதிரியில்ல கெறங்கிக் கிறுகிறுத்து நிக்கிறவ! குதிகால் இல்லாதவ கொலுசுக்கு ஏன் ஆசப்படுற? இந்த ஊர் ஒலகத்தப் பத்தித் தெரியாதா ஒனக்கு? கூனு குருடுன்னாலும் சொந்தச் சாதிக்காரியக் கல்யாணம் பண்ணுவாகளே தவிர-மகாராணியா இருந்தாலும் மத்த சாதிக்காரியத் தொடுவாகளா? இது ஒனக்கே நல்லாருக்கா? அடிச்சட்டியில சோறு புடிச்ச மாதிரியில்ல அந்தாளு மூஞ்சிய அப்பி வச்சிருக்க மனசில? ஒங்கப்பன் தகரப்பொட்டிக்குள்ள தங்கக் கத்தி சேராதுடியம்மா! புத்திய மாத்திக்கிட்டுப் பொத்திக்கிட்டுக் கெட.”

அடிச்சடிச்சுச் சொல்லிப் பாத்தாலும் அடங்கலயே மனசு; சிலுத்துக்கிட்டுல்ல நிக்குது! மனசக் கொரங்குன்னு சொன்னவுக ஒண்ண மறந்துட்டாக. மனசு கொரங்குதான்; வால்மட்டும் நாய்வாலு. மூங்கில் பட்டைய வச்ச முக்கிமுக்கிக் கட்டிப்பாத்தாலும் நிமிரவா போகுது நாய்வாலு?

முருகாயி அவளாப் பேசி அவளாச் சிரிக்க ஆரம்பிச்சா. அக்கம்பக்கம் பாத்து யாரும் இல்லேன்னா, மீச ஒதுக்க வந்தப்ப பேயத்தேவர் ஒக்காந்த பலகையில ஒக்காந்து ஒக்காந்து எந்திரிச்சா. வீட்டு வாசல்ல எந்தச் சத்தம் கேட்டாலும் கூட்டுக்கு வெளிய தல நீட்டுற குருவிக் குஞ்சு மாதிரி பொசுக்குன்னு தலயக்காட்டி உள்ள ஒடிப்போனா. ஆத்தா ஒண்ணு கேட்டா அவ ஒண்ணு சொன்னா. காப்படி அரிசி போட்டுக் கஞ்சி காச்சுடின்னு சொன்னா, சோத்த நாய்க்குப் போட்டுட்டு வடிச்ச கஞ்சிய வட்டியில வச்சிருந்தா. ஏண்டி முருகாயி ஒனக்கு முனி கினி புடிச்சிருச்சான்னு கேட்டா, ஒரு பதிலும் பேசாம “முனி புடிக்கல பேயத்தேவங்கிற பேய்தான் புடிச்சிருச்சு”ன்னு மனசுக்குள்ளயே சொல்லிக்கிட்டுச் சிரிச்சுச் சிரிச்சே வார்த்தையைத் தேச்சுப்புட்டா.

பேயத்தேவர் மாடுகண்டு ஓட்டித் தெக்குக் காட்டுக்குப் போறதுக்கு ஒரு நேர் பாதை இருக்கு. ஆனா இப்பவெல்லாம் அவரு நேர் பாதையில் போறதில்லையே! ஊர்க்கோடி சுத்தி சன்னாசியப்பன் கோயிலத் தாண்டித்தான் நேர் பாதை வந்து சேர்றாரு. ஏன்னா ஊர்க்கோடியிலதான் முருகாயி வீடு இருக்கு.

இந்தா வந்திரமாட்டாளா அந்தா வந்திர மாட்டாளான்னு கண்ணும் மனசும் கதிகலங்கித் துடிக்குது. ஆனாலும் சிக்க மாட்டேங்கிறா சிறுக்கி. எறும்புக்குப் பாதம் பாத்திரலாம் போலிருக்கு- இவளப் பாக்கிறதுதான் பெரும்பாடா இருக்கு.

போகையிலயும் வரையிலயும் கத்திச் சத்தம் கேக்குது; கத்திரிச் சத்தம் கேக்குது... ஒரு ‘ஜல் ஜல்’ கேக்கலையே! ‘சரக் சரக்’ கேக்கலையே! தெனம் தெனம் போய்ச் சவரம் பண்ணிக்கிட்டா என்ன? சே! வேணாம். சுத்தேகப்படுவாக.

ஒரு மார்கழி மாசம். வெட வெடன்னு நடுங்குற விடிகாலை. வெள்ளச்சீலபோட்டு யாரோ திரைகடன மாதிரி ஊர மூடி நிக்குது பனிமூட்டம். ஒரு நொண்டி ஆடு புடிச்சுப்

போயிக்கிட்டிருந்தாரு பேயத்தேவரு. கஞ்சிப் பொழுதுக்கு மாடோட்டிப் போறதுக்குள்ள நொண்டியாட்ட மேச்சு வீட்ல கட்டிட்டு போயிடனுங்கிறது பெரிய தேவர் உத்தரவு.

கடும் பனி. கை காலெல்லாம் சிலுசிலுங்குது. கடகடன்னு தந்தியடிக்கிற பல்லெல்லாம் ஒண்ணோட ஒண்ணு கிட்டிச்சுக்கிருச்சு. முருகாயி வீட்டு மேல ஒரு கண்ண எறிஞ்சு அவளக் காணலேன்னு தெரிஞ்சதும் கழுத்தத் திருப்பிக்கிட்டு சன்னாசியப்பன் கோயில் கடந்தா- அங்க நாலஞ்ச சின்னஞ்சிறுசுக குப்பகூளம் கொளுத்திக் கூதக் காஞ்சுக்கிட்டிருக்குதுக.

கையுங்காலும் நடுநடுங்குதா- நொண்டி ஆட்ட சன்னாசியப்பன் கோயிலு வில்வ மரத்துல கட்டிவச்சுப்புட்டு, பேயத்தேவரும் கூதக்காயிற சோதியில கலந்துக்கிட்டாரு.

“ஏ தள்ளுங்கடா. பெரிய மனுசன் வந்தா வழிவிட வேணாமா?” கூதக்காயும் வட்ட வரிசையில் அதட்டி இடம்பிடித்துக் கொண்டார்.

தீப்புடிச்சிருமோ என்னமோன்னு பாவாடைய ‘எல்லை’ வரைக்கும் தெரட்டித் தெரட்டிக் குத்தவச்சு ஒக்காந்திருந்தா ஒரு கொழந்தப் பொண்ணு. அந்த அழுக்குப் பாவாடைய எரிக்கிற சக்தி அக்கினிபகவானுக்கே இல்லேங்கிற சேதி அவளுக்குத் தெரியாது பாவம்.

பேயத்தேவர் உள்ளங்கையை நெருப்புக் கொழுந்தில் வாட்டிக் கதகதவென்று கன்னத்தில் தேய்த்துக் கொண்டார். செடி செத்தையெல்லாம் எரிந்து தீர்ந்து நெருப்புக் கொழுந்து உள்வாங்கும் நேரம் கூதக்காயும் தன் பங்குக்கான செடி செத்தைகளை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு குபுக்கென்று நெருப்பில் போட்டு நிமிர்ந்த முருகாயி பேயத்தேவரைக் கண்டதும் பேச்சு மூச்சில்லாமல் போனாள்.

யாத் தே! வந்துட்டியாடியம்மா! ஒன்னத்தானடி தேடி உசரு அலையா அலையுது!

குப்பை கூளங்களிலிருந்த கசடுகளெல்லாம் பொசுபொசுவென்று புகையாகிப் பனி மூட்டத்தோடு கலக்க- கொஞ்ச நேரத்தில் குபுக்கென்று பற்றிக் கொண்ட கொழுந்து நெருப்பின் வெளிச்சத்தில் முகம்பார்த்து மூச்சுவிட்டுக் கொண்டன. ஒண்ணொண்ணு தேடி அலைஞ்ச உசருக ரெண்டும்.

என்னத்தப் பேசுவாரு இவரு? எதப் பேசுவா அவ? அவ கண்ணுல காதல் ஒழுகுதுன்னு மட்டும் தெரியுது அவருக்கு. அவரு ஓதட்டுல உசரு துடிக்குதுன்னு மட்டும் தெரியுது அவருக்கு.

சின்னஞ்சிறுசுக குப்ப கூளங்களக் கிண்டிக் கிண்டி எரிய வச்சுக்கிட்டேயிருக்குதுக. பெரிய சீவனாக ரெண்டும் ஒண்ண ஒண்ணு பாத்துக்கிட்டே ஒக்காந்திருக்குதுக.

“ஏய்! ஏம்பங்குக்குக் குப்பகூளம் கொண்டு வந்து கொட்டுனேன்ல்ல... ஒங்க பங்குக்கு நீங்க போயி செடிசெத்த அரிச்சுட்டு வாங்க. போங்க! போங்க! போங்க!” முருகாயி திட்டம் போட்டு வெரட்டி விடுறான்னு தெரியாம ஆளுக்கொரு பக்கம் ஓடிப்போனதுக சின்னஞ் சிறுசுக.

சட்டப்படி ஒத்த ஆளா இருக்கிறதுதான் தனிமைங்கிறது. ஆனா பிரியம்ன்னு வந்துட்டா ரெண்டு பேரா இருக்கிறதும் தனிமைதான். அது உண்டான தனிமையாத் தெரியல- உண்டாக்கப்பட்ட தனிமையாத்தான் தெரிஞ்சது பேயத்தேவருக்கு.

எதுக்க எதுக்க ஒக்காந்துக்கிட்டு நாலு கையி நெருப்பை நோக்கி நீள நீள, கைகளுக்கு மத்தியில இடைவெளி குறையக் குறைய- தொடலாமா வேணாமான்னு துடிச்சத் துடிச்ச நெருப்பு தானா எறிஞ்ச தானா அடங்குறமாதிரி தானாத் தவிச்சத் தானா அடங்கித் தனித் தனியாப் பிரிஞ்சாக ரெண்டு பேரும். ஆனாலும் கூதக்காஞ்ச நெருப்பு மட்டும்தான அணைய முடியும்? உள்நெருப்பு...?

ஒருநாள் கடலக்காட்டுக்குக் காவலுக்கு இருந்தப்ப கள்ளிப்

பாறையில் தூராம் புதருக்கு அடியில் ஒரு காடை கூடு கட்டியிருந்ததைப் பார்த்தாரு பேயத்தேவர். கூட்டுக்குள்ள வெள்ளப் பளிங்காங்குண்டு மாதிரி முழிமுழின்னு முழிச்சுக்கிட்டிருந்ததுக முட்டை ரெண்டு. பொழுதுசாய 'காச்' 'மூச்'சன்னு கத்தி வந்திருச்சு காடை. அது கூட்டுல அடையவும் பொத்துனாப்புல வந்து தலையில் கடன துண்ட விசுக்குன்னு அவுத்து வீசிப் பொசுக்குன்னு பொத்திப் புடிச்சப்புட்டாரு பேயத்தேவர். ஒரு கத்தாழநார்ல காடையக் கட்டித் தோள்ல தொங்கவிட்டு மாட்ட ஓட்டி நடந்துட்டாரு வீட்டுக்கு.

"என்னியக் கொல்லப்போறயா? என்னியக் கொல்லப் போறயா?"ன்னு கத்திக்கிட்டே காடுகடந்து வருது காடை.

எங்கிட்டுத்தான் இருந்திச்சோ மேகங்க. படக்குன்னு ஒண்ணுகூடிப் பளிச்சுபளிச்சுன்னு மின்னுதுக. கட்டையன் ஓடை கடக்குறுதுக்குள்ள வளைச்சு வளைச்சுச் சாத்துதுக. ஆகாயமே ஓடஞ்ச தூள்தூளாக் கொட்றமாதிரி மொத்தை மொத்தையா விழுதுக மழைத்துளிக.

தலநனைஞ்சு, ஓடம்பு நனைஞ்சு, வேட்டி நனைஞ்சு, மாடு நனைஞ்சு, காடை நனைஞ்சு இதுக்கு மேல நனைய எடமில்லேன்னு வாராரு பேயத்தேவர். ஊரத்தொட்டு சன்னாசியப்பன் கோயிலுக்கிட்ட வந்தப் 'தட தட தட்டி'ன்னு வந்து விழுந்த ஒரு இடியில் மாடு பிச்சுக்கிட்டுப் போயி வெள்ளையன் வீட்டுல நிக்குது.

"அடியே நொள்ள... அங்க போயி என்ன நிக்கிறவ?" செல்லமா வஞ்சுக்கிட்டே மாட்டைத்தேடிப் போனா- வெள்ளையனும் மாரியம்மாளும் திண்ணையில் ஒக்காந்து சுக்குத்தண்ணி குடிச்சுக்கிட்டுருக்காக தூடா. உயிர் மூச்சையெல்லாங் குடுத்து ஊதி அடுப்பப் பொழைக்க வைக்க மொகச்சி பண்ணிக்கிட்டிருக்கா முருகாயி.

"யாரு சின்னத்தேவரா? ஒக்காருங்கய்யா. மழை வெறிக்கப் போகலாம்."

ஒரு சின்ன சந்தோசமிருந்தாலும் குத்த உணர்ச்சியோட

குத்தவச்சு ஒக்காந்தாரு பேயத்தேவர். நனைஞ்சு காடைய மடியில் வச்சத் தடவிக் குடுத்துக்கிட்டாரு.

"சுக்குத்தண்ணி குடிக்கிறிகளா?"

கொஞ்சநேரம் மவுனம்; மழைச் சத்தத்துக்கு வழிவிட்ட மவுனம்.

"அவுக நம்ம வீடலயெல்லாம் சுக்குத்தண்ணி குடிப்பாகளா?"

என்னாடா இது... அடுப்பாங்கரையிலிருந்து குயில் குஞ்சு கூவுது! ஆனா அவ கேட்ட கேள்வியில் எகத்தாளத்தவிட ஏக்கந்தான் தூக்கலாத் தெரிஞ்சுச்சு.

"சுக்குத்தண்ணி என்னா சுக்குத்தண்ணி... இந்தா இந்தக் காடைய ஒங்க வீடலயே கூட்டுக் குடுங்க... இங்கயே திங்கிறேன்."

காடையைப் பேயத்தேவர் மாரியம்மாளிடம் குடுக்க "யாத்தே! இது என்ன வம்பாப்போச்சு"ன்னு அவ காடையை முருகாயி வசம் கடத்த- கூட்ட காடை இப்ப வரும் அப்ப வரும்ன்னு- கண்ண மழைக்குள்ள போட்டுட்டு மனச அடுப்புக்குள்ள போட்டுட்டுக் கொட்டக் கொட்ட ஒக்காந்திருந்தாரு பேயத்தேவர்.

அதையாச்சும் அவளே கொண்டாந்து குடுப்பாளா மாட்டாளா? மனசு கெடந்து மல்லாடுச்சு. கடைசியில் அலுமினியத் தட்டுல சுடச்சுட அது வந்துச்சு. எடுத்துக் கடிச்சப் பார்த்தாரு. ஒது கூட்டு, உள்நாக்கு கூட்டு, எச்சியில் துடு கொறைய ருசி தெரிஞ்சுச்சு.

"இல்லையே! இது கடையில்லையே..."

"காடை இல்ல; கருணக்கெழங்கு."

முருகாயி கதவுக்குப் பின்னால நின்னு பளிச்சின்னு கிரிச்சா.

தனக்குச் சொல்ல வேண்டியத ஆத்தாகாரி மூலமாச் சுத்தி வளச்சுச் சொன்னா. "யாத்தா! நம்ம வீடல அவுக

சாப்பிடுவாகளான்றுதான் கேட்டோம். அது காதையச் சாப்பிட்டா என்னா... கருணாக்கெழங்கச் சாப்பிட்டா என்னா... சாப்பிட்டாக! சந்தோசம்... கொழுகொழன்னு கொழந்தமாதிரி இருக்கு காடை. கொல்ல மனசில்ல.. குடுத்திரு." -காடையை ஒப்படைச்சிட்டா கத்தாழ நாரோட.

அடுப்புக்குப் போயிக் குளிர்காஞ்சு வெதுவெதுன்னு இருந்த காடை திரும்பவும் அவர் மடிக்கே வந்திருச்சு.

'அடியே புள்ள! நீ இத்தன ஈரமனசுக்காரியா?'

ஊருக்கெல்லாம் ஒரே ஒரு குடிதண்ணீர்க் கிணறு; பொதுக்கிணறு. அதைப் பொதுக் கிணறுங்கிறது ஒரு பேச்சுக்குத்தானே தவிர அதுல 'பாவப்பட்ட' ரெண்டு மூணு சாதிக்காரக மட்டும் தண்ணியெடுக்க முடியாது. தோல் தைக்கிற வீடு- சலவைபன்ற வீடு- சவரம் பன்ற வீடு- வெட்டியான் வீடு- இந்த வீட்டுப் பொம்பளைகளளாம் அந்த உருளையில சகடை போட்டு இறைச்சுற முடியாது. தண்ணிக் கிணத்தோரமாகக் கொடத்த வச்சுக் குத்தவச்சு ஒக்காந்திருப்பாக. தண்ணி எறைக்க வர்ற பொம்பளைகள்ல யாரோ ஒரு இரக்கமுள்ள மகராசி தன் குடத்த நிறைச்சுட்டு அவுசு குடத்தையும் நிறைச்சுட்டுப் போவா. அன்னனைக்கு அந்த மகராசி யாருங்கறது ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

அன்னைக்கு ஒருநாள் பொழுசாய ஒழவு மாட்ட ஒட்டிக்கிட்டுப் பேயத்தேவர் தண்ணிக் கிணத்தத் தாண்டிப் போறப்ப முருகாயி மட்டும் ஒரு ஓரமா- கவலையா ஒக்காந்திருந்தா. அன்னைக்கு எல்லாப் பொம்பளைகளும் தண்ணியெடுத்திட்டுப் போயிட்டாளுக. ஒரு பொம்பளையும் காணோம். அவ பிஞ்சு மொகத்துல ஒரு கவல ஆணியடிச்சுக் கூடாரம் போட்டு ஒக்காந்திருந்துச்சு. விஷயம் வெளங்கிப் போச்சு பேயத்தேவருக்கு. கலப்பையில சுத்தியிருந்த வால்கயித்த சரசரன்னு அவுத்துக்கிட்டு விறுவிறுன்னு வந்தாரு. அவ தகரக்கொடத்தப் புடுங்கி வாய்வளையத்துல

வால்கயித்தக் கட்டி ஏறக்கிட்டாரு உள்ள. 'அய்யய்யோ! இது ஆபத்தாச்சே'ன்னு முருகாயி கலவரப்பட்ட நேரத்துல வந்து சேந்தாய்யா வைரக்கண்ணு பொண்டாட்டி. "யாத்தே! யப்பே! இந்த அசிங்கத்த எங்க போயிச் சொல்ல? தண்ணி தீட்டுப்பட்டா சாதி பொறுக்குமா? சாதி பொறுத்தாலும் சாமி பொறுக்குமா?"ன்னு கத்தி ஊரக் கூட்டிட்டா.

தப்புத்தான். பெரியதேவரு மகன் பேயத்தேவன் பண்ணினது தப்புத்தான். இதுக்கு என்னடா பரிகாரம்ன்னு ஊர்ப் பஞ்சாயத்து கூடி யோசிச்சு தெகட்டலான தீர்ப்புச் சொல்லுச்சு. தீட்டுப்பட்ட கிணத்துத் தண்ணிய பேயத்தேவன் ஒரு துளிகூட இல்லாம ஒத்த ஆளா நின்னு எறைச்சுக் குடுத்திடறது. முருகாயி வீட்டு ஆளுகளுக்கு ஒரு மாசம் தண்ணி ஊத்தாம ஊரே ஒதுக்கி வைக்கிறது.

சாமியப் பகைச்சாலும் சாதிசனத்தப் பகைக்க முடியுமா? ஒத்த ஆளா நின்னு விடிய விடிய ஒரு பொட்டுத் தண்ணியில்லாம எறைச்ச முடிச்சாரு பேயத்தேவரு. கிணத்துலயும் தண்ணி வத்திப் போச்சு; ஓடம்புலயும் வேர்வை வத்திப்போச்சு. வத்தாமப் போனது பாதகத்தி முருகாயி பால்பாலா வடிச்ச கண்ணீர் மட்டும்தான்.

25

பொதுவாகவே மனிதர்களுக்கு ஒரு குணமிருக்கு. அவனவன் குற்றங்குறை பூசணிக்காய் அளவு இருந்தாலும் அதைச் சுண்டைக்காய் என்று சொல்லித் திரிவது. அடுத்தவர்களின் குறை சுண்டைக்காய் அளவு இருந்தாலும் அதைப் பூசணிக்காய் என்று புலம்பித் திரிவது. அதில் ஒரு சுகமும் பாதுகாப்பும் இருப்பதாக நாலுகால் மனசு நம்புகிறது.

சுகுகாட்டைக் கடந்து போகிறவன் தன் பயத்தை மறக்கச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டேபோவது மாதிரி தன் குறையை மறைக்க அடுத்தவர்களின் குறைகளையே அசைபோடுகிறது மனுசக் கூட்டம்.

இது ஊர் ஊருக்கு - ஆள் ஆளாளுக்கு - தேசத்துக்கு தேசம் முன்னப்பின்ன இருக்குமே தவிர முற்றிலும் ஒழிக்க முடியாத குரங்கு ஜாதிக்குணம்.

ஈறைப் பேனாக்கிப் பேனைப் பெருமாளுக்குகிற கிராமம் 'பேயத்தேவர்-முருகாயி' விவகாரத்தைத் தன் கடைவாயில் அதக்கி அதக்கி அசைபோட்டது.

உழவுகாட்டில் - களை எடுப்பில் - கருதுப்பில் - அம்பலக்கல்லில் - தண்ணிக் கெணத்தில் இதைவிட்டால் வேறு பேச்சில்லை.

"காலங் கெட்டுப்போச்சப்பா... காளமாடு கழுதைய நோங்குற காலமாப்போச்சு."

"அதா கழுத...? ஆளப் பாத்திருக்கியா? சாதிக் குதிரை"

"தேசிங்குராசா அடக்க முடியாத குதிரையத் தேவர் மகன் அடக்கிட்டானய்யா"

-இது அம்பலக்கல்லில் பீடி குடிச்சவுக பத்தவச்ச நெருப்பு.

களையெடுக்குற பொம்பளைக பேசிக்கிட்டாக.

"ஏ வெடச்சமுக்கி! வெரசாக் களையெடுங்கடி! வீட்டுக்குப் போகணும்"

"எதுக்கு அனத்திக்கிட்டேயிருக்கவ? புள்ள அழுகுதா? புருசன் அழுகுறானா? போயி என்னபண்ணப் போறவ"

"நாந்தான் ஓல வைக்கணும். நாந்தான் கஞ்சி காய்ச்சணும். நாந்தான் தண்ணிக்குப் போகணும்"

“தண்ணிக்கும் நீயா போற?”

“நான் போகாம...? நான் என்ன பேயத்தேவனையா வச்சிருக்கேன் - எனக்கு யாராச்சும் தண்ணி ஏறச்சு ஊத்தறதுக்கு?”

எல்லாரும் ‘காச்மூச்’சென்று சிரித்ததில் களையெடுப்புப் பிந்தியது.

இப்படி ஊருக்குள் கசகசவென்று பேச்சுப் பரவிய காலத்தில் ஒருநாள் வீட்டு வாசலில் தெருவில் ஒரு குத்துக் கல்லில் உட்கார்ந்து தீட்டுக்கட்டையில் அருவா தீட்டிக் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர்.

வேப்பங்கட்டை வேலாங்கட்டையைவிட வெக்காலிக் கட்டைதான் அருவாளத் தீட்ட வசதி.

வெள்ளக்கல்லப் பொடிப்பொடியா ஒடைச்சுக் குருணைபண்ணி, வெக்காலிக்கட்டமேல ‘சள்’ளுன்னு தெளிச்சு, புடிய வலது கையிலயும் அருவா நுனியை எடதுகையிலயும் புடிச்சு ஒரு சைசா சாச்சு, ஆளோட சக்திக்குத் தக்கன அழுத்தித் தீட்டினா சும்மா கதகதகதன்னு பதம் ஏறும். இரும்பு அருவா ஈயச்சிரிப்புச் சிரிக்கும். திருப்பித் தீற்றப் புடி இடது கையிலயும், நுனி வலதுகையிலயுமா அழுத்தித் தீட்டணும், அருவா அழுத்தற அழுத்தத்துல குருணைக்கல்லு நொறுங்குற சத்தத்துல தீற்றவனுக்கு ஒரு சின்ன போதையும் வெறியும் கிளம்பும். அருவாளத் தீற்றதே ஒரு லயந்தான்; அது ஒரு சொகந்தான்.

சட்ட போடாத ஓடம்புல கல்லுமாதிரி இறுகிக் கெடந்த தோள்சதை ஏறி ஏறி ஏறங்க “சரைங் சரைங்”ங்கிற சத்தத்துல பேயத்தேவர் அருவாத் தீட்டிக்கிட்டிருந்தப்ப, விருதாப்பயக ரெண்டுபேரு அவரக் கண்டும் காணாமக் கடந்து போனாங்க.

“ஏலே! வெவசாயம் பண்பவந்தானடா வெட்டருவா தீட்டணும்?”

“வாஸ்தவமான பேச்சு...”

“பேயத்தேவனும் தீற்றான்...!”

“ஏன் பேயத்தேவன் வெட்டருவா தீட்டப்படாதா?”

“வெட்டருவா தீற்றத விட்டுப்பிட்டு, கத்திகித்தி தீட்டிப் பழகுனான்னா கல்யாணத்துக்குப் பெறகு கஞ்சி ஊத்தும் இல்லையா”

சரக்கென்று நின்றது வெட்டரிவாள் தீட்டும் சத்தம். தீட்டிய வெட்டரிவாளைப் பெருவிரலால் பதம்பார்க்க, அது அவர் விரலைப் பதம்பார்க்க, ரத்தம் ஒழுகி நனைந்த அரிவாளோடு பேயத்தேவர் எந்திரிச்சு நிக்முன்ன முட்டுச் சந்து வழி தவ்வி ஓடிப்போனாங்க ரெண்டுபேரும்.

ஊரே பொறணி பேசுது. வாய் பேசாத ஊமைகளும்கூட சாட பேசுதுக. அப்பன் மட்டும் பேயத்தேவன ஒரு வார்த்தை கேக்கல. ஆனா எப்பவேண்ணாலும் ஓல கொதிக்கப்போகுது ஒலமுடி விழுக்கப்போகுதுங்கற மாதிரி ஒரு துடு அவங்களுக்குள்ள இருந்துக்கிட்டே இருந்துச்சு.

ஒருநாள் சோளத்தட்ட கொண்டாந்து படப்பு அடஞ்சாக அப்பனும் மகனும். படப்புப் போடுறதுல பெரிய தேவர அந்த ஊர்ல யாரும் அடிச்சுக்கிற முடியாது.

மலப்பாம்பு வால்மாதிரி பெரிய கையி பெரிய தேவருக்கு. அந்தக் கையக்கொண்டு பதினோரு பாக நீளத்துக்கு மூணு பாக அகலத்துக்கு மொழம் போடுவாரு மொதல்ல. ஒரு அடி உயரமுள்ள காட்டுக்கல்லையோ கரணக் கல்லையோ நாலு அடிக்கு ஒரு கல்லா நடுவாரு. சமயத்துல ஞாபகம் வந்தா அந்தக் கல்லுகளத் தொட்டும் கும்புட்டுக்குவாரு. கல்லுவச்சு சோளப்படப்ப பூமிக்கு

மேலதூக்குறதே கரையான் புடிக்காம இருக்கத்தான். அந்த அடிச்சந்துகள்ல பூச்சிபட்டையும் போய் அடையாது; சோளப்படப்பு வெப்பல் சுட்டுப்பிடும் சுட்டு. அந்தக் கல்லுகமேல ஒரு அடி அகலத்துக்குச் சோளத்தட்டையக் கட்டுக்கட்டாப் பரப்புவாரு. அதுக்கு மேல சோளத்தட்டைய அடுக்க ஆரம்பிச்சா அஞ்சடி பத்தடி உயரத்துக்கு சரசரன்னு எந்திரிச்சு நிற்கும். சோளத்தட்ட நணையாம இருக்க வைக்கலக் கட்டி பாகத்துக்கு ஒரு பிரியா பதினோரு பிரி போட்டு சும்மா கொசுவத்த இழுத்து இடுப்பில சொருகுற பொம்பளமாதிரி வைக்கப்பிரியைப் படப்புக்குள்ள சொருகிவிட்டு அடஞ்சு படப்பப் பத்தடி தள்ளி நின்னு அழகுபாப்பாரு பெரியதேவரு.

சொல்லி வச்சாப்ல சோளத்தட்டைய அடஞ்சு, அறுத்துவிட்ட மாதிரி ஒரே அளவுக்கு அழகு பண்ணி, படப்புக்கு மொகடு கட்டி முடிச்சார்னா ராசாக்கமாரு கட்டின கோயில் கோபுரமெல்லாம் அதுகிட்டப் பிச்ச வாங்கணும் பிச்ச.

அன்னைக்கும் அப்படித்தான் பேயத்தேவர் கீழநின்னு சோளத்தட்டக் கட்டுகள் விசிறியடிக்க, பெரிய தேவரு வாங்கிவாங்கிப் பரப்பிக்கிட்டிருந்தாரு படப்ப. ஒரு பேச்சும் பேசிக்கிறல தகப்பனும் மகனும். இவன எப்படிக் கேக்குறது என்ன கேக்குறதுங்கிறது அப்பன் நெனப்பு. கிறுக்குப் புடிச்சரும் போலிருக்கப்பா; கேட்டுத் தொலைச்சிரப் பாங்கிறது மகன் நெனப்பு.

என்னமோ தகப்பனும் மகனும் பந்து வெளையாட்டு விளையாடுறமாதிரி சோளத்தட்டையை மகன் எறிய அப்பன் புடிக்க ரொம்ப நேரமா நடந்துக்கிட்டிருந்த அந்த ஊம வெளையாட்டப் பெரியதேவருதான் கடைசியாக் கலச்சாரு.

“ஏலே பேயத்தேவா! ஊருக்குள்ள என்னமோ பேசிக்கிறார்களே... அது மெய்யா பொய்யா?”

சொந்தமகன்கூடப் பேசாம, சோளத்தட்டைக்கூடப் பேசற மாதிரி பட்டும் படாமக் கேட்டாரு பெரியதேவர். எதிர்பாக்கிறபோதெல்லாம் கேக்காம எதிர்பாக்காத நேரத்துல கேட்ட கேள்வியில சரக்கொலையில் குப்புன்னு தீப்புடிச்சமாதிரி பக்குன்னு இருந்துச்சு பேயத்தேவருக்கு. அப்பங்கிட்ட இதுவரைக்கும் பொய் சொன்னதில்ல. இப்ப என்ன சொல்றது? எப்பவும் போல மெய் சொல்றதா? இன்னைக்கு மட்டும் பொய் சொல்றதா?”

“அப்பன் கேக்கிறன்ல... சொல்லு மகனே! அது மெய்யா! பொய்யா?”

“அதுல மெய்யும் முழுசா இல்ல... பொய்யும் முழுசா இல்ல...”

அதோட சரி! கடைசிவரைக்கும் பெரியதேவர் அதப்பத்திப் பேசவே இல்லையே.

“அவளப் பாக்கணும். பேசக் கீசவேணாம்; கண்ணால பாக்கணும். ‘அடியே புள்ள! செத்துச் செத்துப் பொழைக்கிறது நான் மட்டும்தானா... நீயும்தானா’ன்னு கேக்கணும். பல்லிடுக்குல புகுந்துக்கிட்ட மொளகாவெத மாதிரி மனசுல சந்து பொந்தெல்லாம் புகுந்துக்கிட்டு வரவே மாட்டேன் தெரிஞ்சதப் பாருங்கிறியே... இது ஒனக்கே நல்லாருக்கா? ஒன் வீட்டுக்குள்ள நான் வரமுடியாது. என் வீட்டுக்குள்ள நீ வர முடியாது. ஆனா என் நெஞ்சுக்கூடல் நீயும் ஒன் நெஞ்சுக் கூடல் நானும் மட்டும் வரலாமாக்கும்? என்னியப் பாடாப் படுத்திறியேடி பாதகத்தி. செவக்கி உழுக முடியல என்னால. நேத்து கொழுவக் கோணவிட்டு மாட்டுக்கால்ல ஏத்திட்டேன். ஒறக்கம் வருதில்ல. சீக்கு விழுந்த ஆடுமாதிரி செருமிக்கிட்டே இருக்கு மனசு. என்ன மறந்து எப்பவாச்சும் கண்ணசந்தா என் கெனாவுல

ஒங்கொலுசு கோடாலியா வந்து ஒன்னக் கொல்லாம விடமாட்டன்டான்னு கொல வெறியெடுத்து அலையுதடியம்மா. இந்த ஊருக்குப் பேய் கீய் புடிச்சுருச்சா? ஏன் இந்தப் பேச்சுப் பேசுது? என்னா பண்ணிப்புட்டோம் நீயும் நானும்? கையத் தொட்டமா? காலத் தொட்டமா? ஓடையில் ஒதுங்குனமா? இல்ல சோலிய முடிச்சுட்டு துண்ட ஒதறித் தோள்ல போட்டுட்டு வந்துட்டனா? ஒன்னியப் பாக்காம இருந்தா நெஞ்சு வெடிச்சு இருதயம் துண்டா ஓடிவிழுந்து தொலஞ்சு போயிரும் போலிருக்கு. எந்த நாயும் எப்படி வேண்ணாலும் குலைக்கட்டும். நாளைக்கு ஒன் வீட்டுக்கு நானே வாரேன். 'முருகாயி! வா வெளியே'ன்னு வாசல்ல நின்னு கத்துறேன். நீ ஒண்ணும் பண்ண வேணாம். ஒம் முஞ்சிய மட்டும் காட்டிட்டு முடிக்க கதவ. நான் வாரேன்; நாளைக்கே வாரேன்"

கம்மாக்குள்ள ஏறங்கி மாட்டக் குளிப்பாட்டித் தானும் குளிச்சு, வேட்டியத் தொவச்சு ஈரத்தோட கட்டிக்கிட்டு வண்டிப் பாதை வழி வந்தாரு பேயத்தேவரு. அந்தி மசங்குற நேரம். தங்கத்துல யாரோ சிமிக்கி செஞ்சு போட்டுவிட்ட மாதிரி கருவேல மரத்துப் பூவெல்லாம் மஞ்சவெயில்ல மத்தாளங்கொட்டி ஆடுதுக. தூரத்துல வந்துக்கிட்டிருந்தது ஒரு கட்டவண்டி. மொளக்குச்சியப் புடிச்சுக்கிட்டே மூணு நாலு உருவங்க வாரது தெரிஞ்சது. கொஞ்சம் நெருங்கவும் யார்னு தெரிஞ்சபோச்சு. இதென்னடா இது வணங்கப்போன சாமி வண்டி கட்டி வந்துக்கிட்டிருக்கு.

வெள்ளையன் - அவன் பொண்டாட்டி மாரியம்மா - முருகாயி - மூணுபேரும் இருந்தாக வண்டியில மூணு தெச பாத்துக்கிட்டு.

பச்சை கலர் அடிச்ச ஒரு தகரப்பொட்டி. வாடாமல்லி கலர்ல கோலம்போட்ட ஒரு புதுப்பாயி. குலுக்க மாதிரி ஒரு தலகாணி.

பேயத்தேவரைப் பார்த்த அதிர்ச்சியில் நெஞ்சை

அழுத்திப் புடிச்சுக்கிட்ட முருகாயி கண்ண ஒரு கையில் பொத்திக்கிட்டு 'ஓ'ன்னு அழுதா.

பேயத்தேவரைப் பாத்தும் பாக்காதமாதிரி மாரியம்மா சத்தம்போட்டு ஜாடை பேசினாள்.

"ஓட்டையா இருக்கிறதெல்லாம் நாதசுரம் ஆகாது... ஓட்டையா இருக்கிறதெல்லாம் துணியாகாதுடி. அது அதுக்கு என்ன விதிச்சிருக்கோ அதான் நடக்கும். ஏழுகோட்ட கட்டி ஆளணும்னு நீ நெனைக்கிற - எழுவனம்பட்டியில வாக்கப்படணும்னு ஒந் தலையில எழுதியிருக்கு. அத மாத்தவா முடியும்? மனசத் தேத்திக்க ஆத்தா. நீ ஆசப்பட்ட மகராசன் நாலு தலைமொறைக்கு நல்லாருக்கட்டும்"

முருகாயி அழுதா. மொகம் பொதைச்ச அழுதா. முக்கி முக்கி அழுதா. வண்டிக்கு வெளியே காலத் தொங்கப் போட்டு ஒக்காந்திருந்தா. அடிச்ச தெக்குத்திக் காத்துல படபடத்த அவ பாவாடை "போயிட்டு வாரேஞ்சாமி! போயிட்டு வாரேஞ்சாமி!" என்று புலம்பியது.

பேசவும் தெரியாம பின்னால போகவும் முடியாம 'அடியம்மா ராசாத்தி என்னிய விட்டுட்டுப் போறியா?'ன்னு பித்துப் பிடிச்ச மனசு செத்துச் சுண்ணாம்பாகிப் புலம்ப, கடகடன்னு கரடேறி உச்சிப் பாறையில நின்னு அவ கண்ணவிட்டுப் போகும்பட்டும் பாத்துக்கிட்டே இருந்தாரு பேயத்தேவரு.

அவ உருவம் வட்டமாக் கொறைஞ்சு, புள்ளியாத் தேஞ்சு கடைசியாக் கண்ணவிட்டுக் கரைஞ்சு காணாமலே போச்சு.

பூமியும் காலமும் சுத்துற சுத்துல மனுஷக்கூட்டம் எங்கெங்க இடம்மாறி விழுகுதுன்னு யாருக்குத் தெரியுது? கண்ணமுடிக் கடக்குமுன்ன ஓடிப்போச்சு காலம். முப்பத்தஞ்சு வயசுல தலையில சொட்ட விழுந்த ஒருத்தனுக்கு முருகாயி வாக்கப்பட்டது - அவ நெனப்புலயே கள்ளிச்செடிகள்ப் பாத்து - காடைகளப் பாத்து - கூதக்காஞ்ச எடத்தப் பாத்து

- அவ குலுங்கி அமுதுபோன வண்டித் தடத்தப்பாத்து-
தண்ணிக்கெணற்ப் பாத்து - வெள்ளையன் வீட்டுத்
திண்ணையப் பாத்து - “எழுவெடுத்தவளே! என்ன ஏச்சுட்டிப்
போயிட்டியேடி”ன்னு ரெண்டுவருசம் ஒப்புச் சொல்லி அமுது
- சாஞ்சு கெடந்த மனசை மெல்ல மெல்லத் தட்டேத்தி
அழகம்மாளக் கல்யாணம் பண்ணி - பெத்த புள்ள ஆறு...
அதுல செத்த புள்ள மூனுன்னு குடும்பமும் நடத்தின
பெறகுதான் காயமாக் கெடந்த அவ நெனப்பு ஆறி, தடவிப்
பாக்குற தழும்பாப் போச்சு.

முருகாயி பொழப்பப் பத்தி ஒரு தகவலையும் அவரு
கேட்டுக்கல. முத்தாலம்மன் கோயிலுத் திருவிழாவுக்கு மட்டும்
வருசத்துக்கொரு தடவை வருவா. கூட்டத்தோட கூட்டமா
நல்லாருக்கியான்னு இவரு கண்ணு கேக்கும். என்னமோ உசரக்
கையில் புடிச்சு ஒரு எடத்துல ஒக்காந்திருக்கேன்னு அவ
கண்ணு அமுதுக்கிட்டே பேசும்.

வகுத்துல என்னமோ கட்டி வந்திருக்குன்னு பெரியகுளம்
பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் போன வெள்ளையன்
பொணமாத்தான் வெளியவந்தான். பாவம்! அவன்
பொணத்த வீட்டுக்குக் கூடக் கொண்டு வராம சுடுகாட்டையே
வச்சுச் சுட்டுப்புட்டாக. எழுதிப் போட்டாச்சும் சாவை
இன்னைக்கே வரச்சொல்லணும்னு மாரியம்மா நலிஞ்சு
கெடந்த நாளையில், தாலியறுத்துத் தன்கோலம் கெட்டு
வந்துசேந்தா முருகாயி. ஒரே குச்சவீட்ல ரெண்டு
கைம்பொண்டாட்டிக!

நெஞ்சுல வந்த சீக்கோ... நெனப்புல வந்த சீக்கோ...
என்னமோ மண்டைவலி காய்ச்சல்ன்னு ரெண்டு நாள் பாயில
படுத்த மாரியம்மா மூணாம் நாள் கதைய முடிச்சுக்கிட்டா.

புகுந்த எடமும் செத்து பெறந்த எடமும் செத்து
பொணந்தாக்கக்கூட ஓறவு இல்லாம... நான் இருக்கேன்னு
தெரியம் சொல்ல நாதியில்லாம நிக்கிறப்ப -
பேயத்தேவருதான் மொத ஆளா ஓடிவந்து அமுதவளப் பாத்து

அமுதாரு. மாரியம்மாள் சுடுகாட்ல தூக்கிப் போட்டுட்டு
முருகாய வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வந்தாரு. ஊரே உச்சுக்கொட்டி
அமுதுச்சே தவிர ஒண்ணும் சொல்லல.

“கேட்டுக்கடி அழகம்மா. இன்னிக்கிருந்து இவளும் நம்ம
குடும்பத்துல ஒருத்தி. நீ குடிக்கிற கஞ்சியில கொஞ்சம்
இவளுக்கும். நீ உடுத்துற சேலையில் ஒண்ணு இவளுக்கும்.
நான் மொதல்ல செத்தா நீங்க கூடி என்னத் தூக்கிப்
போடுங்க. நீங்க மொதல்ல செத்தா உங்கள் நாந் தூக்கிப்
போடுறேன்.”

சுடுகாடு போய்வந்த காலுக்குத் தண்ணி ஊத்திக்கிட்டு,
அமுத கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டு அழகம்மா கையில்
ஒப்படைச்சாரு முருகாய.

“யாத் தே! என் நெஞ்சக் குழிக்குள்ள ஒரு நெனப்பிருக்கு.
அதச் சொல்லிட்டு உள்ள வாரேன் யாத் தே”ன்னு மடார்ன்னு
அழகம்மா கால்ல விழுந்தா முருகாயி.

“எந்திரியாத்தா... எந்திரி. நீ எதச் சொல்ல
நெனைக்கிறியோ அத முப்பது வருசத்துக்கு முன்னாலயே
எங்கிட்டச் சொல்லிருச்சு ஏஞ்சாமி.” கீழே விழுந்து
கிடந்தவளைச் சேர்த்து அள்ளினாள் அழகம்மாள்.

“யம்மா செல்லத்தாயி! மின்னலு! இதான் தாயி நடந்தது.
ஒங்க ஆத்தாளக் கேட்டு இந்த வீட்டுக்குள்ள வந்தவதான்
முருகாயி. இந்த வீட்டுக்குள்ள அவ அடியெடுத்து வச்ச
நாள்லயிருந்து ஒங்களுக்கு மட்டும் இல்லம்மா எனக்கும் அவ
தாயாத்தான் இருந்திருக்கா” நெஞ்சுக்கூட்ல காலமெல்லாம்
தூக்கிச்சொமந்த சுமைய மக்கமார் ரெண்டுபேர்கிட்டயும்
எறக்கிவச்சப் பெருமூச்சுவிட்டார் பேயத்தேவர். லாந்தர்
தொடச்ச துணியெடுத்துக் கண்ணைத் துடைச்சுக்கிட்டார்.

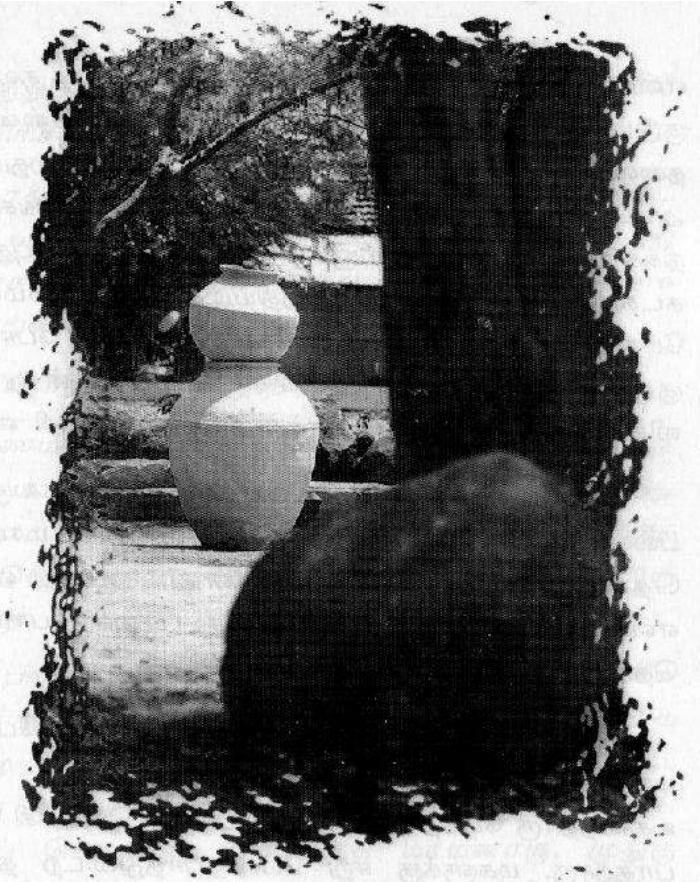
அப்பன் சொல்லச்சொல்ல அக்கா தங்கச்சிக
ரெண்டுபேரும் அமுதுஅமுது முஞ்சிவீங்கிப் போனாளுக.

“யப்பே! சின்னக் கழுதைகளப்பே! தெரியாமப் பேசிப்பிட்டமப்பே! எங்கள் மன்னிச்சிருப்பே! ஆத்தா முருகாயி! நீயும் எங்கள் மன்னிச்சிரு ஆத்தா. உரிமை இல்லாத கிறுக்கிக நாங்கதான். இந்த வீடு ஒன் வீடு!” என்று சொல்லிப் பேயத்தேவர் காலையும் முருகாயி காலையும் கட்டிக்கொண்டு கதறினார்கள் அக்கா தங்கச்சிக ரெண்டுபேரும்.

“யாத்தே! என்ன தாயி பண்ணீக?” தன் காலை அவசரமாய் உருவிக் கொண்டு சிக்குப் பிடித்த அக்கா தங்கச்சிக தலைகளைக் கோதிக் கொடுத்துவிட்டு பேயத்தேவருக்கும் மொக்கராசுக்கும் சோளச்சோறு எடுத்துவைக்கத் தட்டைத்தேடிக் கழுவினாள் முருகாயி.

அடிச்ச காத்துல அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலபாஞ்சு இப்பவோ பெறகோன்னு கவலைக்கிடமாக் கெடந்த தீபத்தின் கொழுந்து, திமிர்னு நிமிந்து நின்னு எரிஞ்சது நிதானமா.

○

26

நல்ல மத்தியானம். சுளீர்ன்னு அடிச்சச் சுட்டுப் பொசுக்குது வெயிலு. காத்தை வேற காணோம். ஒரு கொடிகொம்பு ஆடல; அசையல. ஊரடித் தோட்டத்துல தென்னங் கன்றுகளப் பழுதுபாத்துக்கிட்டிருந்தாரு பேயத்தேவர்.

குத்தவச்ச கொமரிப்புள்ள பச்சைப்பாவாட கட்டிப் பகுமானமாக் கும்மியடிக்கிற மாதிரி

என்னா அழகு இந்தத் தென்னங்கண்டு! குளிச்சத் தல உலத்துற குடும்பப் பொண்ணு மாதிரி பச்சைப் பசேல்ன்னு அது தலைய விரிச்சுப்போட்டுக் காத்துல கூத்தாடறதும், நாங்க அப்புராணிகன்னு பழைய மட்டைக கையத் தொங்கப்போட்டு நிக்கிறதும், குருத்து விரிஞ்சும் விரியாம நிக்கிற புதுமட்டைக கடகடகடன்னு காத்துல தந்தியடிக்கிறதும், 'மேல போற மேகங்களா! சொகமா இருக்கீகளா?'; 'கடந்து போற காக்கா குருவிகளா! ஒக்காந்துதான் போறது'ன்னு குசலம் விசாரிக்கறதும் பாக்கப் பாக்க அழகுதான்; பசி எடுக்காது.

ஆனா என்னமோ தெரியல... வச்ச நாலஞ்ச வருசமாகியும் பல்லக்கடிச்ச நிக்ருதே தவிரப் பாள போடமாட்டேங்குது தென்னங்கண்டு. மண்ணு, மணலு, ஆட்டு எருவுன்னு எல்லாந்தான் போட்டுப் பாத்தாச்சு; பாளை போடுற மாதிரி தெரியல.

என்னமோ குதிரையில சவாரி செய்யப்போற ஆளு மாதிரி பளிச்சன்னு தவ்வித் தென்னங்குட்டி மேல ஏறி உக்காந்தாரு பேயத்தேவர். மட்டைகளை வெலக்கி வெலக்கிப் பாத்தாரு. மகளுக்கு ஈறு பேன் பாத்துவிடற தாய்மாதிரி, மட்டைக்குள்ள இருந்த வண்டு புழு பூச்சிகளையெல்லாம் எடுத்து விட்டாரு. பெறகு மேல் மட்டையப் புடிச்சுக்கிட்டு கீழ் மட்டையில கால்வச்ச பலங்கொண்ட மட்டும் மிதிச்ச மிதிச்சக் குதிச்சாரு. இறுகிக் கெடக்கிற மட்டைக விரியனுமாம்; கலகலன்னு காத்தாடனுமாம். குறுமணலையும் வேப்பம் பிண்ணாக்கையும் கலந்து மயக்கம் போட்டுக் கெடக்கிறவன் முஞ்சியில தண்ணி தெளிக்கிற மாதிரி மட்டைக்குள்ள அடிச்சாரு. வேப்பம் புண்ணாக்குல பூச்சி புழுவுக செத்துப் போயிருமாம்; விட வேண்டிய பாள வெரசா விடுமாம். "பனமரம் வச்சவன் பாத்துக்கிட்டே சாவானாம்; தென்னமரம் வச்சவன் தின்னுட்டுச் சாவானாம்... நான் திங்காமலா சாகப்போறேன்"ன்னு அவராக் கேள்வி கேட்டு, தென்னமரத்துக்குப் பேசத் தெரியாது என்பதனால் "நான்

திண்டுட்டுத்தான் சாவேன்"னு அவரா பதில் சொல்லி அவராச் சிரிச்சுக்கிட்டாரு.

"ஏ தாத்தா! வீட்டுக்கு விருந்தாளிக வந்திருக்காக... வெரசா வா!" - புளியமரத்துக் குத்துக்கல்லிலிருந்து மொக்கராசு கத்திய கத்தல் காத்து களவாண்டது போக மிச்சம் காதுல விழுந்தது.

"அது யார்ரா அது விருந்தாளிக?"

கோமணமாக் கட்டியிருந்த வேட்டிய அவுத்து மறுபடியும் அதுக்கு சுயஉருவம் குடுத்து ஒதறிக் கட்டிக்கிட்டு, மசமசன்னு வேர்த்த உடம்புல பிசுபிசன்னு ஒட்டியிருந்த பிண்ணாக்கத் துண்ட எடுத்துத் தொடச்சுக்கிட்டே வீடு வந்து சேந்தாரு பேயத்தேவர்.

வந்து பாத்தா கக்கத்துல வச்ச குடையைக் கக்கத்துலயே வச்ச மேனிக்கு, மடிச்சக் கடன வேட்டியக் கூட எறக்கிவிடாம நடுப்பக்கம் மட்டும் ஒழுங்குபண்ணிக்கிட்டு தாவாரத்துல வெடப்பா உக்காந்திருந்தாரு கலுவத்தேவரு- சின்னுப் பயலுக்குப் பொண்ணு கொடுத்த மாமனாரு. முதுகு பாரத்தையெல்லாம் சுவத்துல சாத்திவச்சிட்டு கெண்டக்காலுக்குமேல சேல ஏறிநிக்கிற மாதிரி ரெண்டு காலயும் நீட்டிக்கிட்டு, கையிலிருந்த காப்பித் தண்ணிய ஆத்திக் குடிக்கிறேன் பாருன்னு டம்ளர இடப்பக்கமிருந்து வலப்பக்கம் சுத்தி பெறகு வலப்பக்கமிருந்து இடப்பக்கம் சுத்தி, அப்படியும் துடா இருக்குன்னு 'உஸ்ஸு உஸ்ஸு'ன்னு ஊதிக்கிட்டிருந்தா கலுவத்தேவர் பெண்டாட்டி.

"வாங்க! சம்பந்தகாரக வாங்க"

பேயத்தேவரக் கண்டதும் எந்திரிக்காம லேசா எடம் மாத்தி ஒக்காந்து மரியாத காமிச்சாக புருசனும் பொண்டாட்டியும்.

கொஞ்சநேரம் அங்க காத்தாடவும் இல்லாம வார்த்தையாடவும் இல்லாமப் புழுக்கமா இருந்துச்சு.

“வராதவக வந்திருக்கிக. இருந்து சாப்பிட்டுட்டுத்தான் போகணும். யம்மா மின்னலு! அந்த வெடக்கோழியப் புடிச்ச அடி! ஏ முருகாயி! கல்லுக் கில்லுப் பாத்து நெல்லுக்கஞ்சி காச்சு.”

பேயத்தேவர் உத்தரவு பறந்தது.

“ஆமா நெல்லுக்கஞ்சி காச்சி நிதானமாக் கோழிச்சாறு குடிக்கிற பக்குவத்துலயா நம்ம ஓறவு இருக்கு?”

என்னமோ ஒரு யுத்தத்துக்கு சங்குதூற நீளத்துல நீட்டி முழுக்குனா கலுவத்தேவர் பொண்டாட்டி.

“ஏ சும்மாயிரு கழுத. நம்ம என்ன சண்ட சத்தம் போடவா வந்திருக்கோம். ரெண்டுல ஒண்ணு கேட்டுட்டுப் போகத்தான வந்திருக்கோம்.”

குடைக்கம்ப நீட்டிப் பொண்டாட்டிய ஒரு தட்டுத் தட்டினார் கலுவத்தேவர்.

அவுக ஏதோ ஒரு உள்கருத்தோட வந்திருக்காகங்கிறதப் புரிஞ்சுக்கிட்ட பேயத்தேவர் தாவாரத்துல துண்ட விரிச்சுத் தானும் ஒக்காந்தார்.

“உச்சி மரத்துல இருக்கிற வண்டே! ஒரு சொல்லுப் பொறுத்துக்கிட்டா எதுக்கு வருது சண்டைம்பாக. எதாயிருந்தாலும் பொறுமையாப் பேசுவோம்; ஒண்ணுக்கொண்ணு கலந்துபேசி ஒத்துப்போவோம்.”

பேயத்தேவர் சொன்ன சொல்லில் ஒரு பெரிய மனுசனுக்கான பக்குவம் இருந்துச்சு.

“அய்யா நீங்க பெரிய ஆளுக. ஒங்களமாதிரி சொலவம் சொல்லிப் பேசுறதுக்கு எங்களுக்குச் சக்தி பத்தாது. சுத்தி வளைக்காமச் சொல்லிப்புடறேன். ஒண்ணு ஒத்து வாழணும்; இல்லாட்டி அத்து வாழணும். எம் மக கலுவாயி ஆறேழு வருசமா வாழாவெட்டியா - மூஞ்சி செத்துப் போயி மோட்டுவளையப்பாத்து ஒக்காந்திருக்கா. ஒண்ணு அவள வச்சுப் பொழைக்கணும்; இல்லாட்டி தாலிய வாங்கிட்டு ஆள

விட்டுரணும்; நீங்க தாலிய வாங்கிக்கிட்டா அன்னைக்கே இன்னொரு தாலி கட்டத் தாய்மாமன்காரன் தயாராயிருக்கான். எங்க பொண்ண வச்சுப் பொழைக்கிறீகளா? இல்ல அத்து விடீறீகளா?”

பேயத்தேவர் ஒரு பேச்சும் பேசல. கசப்பான பேச்சுன்னாலும் கலுவத்தேவர் பேசுறது நியாயமான பேச்சுன்னு அவருக்குத் தெரியுது.

“இன்னைக்கு ஒரு பொழுது இருங்க. நல்ல பதிலோட நாளைக்குப் போகலாம்.”

அவுகள ஆசுவாசப்படுத்திட்டு மொக்கராசு வெரட்டிப் புடிச்ச வெடக்கோழியப் பறிச்சுக்கிட்டே அவன் காதுல சொன்னாரு. “போயி... செவத்தவீரனக் கூட்டியாடா!”

அவருக்குத் தெரியும். அந்தச் சாராயம் காச்சிப் பயலுக்கு நல்ல புத்தி சொல்லிக் கூட்டியார செவத்த வீரன்தான் லாயக்கு. அப்பிடியிருந்தும் அவர் போட்ட கணக்கு தோத்துப் போச்சு. அவனக் கூட்டிவரப் போன செவத்த வீரன் *முகரடி வாங்கித் திரும்பி வந்ததுதான் மிச்சம்.

நடுச்சாமம். ஓறக்கத்த இழுத்துப் பொத்திக்கிட்டு ஒடுங்கிக் கெடக்கு ஊரு. வெயில் கால ராத்திரியில பாம்பு, தேளு, பூரான், நட்டுவாக்காலி கூட, பொந்துக்குள்ள இருந்தா வெந்துபோயிருவோம்னு வெளிய வந்து படுத்திருக்குதுக. மனுசங்க மட்டும் வெக்கையில் வீட்டுக்குள்ள படுத்திருக்க முடியுமா? வாசல்ல - தெருவுல - அம்பலக்கல்லுல - மரத்தடியில கண்டேத்தியாப் படுத்திருக்குதுக ஊர்ச்சனங்க. கல்லக் கொண்ட எறிஞ்சாலும் நாய்கூட முழிக்காத நடுராத்திரி. மரத்துலயிருந்து எல விழுந்தாலும் சத்தங்கேக்குற அந்த நிசப்தமான ராத்திரியில நடுவீட்ல இடிவிழுந்தமாதிரி சத்தம் போட்டுக் கத்துனான் சின்னு.

*முகத்தில் அடி - அதாவது - அவமானம் அல்லது உதாசீனம்

“ஏ மானங்கெட்ட நாய்களா! எம் பொண்டாட்டியப் பொண்ணு கேக்குறான் ஒருத்தன்னு எங்க வீட்டையே வந்து சொல்றீகளா? ஒங்கள் வெட்டிச் சாராய அடுப்புக்கு வெறகா எரிக்காட்டி நான் பேயத்தேவனுக்குப் பெறந்தவன் இல்ல.”

தாறுமாறாப் பேசிக்கிட்டுவந்து, வெட்டரிவாளக் கொண்டு தன் வீட்டுக் கதவையே வெட்டிக்கிட்டிருந்தான் சின்னு.

ஊரே முழிச்செந்திருச்ச ஒக்கார, அவன் சத்தம் கேட்டுக் குட்டிநாய்களும் பொட்ட நாய்களும் ஒண்ணுமேல ஒண்ணு ‘வள் வள்’ன்னு விழுந்து குதற, நெல்லுச் சோறும் கோழிச்சாறும் அடிச்ச மப்புல பொணங்களாக் கெடந்த மாமனாரும் மாமியாரும் பொசுக்குன்னு எந்திருச்ச ஒக்கார, பேயத்தேவர் ஓடிவந்து கதவத் தெறந்தார். அவரக் கண்டதும் அருவாளயும் தலையையும் கீழ் தொங்கப் போட்டு வெரட்டுப் பெத்து ஓடிவந்த கழுதைமாதிரி மூக்கு வெடைக்க நின்னான் சின்னு.

நடுச்சாமத்திலேயே பத்துப் பதினஞ்சு பெருசுகளாக் கூடிப் பஞ்சாயத்தக் கூட்டி ஆளுக்கொரு யோசன சொல்லி மொத்தமா முடிவெடுத்தாக.

ஒண்ணு :

கலுவத்தேவர் மக கலுவாய பேயத்தேவர் மகன் சின்னு மறுபடியும் வச்சப் பொழைக்கிறது.

ரெண்டு :

குடியிருக்க ஆளில்லாம அடிமாண்டு போயி இப்ப திருட்டுப் பன்னி அறுக்குற எடமாக் கெடக்குற சின்னு வீட்டக் கலுவத்தேவர் சொந்தச் செலவுல கட்டிக் குடுத்திதறது.

மூனு :

சாராயம் காய்ச்சுற பொழப்ப விட்டுட்டு, சின்னு புதுசாத் தொழில் செஞ்ச பொழைச்சுக்கிறதுக்கு அப்பனாகப்பட்ட பேயத்தேவர் ஆயிர ரூவா குடுத்திதறது.

ஒரு நல்ல புத்தி வந்து எல்லாத்துக்கும் சரி சொன்ன சின்னு, சாராயம் காச்சக் கூடாதுங்கிற சிக்கலான தீர்ப்புக்கு மட்டும் சிக்கல; பளிங்குத் தரையில் விழுந்த மீனுமாதிரி ‘கழுக் மொழுக்’ன்னு வழக்குனான்.

“உம்முன்னு ஒரு வார்த்த சொல்றா சின்னு. ஒறக்கம் வருதா இல்லையா” கொட்டாவிவிட்ட ஒரு பெருசு அவனைக் கெஞ்சியது.

அவனும் தலையாட்டிட்டுப் போயிட்டான். பஞ்சாயத்துக் கலைஞ்சு பாய்தலகாணி தேடி, விட்ட எடத்திலிருந்து மறுபடியும் ஒறங்கிப் போனாக ஊர்ஆளுக. ஒறங்காத ஒரே ஆளு பேயத்தேவர்தான். “எங்க போறது ஆயிர ரூவாய்க்கு? எப்படிப் பொரட்டறது?”

யோசிச்சு யோசிச்சப் பாத்தும் புத்தியில ஒண்ணும் ஒறைக்கல. கடைசியில என்ன பண்றது? குசேலன் வீட்ட குடிக்கக் கூழ் இல்லேன்னா கிருஷ்ணன் வீட்டுக் கதவைத்தான தட்டணும். வாரேன் வண்டிநாயக்கரய்யா! வாரேன்! நாங்கேட்டு என்னைக்கு நீங்க இல்லேன்னீக?

நாச்சார்வரம் டிக்கடையில் வண்டிநாயக்கர் இல்லை. கேட்டதுக்கு நாலஞ்சு நாளாவே வல்ல- அவருக்கு மேலுக்குச் சொகமில்லைன்னு தகவல் சொன்னாக. ஒரு சவலப் புள்ளமாதிரி தயங்கித் தயங்கித்தான் நாயக்கர் வீட்டுக்குள்ள நுழைஞ்சாரு பேயத்தேவர்.

நாயக்கர் திண்ணையில் இல்ல- கூடத்துல இல்ல- உள்வீட்டுக்குள்ள போனாரு பேயத்தேவரு- கதகதன்னு கொதிக்கிற வெயில் காலத்துல கம்பளி எடுத்துப் பொத்திப் படுத்திருந்தாரு நாயக்கர். காயப்போட்ட கத்தாழ நாரு மாதிரி கட்டில்ல கெடந்தாரு.

“என்னய்யா இந்தக் கூத்தும் கொடுமையுமா இருக்கு?” வண்டிநாயக்கர் தோற்றத்தைப் பார்த்து ஈரக்கொலை நடுங்கிப்

போனார் பேயத்தேவர். சப்பாத்திக் கள்ளிமுள்ளு மாதிரி வெள்ளத்தாடி முள்ளு வெறைச்சநிக்க, கடவாயில ஆடிக்கிட்டிருந்த ரெண்டு பல்லுல ஒரு பல்லும் விழுந்து போக, பல்லாங்குழிகள்ல ரெண்டு குழிமாதிரி கண்ணு ரெண்டும் பள்ளத்துக்குள்ள கெடக்க, பூண்போட்ட ஒலக்கைமாதிரி கெடந்த கையிரண்டும் முருங்கக்காயாச் சுருங்கிக் கெடக்க, நெஞ்சுக்குழிக்குள்ள கிடந்த சொல்ல, நெம்பி எடுத்து வாய்க்குக் கொண்டாந்து 'வாய்யா'ன்னு சொன்னாரு வண்டிநாயக்கரு.

"என்னய்யா ஆச்சு இப்படி ஆகிப்போனீக?" பதறிப்போன பேயத்தேவர், கம்பளிக்குள்ளயிருந்த நாயக்கர் கையத்தேடிப்புடிச்சு உள்ளங்கைய வச்ச அழுத்தினாரு. சில்லுன்னு இருந்திச்சு கையி மண்பானத்தண்ணி மாதிரி. கொஞ்சநேரம் ஆசையா பாசமா அவரையே பாத்துக்கிட்டிருந்தாரு நாயக்கரு. ஓடையில பள்ளம் பறிச்ச எடத்துல பொங்கிவாற்ற தண்ணி மாதிரி ஊறித் தேங்கி நிக்குது கண்ணீரு.

"ஏந்தேவரே! இந்தத் தடவை அடியாகிப் போயிருவேன் போலருக்கே" - நாயக்கரின் வார்த்தைகள் நடுங்கின.

"சீச்சீ! என்ன பேச்சுப் பேசுறீக? நூறு வருசம் இருப்பீக."

நாயக்கர் சக்தி இல்லாமல் சிரித்தார். அவர் வாய் கோணிக் கொண்டதில் நோய் சிரித்தமாதிரி இருந்தது.

"தேவரே! நூறு வருசம் எதுக்கு இருக்கணும்? ஒரு மனுசன் சொந்தமா ஒண்ணுக்குப் போற வரைக்குந்தான் இருக்கணும். இடுப்புத் துணிய அவனாக் கட்டிக்கிற காலம் வரைக்குந்தான் உயிரோட இருக்கணும். ஏங்கையத் தூக்கிவிட இன்னொரு கையி வேணுங்கிறப்ப நான் இருந்தா என்ன? போனா என்ன?"

"நாயக்கரே! சிக்கு இல்லாத குடும்பி உண்டா? சீக்கு இல்லாத மனுசன் உண்டா? பொலம்பாதீக.. புத்திமாறிப் போகாதீக..."

"புத்தி இப்பத்தான் சுத்தப்பட்டிருக்கு தேவரே. பொழப்பு

முடியப்போகுதுங்கிறபோதுதான் புத்தி நல்லா வேல செய்யுது. மனுசப் பயலுக்கு அப்பப்ப சின்னச்சின்ன சாவு வந்துட்டு வந்துட்டுப் போகணும். இல்லாட்டி அவன் ஒரு பேச்சும் கேக்கமாட்டான். ஊர் ஒலகத்த மதிக்க மாட்டான். திமிர் மண்டிப் போயித் திரிவான். ஒரு மனுசன் மூணு விசயத்தச் சம்பாரிக்கணும் தேவரே.."

"சொல்லுங்க."

"கைகால் விழுந்த காலத்துல சொந்தமா மருந்து வாங்கத்துட்டு. அந்த மருந்த எடுத்துக் குடுக்க உருத்தும் பாசமும் உள்ள ஒரு உசரு. அய்யோ இப்படி ஆகிப் போச்சேன்னு சுத்திநின்னு அமுக ஒரு சொந்தபந்தம்."

"ஏன்? சொந்தபந்தமெல்லாம் ஒங்கள சொகங்கேக்க வல்லையா?"

"வருதுக; ஆனா விசாரிக்க வாரதில்ல. வேடிக்கபாக்க வருதுக; வேவுபாக்க வருதுக- ஒனக்கு வேணுமிடின்னு உள்ளுக்குள்ள ரசிக்குதுக. ஆயிச நூறுன்னு ஏங்கிட்டச் சொல்லிட்டு, அமாவாச தாண்டுறது கஷ்டம்ன்னு அங்கிட்டுப் போய்ச் சொல்லிட்டுப் போகுதுக"

"மனசு விட்றாதீக. சொந்தபந்தம்னா முன்னப் பின்னத்தான் இருக்கும்"

"இல்ல தேவரே. அதுகமேல தப்பில்ல, நான் இன்னும் கொஞ்சம் அன்பா இருந்திருக்கலாம். கோவணத்த மாதிரியே மனசையும் இறுக்கிக் கட்டாம இருந்திருக்கலாம். நாளைக்கு எனக்கொண்ணு ஆகிப் போச்சுன்னா எவன் வருவான்ங்கிற பயத்துலயே எவனுக்கும் நான் உதவல. அதனாலேயே- எனக்கொண்ணு ஆகப்போற நேரத்துலயும் எவனும் வரல."

"அத இத நெனச்சு அலபாயாதீக. தைரியந்தான் பாதி மருந்து மனுசனுக்கு."

"தைரியமிருக்கப் போயித்தான் பழச நெனச்சுப் பாக்குறேன் தேவரே. யோசனையா வருது. ஒறக்கம் வருதில்ல.

மோட்டுவனையப் பாத்துக்கிட்டேயிருந்தா பழசெல்லாம் படம் படமா ஓடுது. பொழச்ச பொழப்புல எது மிச்சம்ன்னு யோசிக்கிறேன். உண்டது - உடுத்தது - கொண்டது - கொடுத்தது இதான் ஞாபகத்துல நிக்குது. வேற எதும் நிக்கல"

வேதாந்தி மாதிரி பேசிவிட்டு விட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் நாயக்கர். ஒரு குட்டிச்சட்டி மாதிரி இருந்த சொம்பில் மோர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் வேலைக்காரி. கொத்தமல்லித் தழையும் பச்சமிளகாயும் தட்டிப்போட்ட இஞ்சியுமாய் கமகமன்னு மணம் பொங்கிய மோரை அண்ணாக்காத் தூக்கிக் குடிச்சுட்டு "நான் வாரேன்; வாராவாரம் வந்து பாக்குறேன்." என்று எந்திரிச்சார் பேயத்தேவர்.

சொல்ல வந்த விசயத்தைச் சொல்ல மனசில்ல தேவருக்கு. அவரு வந்த விசயத்தைக் கேக்காம வழியனுப்ப மனசில்ல நாயக்கருக்கு.

"வந்ததில இருந்து என் விசயந்தான பேசியிருக்கேன். ஒங்க விசயம் பேசலையே... ஒக்காருங்க"

"அது இப்ப எதுக்கு?" என்று இழுத்தார் பேயத்தேவர்.

"மாடுகண்டு செத்துப்போனா வருவீக... இல்ல மக்கமாரு பிரச்சினைன்னா வருவீக. இப்ப அந்த ரெண்டுல எது?"

"அதுவந்து...?"

"சும்மா சொல்லுங்க"

தயங்கித்தயங்கித் தலையச் சொறிஞ்சு, தாடையத் தடவித் திக்கித் திக்கிப் பேச ஆரம்பிச்சார் பேயத்தேவர்.

"சின்னுப்பய புத்திமாறிப் பொண்டாட்டியோட பொழைக்கிறேங்கிறான். ஒரு ஆயிர ரூவா தேவைப்படுது. ஒங்ககிட்ட இருக்கிற அந்தப் பழைய பத்திரத்துமேல குடுத்தீகன்னா..."

அம்புட்டுத்தான என்பதுபோல ஒரு பார்வை பார்த்தார் நாயக்கர். தலையணைக்கு நடுவுல கிடந்த தன் தலையைக்

கொஞ்சம் தூக்கித் தள்ளிவைக்கச் சொன்னார். "தலகாணிக்குக் கீழ் காச இருக்குது. எண்ணி ஆயிரம் எடுத்துக்குங்க."

ஓடம்பு நடுங்க- பத்துவெரலும் படபடன்னு துடிக்க- ஆயிரம் ரூபாயை எடுத்துக்கிட்டு மிச்சக்காசை அடியில வச்சுட்டு, "நீங்க நல்லாயிருக்கணும். எனக்கு வேற ஒண்ணும் சொல்லத் தெரியல" என்ற பேயத்தேவர் கண்ணிலிருந்து உருண்டு விழுந்த ஒரு கொழுத்த கண்ணீர்த்துளி நாயக்கரின் கன்னத்தில் விழுந்து அவர் கண்ணீரை உடைத்தது. கண்ணீரைக் கண்ணீரால் துடைத்துக் கொண்டன பெருசுக இரண்டும்.

நாச்சார்வரத்திலிருந்து பொடிநடையாய்ப் புறப்பட்டு ஆண்டிபட்டிக்குப் போயி அது இதுன்னு வாங்கிக்கிட்டு பஸ்ஸுக்கு வந்துநிக்க, அய்யய்யோ மறந்துட்டனேன்னு அவசரமாத் திரும்பிப் போயி மின்னலு பிள்ளைக்குப் பிஸ்கோத்து வாங்கிக்கிட்டுக் கோனார் கடையில 'சொல்லி'ப் போடச்சொல்லிக் கெட்டியா ஒரு டீ குடிச்சுட்டு, நூல்ல சரஞ்சரமாக் கடன டீ பொட்டலத்தத் தோள்ல தோரணம் தொங்கவிட்டு, பொழுது மசங்கக் கானாவிலக்குல எறங்கி, இந்த வருசம் 'மழைகம்மி'ன்னு தானாப் பேசிக்கிட்டே வீடுவந்து சேந்து, சரக்க எறக்கி வச்சுட்டு, குளிக்க வெந்நி போடும்மான்னு சொல்லிட்டுச் சட்டையக் கழத்தி ஆணியில தொங்கவிட்டுட்டு, தலத்துண்ட அவுத்துக் கோவணங்கட்டி, பின் அன்னாக்கயிறுல சொருகுறப்ப "யப்பே! வண்டிநாயக்கரு செத்துப் போயிட்டாரப்பே"ன்னு எழவு சொல்லி நின்னான் நாச்சார்வரம் வெட்டியான்.

○

27

வண்டிநாயக்கர் காலமாகிப் பத்துப் பதினைஞ்சு நாள் இருக்கும். ஒரு ஒத்தமாட்டு வில்வண்டி 'சல்சல்சல்'ன்னு சத்தம் போட்டுக்கிட்டுக் கானாவிலக்குலயிருந்து கள்ளிப்பட்டிக்கு வந்துக்கிட்டிருக்கு.

'எந் தகுதிக்கு இந்த ரோடெல்லாம் ஒரு ரோடா'ன்னு கேக்கிறமாதிரி எகத்தாளமா வண்டியிழுத்து வருது அந்தக் கறுத்தக்காள.

நாயக்கர் எழவுக்குப் போயிட்டுவந்த அன்னைக்கிருந்தே பேயத்தேவருக்கு ஒடம்பு சொகமில்ல. ஆயிரம் அம்பு பாஞ்சு சல்லடை சல்லடையாப் பிஞ்சு போன மாதிரி நொந்து நூலாகிக் கெடக்குது மனசு. ஒருநாள் ரெண்டு நாள் பழக்கமா? மறுநாள் மறந்துபோற பந்தமா? தகப்பன் செத்துப்போனதுமாதிரி தவிக்குது உசுரு. 'அய்யா! போன சென்மத்துல நீ எனக்கு அண்ணன் தம்பியா இருந்தியோ? மாமன் மச்சினனா இருந்தியோ? தெரியலயே அய்யா!'ன்னு புலம்பி வயசான தோள்ல பாடைசொமந்து குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதுக்கிட்டே கொண்டுபோய்ச் சேத்தாரு பேயத்தேவரு.

கண்ணுல தண்ணி வத்திப்போச்சு; ஒடம்புல உசர் வத்திப் போச்சு. அவர் நெனவாவே இருக்கு. நெஞ்சுல கோழையும் நெனப்பும் கட்டிக்கிட்டு வெளிய வரமாட்டேங்குது கழுத! ஒண்ணு வந்தா ஒண்ணு போயிருதே - இதான் என் பொழப்பா? மகனச் செவக்கி வச்சேன். மகராசன் போயிட்டாரு. தென்னமரம் மாதிரிதான்! ஒரு மட்ட போட்டா ஒரு மட்ட விழுந்திருது. கடைசியில ஒரு நாள் மரமே விழுந்து தொலையுது.'

லேசாப் புடிச்ச தடுமன், இருமல் காயச்சல்ன்னு இழுத்து விட்டுருச்சு. புடிச்ச சீக்கு பதினஞ்சு நாளாப் போவனாங்குது. நொச்சி எலயும் வேப்ப எலயும் கொதிக்கவச்சு சுட்ட செங்கல்ல அதுக்குள்ள போட்டு அழுக்கி அழுக்கி ஆவிபுடிச்சுப் பாத்தும் தடுமனும் இருமலும் நின்ன பாடில்ல. "பாப்பம்... சீக்கு என்னப் புடிச்சிருக்கா... நான் சீக்கப் புடிச்சிருக்கனான்னு பாப்பம்..."

கானாவெலக்குல தெரிஞ்ச வில்வண்டி இப்பக் கன்னிமார் ஓடையத் தாண்டி சுக்கான்மேடு ஏறிருச்சு.

பழைய துணிகளச் சுருட்டித் தலைக்கு வச்சுக்கிட்டு அழகம்மா சீலயப் பொத்திப் படுத்திருந்தார் பேயத்தேவர். கொதிக்கவச்ச வேப்பெண்ணைய அவரு பாதத்துல கரகரகரன்னு அறக்கித் தேய்ச்சுக்கிட்டிருந்தான் மொக்கராசு.

மக்கமாருக்கெல்லாம் என் சக்திக்குத் தக்கன செஞ்சுபட்டேன். இந்தத் தரித்திரியம் புடிச்ச பயலுக்குமட்டும் ஒரு கையக் காமிச்சவிட்டாக் கண்ண மூடிவலாம். இந்த வீட்டையும் அந்தப் புஞ்சைக் காட்டையும் எனக்கு மகன்னு வந்து வாச்ச அந்த எச்சிக்கலநாயி வச்சுட்டுப் போகுது. ஊரடித் தோட்டத்தை மட்டும் இந்த அனாதை நாயிக்கு எழுதிவச்சுட்டா உசர் இருக்கற வரைக்கும் கஞ்சிகுடிச்சுட்டுப் போகுது. என்னா ஒண்ணு... நான் முந்திப் போறதாயிருந்தா முருகாயிக்கும் ஒரு வழி பண்ணணும்.

“சல்! சல்! சல்! சல்!”

கள்ளிப்பட்டி ஊர் எல்லைக்குள்ள கலகம் பண்ண சத்தத்தோட நுழையுது வில் வண்டி. பொழுசாய நேரம். எல்லாம் காடுகரையில் வேலைய முடிச்சுட்டுக் குட்டிகுறுமானோட வீடுதிரும்புதுக. வில்வண்டியைக் கண்டதும் என்னமோ புஷ்பக விமானத்தக் கண்டதுபோல நண்டானும் சுண்டானும் கூடவே ஓடி வருதுக. வில்வண்டிக் கம்பியை ஒரு கையிலயும் அவுந்த பாவாடையை ஒரு கையிலயும் புடிச்சுக்கிட்டு வண்டிக்குப் பின்னாலேயே ஓடிவாறா ஒரு பொடிப் பொண்ணு. அவ முதல்ல கம்பிய விடப்போறாளா பாவாடைய விடப்போறாளான்னு வெவரமாப் பாத்துக்கிட்டிருக்கு ஒரு வெடலப்பய கூட்டம். வெளையாடிக்கிட்டிருந்த கிட்டிக்கொம்பை வில்வண்டிச் சக்கரத்து ஆரக்கால்ல விட்டு “டட டட டட டட டட” சத்தம் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டான் ஒரு பத்துவயசுப் பய. வில் வண்டி யாருது? யாரதில போறதுன்னு கண்கொட்டாம நிக்குது கள்ளிப்பட்டி.

“பேயத்தேவர் வீடு எது?”

வண்டிமாட்டுக் கயித்த இழுத்துப் புடிச்ச வேகங்கொறச்ச வண்டிக்காரன் குரல்ல ஒரு மரியாதி இல்ல. குத்தவாளியத் தேடுற போலீசுக்காரன் மாதிரி என்னமோ ஒண்ணு துருத்தி நிக்குது அவன் குரல்ல.

“அந்தா... அந்த வேப்பமரத்து வீடு.”

ஒக்காற்ற எடத்துல மட்டும் ஏகபோகமாக் கிழிஞ்ச நார்நாராத் தொங்குற ஒரு அரடவுசர் பேயத்தேவர் வீட்டுக்குள்ள ஓடிப்போயி “வில்வண்டி வருது ஓங்க வீட்டுக்கு... வில்வண்டி வருது ஓங்க வீட்டுக்கு”ன்னு ‘பராக்’ சொல்லுது.

முதல்ல வெளிய ஓடிவந்து வில்வண்டி பாத்தவ மின்னலு.

“ஓ... ஹோ... ஹோ! ஹோ! ஹோ!”

வண்டியவிட்டுக் குதிச்ச வண்டிக்காரன் பசக்குன்னு பின்பக்கம் ஓடியாந்து குறுக்குக் கம்பியைத் தடக்குன்னு எடுத்துவிட்டு வண்டியவிட்டு ரெண்டு அடி தள்ளி நின்னு பணிவுகாட்டி. “எறங்கலாம்மா” என்றான்.

சும்மா அரைச்சாண் அகலத்துக்கு சரிகைவச்ச மயில்கழுத்து நெறப் பட்டுப்புடவ சர்ருன்னு எறங்க, மருதாணி அடிச்ச பாதம் படிமிதிக்க, படிய ஊனி மிதிக்கையில் நாலுவிரல் அகலத்துக்குப் பட்டுப்புடவை மேல ஏறையில் வெண்ணமாதிரி வெள்ளக்கால் தெரிய, கொலுசுல கெடந்த மணிகள் ஒண்ணு சொன்னாப்ல சிலீர்ன்னு சிலிர்த்துச் சத்தம்போட வாசல்ல எறங்குனா அந்த வடிவான பொம்பள.

மின்னல் அடிச்சது மின்னலு கண்ணுல.

‘யாத்தே! இவ யாரு?’

பொம்பளன்னா பொம்பள ஆள அசத்துற பொம்பள. அஞ்சே முக்காலுக்கு மேல- ஆறடிக்குள்ள நெடு நெடுன்னு உயரம். சும்மா ரோசாப்பூவுக்கு லைட்டுப் போட்டமாதிரி ஒரு நெறம். கனகாம்பரப் பந்து சுத்துன ஒரு கோடாலிக் கொண்ட. நெத்தியக் குத்தகைக்கு எடுத்ததுமாதிரி ஒரு குங்குமம். வெத்தல போட்டுச் செவந்து துண்டும் துணுக்கும் ஒட்டியிருக்கிற உதடு. கண்ணுக்கடியில லேசாக் கருவளையம்

விழுந்திருந்தாலும், பள்ளத்தைப் பவுடர் போட்டு நெப்பியிருந்த நாதனம்- அம்பதுக்கு மேல இருந்தாலும் தன் வயச யாரும் கழுத்துச் சரிவில கண்டுபுடிச்சறக் கூடாதுன்னோ என்னமோ- கழுத்தே தெரியாமத் தங்கக் கவசம். பட்டுச் சேலையோட சேந்துவந்த துணிய வெட்டித்தச்சு லவுக்கை. வயசுக்கு மீறி வெறைப்புக்காட்டி நிக்குது. 'அதுவும் அதுவும்'. அவ பின்னால வெத்தலப் பொட்டியையும் வெள்ளிக் கூசாவையும் தூக்கி நிக்கிது பஞ்சத்துல அடிபட்ட ஒரு பத்துவயசுப் பொண்ணு. தன்ன வேடிக்கபாக்கக் கூடிநின்ன கூட்டத்தத் தலயத் திருப்பாமக் கண்ணமட்டும் செலுத்தி ஓர் அலட்சியப் பார்வ பாத்துட்டு "இதுதான் பேயத்தேவர் வீடா?" என்று 'திருவாய் மலர்ந்தாள்' அந்தப் பொம்பள.

"ஆமா! உள்ள வாங்க" - மின்னலு படபடபடன்னு பறந்து போனாள்.

"யப்பே! நம்ம வீட்டுக்கு யாரோ ஒரு பெரிய வீட்டுப் பொம்பள வருது"

சீலையை உதறி முக்கி எழுந்து ஒக்காந்து வேப்பெண்ணெயை வேட்டியில துடைச்சுக்கிட்டாரு பேயத்தேவர். யாரு எவருன்னு யோசிக்கறதுக்குள்ள ஆணும் பொண்ணும் சின்னஞ்சிறுசும் பின்னாலேயே படையெடுத்து வர, கொலுசுக கும்மியடிக்க, ஆடி அசைஞ்சு உள்ள வந்துட்டா அலங்காரவல்லி.

அவளக் கண்டதும் அரண்டுபோன பேயத்தேவர் 'வா தாயி வா தாயி'ன்னு எந்திரிச்சு நின்னு "ஏலே மொக்கராசு! பாயெடுத்துப் போடுறா அம்மாளுக்கு"ன்னு பதட்டமானார். அப்பப்ப அசப்புல பாத்திருக்காரே தவிர இப்பத்தான் அந்த அம்மாளை முழுசா ஏறெடுத்துப் பாக்கிறாரு பேயத்தேவரு.

குங்குமப்பொட்டும், கனகாம்பரப் பூவும், கழுத்து நெறையச் சங்கிலியும், கைகொள்ளாத வளையலும் போட்டு, நான் எவனுக்கும் கட்டுப்பட்டவ இல்லேங்கிற எகத்தாளமான

பார்வையும் பாத்து, எடுத்துப்போட்ட பாயைத் தொடச்சுப் போடுமன்னு கூடவந்த சின்னப்புள்ளைக்கு உத்தரவு போட்டுட்டு அவ கொப்பும் குலையுமா ஒக்காந்தபோது, 'நாயக்கரய்யா... நீங்க செத்த பத்துப் பதினஞ்சு நாளைக்குள்ள ஒங்க வப்பாட்டிக்கு வந்த வகுசியப் பாத்தீகளா'ன்னு உள்ளுக்குள்ள சொல்லிக்கிட்டாரு பேயத்தேவர். அவளக் கண்டு மலங்க மலங்க முழிச்சு நின்ன முருகாயி, மின்னலு ரெண்டு பேரையும் பாத்து "அம்மாளுக்குக் காப்பித் தண்ணி குடுங்கம்மா... போங்க"ன்னு உத்தரவு போட்டாரு.

மாட்டுக்கு லாடம் அடிச்சாலே கூட்டம் கூடி வேடிக்கை பாக்குற ஊரு. 'பவளக்கொடி' நாடகம் பாக்குமா? பாக்காதா?

வச்ச கண்ணு வாங்காம அவளையே பாத்து நிக்குது ஊரு.

"இந்த ஊர்ல எப்படிக் குடியிருக்கீக? நாலுமையு வாரதுக்குள்ள நாக்குந் தொண்டையும் வறண்டுபோச்சே...!" என்றாள் நாயக்கரின் வைப்பாட்டி. கொண்டுவந்த வெள்ளிக்கூசா திறந்து மஞ்சளும் பனங்கல்கண்டும் போட்டுக் காய்ச்சின பால டம்ளர்ல ஊத்தி ஒரே ஆத்து ஆத்திப் பட்டும் படாமப் பாயில வச்சுட்டு ஒரு ஓரமா ஒதுங்கி நின்னா மூஞ்சியில சிரிப்புச் செத்துப் போன அந்தச் சின்னப் பொண்ணு.

கொஞ்சங்கூடக் கூச்சநாச்சம் பாக்காம அத்தனபேர் முன்னுக்கவும் சர்ருபுர்னு அத உறிஞ்சிக் குடிச்ச சர்வாலங்காரி "நாயக்கர் செத்தப்பயிருந்தே சோறு தண்ணி செல்லுதில்ல. ஒரே கவலையாயிருக்கு!" என்று சொல்லிக் கொண்டே அடுத்த மடக்கு உறிஞ்சிக் குடிச்சா.

"அன்னைக்கிருந்து எனக்கும் மேலுகாலு சொகமில்லம்மா. நல்லது கெட்டதுக்கெல்லாம் நான் இருக்கேன்னு சொன்ன ஆளு போயிட்டாரு. இனிமே எனக்கொரு தெம்பு தெறம் சொல்ல ஆளிருக்கா?" - வேப்பெண்ணெ தொடைச்ச வேட்டியிலேயே கண்ணத் தொடச்சிக்கிட்டாரு பேயத்தேவரு.

“சாதிசனத்தோட இருக்கிற ஒங்களுக்கே நாயக்கர் செத்துப்போனா நாதியில்லேங்கிறீக. அனாதச்சிறுக்கி நான் எங்க போவேன்?”

அழுகிறதும்மாதிரி அழுது வராத கண்ணீரத் தொடச்சுக்கிட்டா பட்டுச்சீலையெடுத்து.

“கலங்காத தாயி. நாயக்கருக்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கேன். ஒங்களுக்கு ஒண்ணுன்னா உசுரக் குடுப்போம். ஒண்ணா? ரெண்டா? எங்குடும்பத்துக்கு அவர் செஞ்ச நன்ம!”

“ஒங்க குடும்பத்துக்கு நன்ம பண்ணிட்டாரு. என்னியத்தான் அத்துவானக் காட்டுல விட்டுட்டு அவரு போயிட்டாரு.”

“என்னம்மா சொல்றீக?”

“தேவரய்யா! அவரு செத்தன்னைக்கே நானும் பொட்டுன்னு போயிருந்திருக்கலாம். ஆனா, புடிச்சவச்ச உசுரு போன்னா போகுதா? இந்த உசுரக் கட்டிவச்சிருக்கிற ஓடம்புக்குக் காலமெல்லாம் கஞ்சி ஊத்தணுமே!”

“நாயக்கரு சொத்துபத்து வச்சுட்டு போயிருப்பாரே?”

“என்னத்த வச்சுட்டுப் போனாரு? இருக்க ஒரு பழைய வீடு. கழுத்துக்கு ரெண்டு காலுக்கு ரெண்டுன்னு ஏதோ கொஞ்சம் நகை... என்னமோ முத்திப்போன கெழுவனுக்கு வந்து முந்தி விரிச்சுட்ட... பொழச்சப் போடன்னு நாலஞ்ச பத்திரம். அதுல ஒங்க பத்திரம் ஒண்ணு.”

துணுக்குன்னு தூக்கிவாரிப்போட்டது பேயத்தேவருக்கு. அடிச்ச காய்ச்சல் எங்க போச்சுன்னே தெரியல.

யாத்தே! கெட்டசாதிச் சிறுக்கியாயிருக்காளே! இவ எங்க கடிச்ச எங்க வாரான்னு தெரியலயே.

“ஆமா தாயி. என் ஊரடித் தோட்டத்துப் பத்திரத்த அய்யாகிட்ட நாந்தேன் குடுத்தேன்”

“அவரு இருந்தவரைக்கும் நான் பொழச்சப் பொழப்பு நாயக்கர் பொழப்புய்யா. அப்புறம் அது நாய்ப்பொழப்பா ஆகிடக்கூடாதுல்ல. அதான் வந்திருக்கேன்.”

“சொல்லு தாயி!”

“நாயக்கர் மண்டையப் போட்ட அன்னைக்கு நீங்க வாங்குன ஆயிரத்தச் சேத்து ஒங்க கணக்கு ஐயாயிரத்தி ஐநூறு. ஏங்கணக்குல வட்டி ஒரு ஆயிரத்தி ஐநூறு. ஏழாயிரத்த எண்ணி வச்சுட்டிங்கன்னா ஒங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம்ன்னு கும்புடு போட்டு வாங்கிட்டுப் போயிருவேன். இல்லாட்டி...”

பேச்சை நிறுத்தித் தொண்டையைக் கனைத்துச் செருமினாள். குறிப்பறிந்து வெத்தலைப் பெட்டியைத் திறந்து நீட்டினாள் உணர்ச்சியில்லாத வேலைக்காரச் சின்னப் பொண்ணு.

வெத்தலை எடுத்து ரெண்டு உள்ளங்கைக்கு மத்தியில வச்சத் தொடச்ச, அதத் திருப்பிப் போட்டுக் காம்போட ஒரு இழு இழுத்து, அத ஓடிக்காமப் பின்னுக்கிழுத்து, காம்போட பேந்து வந்த நரம்புகளையும் நலுங்காமப் பிச்ச எறிஞ்சுட்டு, சுண்ணாம்பு டப்பியில சுட்டுவெரல் விட்டுப் படும் படாம சுண்ணாம்பு தொட்டு வெத்தலையில மூணு எடத்துல புள்ளி வச்ச, அப்புறம் முழுசா இழுகி மடிச்ச, கொட்டப்பாக்கு எடுத்து ஒரு ஊது ஊதி அத வாய்க்குள்ள எறிஞ்சு, மடிச்ச வெத்தலையைக் கடவாயில திணிச்ச, ‘நறுச் நறுச்’சுன்னு மெல்றவரைக்கும் ஒரு பேச்சும் பேசல ஊர்ல யாரும். அவளே பேசட்டும்ன்னு எல்லாரும் அவ வாய்பாத்து நின்னாக.

“இன்னைக்கோ நாளைக்கோ ஏழாயிரத்த எண்ணிவச்சருங்க தேவரே. இல்லாட்டி நெலத்த எழுதிக் குடுத்திருங்க.”

அவசொன்ன சொல்லுல இடிவிழுந்த மரம் மாதிரி நொறுங்கி ஈரக்கொல கருகிப் போனார் பேயத்தேவர். எப்படியெல்லாமோ சோதன வரும்ன்னு எதிர்பார்த்தது

வாஸ்தவந்தான் - ஆனா, இப்படி ஒரு சோதன வரும்ன்னு எதிர்பார்க்கவேயில்ல. உமுக நெலமிருக்குங்குற ஒரே நம்பிக்கையிலதான் தாங்க முடியாத துன்பங்களையும் தாங்குனாரு மனுசன். இப்ப அந்த நெலத்துக்கே மோசம் வருதுன்னா நெஞ்சுக்கூடு தாங்குமா? பூகம்பம் வந்து ஒரு ஆட்டு ஆட்டிட்டுப்போன பிறகு இடிபாடுகளுக்கு மத்தியில அமைதியாயிருக்கிற பூமிமாதிரி நெஞ்சு வெடிச்சுச் சிதறி திரும்பவும் நிதானத்துக்கு வந்து "இப்படிக் கேட்டா எப்படி தாயி... ஒரு ரெண்டு வருசம் பொறுத்தா வட்டியோட சேத்துக் கட்டிடமாட்டனா!" என்றார் மெதுவாக.

மின்னலு கொண்டுவந்து வச்ச காப்பித்தண்ணிய 'வேணாம் எடுத்துட்டுப் போ'ன்னு சைகைபண்ணிட்டு ரெண்டு விரல நடு உதட்டுல வச்ச அழுத்திப் 'புளுச்சு'ன்னு வெத்தல எச்சியத் துப்பிட்டு, "ரெண்டு வருசமா... அதுவரைக்கும் நீங்க உசரோட இருக்கணும்... நான் உசரோட இருக்கணும்... நடக்கிற காரியமா? ஏழாயிரம் பெரிய காசு! ஒங்களால குடுக்க முடியாது. அதான் பத்திரத்த எழுதியே எடுத்திட்டு வந்திருக்கேன். கையெழுத்தோ, கைநாட்டோ வச்சிருங்க..." என்றவள் அவர் பதில எதிர்பார்க்காம 'ஏலே அத எடுத்தாடா'ன்னு வண்டிக்காரனுக்கு உத்தரவு போட்டாள். அவனும் பத்திரத்த எடுத்தாந்து பவ்வியமா வச்சுட்டுப் போனான்.

என்ன நடக்குது ஏது நடக்குதுன்னே தெரியாமக் குழம்பிக் கலங்கிப் போனாரு பேயத்தேவர்.

"ஏற்கெனவே பாவம் பேயத்தேவரு இடுப்பொடிஞ்சு கெடக்காரு. இப்படி நின்டது நிக்கக் கழுத்தப் புடிச்சா எப்படும்மா? அததுக்கு ஒரு மொறை இருக்குல்ல. கொஞ்சநாள் பொறுங்க. குடுத்திருவாரு." - ஆசாரி ஆவேசமானார்.

"வாங்குனது வாஸ்தவம்; கேக்கறது நியாயம். ஆசாரி பேசாதய்யா!" - அவரை அதட்டி அடக்கிய பேயத்தேவர்

"நாயக்கர் உசரோட இருந்தா இப்படி நடந்திருக்குமா"ன்னு மொனகுனாரோ இல்லையோ மூக்கு வெடைச்சிருச்சு வந்தவளுக்கு.

"தேவரே! நாயக்கர ஏச்சப் பொழச்சமாதிரி நாயக்கருக்குப் படுத்தவளையும் ஏச்சப் பொழச்சிற முடியாது. எண்ணித் தாங்களா? எழுதிக் குடுக்குறீகளா?"

"என்னது...? ஏச்சப் பொழச்சனா... நானா... நாயக்கரையா?" அவரு ஓடம்புக்குள்ள ஒரு ஆவேசம் புகுந்து அருள் வந்து கண்ணெல்லாம் ரத்தம் கட்டி ஓடம்பு வெறச்சு வெடைச்ச நெஞ்சு துடேறி நிதானம் தவறி, "குடும்மா பத்திரத்த"ன்னு ஒரு கைய நீட்டினாரு பேயத்தேவர்.

அவ எடது கையில் பத்திரத்த எடுத்து நீட்ட வண்டிக்காரன் ஓடியாந்து அவரு எடதுகையிப் பெருவிரல்ல மை தடவிப் பத்திரத்துல உருட்டி உருட்டி எடுக்க, அவரு சுயநினைவு இழந்த ஆளா சொன்னதெல்லாஞ் செய்ய பத்திரத்த வாங்கிக்கிட்டுத் தளுக்குத் தளுக்குன்னு வாசல் வரைக்கும் போனவ திரும்பிப் பாத்து "தோட்டத்துல கேப்ப வெளைஞ்சு நிக்குதாம். ஒங்க சொத்து எங்களுக்கெதுக்கு? அத நீங்களே அறுத்துக்குங்க" என்றாள் எகத்தாளமாக.

"பொண்டாட்டியே செத்துப்போனா! அவ பூவ எடுத்துவச்ச என்னா பண்ணப் போறேன்? அதையும் நீங்களே அறுத்து அனுபவிங்கம்மா!" என்றார் கலங்கிய கண்களோடு.

அவ போயிட்டா- பேயத்தேவரோட குடும்பச் சரித்திரத்த, எதிர்காலத்த, ஒரே ஒரு நம்பிக்கைய வில்வண்டிக்குள்ள பொட்டலம் கட்டிப் போட்டுக்கிட்டு அவ போயிட்டா.

கடைசியா கமலமேட்டுல நின்னு ஊரடித் தோட்டத்தச் சுத்திச் சுத்திப் பாத் பேயத்தேவருக்கு அழுகைஅழுகையா வந்தது. அப்பன் ஆத்தா பாட்டன் பூட்டன் எல்லாம் ஒரே நாள்ல மொத்தமாச் செத்துப்போனா எப்படி இருக்கும்... அப்படி இருந்துச்சு.

தென்னம்பிள்ளையைக் கட்டிக்கிட்டு நெத்திய மரத்தில முட்டி முட்டி அழுதார்.

‘தென்னமரம் வச்சவன் தின்னுட்டுச் சாவான்னு சொல்லுவார்களே... நான் எப்பத் திங்கிறது? ஒன்னிய எங்க காங்குறது?’

சின்ன வயசுல பீப்பீசெஞ்ச ஊத எல குடுத்த பூவரச மரத்தத் தடவித் தடவி அண்ணாந்து பாத்து அழுதாரு. சுரக்குடுக்கை கட்டி முதல் முதலா நீச்சல் பழகுன சிணத்த எட்டி எட்டிப் பாத்து ஏங்குனாரு.

மீச மொளைச்சம் மொளைக்காத வயசுல மொத மொதலாக் கமலபூட்டித் தண்ணி ஏறைக்க அப்பன் பழகிக்குடுக்க, வடக்கயிற அழுத்த ஓடம்புல எடை இல்லாமத் தவறி விழுந்த வாரிக் குழியில சின்னப்பய மாதிரி உருண்டு பெரண்டு கையக்கால ஒதுறுனாரு.

“என்னென்னமோ எழந்தேன்... இதையுமா எழக்கணும்?”

செக்கச் செவந்த மண்ணு - நான்
தின்னு தின்னு பாத்த மண்ணு
அப்பன் வெதச்ச மண்ணு
ஆத்தா களை எடுத்த மண்ணு

வம்சம் வளத்த மண்ணு
வகுத்துப்பசி தீத்த மண்ணு - இது
இல்லேன்னு போகுமுன்ன
என்னுசரு போனாலென்ன?

-ஒப்புச் சொல்லி ‘ஓ’ன்னு கதறி, வரப்புல ஒக்காந்து மண்ண வாரி எடுத்து, எடுத்தமண்ணை உச்சந்தலையில அள்ளி அள்ளிப் போட்டு அழுதாரு. மொக்கராச ஓடியாந்து கைத்தாங்கலாப் புடிச்ச, ‘திரும்பிப் பாக்காம வா தாத்தா’ன்னு கூட்டிட்டுப் போனான்.

○

28

அஞ்சாறு நாளாக் காய்ச்சல்; கடுங்காய்ச்சல். தொவைச்சப் புழிஞ்சு கயித்துக் கட்டில்ல காயப்போட்டிருச்சு பேயத்தேவரை. வெளிக் காய்ச்சலாயிருந்தாலும் சுக்கு மொளகு திப்பிலிக்குக் கேக்கும். இது உள் காய்ச்சல்.

பொண்டாட்டி செத்தன்னைக்குக் கூடப் பொத்திப் படுக்காத மனுசன் நெலம் போச்சுன்னதும் நெஞ்சொடிஞ்சு போனாரு பாவம். காய்ச்சல் வந்து கெடந்தா நெறையக் கனாவும் வரும். ஓடிஞ்சொடிஞ்சு... துண்டுதுண்டா... சம்பந்தமில்லாம... வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்குப் பக்கத்தில -

ஆனா பூமி தொடமுடியாத தூரத்தில் என்னென்னமோ நடக்கிறதாக்க கனா வரும். கண்ணு தொறக்க முடியாம நெத்தி கொதிச்சுப் போய்க் கெடந்த நேரத்துலகூட பேயத்தேவரு கனாவுல கண்டதெல்லாம் - ஊரடித்தோட்டம் - ஒத்தக் கமல - கமலையில் தொங்குற சாலு - சாலுல தொங்குற தோலு - அந்தத் தோலுல தொங்குற ஒரு ஆளு. சால விட்டுத் தோலு கொஞ்சங்கொஞ்சமா... கொஞ்சங்கொஞ்சமா உருவுது. 'யாத்தே! 'விமுகப் போறேனே... விமுகப் போறேனே'ன்னு... அந்த ஆளு அலர்றான். அலர்றவன் யார்றான்னு கிட்ட... கிட்ட... கிட்ட... கிட்ட...ப் போயிப்பாத்தா- பேயத்தேவரு. சட்டுன்னு தோலு உருவ பொட்டுன்னு முழிப்பு வந்துருது. நெஞ்சக் கூட்டுக்குள்ள உறங்காமத் துடிக்கிற நெனப்புதான கனா. வேரத்துக் கெடந்த மனசக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா நிமித்தி வச்ச எந்திரிச்ச உக்காந்தாரு.

அரைக்காப்படி அரிசிபோட்டு முருகாயி காச்சி வச்சிருந்த நெல்லுக் கஞ்சியில மொளகு ரசம் விட்டுக் கரைச்சுக் குடிச்சுப் பாத்தாரு; வாய்க்கு வெளங்கல. நாக்கும் மனசும் செத்துக் கெடக்கிறப்ப ருசி எங்க தெரியப் போகுது ருசி?

காய்ச்சல் கொறைஞ்சபோச்சு. மேல் கால் மட்டும் வலிக்குது. என்ன பண்ண முடியும்? போதுமிடா சாமி பொழைச்ச பொழப்புன்னு பொத்திக்கிட்டுப் படுத்திரவா முடியும்? ஆள் செத்துப் போனா மண்ணுக்குள்ள போயிரலாம்? மண்ணு இல்லேன்னு போனா ஆளா சாக முடியும்? முட்டித்தான் பாக்கணும்; மூச்சிருக்கிற வரைக்கும் மோதித்தான் ஆகணும்.

துண்ட எடுத்துத் தோள்ல ஒழுங்கில்லாம ஒரு சுத்துச் சுத்திக்கிட்டுப் பத்துநாளைக்கப்பறம் பொடிநடையாப் புறப்பட்டாரு தெக்குக் காட்டுக்கு. புனியமரம் தொட்டு ஊரடித் தோட்டம் கடந்து போறப்ப கால் ரெண்டும் சும்மா தேங்குது. நெஞ்சு அடைக்குது. ஊறுது கண்ணீருன்னு நெனைக்கும்போதே ஒழுகிருது. 'கால் வைக்கத்தான் வேணாம்; கண்ணெடுத்தாச்சும் பாக்கக் கூடாதா'ன்னு மனது கெஞ்சுது.

ஊரான் வீட்டுத் தோட்டத்துல ஒனக்கென்னடா வேலைன்னு வைராக்கியம் தடுக்குது. நெஞ்சை இறுக்கிப் புடிச்சுக்கிட்டுத் தலைய அங்கிட்டு இங்கிட்டு ஆட்டாம நேராத் தெக்குக் காட்டுக்கு வந்து கால்நீட்டி உக்காந்தாரு கள்ளிப்புதர்ப் பாறைமேல.

மழைதண்ணி இல்லாமக் காஞ்சு கருவாடாக் கிடந்த கள்ளிக்காட்டை, ரெண்டு கை இடுக்குல மோலாய முட்டுக் கொடுத்துப் பாத்துக்கிட்டேயிருந்தாரு.

அவர் மனசுக்குள்ள என்னமோ ஒரு மின்னல் 'பளிச் பளிச்'ன்னு மின்னுது. "இந்தப் புஞ்சையில பாடுபட்டு அந்த நஞ்சைய மீட்கலேன்னா நான் பெரிய தேவனுக்குப் பிறந்த பேயத்தேவன் இல்ல" - வாய் முணுமுணுக்க வைராக்கியம் பேசுது.

அவர் சொன்ன சொல்லுல இருந்த சக்தி உடம்புல 'சுர்'ருன்னு ஏற காய்ச்சலடிச்ச மேனியிலயிருந்து கைகால் வலி ஓடிப்போச்சு. இந்தப் புஞ்சைக் காட்டையே நஞ்சையாக்கிட்டா என்னன்னு ஒரு யோசனை தோணுச்சு. நிலத்தை ஒட்டி ஒதுங்கி ஓடுற காட்டோடைப் பள்ளத்துல ஒரு கெணறு வெட்டித் தண்ணி உண்டாக்கிட்டா மூணே வெள்ளாமையில் ஊரடித் தோட்டம் ஓடிவந்திராதா? எண்ணம்தான மனுசனுக்கு எல்லாம். அந்த நெனப்பே அவரை நிமித்தி வச்சிருச்சு.

கெணறு வெட்டத் துட்டு...? அதுக்கெங்க போறது? தவிச்ச வாய்க்குத் தண்ணி தந்த மகராசனும் பாவம் மண்டையப் போட்டுட்டாரு. சொந்தத்துல யாராச்சும் துட்டுகிட்டு உள்ளவன் இருக்கானான்னு பாத்தா கண்ணுக்கு எட்டுன மட்டும் எவனும் இல்ல. நாம பாலுக்கு அழுகிற ஆளா இருந்தா அவன்அவன் கூழுக்கு அழுகிற ஆளா இருக்கான். வீடல ஏதாவது விசேசம் வச்சு செய்முறை வாங்கலாத்து பாத்தா அதுக்கு ஆளுமில்ல; பேருமில்ல.

மேய்ச்சலுக்கு இடமில்லாம மாடுகள அங்கங்க அலையவிட்டு, காயாம்பு குளத்துல தண்ணி குடிக்க விட்டு,

தூக்கு வானியுங் கம்புமா மாடுகள அதட்டி அணச்சு ஓட்டிக்கிட்டு அங்க வந்து சேந்தான் மொக்கராசு. பாத்தாரு பேயத்தேவர். சத்தில்லாம இருக்கான் சவத்தப்பய! ஆனா ஆளு வெட வெடன்னு வளந்துட்டான். இவனுக்கு ஒரு கல்யாணம் காட்சி பண்றவரைக்குமாவது நான் உசுரோட இருக்கணும். பட்டிர்ன்னு ஒரு யோசனை மூளையில் மின்னி மினுக்குன்னுச்சு. இந்தப் பயலுக்கு மார்க்க கல்யாணம் பண்ணிட்டா என்ன? சரி! சரியான யோசனை. அந்த அனாதப் பயலுக்கு ஒரு கடமையச் செஞ்சமாதிரியிருக்கும்; கெடைக்கிற மொய்யில கெணறு வெட்டின மாதிரியும் இருக்கும். குத்த வச்ச உக்காந்திருந்த ஆளு குதிச்ச எந்திருச்சாரு; செத்துக் கிடந்த மனசு சிலீர்ன்னு மலந்திருச்சு.

மார்க்க கல்யாணம்ங்கறது வேறொண்ணுமில்ல. புஷ்பவதியான பொண்ணுக்குச் சடங்கு செய்யிறமாதிரி, பயலும் வயசுக்கு வந்துட்டான்னு கொட்டடிச்சுச் சொல்ற கூத்துதான் அது. என்னா ஒண்ணு. பொம்பளை விஷயத்துல அது இயற்கையா நடக்குது; ஆம்பளை விஷயத்துல செயற்கையா நடக்குது. மார்க்க கல்யாணத்துல ஆம்பளைக வெட்கப்படற மாதிரி ஒரு சின்ன வைத்தியம் இருக்கு. கல்யாணத்துக்கு மாதிரியே பந்தல்போட்டுத் தோரணம் கட்டிக் கொட்டடிச்சுக் கொலவையிட்டு ரேடியோக் குழாய்க் கட்டிப் பாட்டுப் போட்டுப் சலம்பலோட்தான் அதுவும் நடக்கும். மத்த விசேசங்கள்ல சம்பந்தப்பட்ட ஆளு சந்தோசமா இருப்பான். இதுல மட்டும் வெட்டுப்படப்போற வெள்ளாடுமாதிரி ஆம்பள தலயக் கவுந்து நிப்பான். என்ன ஒரு வித்தியாசம்னா ஆட்டத் தலய வெட்டித் தோலுரிப்பாக. இதுல ஒரு உறுப்போட தலய மட்டும் தோலுரிக்கிறாக.

ஆணுக்குன்னு உண்டான 'அந்த' உறுப்புல மேல் தோல மட்டும் எடுத்துவிட்டுட்டா நாளப்பின்ன நல்லது. 'அங்க' அழுக்குச் சேராது. சிக்கலான இடம் பாருங்க; சீக்குவராது. ஒரு வயசுப் பயலுக்கு ஒரு நாவிதரு அந்தத் தோல வைத்திய முறைப்படி நீக்கிவிடற வைபவந்தான் 'மார்க்க கல்யாணம்'.

அதைத்தான் நம்ம ராவுத்தமாருக 'சுன்னத்'துங்கிறாக.

மொக்கராசு முதல்ல வெக்கப்பட்டான்; வேணாம்ன்னான். கவுந்தடிச்சுப் படுத்துக் கண்ணீர்கூட விட்டான்.

"ஏலே! மொக்க... பயப்படாதா... பரம்பரைக்கு உண்டான பழக்கம்தானடா"ன்னு தேத்திப்பாத்தாரு தாத்தா.

பேரன் பாவம்! வாதாடிப் பார்த்தான்.

"நான் பண்ணிக்கிறலேன்னா...?"

"சாமி குத்தமாகிப் போயிருமப்பே!"

"அப்படின்னா சாமி 'அப்படி'யே படைச்சுருக்கலாம்ல... ஏன் 'இப்படி'ப் படைச்சுருச்சு?"

"ஏலே அய்யா! கேக்கற கேள்வி நியாயமிடா.. கேக்கற காலம்தாண்டா தப்பு. ஒத்துக்கடா. சும்மா அம்மை ஊசி போட்ட மாதிரி 'சுர்'ருங்கும் - அப்பறம் சொகமாயிரும். சரின்னு சொல்றா"

பய அழுதுகிட்டே உறங்கிப் போனான். சாக்குல விழுந்த கண்ணீர்த் துளி சத்தமாப் போடப் போகுது?

பந்தல் போட்டாச்சு; குழாயும் கட்டியாச்சு; பாட்டும் போட்டாச்சு. பெருங்கூட்டமில்லேன்னாலும் வரவேண்டிய ஆளுக வந்து சேந்துட்டாக. மொத மொதலா வேட்டிகட்டி விடுறாக மொக்கராசுக்கு. எப்படிக் கட்டினாலும் நிக்கமாட்டேங்குது கழுத! இறுக்கிக் கட்டினாலும் நிக்கிறதுக்கு இடுப்பு வேணுமா இல்லையா? இல்லாத இடுப்பில வேட்டியும் கட்டி, தண்ணியில போட்டா சுருங்கும்ங்கிற 'தீர்க்க தரிசன'த்துல தொள தொளன்னு தச்சு முடிச்ச பெருஞ்சட்டையும் மாட்டி, கழுத்துல ஒரு சரிகைத் துண்டும், மரிக் கொழுந்து நிறையா வச்சுக் கட்டின ஒரு மல்லிகைப் பூ மாலையும் போட்டு, நெத்தி தெரியாம சந்தனம் அப்பி, அதுல குங்குமத்தையும் குழைச்சுவிட்டு ஊர்வலமா வாரானய்யா

முஞ்சியத் தொங்கப்போட்டு மொக்கராசு. தட்டுல பழம்தேங்கா வச்சப் பொம்பளைகள்லாம் தலையில சொமந்துவர, உள்ளூரு வெளியூருப் பெருசுகளெல்லாம் கூட்டத்தோட கூட்டமா சொந்தக்கத சோக்கத பேசிவர, அதுக்கு முன்னால அறுபட்ட அறுபடாத எளவட்டப் பயல்களெல்லாம் மொக்கராசை *அள்ளையில் குத்தி விளையாடி வர, வயசுக்கு வந்த - வரப்போற பாவாடை தாவணி-களெல்லாம் மொக்கராசை சாடையாப் பாத்து அரை வார்த்தை - கால்வார்த்தையில் என்னமோ பேசிச் சிரிக்க அல்லோலகல்லோலப்பட்டது ஊரே.

முதமுதலா வேட்டிகடனதனால, முட்டி தட்டித் தட்டித் தடுமாறி வாரான் மொக்கராசு.

“ஏய்! நாளைக்கித்தான மாப்ள தெறப்புவிழா. இன்னைக்கே அறுபட்டவன் மாதிரியில்ல இந்த நொண்டு நொண்டுறவன்” - மொக்கராசை மடக்கிமடக்கிக் கேலி பண்ணானுங்க மாமன் மச்சினன்ங்க.

கொட்டுக்காரன்களும் குலவைக்காரன்களும் நீ பெருசா நான் பெருசான்னு சத்தம் கிளப்ப, சன்னாசியப்பன் கோயிலுக்கு ஊர்வலமாப் போயி தூடம் கொளுத்திவச்ச, வாழைப்பழம் கண்தெறந்து, சாம்பிராணி காட்டி, சிதறுதேங்கா போட்டு, சாமி கும்புட்டு ஊர்வலமாத் திரும்பிவந்து, ஊர்ப் பெருசு கால்ல விழுந்து விழுந்து எந்திருச்ச விபூதிவாங்கிப் பூசுறப்ப ‘ஏய் நிறுத்துங்கடா’ன்னு கூட்டத்துக்குள்ள நுழைஞ்ச குதியாட்டம் போட்டானய்யா சின்னு.

“மாமன மறந்துட்டாடா மார்க்க கல்யாணம் பண்ணீக மார்க்க கல்யாணம்...? தாயில்லாமப் பிள்ள இருக்கா? தாய்மாமன் இல்லாம சடங்கு இருக்கா? சொல்லுங்கப்பா”

சபையில் ஒருத்தரும் ஒரு பேச்சும் பேசல. “ஏலே சின்னு... நீ சொல்றது வாஸ்தவம் தான்... தாய்மாமன்ங்கிற உரிமையைக்

*விலா

கேக்குறியே. தாய்மாமனுக்குரிய கடமையைச் செஞ்சருக்கியா?” - அடித்தொண்டையில் ஆரம்பித்தது ஒரு பெருசு.

“உரிமையைக் குடுத்தாத்தான கடமையைச் செய்ய முடியும். தாய்மாமனுக்குச் சொல்லிவிட்டாகளா?”

“இது என்னப்பா கூத்தா இருக்கு. விசேசம் தாய் வீட்ல நடந்தா தாய்மாமனுக்குச் சொல்லிவிட்டலாம். தாய்மாமன் வீடலயேதான விசேசம் நடக்குது. யாரு யாருக்குச் சொல்றது?”

“அந்த மசுரு மத்தாங்காயெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. முதல்ல தாய்மாமன் கால்ல விழுந்து விபூதி வாங்கச் சொல்லுங்க அந்த வெங்கம்பயல.”

“இம்புட்டுத்தான. ஏ மொக்க! விழுந்து எந்திரிடா ஒம் மாமன் கால்ல.”

சின்னு கால்ல மடார்ன்னு விழுந்தான் மொக்கராசு. எண்ணெகிண்ண தேய்க்காம சொறிப்புடிச்சக் கரணகரணயாக் கெடந்த கால சின்னப் பய கை தொட்டதும் சிலுத்துப் போனான் சின்னு. என்னமோ கொழாயத் தொறந்துவிட்ட மாதிரி குபுக்குன்னு கொட்டிருச்ச கண்ணீரு. விழுந்த பயலத் தூக்கியெடுத்து நெத்தியில விபூதி இழுகி, பைக்குள்ள கையவிட்டு அழுக்குப்புடிச்ச ஒத்தருவா ரெண்டு ருவாத் தாள்ல ஒண்ணு ரெண்டக் குடுத்திட்டு, கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டே வந்தவழியே போயிட்டான் சின்னு. என்னமோ தெரியல இவன் விசயத்துல மட்டும் பாறாங்கல்லு பழமாயிருது.

பந்தி முடிச்சாச்சு; மொய் எழுதியாச்சு; பந்தல்ல கூடின சனம் கலைஞ்சாச்சு.

இனி விடிகாஸையிலதான் அந்தத் ‘தோல் வைத்தியம்’ நடக்கும். ராத்திரியெல்லாம் உறக்கம் வரல மொக்கராசுக்கு.

தோல் வெட்டுவாக - ரத்தம் வரும் - உடம்புல ஒரு உறுப்பு ஒச்சமாகும் -இதுல எதுலயுமே அச்சமில்ல அவனுக்கு.

படுக்கும்போது மல்லாக்கப் படுத்துப் பழக்கமிலல மொக்கராசுக்கு; கவுந்தடிச்சத்தான் படுப்பான். கவுந்தடிச்சத்தான் எந்திரிப்பான். நெஞ்சம் தொடையும் பூமி யில அழுந்தப் பொருந்தணும் அவனுக்கு.

“நானைக்கு என்னத் தோல வெட்டித் தொங்க விட்டுட்டாங்கன்னா... கவுந்தடிச்சப் படுக்கிற ‘ராசபோகம்’ போயிருமே. மல்லாக்கப் படுத்தா எனக்கு ஒரு பொட்டு உறக்கம் வராத்தே” உறக்கம் வராத்தேங்கிற கவலையிலேயே அன்னைக்கு ராத்திரியெல்லாம் உறங்காமக் கிடந்தான் பாவம்.

விடிஞ்சதய்யா அவனுக்கு விடியாத ராத்திரி. ஊரு முழுசா முழிக்கல. கோழிகளும் குஞ்சுகளும் வேப்பமரத்துப் பறவைகளும் காச் மூச்சுன்னு கத்திச் செல்லச் சண்டை போட்டுச் சில்மிஷம் பண்ணுதுக.

“ஓங்களுக்கென்ன. அறுவைக் கேசுக்கு அவசியமில்ல. அதுனால இந்த அழிச்சாட்டியம் பண்ணீக.”

-அதுகமேல எரிஞ்ச விழுந்தான் மொக்கராசு.

அவன் சோட்டுப் பயலுகளா நாலஞ்ச பயக வந்தாக. நேத்து ஊர்வலத்துக்கு உடுத்தியிருந்த அதே சட்டை வேட்டியோட கிளம்புனாரு அய்யா. போற வழியில லேசா ஒருத்தன் காதக் கடிச்சான் மொக்கராசு.

“ஏண்டா செம்பட்டை! ரொம்ப வலிக்குமா?”

“யாருக்குத் தெரியும்...” - செம்பட்டை உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

“உனக்கு நடந்துச்சுன்னு சொன்னாக”

“நடக்க விட்டனா? ‘அந்த’ எடத்துக்குப் போன கத்தியப் பிடுங்கி நாவிதரு கழுத்துல வச்சுட்டு ஊரவிட்டே ஓடிப்போயிட்டேனில்ல?”

“ஓ அப்படியும் ஒண்ணு இருக்கோ...” - மொக்கராசு தீவிரமாய் யோசித்தான்.

ஊருக்கு வடக்கே ஒரு புளியமரம். புளியமரத்துக்குக் கீழே ஒரு குத்துக்கல்லு. அதுதான் பலபேரப் பலி கொண்ட பலி கல்லு. கத்தியும் கவட்டையுமா சகல பரிவாரங்களோட தயாரா இருந்தான் நாவிதர் சவட்டையன்.

மொக்கராசு வேட்டி சட்டைய ஆளுக்கொருத்தராக் கழத்துனாங்க. செம்மண்ணக் கரைச்ச அதுல முக்கி எடுத்தமாதிரி காவி வேட்டி ஒண்ணு கட்டிவிட்டாக. நாலஞ்ச பேராச் சேந்து அவன் ‘உச்சுனாப்’புல தூக்கிக் குத்துக் கல்லுல உக்காரவச்சாக.

“அகட்டி வையப்பா கால”

சவட்டையன் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்படாம வெக்கப்பட்டு வேறபக்கம் பாத்துக்கிட்டிருந்தான் மொக்கராசு. பொசுக்குன்னு அவன் கைய ஒருத்தன் காலஒருத்தன் தோள ஒருத்தன் புடிச்ச ஆளுக்கொருத்தனா ஆக்கிரமிச்சானாக.

“ஏய்! விடுங்கடா! ஏய்! விடுங்கடா!” கோழிக்குஞ்சு கத்தியா குள்ளநரிக கேக்கப்போகுது?

அகட்டிய மொக்கராசு கால அசையவிடாம முட்டுக் கொடுத்துத் தன் காலால கிட்டி போட்டு உக்காந்தான் சவட்டையன். வைத்தியத்துக்கான பூர்வாங்க வேலைகள்ல புகுந்திட்டான்.

“*மிசங்கவிடாமப் புடிச்சுக்குங்கப்பா”

ஒண்ணா? ரெண்டா? எத்தனையப் பாத் ஆளு சவட்டையன்! ‘ஆயிரம் தலை வாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி’ன்னு சவட்டையனுக்கு ஊருக்குள்ள செல்லமா ஒரு பேரு சொல்வாக. இந்த வைத்தியம் பாக்குறதுலேயும் ஒரு நீக்குப்போக்கு இருக்கு; நெறிமுறை இருக்கு.

*மீளவிடாமல்

உயிர்த்தலமில்லையா! துதானமா இல்லேன்னா சுழி மாறிடும். சவட்டையன் சாஸ்திரப்படி மூணு விதமான நரம்பு இருக்கு அங்க. மேல்நாடி நரம்பு - கீழ்நாடி நரம்பு - பக்க நரம்பு. மூணு நரம்பும் மேல படர்ந்து கீழ கூடுதுக. இதுல மேல்நாடி நரம்பு வெட்டுப்பட்டா, கண்பார்வை கந்தலாயிடும். கீழ்நாடி நரம்பு வெட்டுப்பட்டா ரத்தப் போக்க நிறுத்த முடியாது. பக்க நரம்பு அறுந்து போச்சன்னு வச்சுக்குங்க - அப்புறம் உசருக்கு உத்தரவாதம் இல்லை.

முதல்ல நரம்பு ஒதுக்கிவிடணும். சந்தன அத்தரையும் சல்பனா பவுடரையும் அதுல பூசி, சவ்வு ஒதுக்கி நரம்பு தேடிப் பிரிச்சான் சவட்டையன். பிறகு தோல மட்டும் தனியா இழுத்து நரம்பிலயும் படாம, நுனித் தண்டலயும் ஓரசாமத் துண்டா இழுத்து மூங்கில் பட்டையில கட்டிக் கிட்டி போட்டான்.

கண்ணு ரெண்டையும் இறுக்கி மூடிக்கிட்டு 'யப்பே யாத் தே'ன்னு கத்திப்பாத்தான் மொக்கராசு. "இதுக்கெல்லாம் அப்பன் ஆத்தாளக் கூப்புட முடியுமா..." - தோள அழுத்திப் புடிச்சிருந்த ஒருத்தன் அவன் தலையில ஒரு போடு போட்டான்.

"இந்தா... இந்தா... இம்புட்டுத்தான்... பல்லக் கடிச்சுப் பொறுத்துக்கப்பா. முடிஞ்சுபோச்சு."

கத்திய எடுத்து. இழுத்துப் புடிச்ச தோல் மேல லேசா ஒரு சுண்டு சுண்டினான் சவட்டையன். துண்டா ஓடி விழுந்து போச்சு தோலு. சொத சொதன்னு ரத்தம் கொட்டுச்சு.

"அய்யய்யோ... என்னியக் கொல்லப் பாக்கிறாங்கடா!" - மொக்கராசு கத்தினான்.

ரத்தம் வந்த பாகத்தத் தூக்கித் தேங்காயெண்ணைக் கிண்ணத்துல போட்டு முக்கி மெதக்கவிட்டான் சவட்டையன். ரத்தம் கலந்து கலந்து வெள்ளைத் தேங்காயெண்ணெ செஞ்செவப்பா நிறம் மாறிப்போச்சு. எண்ணெக்குள்ள

எடுத்துப் போட்டதுல கொஞ்சம் கொஞ்சமா வலிகொறைஞ்சு குளு-குளுன்னு ஆச்சு.

லாடம் அடிக்கிற மாட்டை அழுக்கிப் புடிக்கிற மாதிரி அழுத்திக் கெடந்த பயசு, புடிச்ச புடிய இப்ப லேசா விட்டாக.

இப்பக் காயத்துக்குக் கட்டுமருந்து பண்ண ஆரம்பிச்சான் சவட்டையன். ஏற்கனவே தயாரிச்ச பொடி ஒண்ணு இருக்கு. சாதிக்கா-கடுக்கா-மாசக்கா-சீனிக்காரம் - கந்தகம் எல்லாத்தையும் போட்டு இடிச்ச பொடி ஒண்ணு வச்சிருக்கான் கையில்.

காடா வெளக்கக் கொளுத்தி ஒரு வெத்தலையை எடுத்து தீக்கொழுந்துல முன்னயும் பின்னயும் வாட்டினான்; அது மூஞ்சி கருக்க நிறுத்தினான். கீழ ஒரு வெள்ளத் துணி. அதுக்கு மேல வெத்தல. வெத்தலையில மருந்துப் பொடி. மூணயும் ஒண்ணா வச்சு 'அந்த' எடுத்துல அலுங்காமக் கட்டினான்.

"அம்புட்டுத்தான் போகலாம். முக்காத்துட்டுப் பெறாத வேலைக்கு இந்த முக்கு முக்குறீகளே..." சவட்டையன் அலுத்துக்கிட்டான். தேங்கா, பழம், அரிசி, துணிமணி வாங்கிக்கிட்டு ஆயுதங்கமுவிட்டு அவன்பாடல் போயிட்டான்.

காவிலேட்டியோட கழுத்துல ஒரு துண்டோட கையில் கம்பும் புடிச்சு, 'பட்டும் படாம' நடக்க ஆரம்பிச்சான் மொக்கராசு. வலி உசரு போகுது - அடக்கிப் பாத்தாலும் கண்ணுல தண்ணியாக் கொட்டுது.

வேட்டி ஏற்கெனவே ஒரு இடைஞ்சலு. 'இது' வேற ரெண்டாம் இடைஞ்சலு.

இவன் அங்க புறப்பட இங்க வீட்ல கொத கொதன்னு கொதிச்சுக்கிட்டிருந்துச்சு கோழிக்குழம்பு. இந்த மாதிரி ஆளுக்குக் கும்பா நெறையக் கோழிக்குழம்பு ஊத்தி வைப்பாக; எலும்பு இல்லாமக் கறியா எடுத்துப் போடுவாக. எதுக்கு...? ஊனப்பட்டு வர்ற ஆளுக்கு ஒரு உபகாரந்தான்.

"எனக்கு மட்டும் இன்னொரு தடவ கோழிக் குழம்பு

வச்சத்தர ஆளு இருந்துச்ச... ரெண்டாம் வெட்டும் வெட்டிக்கிருவேன்ல."

கருவாயன் சொன்ன சொல்லுக்கு மொக்கராசத் தவிர எல்லாரும் சிரிச்சாக.

மொக்கராச வீட்டுக்குள்ள நுழைஞ்சானோ இல்லையோ கோழிக்குழம்போட சேத்துக் குடும்பமே கொதிச்சுக்கிட்டிருந்துச்ச.

"கொட்டுக்காரன் குலவக்காரனுக்குக் குடுத்தது போக மிச்ச மொய்ப்பணம் எங்கம்மா?"

உடம்புநடுங்கப் பதறிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் பேயத்தேவர்.

"நான் என்னப்பா செய்வேன். காசக் குடுக்கிறியா... கழுத்த நெரிச்சுக் கொல்லட்டுமானு சின்னு அண்ணன் கேக்குறப்ப நான் உசுரப் பாப்பனா... உண்டியலப் பாப்பனா..." அச்சத்தோடும் அழுகையோடும் விம்மினாள் மின்னலு. வாய் கொப்பளிக்க வச்சிருந்த தண்ணிச் சொம்பத் தரையில போட்டுட்டு கயித்துக் கட்டில்ல பெருமூச்சுவிட்டு விழுந்தாரு பேயத்தேவரு.

கெணறு வெட்டத்தான் பூதம் வரும்ன்னு கேள்விப்பட்டிருக்கோம். கெணறு வெட்ட நெனைக்கிறப்பவே பூதம் வந்திருச்ச பேயத்தேவருக்கு.

○

29

ரெண்டுவிதமான சாவு இருக்கு மனுசனுக்கு. ரத்தமும் சதையும் எலும்புமா கொசுகொசன்னு கெடக்குற இந்த உடம்புக்கு நேருதே - அது ரெண்டாஞ் சாவு. ஒடம்பு சாகுமுன்ன மனசு செத்துப் போகுது பாருங்க - அதான் மொதல் சாவு.

உடம்பு செத்துப் போனா மண்ணுக்குள்ள பொதைக்கிறோம். இல்ல எரிக்கிறோம். மனசு செத்துப்போனா அவன் அவன் அத உடம்புக்குள்ளேயே பொதச்சிர்றான்; இல்ல உள்மூச்சில எரிச்சிர்றான். உடம்பு சாகாம மனசு செத்துப் போன மனுசங்க ஊரு தேசத்துல பரவலா அங்கங்க பாக்கலாம். வேட்டி சட்டை கட்டு ஆவியா அலைவாக பாவம்!

"மனுசன் செத்தாலும் சாகலாம் மகனே! மனசு செத்துரக்கடாது"

பாயில படுக்கவச்சு, தாங்கிப் புடிச்ச தல தொங்குறதுக்கு முன்னால பேயத்தேவருக்கு பெரியதேவர் சொன்ன கடைசி வார்த்தை இதுதான்.

அந்த வார்த்தை ஞாபகத்துக்கு வந்ததும் தொங்கித் துவண்டு கிடந்த பேயத்தேவர் மனசு ஒரே தவ்வாத் தவ்வி ஒரு முடிவோட எந்திரிச்ச உக்காந்துச்சு. செய்முறைக்கு வந்த காசை சின்னு தூக்கிட்டு ஓடிப்போயிட்டான். நாய் வாயில போன தேங்கா வருமா? வந்தாலும் வெளங்குமா? அந்த அவத்தப் பயல நெனைச்சு நான் சவத்தப்பயலாவா உக்காந்திருக்க முடியும். தலைய வெட்டினாலும் கெணறு வெட்டாம விடுவனா? ஆறு ஆறு மூணுமாசம் செய்யற வேலைய ரெண்டாளு ஒம்பது மாசம் செய்யக் கூடாதா? சித்தாளா மொக்கராச வச்சுக்கிட்டு நான் ஒத்தாளாக் கிணறு வெட்டித் தண்ணி உண்டாக்கலேன்னா ஒரு பக்கத்து மீசையச் செரச்சு எறிஞ்சிர்றேன்.

விடலப் பய மாதிரி விசக்குன்னு எந்திரிச்சாரு பேயத்தேவர். ஒரு கம்புமூடையை அவரா நகத்தி நகத்தித் தாழ்வார விளிம்புக்குக் கொண்டாந்து, கீழ குனிஞ்சு வளஞ்சு மூடைய முதுகுல அணச்சு பொசுக்குன்னு தூக்கி விசக்குன்னு நடந்தாரு.

“எழுவது வயசுக் கெழவனுக்கு என்னா தைரியம்பா! சும்மா உடம்பு மாதிரியில்ல இருக்கு ஒடம்பு” தெருவுல பாத் விடலைக தெகைச்சு வழிவிட்டாக.

“செமக்கிறவனுக்குத்தான செம தெரியும். பேய்க்கனம் கனக்குதே! தானியத்துக்குத்தான் சத்து கூடிப்போச்சா? இல்ல எனக்குத்தான் சத்து கொறைஞ்சு போச்சா?”

ஊருக்குப் பரம்பரையாக் கிணறு வெட்டுற குடும்பம் முத்துக் காளி நாயக்கர் குடும்பம். கள்ளிக்காட்டுச் சீமையில இருக்கிற எழுவது எம்பது கெணறுகளும் முத்துக்காளி நாயக்கர் வீட்டாளுகளாச் சேந்து வெட்டி முடிச்சதுதான். அவுக வீட்டுத் திண்ணையில ‘தொப்புட்டிர்’னு போட்டாரு

கம்பு மூடைய. அண்ணாந்து ஆச்சரியமாப் பாத்தாரு முத்துக்காளி நாயக்கர்.

“அய்யா! வறட்டுக் காட்ல கெணறு வெட்டப் போறேன். ஒங்களுக்குக் கூலி குடுத்துக் கெணறு வெட்ட எனக்குத் நாட்டியம் பத்தாது. கூடக் கொறைய நெனைக்காதீக. இந்தக் கம்பு மூடையை நாங்குடுத்த காணிக்கையா ‘நெனைச்சுக்குங்க. கெணறு வெட்ட ஒங்க தளவாடம் மட்டும் குடுத்து உதவுங்க. ஏழேழு தலமொறைக்கும் ஒங்கள மறக்க மாட்டோம். முத்துக் காளி நாயக்கர் குடும்பத்தக் கும்புடுங்கடான்னு மொக்கராசுக்குப் பெறக்கும் பிள்ளைக்கும் சொல்லிட்டுச் சாவேன். கம்பு மூடைய எடுங்க... கடப்பாரை சாமான் குடுங்க.”

இன்னும் விடியல; தூரிய ஒளியோட முதல் கம்பி வந்து விழுகல பூமியில. வெளிச்சத்த யாசிக்குது பூமி - அனுப்பலாமா வேணாமான்னு யோசிக்குது வானம். மம்பட்டி - கடப்பாரை - சம்மட்டி - கூடை - கூந்தாலம் - ஆப்பு சம்பர் கம்பி எல்லாத்தையும் ஏத்திக்கிட்டு வறட்டுக் காடு வந்து சேந்தது வண்டி. அந்த இடம்தான் காட்டுக்குப் பள்ளக்கால். ‘ஓ(ை)ட’ச் சாராங்கம். ‘தண்ணிக் கூறு’ இருந்தா அங்கதான் இருக்கணும்.

இடுப்புல துண்டக் கட்னாரு பேயத்தேவரு. பழம் தேங்கா வச்சாரு. பத்தி கொளுத்துனாரு. கைநெறைய விபூதிய அள்ளி, கட்டை விரல்போக மத்தவிரல் நாலையும் நெத்தியில அழுத்திப் பட்டையடிச்சாரு.

“வைரவா! சீலக்காரி! மண்ணுல கெணறு தோண்டுறேன்; கண்ணுல தண்ணி வராமக் காப்பாத்துங்க. ஆத்தே! அழகம்மா! பத்தும் பத்தாததுக்கு நீயும் பாத்துக்கடியம்மா!”

‘கும்பிடப்பா நீயும்’ன்னு சொல்லிட்டு மடார்ன்னு மண்ணுல விழுந்தாரு. மொக்கராசம் விழுந்து மொழங்கால் தேஞ்சான். இடுப்புக்குக் கீழ தரையில படாமப் பாத்துக்கிட்டான். இன்னும் ‘அது’ முழுசா ஆறல. நெஞ்சலயும் வேட்டியிலயும் ஒட்டுன ஒட்டுப்புல்ல எடுத்தெறியாமலே

எந்திருச்சு, கிழக்க மேற்க நடந்துபாத்து கையாலயே மொழம் போட்டாரு பேயத்தேவரு.

கிழக்க மேற்க-நீளம்; அது ஒரு கெசம் எச்சா இருக்கணும். தெக்க வடக்க-அகலம்; அது ஒரு கெசம் கம்மியா இருக்கணும். இருக்கப்பட்ட மகராசனுங்க பத்துக் கெசத்துக்கு ஒம்போது கெசம்ன்னு கெணறு தோண்டலாம். நம்ம பொழப்பு இத்த பொழப்பு. 'ஏழுக்கு ஆறு' போதும்.

ஏழு கெச நீளம், ஆறு கெச அகலம் அளந்தாரு. மம்பட்டி எடுத்து அழுந்த வெட்டி அடையாளம் போட்டு நாலு மூலைக்கும் மொளக்குச்சி அடிச்சாரு.

என்னமோ நடக்குது பூமியிலன்னு எட்டிப்பாக்குது தூரியன்.

எடுத்தாரு பேயத்தேவரு வீச்சரிவாள ஒரு கையில் வெட்டரிவாள ஒரு கையில். ரெண்டு கையிலயும் ரெண்டு சிலம்பு சுத்துற ஒரு வெடலப்பயமாதிரி அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஆவேசமா வீசறாரு அருவாள. அந்த ஏழுக்கு ஆறு செவ்வகத்துக்குப் பாத்தியப்பட்ட எலந்தஞ்செடி - நெருஞ்சி முள்ளு - கத்தாழை - வேலாங்குட்டி எல்லாம் சிதறு தேங்கா போட்டது மாதிரி சிதறுதுக. அன்னைக்குத்தான் பூத்த ஆவாரம்பூவொண்ணு வெட்டுப்பட்ட வேகத்துல தெறிச்ச விழுகுது மொக்கராசு மூஞ்சியில. அதுக்குள்ள அடஞ்சு கெடந்த பூரான் தேளெல்லாம் போறேன் போறேன்னு ஓடி ஒளியுதுக.

ஆத்தாடி! இந்தக் கெழவனுக்குள்ள ஆவி கீவி புகுந்திருச்சான்னு நெஞ்சப்புடிச்சு நிக்கிறான் மொக்கராசு. அருவா வீசற வேகத்துல சும்மா சரளைக தீப்புடிக்குது. கத்தாழ மேல கிடந்த ஒரு பாம்புச்சட்ட பறக்குது.

இப்படி ஒரு வைராக்கியமான கெழவன எனக்குத்தெரிஞ்சு எந்தப் பகல்லயும் பாக்கலையேன்னு மேல எழும்பாம நின்ன எடத்துலயே நிக்கிது தூரியன்.

"எட்டா மம்புட்டிய. புட்டா கூடைய."

என்னமோ அல்வாவைக் கரண்டியில வெட்டிப் போடுற மாதிரி, மம்பட்டியில மண்ணவெட்டிக் கூடையில எறியிறாரு. அடுத்த வெட்டு வெட்டி மண்ணவிட்டு மம்முட்டி எந்திரிக்கும்முன்ன கொட்டிட்டுக் கூடையை கொண்டாந்து வைக்கிறான் மொக்கராசு.

ஒரு எழுபதும் பதினாலுமாச் சேந்து கெணறு வெட்டுற அதிசயத்தக் கண்டு மெரளுது கள்ளிக்காடு.

இப்படி ஒரு வங்கொடுமையைப் பாத்ததில்லையேன்னு நெஞ்சிலடிச்சுக்கிட்டே பறந்துபோகுதுக இரைதேடப் போற காடைக.

சரளையக் கடந்தா ஒன்றரை அடிக்குள்ள சிவீர்ன்னு சிரிக்குது செம்மண்ணு. செவப்புன்னா செவப்பு செஞ்செவப்பு! கண்ணப் பறிக்கிற செவப்பு. மண்ணுக்கு எப்படித்தான் இந்தச் செவப்பு நெறம் வந்து சேந்துச்சோ? மனுசப்பயக காலங்காலமா மண்ணுக்குச் சண்டபோட்டுச் சிந்துன ரத்தத்துல மண்ணு செவப்பாகிப் போச்சோ?

இன்னும் கொஞ்சம் கீழ் போனவுடனேயே மம்பட்டிக்கு மசியல மண்ணு. பொறாம புடிச்ச மனசு மாதிரி இறுகிக் கெடக்கு கெட்டியா. மம்பட்டியக் கீழ் போட்டுட்டுக் கடப்பாரையை எடுத்தாரு பேயத்தேவர். செங்குத்தாத் தூக்கிப் புடிச்ச பூமிக்குள்ள எறக்கும்போது கொஞ்சம் சாய்ச்சு எறக்குனா சக்தியோட எறங்கும் கடப்பாரை. மண்ணுக்குள்ள போன கடப்பாரையை நேக்கா சாச்சு ஒரு எம்பு எம்புனா பொதபொதன்னு உதிரும் மண்ணு புட்டு மாதிரி.

குத்தித் தள்ளத் தாத்தன்; கூடையில அள்ளப் பேரன்; நிக்கிறதில்ல; உக்கார்றதில்ல; நேரத்துக்குக் கஞ்சி குடிக்கிறதில்ல. சில நேரத்துல கஞ்சி குடிச்சுக் கைகழுவுனத்துக்கு அப்புறமும்கூட பல்லுத் தேச்சமா இல்லையாங்கிறது ஞாபகத்துக்கு வருதில்ல. கள்ளிப் புதரும் கத்தாழங்காடும் கலவரப்பட்டு நிக்ருது-பேயாட்டம் ஆடுற பேயத்தேவன் கூத்தப்பாத்து.

எங்க கூடுகளக் காங்கலையேன்னு சிலுவ மரத்து உச்சியில உக்காந்து 'சூய் சூய்'ன்னு அழுக்குது குன்னாங்குருவிக.

'என்னமோ செய்யிறாங்கடா இந்தப் பயச'ன்னு கள்ளி மரத்துக்குப் பின்னால நின்னு கழுத்துல இருக்கிற தொங்குசதைச் சவ்வு துடிக்க எட்டி எட்டிப் பாக்குது ஒணான் ஒண்ணு.

ஒரு வாரமாச்ச... பத்து நாளாச்ச... ஒரு மாசமாச்ச... சரளையத் தாண்டி செம்மண்ணத் தோண்டி ரெண்டு கெசம் உள்ளபோனா, இதுக்கு மேல நீயா நானா பாப்பம்ன்னு மப்போட நிக்குது 'மாங்கொட்டச்சட்டு'. கல்லைக் கூட உடைச்சிரலாம். இந்த மாங்கொட்டச்சட்டு இருக்கே... அதப் பேத்து எடுக்கிறதுதான் பெரும்பாடு.

ஒரே மாசத்துல ஆளுதேஞ்ச அ(ரை) ஆளாப் போய்ட்டாரு பேயத்தேவர். புளிய வெதைமாதிரி கொஞ்சம் செங்கறுப்பா இருந்த தோலு கருகமணி மாதிரி கறுத்துப் போச்சு. அவனும் பாவம்! வேட்டைக்கம்பு மாதிரி இருந்த பய... சாட்டைக் கம்பு மாதிரி எளைச்சுப் போனான்.

"ஏலே மொக்க! இந்த மாங்கொட்டச்சட்டு ஆப்பு வைக்காம அசையாதுடா சாமி. வா! தாத்தாவுக்கும் பேரனுக்கும் பந்தயம். ஆப்பு அடிக்கிறதுல ஆம்பள சிங்கம் நீயா நானான்னு பாப்போம்" - உசுரில்லாம வேல செஞ்சுக்கிட்டிருந்த பேரன உசுப்பேத்தி விட்டார் பேயத்தேவர்.

தாத்தாவும் பேரனும் சம்மட்டியை மாத்தி மாத்தி ஆப்படிக்க பள்ளத்துக்குள்ளிருந்து வந்த சத்தத்துல கள்ளிக்காட்டு நரிகளெல்லாம் இண்டம் புதருக்குள்ள ஓடி ஒளிஞ்சதுக.

ஒரு காஞ்ச மொளகாயக் கடிச்சுக் கம்பங்கூழக் குடிச்சுக்கிட்டு, முருகாயி அவிச்சுக் குடுக்கிற கானப் பயறையோ கல்லுப் பயறையோ தின்னுக்கிட்டு தாத்தாவும் பேரனும் மட்டும் கிணறு வெட்டிக் கிறங்கிப் போய் வாரதக் கண்டு ஊரே பெருமூச்சு விட்டுப் பேசிச்சு. ஆனா அஞ்சுபத்துக்

கொடுக்கக்கூட ஆளில்ல ஊர்ல; பஞ்சம். வெறும் கேப்பைக் களியைக் கிண்டி மகிழ்க்கீரையை உப்புப் போட்டுக் கடைஞ்ச தின்னுக்கிட்டிருக்காக ஊர்க்காரக. அந்த மகிழ்க்கீரையில் ஒரு பட்டமிளகாயும் போட்டுக் கடல எண்ணெ வாதையும் காட்டிட்டா - அவுக இருக்கப் பட்டவுக. இந்த லட்சணத்துல யாரக் காசுக்கேக்கிறது? யாரக் கடன் கேக்கிறது? உசர் இருக்கிற வரைக்கும் முட்டிப் பாப்பம்ன்னு ஒரே நோக்கமா - கெணறே கதின்னு கெடந்தாரு பேயத்தேவர்.

நெலா வெளிச்சத்துல கூந்தலம் போட்டுக் குத்த ஆரம்பிச்சாரு. இந்த நிலா மட்டும் முப்பது நாளும் இருந்தா நல்லாருக்குமேன்னு முதமுதலா நெனச்சாரு. அப்பப்ப லேசாக் குறுக்குவலி வரும். தலசத்துற மாதிரியிருக்கும். மண்படி வழியா மேல ஏறி வருவாரு. என்னமோ கட்டி முடிச்ச கோபுரத்த மகாராசா அண்ணாந்து பாக்குற மாதிரி தோண்டிக் குவிச்ச வச்ச மண்ணப் பாத்து மலச்ச நிப்பாரு.

"பூமி உருவான நாளையிலேருந்து செயில் கைதியாக் கெடந்தீக. பேயத்தேவன் வந்து விடுதலை தரணும்னு பேரேட்டில எழுதியிருக்கு." - மண்ணுக்குவியப் பாத்துப் பேசி அவராச் சிரிச்சுக்குவாரு. இந்தா இந்தான்னு ஒன்றரைமாசம் போராடி மாங்கொட்டைச்சட்டக் காலிபண்ணி 'காக்காப் பொன்னு' கண்ணுலபட்ட உடனேயே ஒரு சின்ன நம்பிக்கை வந்திருச்சு பேயத்தேவருக்கு.

அடுத்த அரைக் கெசத்துல மஞ்ச(ள்) வரிக்கல்லு தெரிஞ்சுச்சு. "ஆகா! நான் கும்புற சாமி பொய்யில்ல" கெணத்துக்குள்ளேயே தலைக்குமேல கையத் தூக்கித் தாளம்போட்டுப் பெருங்கூத்தாட ஆரம்பிச்சிட்டாரு பேயத்தேவரு.

"ஏலே மொக்க! மஞ்சவரிக்கல்லு வந்திருச்சுடா. தண்ணி இருக்குங்குற சகுனம் இதாண்டா. போடு! போடு! இன்ன நேரம்ன்னு இல்ல. எப்ப வேண்ணாலும் தண்ணி வரலாம். போடு! ரெண்டுபோடு சேத்துப் போடு!" ஆவேசம் வந்து ஆப்பு அடிக்கிறாக ரெண்டுபேரும்.

நாலு நாலரைக் கெச ஆழத்துல நிக்கிறாக தாத்தாவும் பேரனும். வெட்டுறது கடுசில்ல. மண்ணக் கடத்துறதுதான் பெரும்பாடா. இருக்கு. பாவம் பொடிப்பய! ஒத்த ஆளாச் சொமந்து சொமந்து இடுப்புல சத்து இல்லாம ஒடிஞ்சு போனான். ஒரு கமலை கட்டி உருளபோட்டுக் கடத்தலாம்ன்னு நெனச்சாரு. கமலை போடுறதுன்னா லேசா? கொள்ளக்காசாகும். ரெண்டு கமலைக் கால் நடனும். அதை நட ரெண்டு கிடைமரத்துக்கல்லு வாங்கணும். இந்தா இந்தான்னு ஏகப்பட்ட ரூவா ஆகிப்போகும். நடக்கிற காரியமா? நாளப் பின்னப் பாப்பம்.

மஞ்ச(ள்) வரிக்கல்ல ஒடைச்சா உள்ள தெரியுது ஓட்டு மண்ணு. பக்குப்பக்கா ஓடு வர ஆரம்பிச்சவுடன் பக்குன்னு ஆகிப் போச்சு பேயத்தேவருக்கு. யாத் தே! இது பாறை வரப் போகுதுங்கிறதுக்கு அறிகுறியாச்சே! கல்லோட எப்படி மல்லாடுறது?

அவரு நெனச்சமாதிரியே ஆகிப்போச்சு. ஒன்றரை அடி தோண்டுனா 'கரேர்'ன்னு தெரியுது கரும்பாறை. செத்துப் புதைச்ச யான முதுகு விறைச்சு நிக்கிற மாதிரி பொடைச்சு நிக்ந்து பாறை. இதுக்குமேல மகனே உன் சமத்துன்னு மரியாத இல்லாம மொறைக்குது.

கெணத்துக்குள்ளேயே துண்ட அவுத்து வேர்வையத் தொடச்சுக்கிட்டு ஈசானி மூலையில முதுகச் சாய்ச்சு சடசடன்னு சரிஞ்சு உக்காந்தாரு பேயத்தேவர். சொரசொரன்னு நீட்டிக்கிட்டிருந்த சுக்கான் கல்லுக் முதுகுல ரத்தக்கோடு கிழிக்கிறதும் மூளையில ஒறைக்கல. வளையாத கடப்பார மனசும் வளைஞ்சுபோச்சு. அன்னைக்கு வேலைய நிறுத்திட்டு வீட்டுக்கு வந்துட்டாரு.

“யம்மா மின்னலு! அப்பன் ஒண்ணு கேப்பேன் தப்பா நினைக்க மாட்டியே”

“கேளுப்பே”

“கெணத்துல பாறை விழுந்துபோச்சு. வேட்டு வைக்காம வெட்ட முடியாது போலிருக்கு”

தன் மடியில உக்காந்திருந்த பேத்தியத் தலயத் தடவிக் கிட்டே பேசுனாரு பேயத்தேவர்.

“அதுக்கு என்னிய என்ன பண்ணச் சொல்ற?”

“நீ ஒண்ணும் பண்ண வேணாம். ஓம் பிள்ளகாதுல கெடக்குற கடுக்கானக் கழத்திக் குடுத்தீன்னா கெணத்துல தண்ணி உண்டாக்கிருவேன். தண்ணி வந்திட்டா ரெண்டுக்கு நாளா செஞ்சுபோட்டுவேன்.”

“நான் வேணான்னா விடவா போறீக. முதல்ல கடுக்கானக் கேப்பீக. அப்பறம் காதக் கேப்பீக. வாழா வெட்டியா, வந்தவ வளஞ்சுதான போகணும்.”

பிள்ள உறங்கவும் கடுக்கான் ரெண்டையும் கழத்திக் குடுத்தா. ஒரு வெளக்கமாத்துக் குச்சியில கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஒடிச்சு ரெண்டு காது ஓட்டையிலயும் செருகிவிட்டா. விடிஞ்சு எந்திரிச்சு “என் கடுக்கானக் காணோம்! ‘என் கடுக்கானக் காணோம்’ன்னு மின்னலு பொண்ணு கையக் காலத் தரையில அடிச்சுக் கத்திக் கதற-

“காக்கா தூக்கிட்டுப் போயிருக்கும்டி. கத்தாதடி-வந்திரும்”ன்னு, மின்னலு சமாதானப்படுத்தினாள்.

கடுக்கானத் தூக்கின காக்கா கால்ல செருப்ப மாட்டிச் சிரிச்சுக்கிட்டே ஆண்டிபட்டி அடகுக் கடைக்குப் போயிருச்சு.

பேயத்தேவருக்காக முத்துக்காளி நாயக்கரு வெடி மருந்து செய்ய ஆரம்பிச்சாரு. அதுக்குன்னு ஆன பொருள்களக் கணக்குப் பாத்துச் சேத்துப் பதப்படுத்திப் பக்குவம்பண்ணி உரல்ல போட்டு, இரும்புப்பூண் இல்லாத உலக்கையாத் தேடி எடுத்து இடிக்க ஆரம்பிச்சாரு. இரும்புப்பூண்ல இடிச்சாத் தீப்புடிச்சிருமாம். ஒரு பதத்துக்கு வந்த உடனே இனிமே இது

சொன்னபடி கேக்கும்ன்னு சொல்லிக்கிட்டே இடிக்கறத நிறுத்துனாரு.

“நீ வெள்ளக்காரன் நாட்ல பொறந்திருக்க வேண்டிய ஆளுய்யா. இந்தப் பிச்சைக்காரப்பய ஊர்ல பொறந்துட்ட”ன்னு முத்துக்காளி நாயக்கரைக் கட்டிப்புடிச்ச இறுக்கிப் பாராட்டினாரு பேயத்தேவர். ஒரு வேண்டுகோளும் வச்சாரு.

“அய்யா இந்த வெடி வைக்கிற வித்தையெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. அது அதுக்கு உண்டான ஆளு செஞ்சாத்தான் அது உருப்படியாயிருக்கும். வந்து வச்சுக்குடுத்துட்டுப் போயிருங்கய்யா”

வெடிமருந்துத் திரியோட வறட்டுக் காட்டுக்கு வந்து சேந்தாக. கெணத்துப் பாறையில சம்பர் கம்பி வச்ச அடிச்ச அடிச்ச ஆறு குழிபோட்டாரு நாயக்கரு. ஒவ்வொரு குழியும் ரெண்டே முக்கா அடி ஆழம். ஒவ்வொரு குழியிலயும் ஈரப்பசை இல்லாம சுத்தமாத் தொடச்சு, வெடிமருந்த உள்ளபோட்டுத் திரியும் வச்சுக் கரையேறினாக எல்லாரும்.

வேட்டு வைக்கிற விசேசமில்லையா! எல்லாருக்கும் நெல்லுக்கஞ்சி காச்சி, கத்திரிக்கா மாங்கா போட்டுச் ‘சிவீர்’ன்னு ஒரு கொழும்பும்வச்சு, குத்துச் சட்டி தலையில் குழம்புச் சட்டி கையிலேன்னு வந்து சேந்தா மின்னலு. அவ முந்தானையப் புடிச்சுக்கிட்டே அவ பிள்ள வேற கூடவே வந்திருச்சு- கையில் ஒரு காத்துப் போன பந்தை வச்சுக்கிட்டுக் கண்ணயும் கசக்கிக்கிட்டு.

மொக்கராசு கிள்ளிட்டு வந்த ஆமணக்கு எலையில் எல்லாருக்கும் விருந்து. காக்கா பறக்காத காட்ல நெல்லுக் கஞ்சியும் கத்திரிக்காக் குழம்பும்ன்னா சாமானியப்பட்ட காரியமா? போன சென்மத்துல புண்ணியம் கிண்ணியம் பண்ணியிருக்க வேணாமா? ஒரு ஆமணக்கு எலையில் சோறு தின்னவுக இன்னொரு ஆமணக்கு எலையில் கை தொடச்சுக்கிட்டாக.

“ஓடிப் போயிருங்கப்பா! எல்லாரும் ஓடிப்போயிருங்க. திரிக்குத் தீ வைக்கப் போறோம்; ஓடிப் போயிருங்க.”

கத்தாழைக்குப் பின்னால - சிலுவ மரத்துக்குப் பின்னால ஆளாளுக்கு உசரக் கையில் புடிச்சுக்கிட்டு ஓடி ஒளிய-வச்சாகய்யா திரியில தீயை. அது படமெடுத்துப் போற பாம்பு மாதிரி பொசுபொசுன்னு போச்சு. உள்ள போயி கொஞ்சநேரம் ஒண்ணுமே ஆகல. திரி செத்துப் போச்சோன்னு எல்லோரும் துணுக் துணுக்குன்னு நிக்கிறப்ப - வெடிச்சதையா பாறை! குண்டுக் கல்லுகளும் குறுங்கல்லுகளும் தெறிச்சு விழுந்ததுல தெகச்சு நிக்ருது தெசையெல்லாம்! கள்ளிக்காடே கதிகலங்கிப் போச்சு. கழுரு காடை கதுவாலியெல்லாம் செத்தோம் பொழைச்சோம்ன்னு கள்ளிக்காட்டைக் காலிபண்ணிட்டுப் பறக்குதுக. மொத ஆளா ஓடிப்போயிப் பாத்தது மொக்கராசுதான். “தாத்தா! தண்ணீர்”ன்னு கத்தினான். “வைரவா! சீலக்காரி”ன்னு கத்திக்கிட்டே ஒரே ஓட்டமா ஓடிவந்தாரு பேயத்தேவரு.

எட்டிப்பாத்தா கெணத்துக்குள்ள சலசலசலன்னு தண்ணிவழியிறதும் தெரியுது; கெணத்துக்குள்ள விழுந்த பந்தை எடுக்கப்போன மின்னலு பிள்ள காக்காமாதிரி கருகிக் கெடக்குறதும் தெரியுது.

○

30

சாமி இருக்கா இல்லையாங்கிற சந்தேகம் மொதத் தடவையா வந்துச்சு பேயத்தேவருக்கு. சண்டக்காரனுக்குக் கூட ஈவு இரக்கம் இருக்குமே; இந்தச் சாமிக்கு இல்லையே. கஞ்சிக்குச் செத்தவன் கொரவளைய இப்படியே கடிச்சுக்கிட்டிருந்தா அது சாமியா இருக்க முடியுமா?

செத்து ஒரு மாசமாகியும் கண்ணுக்குள்ளயே இருக்கா மின்னலு பொண்ணு. சின்னக் கழுத. சிரின்னா அமுகுறவ.. அமுன்னா சிரிக்கிறவ... பாவம் பண்ணத் தெரியாத பட்டாம்பூச்சி. ஒழுக்கிட்டே இருக்கிற மூக்கத் தொடைக்கத் தெரியாது அந்த நாதியில்லாத நாய்க்கு.

சிந்துடின்னா சிந்தமாட்டா. நம்ம கட்டவெரலையும் சுட்டுவெரலையும் அவ மூக்குல வச்சு அமுக்கி “சிந்துடி ம்ஹும் ன்னு செருமிச் சிந்துடி” ன்னு சொன்னாக்கூட ‘யாத்தே யப்பே’ன்னு கையுங் காலும் ஒதறி அழுவாளே தவிர, சொந்தமா முக்கி மூக்குச் சிந்தத் தெரியாத பக்கிக்கமுதை. அந்தப் பச்சை மண்ணா பலியாகிப்போனா? தந்திக் கம்பியில அடிபட்டுக் கெடக்குற காக்கா மாதிரியில்லப்பா கருகிக் கெடந்தா!

“ஏ மேல இருக்குற சாமிகளா! கீழ இருக்குற கல்லுகளா! கெழட்டுப்பய நானிருக்கக் கிளிக் குஞ்சக் கொன்னீகளே! நியாயமா? நான் வெட்டுனது கெணறா? கொழந்தப் புள்ளைக்குக் குழியா?

கெணத்துல தண்ணி கண்டா, கெடா வெட்டிப் பொங்க வைக்கிறேன்னு அந்தப் பொசுகெட்ட சாமிக்கு நேந்துக் கிட்டனே... கெடாயப் பலிகுடுக்கு முன்ன பசி பொறுக்காத சாமி ஒரு கோழிக் குஞ்சப் புடிச்சுக் கொண்டுபுடிச்சே! எந்த நேரம் பொறந்தனோ! இன்னும் எந்தலையில் என்னென்ன எழுதியிருக்கோ? இதுவரைக்கும் பூமியில பொறந்த மனுசப் பயலுக்கெல்லாம் தனித்தனியாக் குடுத்த துன்பத்த, மொத்தமா எனக்குக் குடுத்து மூஞ்சியில குத்துது ஏஞ்சாமி. என்னைக்கு விடுமோ என்னப்புடிச்ச ஏழரைநாடு?”

கத்தாழையப் பாத்தாக் கலங்குறாரு. கள்ளிச் செடியப் பாத்தாப் பொலம்புறாரு. மாடுகன்டக் கண்டா அமுகுறாரு. காடை கதுவாலியப் பாத்துக் கதர்றாரு. நிக்க நிழலில்லாம நெல கொள்ளாம நெஞ்சுக்கூடு வீங்கிப் போனாரு பாவம்.

பிள்ளையப் பறிகுடுத்த ஆத்தாகாரிக்கு அந்தப் பிரச்சினையே இல்ல. பாவாட சட்டையோட கெணத்துக்குள்ள கருகிக் கெடந்த பொணத்த மேல எடுத்தாந்து போடையில வாயிலயும் நெஞ்சுலயும் அடிச்சுக்கிட்டு “யாத்தே! எம்பிள்ளே”ன்னு கள்ளிக்காடு தீப்புடிக்கக் கத்துனவதான். கருகிப்போன உடம்புல மூஞ்சி எங்கேன்னு தேடிப்பாத்தா...

அது இல்ல.. அப்ப நெஞ்சு பக்குன்னு அடைக்க நெனவு தப்பிப் போனவதான்... தெறந்த கண்ணு தெறந்த மேனிக்குப் பித்துப் புடிச்சுப் போயிக் கெடக்கா. முருகாயி அவள நெஞ்சுல தாங்கி உக்காரவச்சா உக்கார்றா; படுக்க வச்சாப் படுத்துக்கிர்றா.

எழவு கேக்க வந்த ஊர்ச்சனங்க மின்னல வேடிக்கை பாத்துட்டுக் கண்ணத் தொடச்சிட்டுப் போயிருச்சு.

“இவக பரம்பரையில் அஞ்சாறு தலைமொறைக்கு முன்ன யாரோ செஞ்ச பாவம் பேயத்தேவன் குடும்பியப் புடிச்ச ஆட்டுதப்பா”

வாய்க்குள்ளயே முனகிக்கிட்டுப் போச்சு வளைஞ்ச முதுகும் வளையாத கம்பும் கொண்ட ஒரு பெருசு.

பிள்ளையப் பலிகொண்ட கெணத்துல தண்ணிக்கு மட்டும் பஞ்சமில்ல. சும்மா ‘சலசல’ன்னு ஊத்து ஒழுகுது. அழுகத் தோதில்லாமப் போன ஆத்தாளுக்குப் பதிலா அது அழுகுதோ என்னமோ!

வச்ச வேட்டு கரும்பாறையப் பிச்சு எறிஞ்சிருச்சு பிச்சு. நாலாபக்கமும் சாரை சாரையாத் தாரைக சிதறுதுக.

ஊத்து பால்பாலா ஒழுகுறதப் பாக்குற போதெல்லாம் செத்துப்போன பிள்ள ஆத்தா குடுத்த பால வாந்தியெடுக்கிறமாதிரியே தெரியுது பேயத்தேவருக்கு.

ஒரு வறட்டுக் காட்டு விவசாயிக்குப் புதுசா என்ன பொழுது போக்கு இருக்கு? அவன் பாக்குற நாட்டியமெல்லாம் வெளைஞ்ச காட்டுல வெள்ளாம ஆடுற நாட்டியந்தான். அவன் கேக்குற சங்கீதமெல்லாம் கெணத்துக்குள்ள ஊத்துத்தண்ணி ஒழுகிவிழுகிற ஓசைதான்.

ஆனா ஊத்துத் தண்ணி விழுகிற சத்தம் சங்கீதமாவா கேக்குது பேயத்தேவருக்கு?

“தாத்தா என்னியக் காப்பாத்து! தாத்தா என்னியக் காப்பாத்து”ன்னு மூக்கு ஒழுகுற பிள்ளை முனகுற மாதிரியே இருக்கு.

தண்ணின்னா... தண்ணி... வெள்ளிய உருக்கிவிட்ட மாதிரி வெள்ளத் தண்ணி; எடுத்துக் குடிச்சா எளித் தண்ணி; எறைக்க எறைக்க வத்தாத தண்ணி.

துக்கத்தையெல்லாம் நெஞ்சுக்குள்ளயே மூட்டை கட்டி ஒரு மூலையில் வச்சுட்டு ‘ரவ்வும் பகலும்’ புஞ்சக் காட்ட நஞ்சையாக்குறாரு பேயத்தேவரு. மம்பட்டியும் கடப்பாரையும் அருவாளுமா மண்ணோட மல்லுக்கட்டி, மேடுகோடு தட்டி நிலஞ்சேக்குறாக தாத்தாவும் பேரனும்.

ஒரு மாசம் - ரெண்டு மாசம் - ஆறு மாசம் - ஒரு வருசமா கல்லுன்னுபாக்காம முள்ளுன்னு பாக்காம சரளைக்காடாக் கெடந்த நெலத்தை ஒப்புரவு பண்ணி, இந்தா இந்தான்னு பத்து ஏக்கரையும் பொன்னு வெளையிற பூமியா மாத்திப்பிட்டாக கெழவனும் பேரனும்.

சும்மா புடிச்ச நிக்ருதய்யா வெள்ளாம - தலைப்பிள்ளை சொமந்து மாசமா இருக்கிற பணக்கார வீட்டு மருமக மாதிரி.

சடைசடையாப் புடிச்சநிக்ருது மொளகா. செடிய இழுத்துத் தரையில் புடிச்ச ஒக்காந்திருக்கு கத்திரி. தண்ணி போக மட்டும் எடம்விட்டு ஆள்போக எடமில்லாம அடந்து நிக்ருது கம்பங்காடு.

“என்னியப் புடிச்ச ‘ஏழரைநாடு’ விட்டும் போலருக்கே!” கண்ணுல தண்ணிதேங்கக் கமல மேட்டுல நின்னு பாத்துப் பாத்துப் பரவசமாகுறாரு பேயத்தேவர்.

வெளைஞ்ச கத்திரி மொளகாய்க்கு வெலையும் கிடைச்சிருச்சு. கையில் கொஞ்சம் காசும் பொரளுது. ஒரு காலத்துல ஊரே வரிபோட்டு அவரு மாட்டை மீட்டுக் குடுத்ததா இல்லையா... அந்தக் கடனைக் கழிக்கணும்ன்னு நெனைக்கிறாரு. முத்தாலம்மன் கோயில் திருவிழா

சாட்டியாச்சு. கள்ளிப் பட்டியில தொண்ணூறு வீடு. வீட்டுக்கு அஞ்சுருவா வரி. ஒம்பத்தஞ்சா நாப்பத்தஞ்சு- நானூத்தம்பது. மொத்த வரியையும் அவரே கட்டறாரு.

“பாரப்பா. பேத்தி செத்துப் போனதால இந்த வருசம் திருவிழா இல்ல பேயத்தேவர் வீட்டுக்கு. ஆனாலும் ஊருக்கே வரி கட்டியிருக்காரப்பா! உத்தமனப்பா” -ஊரே பேசுது.

பேத்தி காதல கெடந்து கடைசியா வாங்கிட்டுப் போயி அடகு வச்ச கம்மல மீட்டுக் கொண்டாந்து மின்னலு கையில் குடுக்க அதத் தடவித் தடவிப் பாத்து சுளீர்ன்னு சுயநெனவு வந்து ‘ஓ’ன்னு கத்தி ஊரக் கூட்னவதான். ஒருவருச அழுகைய ஓரே நாள்ல அழுது தீத்தா மின்னலு.

உச்சி வெயிலு. மேய்ச்சல் காடு முழுக்க தகதகதகன்னு தகிக்குது. வெள்ளாடு - செம்பிலியாடு - ஊர்க்காலிமாடு எல்லாம் மந்தமந்தையாத் தம்போக்குல மேஞ்சுக்கிட்டிருக்குக. ஆடுமாடு மேய்க்க வந்த ஆணும் பொண்ணும் தூக்குச் சட்டியோட அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் மந்தைகளப் பத்திப்பத்தி அலையுதுக.

ரெண்டே ரெண்டு தூக்குச் சட்டிக மட்டும் கள்ளி மரத்து நெழல்ல எங்கள் *உம்பார் இல்லையான்னு கேட்டு ஒருக்களிச்சு நிக்குதுக. வெள்ளாடு மேய்க்க வந்த சீனிப்பிள்ள, தொழுமாடு ஓட்டி வந்த செம்பட்ட... ரெண்டுபேரையும் மட்டும் காணோம். நீங்க எக்கேடும் கெட்டுப் போங்க. எங்க வேலய நாங்க பாக்குறோம்ன்னு அதுக பாட்ல மேயுதுக வெள்ளாடும் தொழுமாடும்.

சீனிப்பிள்ள மேல செம்பட்டைக்கு ரொம்பநாளாவே ஒரு கண்ணு. கொடுக்காப்புளி வெதமாதிரி ரெண்டு கண்ணும், புதுசாப் போட்ட வாழத்தாருமாதிரி நிமிந்து சரிஞ்சு நிக்கிற நெஞ்சும், கன்னத்துல எறங்கிக் காத்துல ஆடி ‘வாவா’ன்னு

*உண்பார்

கூப்பிடுற அந்தக் கத்தை முடியும், எந்த அவத்தப்பய என்னிய அவுத்திருவான்னு பாப்பம்ன்னு படர் படர்ன்னு அடிச்சுப் பாடாப்படுத்துற பாவாட நாடாவும் அவன அஞ்சாறு மாசமாவே தவியாத் தவிக்கவிட்டுத் தண்ணிக்காட்டியிருக்கு. அவளுக்குத் தகிரியமில்லையே தவிர தாகம் இல்லாம இல்லேங்கிறத சின்னச் சின்னச் சினுங்கல்லையே புரிஞ்சுக்கிட்டான் செம்பட்ட.

அந்தா இந்தான்னு அஞ்சாறு மாசம் அலைஞ்சு அன்னைக்குத்தான் கண்ணத் தொறந்திருக்கு அவன் கும்பிடுற சாமி. ஆட்ட ஒருபக்கமா ஒதுக்கி, அவள மறுபக்கமா ஒதுக்கி இந்தக் கத்தாழம்பாறைக்கு அவளக் கொண்டுவரப்பட்ட பாடு இருக்கே... இந்தியாவுக்கு ஏழு சொதந்திரம் வந்திருக்கும்.

சரியான ஏறுவெயிலு. அடுப்புல வச்ச சட்டிமாதிரி அனலடிக்குது பாறை. மீன வச்சாக் கருவாடாப் போயிரும்; முட்டைய வச்சாக் குஞ்சு பொரிச்சிரும். அப்படி ஒரு துடு. ஆனா நெலா வெளிச்சத்துல தெப்பத்துக்குள்ள திண்ண போட்ட மாதிரி சில்லுன்னு இருக்கு ரெண்டு சீவன்களுக்கும்.

அப்பத்தான் சப்பாத்திக்கள்ளிப் பழத்தைத் தின்னுட்டு வந்திருப்பா போலிருக்கு சீனிப்பிள்ள. சும்மா செஞ்சாயம் அடிச்சமாதிரி செக்கச் சிவீர்ன்னு உதடு செவந்து நிக்க, ‘காட்டு... இன்னும் எங்கெங்க செவந்திருக்கு பாப்பம்’ன்னு அவன் மொத்த ஓடம்பையும் அவமேல போட்டு மொரண்டு புடிக்க, அவ கண்ணத் தொறக்காம அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் தலையாட்டி வாயத் தொறக்காம வாய்தாப் போட, எங்க சுத்தி எங்க வரலாம்ன்னு அவன் பத்துவெரலும் பலமா யோசிக்க... ‘அசைய மாட்டேன்; பூட்டித்தான் கெடப்பேன்; ஆம்பள சிங்கம்ன்னா எடுத்துக்க’ன்னு அவ எதுக்கும் எடம் குடுக்காம இறுகிப்போக, அந்த ஆறு மாச அவசரக்காரன் ஒவ்வொரு அம்பாப் போடலாமா இல்ல பிரம்மாஸ்திரத்த முதல்லயே பிரயோகிக்கலாமான்னு முடிவெடுக்கப்போற நேரத்துல “மெம்மே... மெம்மெம்மே...”ன்னு கத்திக்கிட்டு ஆடுகளும் “ம்மா ம்மா”ன்னு கத்திக்கிட்டு மாடுகளும்

தறிகெட்டு ஓடிவருதுக. கள்ளிக்காடே அல்லோல கல்லோலப்படுது. கள்ளிக்காடு பெறந்ததேதியிலிருந்து கேக்காத ஒரு சத்தம் கேக்குது.

மாட்டுச் சத்தம்-ஆட்டுச் சத்தம்-மனுசச் சத்தம்-இடிச் சத்தம்-மழைச்சத்தம்-காட கதுவாலி கழுகுச் சத்தம் மட்டுமே கேட்ட கள்ளிக்காட்டுல புதுசா ஒரு சத்தம் கேக்குது... எந்திரச் சத்தம்; ஜீப்புச் சத்தம். 'சர்ருபுர்ரு'ன்னு சத்தம் போட்டுக்கிட்டு வழியில்லாத காட்டுக்குள்ள வழியை உண்டாக்கிச்சிட்டு, சுக்கான் கல்லையும் சரளைக் கல்லையும் சில்லி முள்ளையும் டயருக்கு கீழே போட்டு நாலாவிதமா நசுக்கிப்பிட்டு, கள்ளிக்காட்டுக்குள்ள வந்து நிக்கிதுக ரெண்டு மூணு ஜீப்புகளும் லாரிகளும்.

எம்மேல இப்படி ஒரு பாரம் ஏறுனதில்லையேன்னு பொசுக்குன்னு கண்ணு முழிச்சப்பாக்குறா பூமியாத்தா. டயர் மிருகங்க போடுற சத்தம் கேட்டு நெச மிருகங்களெல்லாம் பாறையில் செதறி விழுந்த புளிய வெதைகமாதிரி நாலாபக்கமும் தெறிச்ச ஓடுதுக.

கள்ளி மரத்து மறைப்புல பாறையில் ஒதுங்குன உசருக ரெண்டும் பொசுக்குன்னு எந்திரிச்சு, அவுந்ததையும் அவுத்ததையும் சரிபண்ணிக்கிட்டே நீ யாரோ நான் யாரோன்னு ஆளுக்கொரு திசையில் ஓடுதுக.

"ஏ எவண்டா அவன் அரசாங்கக் காட்டுக்குள்ள ஆடுமாடு மேய்க்கிறது...? ஓடுங்கடா! ஓடுங்க!"

பூட்ஸ்போட்ட குழாய்க்கால்சட்டைகளும் தொப்பிகளும், ஆளுக்கும்சேத்துக் கஞ்சி போட்டது மாதிரியான வெட்ச்ச ஆளுகளும் தொப்பு தொப்புன்னு குதிச்சாக ஜீப்பிலிருந்து குதிச்ச வேகத்துல தொப்பி போட்ட ஆளுக்கு மட்டும் தொத்தப் பய ஒருத்தன் 'கொட' புடிச்சான். வந்த ஆளுகளுக்குள்ள அந்த ஆளுதான் பெரிய ஆளு போலிருக்கு.

அந்த ஆளு கறுப்புக் கண்ணாடியெடுத்து மாட்டிக்கிட்டு மேலயும் கீழயும் பாத்தாரு; அப்படியும் இப்படியும் நடந்தாரு.

அவரு போற போக்குலயெல்லாம் கொடையும் போச்சு. கொள்ளத் தூரத்துல தெரிஞ்ச கரட்டைக் கையைக் காட்டிக் கையைக் காட்டிப் பேசிக்கிட்டேயிருந்தாரு. ஜீப்புல வந்த செம்மறியாடுக தலையாட்டிக்கிட்டே இருந்துச்சு.

அவக என்ன பன்றாக ஏது பன்றாகன்னு புரியாம ஆடுமாடு மேய்க்க வந்த ஆணும் பொண்ணும் வெறிச்ச வெறிச்சப் பாக்குதுக.

தொப்பிபோட்ட ஆளு கையில் ஒரு வெள்ளத்தாள வச்சுக்கிட்டு உத்து உத்துப் பாத்து எதையோ ஒத்துப்பாத்துக்கிட்டே அலையிறாரு. திடீர்ன்னு கையக் கால ஆட்டி உத்தரவு போடுறாரு. ஆட்டுக்குடல் மாதிரி இழுக்க இழுக்க வந்துக்கிட்டேயிருக்கிற ஒரு நாடாவைப் புடிச்ச ரெண்டுபயக 'தொசுக் தொசுக்'ன்னு ஓடிஆடி அளக்குறாக. அளந்த எடத்தில மலைப்பாம்பு மாதிரி நீ...ளமா சுண்ணம்புக் கோடு போடுறாக. அந்தக் கோட்டு மேலயே விட்டுவிட்டு அடையாளத்துக்கு மொளக்குச்சி அடிக்கிறாக. மட்டக்கருவி வச்ச மட்டம் பாத்து அவுளாப் பேசி என்னமோ எழுதுறாக. மம்பட்டியில மண்ண வெட்டச் சொல்லி உள்ளங்கையில் வச்சப் பிதுக்கிப் பாக்குறாக; நசுக்கிப் பாக்குறாக; தெள்ளிப் பாக்குறாக. தூரத்துல செந்தண்ணியா ஓடிக்கிட்டிருக்கிற வைகை ஆத்துவரைக்கும் நடந்தே போறாக. பின்னாலயே ஜீப்பும் போகுது. பொழுசாய வரைக்கும் அங்கேயே இருந்துட்டு வந்த வேகத்துல ஜீப்பில ஏறி சிவவுன்னு பறந்து போயிட்டாக.

ஊரெல்லாம் பரபரபரன்னு பரவுது அந்தச் செய்தி. ஆடு மாடு மேய்க்கப் போன ஆணும் பொண்ணும் ஒழவு மாடு கழத்திவிட்டு வந்த ஆளுகளும் ஊருக்குள்ள 'கச கச'ன்னு பேசுறாக.

ஜீப்புல வந்த சீவாத்திக யாரு? நகத்துல அழுக்கு ஒட்டாத ஆளுக கள்ளிக்காட்டுக்கு வந்த நோக்கம் என்ன? அந்தக் கரட்டையும் இந்தக் கரட்டையும் காட்டி அவுசு பேசுன

வெவரம் என்ன? கடைசியில் அந்த ஜீப்பு எருமைக்கண்டு மாதிரி கத்திக் கிட்டே வைகையாத்து ஓடையில் போயி நின்ன வெவரம் என்ன?

“அது அரசாங்க பாரஸ்ட்டுக்குப் பாத்தியப் பட்ட நெலம். கண்டு நட்டுக் காடு வளக்க வந்திருப்பாக” -இது கருமாத்தூர் பெரியாம்பள கருத்து.

“என்னமோ அஞ்சாண்டுத் திட்டத்துல தொழிற்சாலை கட்டப்போறதாத் தேனிச் சந்தையில் பேசிக்கிட்டாக. அதுக்கு அளந்துபாக்க வந்திருப்பார்களோ?” - இது ஆசாரி அனுமானம்.

“அதெல்லாம் இல்லப்பா. வைகையாத்து ஓடையில் மழைக்காலத்துல வெள்ளம் வருதா இல்லையா பாலம் கீலம் கட்டலாம்ன்னு ஆளுக வந்திருப்பாக.” - இது ரெண்டு தரப்பு வாதங்களையும் கேட்டுப் பெரிய பூசாரி சொன்ன தீர்ப்பு.

எல்லாரும் பேசி முடிக்கட்டும்னு வாயில ஒரு பீடியும் பத்தவச்சு இவனுக்கல்லாம் கேணப்பயகங்கிறமாதிரி ஒரு சிரிப்பும் சிரிச்ச வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டிருந்தாரு சைக்கிள் தேவர். அந்த ஊர்லயே சைக்கிள் வச்சிருக்கிற ஒரே ஆளுங்கிறதனால சன்னாசித் தேவர்ங்கிற அவரு பேரு ‘சைக்கிள் தேவர்’ன்னே ஆகிப்போச்சு. ஊருக்குள்ள அந்த ஆளு எவங்கிட்டயும் நின்னோ உக்காந்தோ பேசினதில்ல. சைக்கிள்ல உக்காந்துக்கிட்டே வலது கால்ல ஒரு பெடல் மிதிச்சு எடதுகால் பெரு விரல பூமியில் ஊனி யானைமேல போற ராசா பிச்சக்காரனப் பாத்துப் பேசறமாதிரி பேசறதுதான் அவரு வழக்கம். ஊர்லேயே பெரிய படிப்புப் படிச்சவரு அவருதான். அதாவது அந்தக் காலத்துலேயே “நாலாவது பெயிலு.” தேனிக்கோ ஆண்டிபட்டிக்கோ போயித் திரும்புனா கையில் பேப்பர் புடிச்ச வர்ற ஒரே ஆளு சைக்கிள் தேவர்தான். ஊர்ல அவரைத் தவிர எல்லாரும் காட்டுப் பயலுகன்னு அவருக்கு ஒரு நெனப்பு.

எல்லாரும் பேசி ஓயவும் “என்னாங்கப்பா இனி நான் பேசலாமா”ன்னாரு சைக்கிள் தேவரு. அம்பலக்கல்லுக்

கூட்டமே அவருபக்கம் திரும்புச்சு.

“பாரஸ்ட்டுமில்ல... பாலமுமில்ல... நம்மளையெல்லாம் பொச்சுல சாம்பலடிச்சுப் போங்கடா ஊரவிட்டுன்னு சொல்லி சர்க்காரு சங்கு ஊதிருச்சுடோ”

சைக்கிள் தேவர் வெடிகுண்டத் தூக்கிப் போடவும் மூச்சுப் பேச்சு இல்லாம ஊரே நெஞ்சப்புடிச்சு நின்னுச்சு.

○

“ஆண்டாண்டு காலமா நாம ஆண்டு அனுபவிச்ச பூமியில அண கட்டப் போறாங்கலாமப்பா அண.”

“அணையா?”

சைக்கிள்தேவர் தூக்கிப்போட்ட குண்டு பமர்னு வெடிச்சதும் அம்பலக்கல்லே ஆடி அசையக் ‘குபுக்’குன்னு குதிச்ச எந்திருச்சாக கள்ளிப்பட்டி ஆளுக.

“தேக்கடி குமுளித்தண்ணி வைகையாத்து வழியா வருதா இல்லையா... அதைச் சோழவந்தான் மதுரை ராமநாதபுரத்துக்குக் குடிதண்ணிக்கும் பாசனத்துக்கும் கொண்டு போகணுமாம். அதுக்குத்தான் அங்க இங்க

அலஞ்ச இதாண்டா தோதான எடம்ன்னு இங்க வந்திருக்காக அணகட்ட.”

இது நெசமா பொய்யா? நாலெழுத்துப் படிச்சவன் நாந்தேன்னு காமிக்க ஊருக்கே கிறுக்குக் குத்துறானா உளறுவாயன் சைக்கிள் தேவன்? ஊர்ல ஒரு ஈகாக்கா பேசல.

“அண கட்னா நல்லதுதானப்பா. அப்படியாச்சும் இந்தப் பொட்டக்காட்டுக்கு ஒரு விடிவுகாலம் பெறக்கட்டும்” - பல்லு விழுந்த கடவாயில நமத்துப் போன புகையிலையை அதக்கிக்கிட்டே பெரும் போக்காப் பேசுச்ச தும்மக்குண்டு பெருசு.

“ஆமாப்பா... பெருசு சொல்றதுலயும் ஒரு அர்த்தம் இருக்குல்ல. இனியாச்சும் காடுகரைக நல்லா வெளையுமில்ல”

முள்ளுக்காட்ல அஞ்சாறு ஏக்கர் சரளைக்காடு வச்சிருக்கிற செவத்தவீரன் உச்சிகுளுந்து போனார்.

“அங்கங்க அலைய வேணாம்! மாடுகன்கு தம்போக்குல தண்ணிகுடிச்சுக்கிருங்க” - செம்பட்டை கவலை தீந்துச்சு.

“நல்லதாப் போச்சப்பா. இனி வங்கோடையிலும் வத்தாது கெணறு. அணையில தண்ணி தேங்குனா - கெணத்துக்கு உள் ஊத்துக் கெடைக்குமில்ல”

மாடு கண்ட வித்து, வீட்டுத் தகரத்தப் பிரிச்ச வித்து கெணறு வெட்டித் தவிச்சப் போன பித்துக்காலுப் பெருமாளு பூத்துப் பூரிச்சப் போனாரு.

எல்லாரையும் பேசவிட்டுக் கேட்டுக்கிட்டேயிருந்துட்டு குடுத்த காசக்குக் கொற வந்திரக் கூடாதேன்னு ஒனக்காச்சு எனக்காச்சுன்னு மூச்சுள்ள மட்டும் பீடியை ஒரு கடைசி இழு இழுத்து எறிஞ்சுட்டு, அதக் கால்ல போட்டு மிதிச்சுக்கிட்டு, அங்கேயே காறியும் துப்பிட்டு, பெருந்தொண்டையில பேச ஆரம்பிச்சாரு சைக்கிள் தேவர்.

“ஏம்பா! பேப்பயகளாச் சேந்து பேசுறீகளேப்பா! யப்பா செவத்தவீரா! காடுகர இருந்தாத்தான வெளையும்? ஏலே!

செம்பட்ட! மாடு கண்டு இருந்தாத்தானடா தண்ணி குடிக்கும்? ஏலே! பித்துக்காலு பெருமாளு! கெணறே முங்கிப்போச்சன்னா ஊத்து எதுக்கு ஊத்து? பேசுறாயங்க பாரு பேச்சு... படிக்காத பட்டிக்காட்டுப் பயலுக்."

சைக்கிள் தேவர் பேசப் பேசக் கூட்டத்தில் ஒருவன் கடுப்பானான்.

"இவரு பெரிய பத்தாங்கினாசு படிச்சவரு... ஏய்யா குண்டக்கா மண்டக்காக் குறுக்குச்சால் ஓடற? பின்பக்கமா ஏன் பெடல் போடுற? பேசுறத நேராப் பேசு. நம்மூர்ல அண கட்டறது நல்லதா? கெட்டதா?"

"அம்பதுமைல் நூறுமைல் தூரத்துல இருக்கிறவனுக்கு அணகட்டறது நல்லதப்பா. அஞ்சுமைல் பத்துமைல் தூரத்துல இருக்கிறவனுக்கு அணகட்டறது கெட்டதப்பா"

"எப்பிடி... என்ன கெடுதி வந்திரும்...?"

"அண கட்டனா தண்ணி தேங்குமா இல்லையா?"

"தேங்கும்"

"தண்ணி தேங்குற எடமெல்லாம் முங்குமா இல்லையா?"

"முங்கும்"

"அதுல கள்ளிப்பட்டியும் முங்கப் போகுதடா களவாணிப் பயலுகளா!"

"கள்ளிப்பட்டி முங்கப் போகுதா?"

வேற வேற வயசுகொண்ட தொண்டையில் ஒரே கேள்வி.

"கள்ளிப்பட்டி மட்டுமா? நம்ம சாராங்கத்துல இருக்கிற பத்துப் பன்னண்டு ஊர்களும் மொத்தமா முங்கப் போகுதாமப்பா. ஆண்டிப்பட்டி தேனியெல்லாம் இதானப்பா பேச்சு."

"போடா போடா கேணப்பயலே. அண கட்டறதாவது... ஊரு முங்குறதாவது... மாட்டுக் கோமியம் பேஞ்சா மல முங்கப்

போகுது? ஆன வருது புலி வருதும்பாக... கடைசியில *அரட்டாவளகூட வராது."

"ஏ ஒன்றக் கண்ணுப் பெருசு... சைக்கிள் தேவர் சொல்றத மெதமா நெனைக்காதப்பா. சர்க்காரு ஏவாரம் சரியாயிருக்கும். அண கட்டுறது மெய்யாயிருந்தா நாம பூமிய விட்டுப் போக வேண்டியதாத்தான் இருக்கும்"

"அதெல்லாம் நடக்குற காரியமா? நாம அன்னாடம் கும்புடறசாமி நம்மள ஆத்துல விட்டுருமா? விடாதப்பா. அவுக அண கட்டுவாகளா? கட்டிப்பாக்கட்டும். முத்தாலம்மன் கையில் வேல் எதுக்கு இருக்கு? பலியாடு திண்டுட்டுப் பல்லுக்குத்தவா? ஒரே ஏறி ஏறிஞ்சு அணைய ஓடைச்சுவிட்டுட்டுப் போயிராதா? வெட்டிப் பேச்சுப் பேசாம வேலயப் பாருங்கப்பா. போங்கப்பா. போங்க."

ஊருக்குள்ள இந்தப் பேச்சு நடந்துக்கிட்டிருக்கப்ப, வெயில் தாங்காம துண்ட ரெண்டா மடிச்சத் தலையில் போட்டுக்கிட்டுத் தெக்குக் காட்டுல கத்திரிச் செடிக்குக் களையெடுத்துக்கிட்டிருந்தாரு பேயத்தேவர்.

ஏழெட்டு மாசத்துல எல்லாம் தீர்மானமாகிப் போச்சு. சகலத்தையும் அளந்து சர்வே பண்ணி இன்னதுக்கு இன்னதுன்னு எழுதிக் கணக்கெடுத்துப்பிட்டாங்க 'சர்வே'ஸ்வரன்ங்க. பெரியாறு அணை பெருகி வையகயாத்துல வர்ற தண்ணியைத் தேக்கி வைக்க எழுபத்திரெண்டு அடி உயரம் போதும்ன்னு குழாய்ச்சட்டைகளும் தொப்பிகளும் கூடி முடிவெடுத்ததுக.

'மத்திய நிலத்தடி நீர்க்கழகம்'ன்னு ஒண்ணு இருக்காமில்ல. இந்தியா பூரா எங்க தண்ணி இருக்கு எங்க பாறை இருக்குன்னு அங்க ஒரு 'மேப்'பு இருக்காம். அதுல மதுர ஜில்லா மேப்ப வாங்கியாந்து அங்கிட்டும் இங்கிட்டும்

ஓட்டிப் பாத்ததுல இந்தக் கரட்டுக் காட்டுப் பள்ளத்துலதான் ஆயிரம் அடி நீளத்துக்குப் பாறை இருக்குன்னு கண்டுபிடிச்சாகளாம். எந்த ஒரு அணையும் பூமிக்கு அடியில இருக்கிற ஒரு பெரும்பாறைமேலதான் நிக்கணுமாம். இல்லாட்டித் தேக்கி வச்ச தண்ணி போறேன் போறேன்னு பூமிக்கு அடியிலயே போயிருமாம்.

அண தாங்குற பாறை - ஆறு போறபாதை - அணையை முட்டிச் சேக்கிற கரடு - தண்ணியத் தேக்கி வைக்க ஒரு இருபது சதுர மைலுக்குச் சும்மா வெள்ள வேட்டிய விரிச்சுக் காயப் போட்டது மாதிரி வெட்டவெளி - சர்க்கார் நெனைச்ச மாதிரியே சகலத்துக்கும் பொருத்தமான எடம் அதான்னு முடிவாகிப்போச்சு. ஒரே ஒரு சின்ன எடஞ்சல்; பருவப் பொண்ணு மூஞ்சியில பரு வந்தமாதிரி அங்கொண்ணும் இங்கொண்ணுமா 'பட்டி'க பத்துப் பன்னெண்டு இருக்கு. அவுகள வெளியேத்தணும். 'மாட்டேன்'னு மல்லுக்கட்டவா போறாக? அரசாங்கத்த மீறி ஆடுமாடுக என்னபண்ணும்? 'போ'ன்னா கழுதைக போயிட்டுப் போகுதுக.

அதிகாரிக யாரும் அந்த ஊரு ஆளுகை மனுசக் கூட்டமாவே மதிக்கல. சனநாயகம் மாதிரி தெரியிற சர்வாதிகாரம்தான் அரசாங்கம்!

'அணகட்டப் போறாகளாம்! அணகட்டப் போறாகளாம்!'ன்னு பேசிப் பேசிச் சலிச்சுப் போன சனங்க 'வாரபோது வரட்டும்! நம்ம வேலய நம்ம பாப்பம்'ன்னு அவுகவுக பொழப்பப் பாக்க ஆரம்பிச்சாக. உழுகிறவன் உழுகிறான். வெதைக்கிறவன் வெதைக்கிறான். காடுகரைபாக்க, மாடு கண்டு மேய்க்க இருக்கப்பட்ட மகராசன்ங்க கறிச்சாறு ஊத்தி, நெல்லுச்சோறு திங்க - இல்லாத பக்கிக கோரக் கெழங்கப் புடுங்கியாந்து வெந்நியில போட்டு வேகவச்சத் திங்க - கல்யாணம் காதுகுத்து விசேசமெல்லாம் அது அதுபாட்ல அப்பப்ப நடக்க - காலம் சும்மா ஓடுதய்யா நாலுகால் பாய்ச்சல்ல.

"அணகட்டப் போறது நிச்சயம்; ஆனா ஊர் முங்குறது நிச்சயமில்ல"ங்கற நம்பிக்கையில இருந்தாரு பேயத்தேவரு. கத்திரிவித்து மொளகா வித்து இந்தா இந்தான்னு நெருக்கி மூவாயிரம் ரூவா சேத்துட்டாரு. 'அந்த வைரவனும் சீலக்காரியும் மட்டும் வழிவிட்டா இல்லைன்னு போன தோட்டம் என்னது ஆயிராதா? நாயக்கரு வப்பாட்டியக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு. துட்டு இந்தா தாயி- தோட்டத்தக் குடுத்திருன்னு மீட்டற மாட்டனா?' அழுக்குப் புடிச்ச ரூவாய்களையும் அழுக்குப் புடிக்காத கனவுகளையும் அடிமடியில கட்டிப் பத்திரமாப் பாதுகாத்துக்கிட்டே வந்தாரு பேயத்தேவர்.

ஆடுமாடு மேய்க்கிற ஆணுக்கும் பொண்ணுக்கும் மத்தியில ஒரே அலம்பல் சலம்பல்தான். கரட்டுல என்னமோ அதிசயம் நடக்குதாம். கொழா கொழாயாக் கொடையுற மெசின் வந்து எறங்கியிருக்காம். டப்பு டப்பு டப்புன்னு டிசல்ல ஓடுதாம். சும்மா பூமிக்குள்ள புகுந்து ஆதிசேசன் தலையத் தேடி அலையுதாம். கல்லையும் மண்ணையும் கடிச்சுத் துப்புதாம். அது உள்ள புகுந்து கொடகொடன்னு கொடையறதப்பாத்தா நம்முருக் கெணத்துத் தண்ணி ஊத்தெல்லாம் ஏகமா அங்க ஓடி எந்திருச்சிரும் போலயிருக்கு, அம்பதடிக்கு ஒரு குழியா- பத்து எடத்துல போடுறாங்களாம்.

ஒரு சர்க்கார் இஞ்சினியரும், மண் ஆராய்ச்சிபண்பு ஒரு அதிகாரியும், கண்ணக்காட்டனா கையக் காட்டனா 'தொசுக் தொசுக்கு'ன்னு ஓடிவற்ற ஏழெட்டு எடுபிடிகளுமா ரவ்வும் பகலும் அந்த எடத்துல ஒரே வேல ஓயாமா நடக்குதாம்.

தொளை கருவி போட்ட எடத்துல தொளைப்பான் கருவி செலுத்தி, பூமிக்குக் கீழே எத்தன அடியில பாறை இருக்குன்னு கண்டுபிடிக்கிற பூர்வாங்க வேலதான் அவுசு இப்பப் பாக்குறது. மண்கண்டம் தாண்டி - மணல் கண்டம் தாண்டி - கரும்பாறை கண்ட எடத்துல 'நொங்'குன்னு ஒக்காரும்

தொளைப்பான் கருவி. ஆகா பாறை வந்திருச்சேன்னு சாமி கும்பிட்டு சந்தோஷப்பட்டு முடியாது. அது நெசப்பாறையா பொய்ப்பாறையா... வெறும் கருங்கல் குண்டான்னு கண்டுபிடிக்கணும். அதுக்குப் பெறகுதான்ய்யா பாறையத் தின்ன ஆரம்பிக்கும் தொளைப்பான் கருவியோட இரும்புப் பல்லு. பத்துப் பதினைஞ்சடி வரைக்கும் அதே பாறை அசங்காம இருந்து, அம்பது அடிக்கு ஒரு குழியாப் போடுற எல்லாக் குழியிலயும் கரும்பாறை இருக்குன்னு கண்டு புடிச்சுட்டா, அண கட்டற ஆளுகளுக்குத் தங்கம் கெடைச்சமாதிரி. அப்பறம் ஒரு தடையுமில்ல. அண வேலைய மடமடன்னு ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான்.

ரவ்வும் பகலும் சும்மா பூமி சுத்துனமாதிரி நிக்காமச் சுத்துன தொளைப்பாங்கருவி கடைசி ஐம்பது அடியிலயும் கரும்பாறைதான் இருக்குன்னு கண்டு பிடிச்சுச் சொன்னவுடனே தொப்பிகள் ஆகாயத்துல தூக்கி எறிஞ்ச 'ஆகா'ன்னு குதிச்ச இஞ்சினியர்களும் அதிகாரிகளும் அன்னைக்கு ராத்திரி உள்ளூர் 'மிக்சர' வச்சுக்கிட்டு வெளியூர்ச் 'சரக்க' அடிச்சுக் கொண்டாடிட்டாக கொண்டாடி.

வெய்யில் தாழ்ந்த நேரம். விடியங்காட்டியில் வீட்ட விட்டுப் போன மனுசங்களும் மாடுகளுக்கும் வீடுதேடி வாரநேரம். மாடுகளுக்கள வயிறு நெறையா மேயவிட்டுட்டு ஒட்டிப்போன வயிறோட வந்துக்கிட்டிருந்தாக ஊர் ஆளுக. காத்து கனகாத்து அடிச்சுக்கிட்டிருக்கு ஊருக்குள்ள. ஊருக்கு வெளியே கொட்டி வச்சிருந்த சாம்ப(ல்) மேடுக வெள்ள வெளேர்ன்னு காத்துல பறக்கிறது ஊருக்கு சாம்பிராணி போட்டதுமாதிரியிருக்கு. தரையோட தரையாக் கீழ்படர்ந்து விழுந்து கிடந்த சீமக்கருவேலங்கிளை அப்பிடியும் இப்பிடியும் பேயாட்டம் ஆடிப் பள்ளம் பறிக்குது. அம்பலக்கல் ஓரமா வளந்தும் வளராம சவலை பாஞ்ச நிக்கிற அரசங்குட்டி, இருக்கிற கொஞ்ச எலைகளை வச்சுக்கிட்டுக் காரசாரமாப் பேசிக்கிட்டிருக்கு காத்தோட. அந்தக் காத்துச் சத்தத்தையும்

கிழிச்சுக்கிட்டு 'சர்ரு புர்ரு'ன்னு வருதய்யா ஊருக்குள்ள ஒரு வயசான ஜீப்பு. காணாத மிருகத்தக் கண்டதுமாதிரி ஒண்ணு கூடுது ஊரே. அம்பலக்கல்லுக்கு வந்து ஒரு இழுவை இழுத்து இருமல நிறுத்தி நின்னுச்ச ஜீப்பு. அறியாத சின்னஞ்சிறுசுக 'ஹே ஹே'ன்னு கூச்சல் போட்டுக் கூட, ஏதோ வெவகாரம் வந்திருக்கு போலிருக்கேன்னு வெவரமான ஆளுக நிதானமா எட்டு வச்ச நடந்து வந்தாக. தலையில ஒரு தொப்பியும் நெஞ்சுக்குக் குறுக்க சிவப்புப் பட்டையில மாராப்பும் போட்ட ஒரு பய அய்யா எறங்கலாம்ங்கிற மாதிரி வாய்பொத்தி நின்னான்.

குழாய்க் கால்ச்சட்டையும் அரைக்கைச் சட்டையும் நெத்தி ஏறி நிக்கிற முன் வழுக்கையும், வெள்ளத்தோலும் வெடச்ச மூஞ்சியுமா ஜீப்பவிட்டு 'மளார்'ன்னு குதிச்சாரு தாசில்தாரு. கழுத்துக்கு ரொம்ப வேல குடுக்காம கண்ண மட்டும் அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலையவிட்டு வேட்டி சட்டை போட்ட பூச்சிகளப் பாக்குறமாதிரி அலட்சியமா ஒரு பார்வ பாத்தாரு.

கையில் ஒரு களைக்கொத்தும் தோள்ல ஒரு மம்பட்டியும் மாட்டி மாடுபுடிச்ச வந்த பேயத்தேவரு கூட்டத்தைக் கண்டு அதே கோலத்துல அப்பிடியே நின்னாரு. ஆட்டுக்குட்டிய இழுத்துப் புடிச்ச மொக்கராசம் அங்கயே நின்னான்.

"கள்ளிப்பட்டி!... ஊருக்குப் பேரு வச்சிருக்கான்பாரு... பேரு. இந்த ஊருக்கு நாட்டாம யாரு மேன்?"

தோள்ல கிடந்த துண்ட ஒரு மரியாதைக்குக் கக்கத்துல இடுக்கிக்கிட்டு, "நாந்தான் சாமி"ன்னு தாசில்தார் முன்னால வந்து நின்னாரு நாட்டாமை.

"அரசாங்கம் அண கட்டுது... தெரியுமில்?"

"சொல்லிக்கிட்டாக"

"நீங்கள்லாம் ஊரக் காலிபண்ண வேண்டியிருக்கும்."

"ஏன்? எதுக்குக் காலிபண்ணனும்?"

“தண்ணி தேங்கப்போற பரப்புக்குள்ள ஓங்க ஊரும் இருக்கு. இனிமே இங்க தவள மீனுதான் வாழமுடியும். மனுசன் வாழமுடியாது. முறைப்படி அரசாங்கத்திலிருந்து நோட்டீஸ் வரும். காலிபண்ணத் தயாராயிருங்க.”

“ஏய்யா! அண கட்டுறது நெசமா?”

“ஆமா!”

“தண்ணி எங்க ஊருக்கும் வருமா?”

“வரும்”

“அணைய அஞ்சடி பத்தடி தள்ளிக் கட்ட முடியாதா? எங்க ஊரு மட்டும் என்ன பாவம் பண்ணுச்சு.”

“ஓங்க ஊரு மட்டும் இல்ல பெரியவரே... காமக்காப்பட்டி... கரட்டுப்பட்டி... பின்னத்தேவன்பட்டி... வடமலைநாயக்கன் பட்டி... சாவடிப்பட்டி... பசுக்காரன்பட்டி... சொக்கனூரு... மெட்டூரு... சக்கரப்பட்டி... குருவியப்பன்பட்டி... பன்னியான்வீடு உள்பட எல்லா ஊரையும் காலிபண்ணச் சொல்லித்தான் சர்க்கார் உத்தரவு.”

ஒரு வெடலப்பய அம்பலக்கல்லுலயிருந்து பளிச்சுன்னு தவ்வி “சர்க்காரு பெரிய சர்க்காரு... சாகமாட்டாத சர்க்காரு... நாங்க பெறந்த பூமிய விட்டுப் போக முடியாதய்யா போய்யா”ன்னு தாசில்தார் மூஞ்சியில மூச்சுப் படற தூரத்துல பேசிட்டுப் போனான்.

“ஏய்யா! இப்படி பூட்ஸ் போட்ட கால்ல உயிர்த்தலத்துல மிதிக்கிறீர்? இங்க அண கட்டுங்கன்னு யாராச்சும் ஒங்ககிட்ட வந்து அழுதமா?” - பின்னத்தேவன்பட்டிப் பெருசு சாராயத் தொண்டையில சத்தம் போட்டுச்சு.

“அண கட்டுறது நீங்களும் நானும் முடிவு பண்ண விசயமில்லய்யா. அரசாங்கம் போட்ட ஐந்தாண்டுத் திட்டத்துல முடிவானது.”

“எங்க அடுப்ப அமத்தறதுக்கு அஞ்சாண்டுத் திட்டம்

போட்டிகளாக்கும் அஞ்சாண்டுத்திட்டம்...?”

கூடியிருந்த கூட்டமே ‘காச்மூச்’சுன்னு கத்தவும் சுட்டு வெரல மட்டும் தலைக்குமேல உசத்தி ‘அமைதி’ன்னாரு தாசில்தார்.

“சோழவந்தான் பகுதியில விவசாயம் பண்ணவேண்டியிருக்கு. மதுரை ராமநாதபுரத்துக்குத் தண்ணி கொண்டு போகவேண்டியிருக்கு. இங்க அண கட்டவேன்னா அங்க ஆள் செத்துப் போகுமய்யா”

அதுவரைக்கும் தாசில்தார் கூசாமப் பேசுறதப் பேசாமக் கேட்டுக்கிட்டிருந்த பேயத்தேவர் மாட்டுப் புடிகயிறைத் தூக்கியெறிஞ்சுட்டு, களைக்கொத்து மம்பட்டியோட கூட்டத்தப் பொளந்துக்கிட்டு முன்னுக்க வந்தாரு.

“அய்யா! தாசில்தாரய்யா... வெளியூர் ஆளுக தண்ணியில்லாமச் சாகக் கூடாதுங்கறீர்! நியாயம்! உள்ளூர் ஆளுக தண்ணியிலயே சாகலாமா? இது எந்த ஊர் நியாயம்?”

தாசில்தார் மூஞ்சியில ஈயாடல; கூட்டம் மூச்சு விடல. காத்தடிக்கிற சத்தம் தவிர அவர் கேள்விக்கு வேற பதில் இல்ல.

ஊருக்குள்ள அதிகாரி வந்திருக்காரே. பச்சத் தண்ணியாச்சும் குடுக்காட்டிப் பண்பாடு இல்லையே! இட்லி சுட்டு விக்கிற செவனம்மா ஒரு சொம்புல பால் சுடவச்சு, கழுவியும் கருப்பா இருக்கிற ஒரு டம்ளரையும் எடுத்து ஓடியாந்தா. செவத்தவீரன் அதவாங்கி ‘சர்ரு புர்ரு’ன்னு ஆத்தி நீட்டுனாரு. ‘சொர சொர சொர’ன்னு நொரகட்டி நிக்குது பாலு. அலட்சியமா ஒரு பார்வ பாத்து அவராச் சிரிச்சுக்கிட்டாரு தாசில்தாரு.

“கள்ளிப்பட்டியக் காலிபண்ணச் சொல்லி வந்திருக்கேன். எனக்குப் பால் உபசாரமா?”

“சும்மா குடிங்கய்யா! நாங்க பாம்புக்குக்கூடப் பால் ஊத்துற சாதி.”

சைக்கிள் தேவர் எதார்த்தமாச் சொன்ன சொல்லு எங்கேயோ போயிக் குத்த, 'பால் வேணாம்'ன்னு சைகை பண்ணிப்புட்டு, புடிச்சவச்ச சுவர்மாதிரி இறுக்கமானாரு தாசில்தார்.

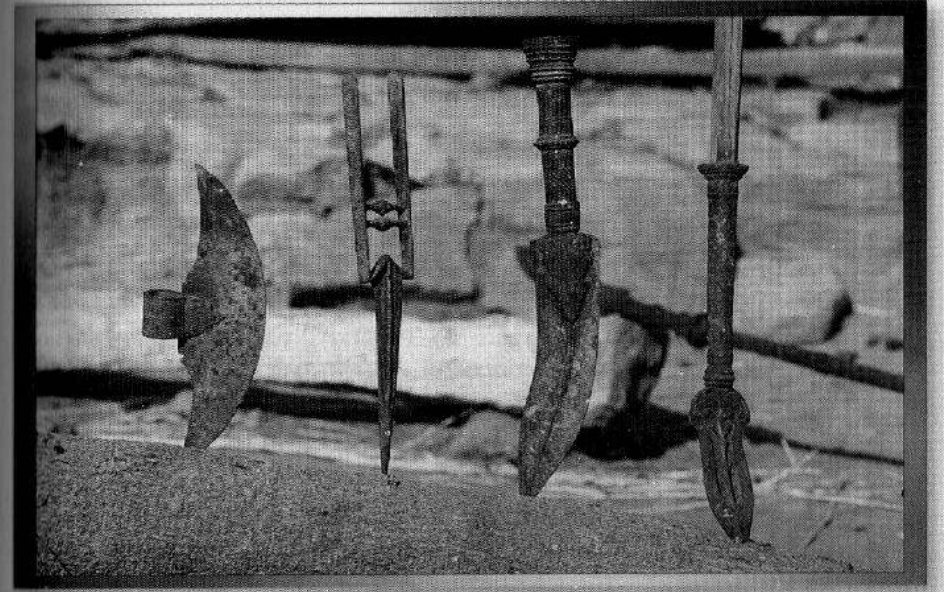
“கடைசியாச் சொல்றேன்! காலிபண்ணிருங்க. இல்லேன்னா காலிபண்ணவப்போம்.”

“அய்யா இந்த மண்ண விட்டா எங்களுக்குத் தெக்க வடக்கத் தெரியாதே! நாங்க எங்கபோயிப் பொழைக்கிறது?”

“நீங்க எங்கயும் போயிப் பொழைக்கலாம். பிச்சைக் காரனுக்கு எல்லா வீடும் சொந்த வீடுதான். நாடோடிக் கூட்டத்துக்கு எல்லா ஊரும் சொந்த ஊருதான்.”

தாசில்தார் இப்படி ஒரு நொட்டச் சொல் சொல்லி முடிச்சாரோ இல்லையோ -பேயத்தேவர் மாடு அப்பத்தான் வாலத்தூக்கிப் போட்ட துடான பச்சச் சாணியை எடுத்து தாசில்தாரு மூஞ்சியில ‘நச்’சன்னு அடிச்சான் மொக்கராசு.

○

32

கள்ளிக்காடு உண்டான காலத்துலயிருந்து காணாத ஒரு கத அங்க ஆரம்பமாயிருச்சு. கள்ளிக்காட்டுல பறக்கிற காக்காயக் கேக்காம - குருவியக் கேக்காம - பச்சைக் குடை புடிச்சநிக்கிற சாலிமரத்தக் கேக்காம - சாதிசனத்தக் கேக்காம ஆரவாரமா நடக்குதய்யா அணக்கட்டு வேல.

எந்த எடத்துல பாறை இருக்கான்னு துளைப்பான் கருவியவிட்டுத் துருவிப் பாத்தாகளோ அந்த எடத்துல முந்நாறடி நீளத்துக்கு இருபத்தஞ்சடி அகலத்துக்கு அணைக்கு அஸ்திவாரம் தோண்டுறாக. இருநூறு இருநூற்றம்பது ஆணும் பொண்ணும் ‘ஹே ஹே ஹே’ன்னு என்னமோ வீரபாண்டித் திருவிழாவில கூடித் தேர் இழுக்கிறமாதிரி வேல செய்யிறாக.

கடப்பாரை குத்துறதும் மம்பட்டி அள்ளுறதும் இருப்புச் சட்டியில சித்தாளுக மண்ணக் கடத்தறதையும் பாத்தா மண்ணுக்கும் மனுசங்களுக்கும் மல்யுத்தம் நடக்கிற மாதிரியிருக்கு. பாதிக்கப்படப்போற பன்னண்டு ஊர்களத் தவிர மத்த ஊர் ஆளுக விடியாதபொழப்பு விடிஞ்சிருச்சங்கிற மாதிரி வேல செய்றாக.

பொம்பளைக்குச் சம்பளம் நாளொண்ணுக்கு ஒண்ணே முக்கா, ஆம்பளைக்கு ரெண்டேகால்ன்னா சும்மாவா? சாமியே குடுக்காத சம்பளம் சர்க்காரு குடுக்குதுல்ல!

கிண்டலும் கேலியும் கூத்தும் கும்மாளமுமா வெளையாட்டுப்போல வேல செஞ்ச ஒரே மாசத்துல இந்தா இந்தான்னு பத்துப் பன்னண்டு அடி ஆழம் கொண்டாந்துட்டாக. அடுத்த பதினஞ்சு நாள்ல இன்னும் அஞ்சடி எறக்கிட்டாக. மேல இருக்கவன் கீழ பாத்தாத் தலசத்துது. உள்ள இருக்கவன் மேல பாத்தா உருமா அவந்து போகுது.

ஆழத்துல எரநாறு பேரு மண்ண வெட்டி அள்ளிக் குடுக்க, படிகளல அம்பது ஆளுக நின்னு மண்ணக் கடத்திக் குடுக்க, சும்மா நெக்கமொளைச்ச இரும்புப் பறவைக மாதிரி தட்டுக பறக்கும்போது வந்து சேந்ததையா வருசநாட்டுக் காத்து. ஊர்ல இருக்கிற செங்காட்டுப் புழுதியையெல்லாம் அள்ளிச் சிவீர்ன்னு வருது. காத்துன்னா காத்து கடுங்காத்து. ஆடு மாடு மேய்க்கிற பயக வேடடி சட்டையப் புடுங்கிக்கிட்டு, ஒத்தவேர்ல நின்னுக்கிட்டிருந்த புளிய மரத்த உச்சுனாப்புல தரையோட தரையாத் தள்ளிவிட்டுட்டு, ஆலமரத்து விழுதுகளப் புடுங்கிப் பல்லு வெளக்கிக்கிட்டு, கம்பங்காடு கருவேலங்காட்டை யெல்லாம் வந்து பாத்துக்கிற்றேன்னு ஒரு மிரட்டு மிரட்டி நடுங்க வச்சுட்டு, அணைக்கு அஸ்திவாரம் தோண்டுன எடத்துக்கு அலறிக்கிப்பேன் ஓடிவந்து, குவிச்சவச்சு மண்ணத் தெரட்டிக் குழிக்குள்ள தள்ளுதய்யா கொடுமைக்காரக் காத்து. 'யாத்தே யப்பே'ன்னு கூட்டமாக் கத்துன குரலையும் சேத்து மண்ணப்போட்டு மூடுது சண்டிக்காரக் காத்து. தப்பிச்சோம்

பொழச்சோம்ன்னு உசரைக் கையில புடிச்சப் படபடன்னு ஓடிவந்தாக உள்ளிருந்த ஆளுக. சரிஞ்ச மண்ணு சரிஞ்சுக்கிட்டேயிருக்கு. ஆவேசம் வந்த காத்து அழிச்சாட்டியத்த நிறுத்தாம அடிச்சுக்கிட்டேயிருக்கு.

காத்து நின்ன பிறகு கரைசேந்த ஆளுகள எண்ணிப்பாத்தா ஏழெட்டு ஆளுகளக் காணோம். சம்பளநோட்ட எடுத்துச் சரிபாத்துப் பேரவாசிச்சு, செத்துப்போன ஆளுகளக் கடைசியாக் கண்டுபுடிச்சாரு மேஸ்திரி.

'கும்யோ முறையோ'ன்னு சொந்தக்காரக கத்திக் கதற, 'அய்யோ அய்யோ'ன்னு சாதிசனம் அழுது புலம்ப, "போர்க்களம்ன்னா ஆள் சாகத்தான் செய்யும்; அணைக்கட்டும் ஒரு போர்க்களம்தான்"னு வெட்டியான் மாதிரி உணர்ச்சியில்லாம சாவதானமாச் சொல்லுச்சு சர்க்காரு.

● "பொழச்சோம்" கச்சுராபல மலிசைவதுங்கலெ" வாராபலி பச்சுராபல ப்பிராபலி மலிசைவதுங்கலெ" அணையாவது... கடறதாவது... ஊராவது... முங்குறதாவது... முத்தாலம்மன் இருக்கு... நம்மள முங்க விட்டுமானு பெருங்கொண்ட நம்பிக்கையில் இருந்த பன்னண்டு ஊரும் பட்டிர்ன்னு ஒரே நாள்ல முழிச்சுக்கிருச்சு. தூல் கச்சுராபல

"புலி வருது புலி வருதுன்னு சொன்னேன்... ஒரு பய நம்பல. இப்பப் புலி வரப்போகுதா இல்லையா? சங்கக் கடிச்சு சாதிசனத்து ரத்தத்தையெல்லாம் குடிக்கப்போகுதா இல்லையா? இப்பவாச்சும் புத்தி வந்து எந்திரிங்கடா போக்கத்த பயலுகளா?"

இப்பத்தான் சைக்கிள்தேவா சொல்றது ஊருக்கு ஒறைக்குது. காமக்காபட்டி முத்துக்கண்ணுத் தேவரு, பசுக்காரன்பட்டி ராமு, வெடமலைநாயக்கன்பட்டி கொண்டமநாயக்கரு, சொக்கனாரு ஒத்தக்கைக்கவுண்டரு பின்னத்தேவன்பட்டி பச்சத்துண்டுப் பெருசு, கரட்டுப்பட்டி கல்யாணித்தேவரு, மெட்டுருப் பெரியாம்புள எல்லாரும்

ஒண்ணு கூடுனாகய்யா காமக்காபட்டி சாவடியில. கள்ளிப்பட்டி சார்புல பேயத்தேவரும் சைக்கிள் தேவரும் போயி நிச்சிறாக.

“அதுல வந்து... பாட்டன் பூட்டன் த(ை)ல மொறையா நாம பொழச்சமண்ணு அணைக்கட்டுத் தண்ணியில போகப் போகுதுன்னு சொல்றாக. இதப்பத்திப் பத்தாரு அபிப்ராயத்தக் கேட்டுத்தான் முடிவுபண்ணனும்.”

ஆம்பளையுமா இல்லாத பொம்பளையுமா இல்லாத ஒரு குரல்ல லேசா ஆரம்பிச்சது பச்சத்துண்டுப் பெருசு.

“முடிவு என்னப்பா முடிவு? பொழச்ச பூமியவிட்டுப் ‘போ’ன்னு சொன்னாப் போயிடறதா? போக முடியாதுங்கிறதுதான் முடிவு.”

ஒரு எளவட்டப் பய தோள்ல கிடந்த துண்ட எடுத்து சாவடிக்கல்ல அடிச்சப் பேசினான்.

“சொந்தமண்லயே பொழைக்க வழியக்காணோம். இதவிட்டுட்டு எந்தமண்ல போயிப் பொழைக்கப் போறோம்? சர்க்காரை எதுத்துச் சண்டை போட வேண்டியதுதான்”

“ஏனப்பா... இலிங்க அண கட்டுறதுக்கு நாம பஞ்சம் பொழைக்க வந்த பத்துப் பன்னண்டு ஊருதானா சிக்குச்சு? சுண்டெலிய ஒளிச்சு வைக்கச் சோத்துப் பாணைதானா கெடைச்சுச்சு? வரட்டும் மாமன் மகன்ங்க... மூக்குச் சிறுத்த அரிவாள *மொனப்புடிச்சுத்தான் வச்சிருக்கேன்”

“ஆளாளுக்கு அது இதுன்னு பேசாதீங்கப்பா. அரசாங்கம் பாத்துப் ‘போ’ன்னாப் போகவேண்டியதுதான். ‘சா’ன்னா சாக வேண்டியதுதான். மலையில முட்டா மண்ட ஓடையறதுதான் மிச்சம்.”

ஒரு முத்திப்போன கெழுடு இருமலுக்கு மத்தியில இப்படிச்சொல்லுச்சு.

“ஏ சாகமாட்டாத பெருசு. நீ மட்டும் வேண்ணா ஊரவிட்டுப் போயிரு. வடக்க போக வேண்டிய வயசுதான ஒனக்கு?”

“யப்பா! நாம சண்டசத்தம் போடக்கூடாதப்பா. சாமி காப்பாத்தாத பூமிய நாம காப்பாத்தணும்ப்பா. ஐப்பசி மாச அடமழையில கருகருன்னு வளர்ற சோளத்தட்டை மாதிரி சும்மா விறுவிறுன்னு வளந்துக்கிட்டிருக்கு அணை. ஆளும் பேருமாக்கூடி முதல்ல அணைய நிப்பாட்டணும். அதுக்கொரு வழி சொல்லுங்கப்பா.”

பேயத்தேவர் பேச்சிலிருந்த நியாயத்தக் கேட்டுக் கொஞ்சநேரம் சத்தமில்லாம அடங்குச்சு சபையே. அப்பறம் ஆளாளுக்குக் கண்டமேனிக்குப் பேசிச் சண்டசத்தம் போட்டாக; கடைசியா ஒரு முடிவும் எடுத்தாக.

‘என்னப்பார் என் அழகப்பார்’ன்னு எந்திருச்சு நிக்குதய்யா கல்கட்டுமானம் முந்நாறு அடி நீளத்துக்கு. இருபத்தஞ்சடி ஆழத்துல அணை நிக்க வேண்டிய அடிப்பாறையில வந்தது போனதச் சரி பண்ணி காங்கிரீட் தளம் போட்டு, அந்த இருபத்தஞ்சடி ஆழத்துக்கும் கல் கட்டடம் கட்டி, அங்கேயே *வடிகால் சுரங்கத்துக்கும் வழிபண்ணி, கீழ் மதகுக்கு ஏழுகண்ணு வழிவிட்டு, ஆயிரம் யானைகள வால் பக்கமாத் திருப்பி வரிசையா நிறுத்தி வச்சமாதிரி அணை எந்திரிச்சு நிக்குது ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமா. இன்னும் மூணே மாசம்தான். பெரிய மதகு வழியா தண்ணி வெளியேறி விழுந்திரும். ஆனா தண்ணி தவ்வி வெளியேறாம- மதகத் தடவிக்கிட்டே வழியிறதுக்குத் தோதா கல்தச்சருக சைசு பண்ணிட்டாகன்னா எழுபத்திரண்டடி உயரத்துக்கு மேல மதகுக்கதவு மாட்டிடலாம்.

கல் அணை வேல நடக்கும்போதே ரெண்டு பக்கமும் மண் அணை வேலயும் ஆயிரம் ஆளவச்சு அதுபாட்ல

நடந்துக்கிட்டிருக்கு. இந்த அணையும் அந்த அணையும் பொருதிட்டா சோலி முடிஞ்சுச்சு. கீழ் மதகுல வார தண்ணி பெருத்த வேகத்துல வந்து பூமியில புருந்து பாதாளமாப் பள்ளம் பறிக்கக் கூடாதுங்கறதுக்காக தொப்பிபோட்ட இஞ்சினியருக *தண்ணிவாசலல ஏழடி ஆழத்துக்குக் காங்கிரீட் போட்டுக்கிட்டிருந்தாக.

மத்தியானம் பன்னண்டு மணியிருக்கும். கொளுத்துது வெயிலு. உச்சந்தலையில வெண்ணெய வச்சா உருகி உள்ளங்கால்ல பிசுபிசுக்கும். சும்மா படைதெரட்டி வந்தாகய்யா பாதிக்கப்படப் போற பன்னண்டு ஊரு ஆளுகளும்.

"ஏய்! நிறுத்துங்கடா! பன்னண்டு ஊரத் தண்ணிக்குள்ள பொதச்சிட்டு அணையாடா கடற்க அண? எல்லாத்தையும் நிறுத்துங்கடா. அண மேல வேலசெய்ற ஆளுகளா! ஏறங்கல... கல்லக் கொண்டெறிஞ்சு மண்டைய ஒடைச்சப்புடுவோம்."

ஆவேசம் வந்த ஆளுக கூட்டங்கூட்டமாப் பிரிஞ்சு அங்கங்க ஓடிப்போயி வேலைய மொடக்குறாக.

ரசல் இஞ்சின் டிரைவர் ஆணியில தொங்குற சட்டையத் தூக்கி எறியிற மாதிரி அப்படியே தூக்கி எறிஞ்சுட்டு, இஞ்சின் சாவியக் கால்வாயில எறியுது ஒரு கூட்டம்.

கல்லொடைக்கிற ஆளுக வச்சிருந்த சம்மட்டிகளப் பிடுங்கித் 'தார் டின்'ன ஓங்கியடிச்ச ஒழுக விடுது ஒரு கூட்டம்.

கலவை மிசின் சக்கரத்துக்குள்ள கம்புக்குச்சிய விட்டு அத ஓட விடாமப் புண்ணுது ஒரு கூட்டம்.

லாரிக வார பாதையில் சும்மா கெடந்த தார் டின்னையும் தகர டின்னையும் உருட்டிவிடுது ஒரு கூட்டம்.

ஒரு ரசல் டேங்க ஒடைச்ச ஒழுக விட்டுத் தீக் குச்சியக் கொளுத்தி எறிஞ்சு 'கப கப கப'ன்னு எறிய விடுது ஒரு கூட்டம்.

*apron

யுள்ளி எழுந்த

தன் துடு தாங்காமப் பூமி புழுங்குனது போக பூமிச் துடு தாங்காம மேகத்த இழுத்துக் கொடபடிக்குது துரியன்.

"அணைய நிறுத்துங்கடா. இல்லாட்டி எங்களுக்குப் பதில் சொல்லுங்கடா." எல்லா மீட்டர் மீட்டர் குச்சுக்குச்சு

பெருஞ்சத்தம் கேட்டு மதகுமேல இருந்த ஆளுகள்லாம் மளமளன்னு குதிக்கிறாக.

என்னமோ ஒரு அசம்பாவிதம் ஆகிப்போச்சுன்னு இஞ்சினியரும் அதிகாரிகளும் ஜீப்பிலயும் கார்லயும் 'சர்சர்'ன்னு தளத்துக்கு ஓடிவாராக.

"நிறுத்துங்கய்யா! நிறுத்துங்க! எதாயிருந்தாலும் பேசித் தீத்துக்கலாம் நிறுத்துங்க."

"அப்படி வாங்க வழிக்கு. கலகம் பெறந்தாத்தான் நியாயம் பொறக்கும்."

கொஞ்ச நேரத்துல போலீசும் அதிகாரிகளும் காதோடு காதாக் கசகசன்னு ஏதோ பேச, வெந்து போற வெயிலல்ல துண்டுகள. விரிச்சப் பதறாம உக்காந்தாக பன்னண்டு ஊரு ஆளுகளும். மதுரைக்குத் தகவல் போக, கால்ல வெந்நி ஊத்திக்கிட்டு வந்துசேந்தாரு கலெக்டரு வைகை அணைக்கு. தாசில்தாரு மாதிரி தகிடுதத்தம் புடிச்ச ஆளுஇல்ல கலெக்டரு. கண்ணுல கருண தெரிஞ்சுச்சு; வார்த்தையில் அன்பு இருந்திச்சு.

"ஒங்கள ஊரவிட்டு வெளியேத்தறதுக்காக அரசாங்கம் திட்டம் போடல. அணை கட்டுறதால நீங்க வெளியேற வேண்டிய துழ்நிலை உருவாகிப் போச்சு. தேன் கூட்டக் கலைக்காமத் தேனெடுக்க முடியுங்களா? அப்படித்தான்."

பட்டிக்காட்டுக்குப் புரியற பாசையில் பேசுறதா நெனச்சுப் பேசிப்புட்டாரு கலெக்டரு.

எந்திருச்சாரு பேயத்தேவர். "அய்யா! தேன் கூட்டக் கலைச்சாத் தேனீக்குத் தேன் குடிக்க வேற பூவுக இருக்கு. இதவிட்டாப் பொழைக்க எங்களுக்குப் பூமியிருக்கா?"

துணுக்குன்னு தூக்கிவாரிப் போட்டுச்சு கலெக்டருக்கு. இவர்களுக்கு எழுத்தறிவுதான் இல்லையே தவிர எல்லா அறிவும் இருக்குன்னு தெரிஞ்சுபோச்சு அவருக்கு.

“உங்களுக்கு நெலம் வேணும் அவ்வளவுதான்?” நரம்புல ஊசிபோட்டதுமாதிரி கலெக்டரு நேரா விசயத்துக்கு வந்தாரு.

“நெலம்னா நெலம் மட்டும் இல்லய்யா! ஊரே வேணும்யா. பத்துப் பன்னண்டு தலமொறையாச் சண்ட சத்தம் போட்டுக்கிட்டாச்சும் ஒண்ணா மண்ணா இருந்த சாதிசனம் சட்டி பொட்டியத் தூக்கிக்கிட்டு தெசைக்கொரு ஆளாப்போயிச் செத்தழியறதா? ஆளுக்கு அஞ்சு சென்ட்டு வீடு, அஞ்சு ஏக்கர் பூமி, அந்தந்த ஊருக்கு இருக்கிற அதே கோயிலு, அதே பள்ளிக்கொடம் சர்க்காரு குடுக்கட்டும். எங்க மனசுபோலப் புது ஊரு உண்டாக்கிட்டா, பழைய ஊரவிட்டுப் போறதப் பத்தி யோசிக்கலாம்.”

உச்சிவெயில்ல நின்னுக்கிட்டே கையில இருக்கிற துண்ட ஆட்டி ஆட்டிப் பேயத்தேவர் பேசுறதக்கேட்டு ஆடிப்போயிட்டாரு கலெக்டரு.

கண்ணமூடி, தன்கையில் தன் மூஞ்சியத் தாங்கிப் புடிச்சு, சுட்டு வெரலால நெத்திய ரொம்ப நேரமாத் தட்டிக்கிட்டேயிருந்த கலெக்டரு, “எங்க ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்ட்டு ஒங்களுக்கெல்லாம் எடம்பாத்து வச்சிருக்கு. அங்க வீடும் நெலமும் குடுத்தா வெளியேறச் சம்மதமா?”ன்னு கொஞ்சம் சத்தம்போட்டுக் கேட்டாரு.

“எங்க எடம் பாத்திருக்கீ?” என்றார் கரட்டுப்பட்டி கல்யாணித்தேவர்.

“வருசநாடு - பச்சக்கோமாச்சி மலை - தாண்டிக்குடி எதுவேணும் ஒங்களுக்கு?”

“நல்லாருக்குய்யா கத... சோத்துக்கு வழிகேட்டாச் சுடுகாட்டுக்கு வழி சொல்றாரு கலெக்டரு. அங்க இருக்கிற ஆளுகளே ஊதக்காத்துல வகுறு வீங்கிச் செத்தது போக

ஊர்மாறி, ஊர்மாறி உசுருக்கு அலையுதுக. நாங்களும் அங்க போயிட்டா விண்டு விரிஞ்சுபோகும் விரிசம்பழம். பொழைக்க வழி சொல்லுங்கய்யான்னாப் பொதைக்க வழி சொல்றீர்களே!” - கொண்டமநாயக்கரு கொதிச்சப் போனாரு.

கலெக்டர் மேல வெயில் படுதுன்னு நாற்காலிய நகத்தி நிழல்ல போட்டுச்சு தாசில்தார் சமூகம்.

“நீங்க கேக்கறமாதிரி ஊர் உண்டாக்க வசதியில்ல. சர்க்காருக்கும் கைவசம் எடமில்ல. அதனால நீங்க நஷ்டசுடு வாங்கிக்கறதுதான் நல்லது.”

கலெக்டர் உறுதியான குரல்ல ஒங்கிச் சொன்னதக் கேட்டு, ஒருத்தர் மூஞ்சிய ஒருத்தர் பாத்துக்கிட்டாக கூட்டத்து ஆளுக.

“அய்யா... கலெக்டரய்யா. நஷ்டசுடுன்னா எதவச்சுக் குடுப்பீக?” - எந்திரிக்காமக் கைய மட்டும் தூக்கிக்கேட்டாரு சைக்கிள் தேவர்.

“அவங்கவங்களுக்கு உண்டான சொத்துமதிப்ப வச்சுத்தான். வீட்டுக்கு ஒரு மதிப்பு - கிணறு உள்ள தோட்டத்துக்கு ஒரு மதிப்பு; புஞ்சக் காட்டுக்கு ஒரு மதிப்பு.”

“அய்யா! மதுரைக் கலெக்டரே! மகராசனே! அம்புட்டுத்தேன் எங்க மதிப்பா?” - கேள்விகேட்ட பேயத்தேவர் குரல் நடுங்குச்சு.

“வேற எதுக்கு மதிப்புப் போடனுங்கிறீங்க?”

“அய்யா! நீங்க குடுக்கிற பச்சநோட்ட வாங்கி எந்த ஊருக்குப் போனாலும் வீடு வாச வாங்கலாம்... நெலம் நீச்ச வாங்கலாம். கோயில் கட்டலாம்; கொளமும் வெட்டலாம். ஆனா எங்க அப்பன் ஆத்தா செருப்பில்லாத காலோட அலஞ்சதிரிஞ்ச தடம் இருக்கே அந்த மண்ணுல, அதுக்கு என்னய்யா நஷ்டசுடு குடுப்பீக? எங்க பாட்டன் முப்பாட்டன எத்தனையோ தலைமொறையாப் பொதைச்சுவச்ச இருகாடு இருக்கே! அதுக்கு என்னய்யா நஷ்டசுடு? நாங்க உக்காந்த பூமிக்கு - நின்ன பூமிக்கு - வெளையாண்ட பூமிக்கு -

வெளிக்கிருந்த பூமிக்கு என்னய்யா நஷ்டஈடு குடுப்பீக? எங்க ஊரு வெள்ளாமைய மட்டுமே நம்பி ஊருதேசம் மாறிப்போகாம எங்க கள்ளிக்காட்டுக்குள்ளயே முட்டபோட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கிற காக்கா குருவிக்கு என்னய்யா நஷ்டஈடு குடுப்பீக? பத்திரம் வாங்கி மதிப்புப்பாத்துப் பணங்காசு குடுப்பீக. ஆனா பரம்பரையா அந்த மண்ணுல நாங்க சிந்துன கண்ணீருக்கும் வேர்வைக்கும் ரத்தத்துக்கும் என்ன மதிப்புன்னு ஒங்க பேரேட்ல எங்கயாச்சும் போட்டுக்கா?"

அதுக்கு மேல கேள்வி கேக்கத் தெம்பில்லாமக் கத்திக் கதறிக் கண்ணீரத் தொடச்சுக்கிட்டே உக்காந்திட்டாரு பேயத்தேவர். நாலு வரிசை தள்ளி உக்காந்திருந்த மெட்டூர்ப் பெரியாம்பள மளார்ன்னு தாண்டித் தவ்வி ஓடியாந்து - "ஏ பேயத்தேவா! அழகாதப்பா! இதென்ன சின்னப் பிள்ளமாதிரி கண்ணக் கசக்கிக்கிட்டு... பூமி கைவிட்டாலும் சாமி கைவிட்டிருமா?"ன்னு தன் நெஞ்சுல போட்டுத் தாலாட்டித் தேத்துனாரு பேயத்தேவரை.

கூட்டமே தேம்பி நிக்குது. கலங்காத கலலு மனசும கரைஞ்ச உருகுது. அணைக்கட்டு வேலையாளுகளும் சேந்து அழுகிறாக. தாசில்தாரு கூட்டம் மட்டும் உத்தியோக வெறைப்புல வெடைச்சு நிக்குது. கலெக்டர் கூட்டலேசாக் கண்ணு கலங்குன மாதிரி தெரிஞ்சச்சு. ஆனா காட்டிக்கிடல. அதைப்பேசி இதைப் பேசி - விட்டா உள்ளதும் போயிரும்ன்னு உணர்ந்துக்கிட்டு - அரைமனசோட நஷ்டஈட்டுக்குச் சம்மதிச்ச அலுக்கல ஊர்களுக்குக் கலஞ்சு போறாக ஆளுக.

கத்தாழங்காட்டு வழியாக் கள்ளிப்பிட்டிக்கு உசுரில்லாம நடந்துபோகுது ஒரு கூட்டம். துன்பம் நெஞ்சையடைக்க, துக்கம் தொண்டைய அடைக்க, கூட்டத்தோட கூட்டமாப் பேயத்தேவரு நடந்து போறாரு - நஷ்டஈட்டுலயும் அவருக்கு ஒரு நஷ்டம் வரப்போறது தெரியாம.

33

மனுச வாழ்க்கையை ருசியா வச்சிருக்கிறதே ரெண்டே ரெண்டு விசயந்தான்: ஒண்ணு இன்பம்; இன்னொண்ணு துன்பம். துன்பம் இல்லேன்னு வச்சுக்குங்க... இன்பத்துக்கு என்னா மதிப்புன்னே தெரியாது மனுசப் பயலுக்கு. இருட்டுன்னு ஒண்ணு இல்லேன்னா வெளிச்சம் வெள்ளையா கருப்பான்னு யோசனையே பெறந்திருக்காது. வேணும்; மனுசனுக்குத் துன்பம் வேணும். பிரச்சனையும் அப்பப்ப வந்து பிபறியைப்பிடிச்ச ஒரு உலுக்கு உலுக்கணும். பிரச்சனை இல்லாத ஆளு உலகத்துல யார்தான்ன கேட்டா பூமிக்குக் கீழ் பொன்னமாப் போனவன் மட்டுந்தான்.

ஒரு மனுசன் உசுரோட இருக்கான்னா

பிரச்சனைன்னு ஒண்ணு இருக்கும். வேறமாதிரியும் சொல்லலாம்; பிரச்சனைன்னு ஒண்ணு இருந்தாத்தான் மனுசன் உசரோடயே இருப்பான்.

பிரச்சனையே பொழப்பா வாழ்ந்தவுகதான் அந்தக் கள்ளிக்காட்டு மக்க. பூமிக்கடியில் உசரமட்டும் கையில புடிச்ச உக்காந்து என்னைக்காவது ஒரு மழைத்துளி மேல வந்து விழுகிற அன்னைக்குப் பொசுக்குன்னு மொளைச்சத் தலைதூக்குற புல்லுமாதிரி, வெங்காடுகள்ல வங்கோடையில் அலைஞ்ச திரிஞ்ச எப்பவோ நாக்குல விழுகிற ஒரு சொட்டு ரெண்டு சொட்டு சந்தோசத்துக்காகச் சாகிறவரைக்கும் சாகாம இருக்கிற மக்கதான் அந்தக் கள்ளிக்காட்டு மக்க. “வாரது வரட்டுமப்பா தலையா போயிரும்”ன்னு நெஞ்சத்தூக்கித் தின்ன கூட்டம் தலையக்காட்டிலும் பெருசா நெனைக்கிற நிலமே கையவிட்டுப் போகப் போறத நெனைச்சு, நெஞ்சுக்கூடு வெடிச்சு நெலகொலஞ்ச உக்காந்திருச்சு. தகிரியசாலிக - தாட்டியம் பேசுனவுக - அலங்காநல்லூர்ல மாடு அணைஞ்ச கொம்புல சுத்துன அஞ்சபவுன் சங்கிலி எடுத்தவுக - மூணு ஆமணுக்கு முத்து மேல தேங்காய வச்சு வெறுங்கையில் அடிச்சு அத ரெண்டா மூணா ஒடைச்சவுக - வண்டிச்சக்கரத்தக் கழத்தி முதுகுல ஏத்தி முக்காமணி நேரம் நிக்காமச் சுத்துனவக எல்லாரும் ஊர எழக்கப்போற சோகத்துல ஒருத்தர் மூஞ்சிய ஒருத்தர் பாத்துக்கிட்டாகளே தவிர ஒண்ணுஞ்செய்ய முடியல.

“யப்பா! அழுது பொலம்பி ஆகப்போகுதா? சர்க்கார எதுத்துச் சத்தம்போட முடியுமா? இன்ன பூமியில இன்ன தேதிவரைக்கும்தான் நீ இருக்கலாமனு ஈசன் எழுதிட்டானய்யா! இனி அந்த ஈசனே நெனச்சாலும் மாத்தி எழுத முடியுமா? இனி நடக்கவேண்டியத யோசிக்கணுமா இல்லையா? நம்ம காடுமேடுகளுக்கு நஷ்டஈடு வாங்கிக்கிட்டுப் பொழைக்கிற காடுதேடிப் போகவேண்டியதுதான்”

சைக்கிளவிட்டு எறங்கிவந்து சைக்கிள் தேவர் ஊருக்குள்ள பேசுன மொதப்பேச்சு இதுதான்.

“சைக்கிள் தேவர் சொல்றது நூத்துல ஒரு பேச்சப்பா! உருமா விழுந்தாத் தலையுமா விழுந்திரும்? வேற ஊரு காடா இல்ல...? போகவேண்டியதுதான்! பொழைக்க வேண்டியதுதான்! சைக்கிள் தேவரே! சர்க்காருகூடச் சத்தம் கித்தம்போட்டு நல்ல நஷ்டஈடா மட்டும் வாங்கிக் குடுத்திருங்க.”

கூடிநின்ன கூட்டம் அவரைக் கும்பிட்டுக் கேட்டுக்கிருச்சு.

“பயப்படாதீகப்பா! படிச்சவன் இங்க நான் ஒருத்தன் எதுக்கு இருக்கேன்? நாளைக்கி ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் தாசில்தாரு எல்லாரையும் வரச் சொல்லியிருக்கேன். அழுத பிள்ளைக்குத்தானப்பா பாலு! அடிச்சப் பேசுனாத்தானப்பா காசு.”

அம்பலக்கல்லுல ஊர் கூடுச்சு; ஆளும் பேருமா வந்தாக. நெலத்துக்கும் வீட்டுக்கும் சர்க்காரு என்ன சொல்லப்போகுதோ ஏது சொல்லப்போகுதோன்னு நெஞ்ச திக்குத் திக்குன்னு அடிக்க நிக்குது கூட்டம். நஷ்டஈட்டுக்கான சொத்தை நாலாப் பிரிச்சாக. குடியிருக்கிற வீட்டுக்கு இவ்வளவு: அதுலயும் காரைவீட்டுக்கு வேற; கூரை வீட்டுக்கு வேற. உழுகிற நெலத்துக்கு இவ்வளவு: அதுலயும் புஞ்சக்காட்டுக்கு ஒரு மதிப்பு; கெணறு உள்ள தோட்டத்துக்கு ஒரு மதிப்பு. சர்க்காரு ஒரு மதிப்புச் சொல்லுது. சனங்க ஒரு மதிப்புச் சொல்றாக. ரெண்டும் ரெண்டு தெசைக்கு இழுக்குதுக; ஒண்ணும் படியல.

எழுத முடியாத வார்த்தை சொல்லி தாசில்தாரை ஒரு வெடலப்பய மிரட்டுறான்; ஒரு பெருசு கையெடுத்துக் கும்பிடுது. இட்லிக்கடை செவனம்மா அம்பதுநூறு சேத்துப் போடுங்கசாமின்னு அழுகுறா. ரெண்டுபேருக்கும் மத்தியில நின்னு சைக்கிள்தேவர் சமாதானம் பண்ணாரு.

“யப்பா! சர்க்காரு குடுக்கிற காச சாமிகுடுக்கிற காசா நெனைச்ச வாங்கிக்கங்க. சர்க்காரு காச வாங்காம மக்கர் பண்ணினீங்கன்னு வச்சுக்குங்க - ஊரு தண்ணிக்குள்ள

போயிருச்சன்னா உள்ளதும் போயிரும். அய்யா! பெரிய அதிகாரிகளா... நீங்க சொல்றத ஊர்க்காரக நாங்க ஒண்ணு சொன்னாப்புல கேக்குறோம். நாதி இல்லாதவுக நாங்க நல்லது பண்ணுங்க;

கடைசியில தத்தக்கா பித்தக்காணு நஷ்டசுடு ஒரு ஒப்புதலுக்கு வந்துச்சு. குடியிருக்கிற காரவீட்டுக்கு தொள்ளாயிரம்; கூரவீட்டுக்கு முந்நூறு. கிணறு உள்ள தோட்டத்துக்கு ஏக்கருக்கு ஐந்நூறு. புஞ்சைக் காட்டுக்கு ஏக்கருக்கு நூத்தி இருபத்தஞ்சு.

“காசு வாங்குனா உடனே காலிபண்ணிருங்க. அடுத்த ஆறு மாசத்துல ஊரு இருக்காது” - எச்சரிக்கை பண்ணிட்டு வந்தவுக போயிட்டாக. அவுக கூடவே போனாரு சைக்கிள் தேவரு.

பேசிவச்சபடி அடுத்தமாசமே அவரு அணக்கட்டுல மேஸ்திரின்னு புது உத்தியோகமும் வாங்கிட்டாரு; புது சைக்கிளும் வாங்கிட்டாரு.

● “இந்த ஊர்ல நம்ம பொழப்பு இன்னும் ஆறு மாசந்தானா? கரட்டுக்காடாயிருக்கலாம்; கள்ளிக் காடாயிருக்கலாம்; ஆனா இந்தக் கல்லும் முளளும் கத்தாழையும் என்னமோ சம்பந்தம் சாடி பண்ண சொந்தக்காரங்கமாதிரி ஆகிப்போச்சே. உசரக் கரைச்சாவது ஊரடித் தோட்டத்த மீட்டுப்புடலாம்ன்னு நெனைக்கிறப்ப உண்டாக்குன தோட்டமும் போகப் போகுதே கடவுளே!”

கமல எறச்சுக்கிட்டே கடவுள்கிட்டப் பேசிக்கிட்டிருந்தாரு பேயத்தேவர். கமல எறைக்கிறதும் அவரு கட்டுப்பாட்ட இல்ல; கடவுள்கிட்டப் பேசறதும் அவரு நெனப்புல இல்ல. தண்ணியில போகப்போகுது பூமின்னாலும் கூட அவரு பாடுபடறத நிறுத்தல. சாவு நாளைக்கு வரப்போகுதுன்னு தெரிஞ்சாலும் மூச்சுவிடறத இன்னைக்கு நிறுத்த முடியுமா?

மோந்துவந்த நெறசாலக் கொட்டிட்டு, வால்கயித்த இழுத்து மறுபடியும் சாலக் கெணத்துக்குள்ள எறக்கிட்டு புடிகயிறப் புடிச்சிழுத்து வாரிக்குழியில மாடுகளப் பின்னுக்கிழுக்கிறப்ப, “யப்பே! நம்ம பூமி நம்மள விட்டுப் போகப் போகுதா மில்லப்பே! நம்ம மூதாக்கமாரு ஆண்ட பூமி முங்கப் போகுதாப்பே”ன்னு பொலம்பி சள்ளுன்னு மூக்க ஒரு சிந்துச் சிந்திச் சாலிச்செடியில எறிஞ்சுட்டு, அழுகிற கண்ணும் ஒழுகுற மூக்குமா செம்புமுதிக்காட்டு வழி நடந்து சிவீர்ன்னு வந்துசேந்தா செல்லத்தாயி.

அவ வேசங்கட்டி வார கோலத்தைப் பாத்ததும் ஈரக்கொல நடுங்க அடிவயிறு தீப்புடிக்க, கமலைய விட்ட எடத்துல விட்டுட்டு “வா தாயி வா”ன்னு ரெண்டு எட்டு முன்னால வந்து கெணறு வெட்டிக்குவிச்ச மண்ணுக்குவியில ஒக்காந்தாரு பேயத்தேவரு.

வாரிக்குழி மாடுக ரெண்டும் ஓரக்கண்ல பீழை ஒழுசு ஒண்ண ஒண்ணு பாத்து அழுகுதுக.

“நான் பெறந்த பூமி - வளந்த பூமி - ஆண்டு அனுபவிச்ச பூமி - ஆத்தாளப் பொதச்ச பூமி - தண்ணியில போகப் போகுதுன்னு பல்லுமொளைக்காத பக்கியெல்லாம் பேசுதே... நெசந்தானா யப்பே?”

“நெசந்தான் தாயி”

அவ ‘ஓ’ன்னு அழுதா. ரெண்டு கையாலயும் மாருலயும் முஞ்சியிலயும் மாத்திமாத்தி அடிச்சுக்கிட்டே அழுதா.

“ஏ இத்தென்னம்மா இது? சின்னக்கழுதமாதிரி அழுதுக்கிட்டு? நம்ம நெலமும் நம்ம வீடும் மட்டுமா தண்ணியில போகுது? ஊரே முங்குது; அதுல ஓரத்துல நம்ம நெலமும் முங்குது. ஊருக்கு மழை பேஞ்சா நம்மளுக்கும் நாலு தொடம் தண்ணி கெடைக்கும்; ஊரே தீப்புடிச்சா நம்ம வீடும் எரியத்தான் செய்யும்.”

“யப்பே! வெட்டுக்கட்ட மேல வெட்டருவா

பட்டுக்கிட்டேயிருக்கிற மாதிரி நீ பெறந்தன்னைக்கிருந்து ஒங்கெட்டநேரம் ஒங்கொமடலேயே குத்திக்கிட்டிருக்கே.. நீ ஏன் பெறந்த? ஏன் எங்கள் பெத்த?..”

அவ மூஞ்சியத் தொடச்ச சேலையில் வேர்வை உப்பும், கண்ணீர் உப்பும் ஒண்ணாக் கலந்துச்சு.

“ஆத்தா செல்லத்தாயி! தோலாப் பெறந்திட்டு ஊசிக்குப் பயப்பட்டா எப்படி? நம்மள விடு தாயி. பசுக்காரன்பட்டி கருத்தராக இருக்காரே அவருக்கு ஏகப்பட்ட பூமி. பறவை பறந்தாலும் கடக்கமுடியாமப் பாதியிலேயே கால்கடுத்து ஒக்காற்ற பூமி. நம்ம சொக்கனாரு அழகுமாயி பூமி இருக்கே... வெதைச்சவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தா அடுத்தமாசம் வந்து அறுத்துக்கன்னு அதாக் கூப்பிடும்; அப்பிடி ஒரு பூமி; பவுன்வெளையிற பூமி. அவக நெலமே இல்லேன்னு போறப்ப பொட்டக்காட்ட வச்சுக்கிட்டு மொட்டக் கெணற வெட்டியிருக்கிற நம்ம பூமி போனா என்னம்மா பண்ணமுடியும்? ஊருக்கு உண்டானது நமக்கு”

முந்தானையில் முடிஞ்சு கொண்டாந்திருந்த மொச்சப் பயற அலுத்து, அதை அப்பன் கையில் கொட்டுனா செல்லத்தாயி. அதை ரெண்டுகையிலயும் வாங்கி வலதுகையி மொச்சப் பயற அவளுக்குக் கொஞ்சம் கொடுத்திட்டு, தானும் திங்க ஆரம்பிச்சாரு. இடதுகையி மொச்சப்பயற இறுக்கி மூடிக்கிட்டாரு. தண்ணி வெலகிக்கிட்டிருக்கிற மொக்கராக தவிச்சுப்போயி வருவானில்ல. அவனுக்கும் ஒருவாய் குடுத்தாக் கடைவாயில கொஞ்சம் எச்சி ஊறிக்கிருமில்ல.

“பொறந்த ஊரு இல்லேன்னு ஆகப்போகுது. பொட்டிசட்டியத் தூக்கிட்டு எந்த ஊருக்குப் போயிப் பொழைக்கிறது? பேசாம எங்ககூட வந்துட்டா நான் காலமெல்லாம் கஞ்சி ஊத்தமாட்டனா?”

மக சொன்னதக் கேட்டதும் மொச்சைப் பயற மென்னுக்கிட்டேயிருந்த வாய் நின்னுபோச்சு. கண்ணுல இருந்து நீர் கடகடன்னு கொட்ட ஆரம்பிச்சிருச்சு.

“ஆம்பளப் புள்ளயா பொம்பளப் புள்ளயான்னு பாத்தா - காலம் போன கடைசியில கைதாங்கிப் புடிக்கிறது பொம்பளப் புள்ளதானப்பா”

அரைச்ச மொச்சப் பயற வாயில வச்சுக்கிட்டே அவராப் பேசிக்கிட்டாரு.

“எங்க தாயி போயிப் பொழைக்கிறது? தண்ணியில்லாத காட்ல இருந்தோம்; தண்ணி வந்திருச்சு; இன்னொரு தண்ணியில்லாத காடு தேட வேண்டியதுதான்”

“யப்பே! ஒன்ன நெனச்சா நிம்மதியில்லே. நீட்டிப்படுத்தா ஓறக்கம் வருதில்லை. மண்ணக் கிண்டிக்கிட்டே கெடந்து உழுகிறபோது கொழுவுல சாகுற புழுவு மாதிரி மண்ணோட மல்லுக்கட்டியே ஓம் பாதி உசுரு போச்சப்பே. இதுக்கு மேலயும் கல்லோட முட்டிமுட்டித்தான் கஞ்சி குடிப்பேன்கிறியே”

“யம்மா செல்லத்தாயி... கஞ்சி குடிக்க மட்டுந்தானா மனுசன் செம்மம் எடுத்திருக்கான்? மனுசனாப் பொறந்தா நாலுபேருக்குக் கஞ்சி ஊத்தணும்மா. நான் நாக்கு ருசிக்குக் கஞ்சி குடிச்சு நாளாச்சு தாயி. உசுரு ஒட்டியிருக்கணும் ஒடம்போட; அதுக்குத்தான் கஞ்சி குடிக்கிறேன். கடங்காரனா இருக்கேன்; கடனக் கட்டணுமா இல்லையா? ஒனக்கு - ஓந்தங்கச்சி மின்னலுக்கு - அந்த எச்சிக்கலநாயி ஒங்க அண்ணனுக்கு- நீ பெத்துப் போட்டுட்டுப் போயிட்டியே அந்தக் கருவாப்பய மொக்கராகுக்கு- நம்மள அண்டிப் பொழைக்கவந்த அப்பாவிச் சிறுக்கி முருகாயிக்குக் கடன்பட்டுக்கன்ல... கடன்கழிஞ்சாக் கண்ணமுடிடுவேன்.”

தணிஞ்ச குரல்ல அப்பன் அடிமனசிலயிருந்து சொல்லவும் முந்தானைச் சீலய மூஞ்சியில வச்சு சர்ருசர்ருன்னு மூக்கச் சிந்திக்கிட்டு அவளாக் கொஞ்சநேரம் அழுதுமுடிச்சு எச்சிய ஒரு முழுங்கு முழுங்கிட்டு, தொண்டையையும் செருமிக்கிட்டு, “மக்கமார்மேல பாசம் உள்ள தகப்பன் ஒன்னப்போல ஊர்ல உண்டுமா... அதுலயும்

இந்தச் செத்தநாயி செல்லத்தாய எப்பவும் மறக்கமாட்டேன்னு எனக்கு நல்லாத் தெரியும். இருந்தா ஒனக்கு வச்ச மூடத்தெரியாது. எடுத்துக் குடுத்திருவே”

“நெசந்தான் மகளே! நெலம் மட்டும் தண்ணியில போகாம இருந்தா ஒங்கடன நான் அடுத்த வருசமே தீத்திருப்பேன் தாயி.”

“இந்த வருசமும் ஒண்ணும் கெட்டுப் போகல.”

அவ சொன்ன சொல்லு, ஆகாயத்துல தூக்கியெறிஞ்சு மறுபடியும் பூமியில போட்டுட்டுப் போயிருச்சு பேயத்தேவரை. ‘யாத்தே! இவ எங்க கூடி எங்க வாரான்னு தெரியலயே? அஞ்சு சொட்டுக் கண்ணீரைச் சிந்திட்டு அரைக்காப்படி ரத்தம் கேக்கிறாளா? இல்ல மொச்சப் பயறத் திங்கக் குடுத்துட்டு மூச்சப் புடிக்கிறாளா?’

“என்னம்மா சொல்ற?” - பதர்றாரு பேயத்தேவரு.

“இல்ல. வீடு காடெல்லாம் கூட்டிக் கழிச்சப் பாத்தாலும் சர்க்காரு காசு பேயத்தேவர் கையில் அஞ்சு ஆறு பெரிய ரூவா நிக்கும்னு பட்டி தொட்டியெல்லாம் பேசிக்கிறார்களே...”

“ஆமா... அதுக்கு என்ன இப்ப?”... நடுங்கி ஒடைஞ்சது பேயத்தேவர் குரல்.

“சர்க்காரு குடுக்குற காசுல - எனக்குன்னு உண்டான எம் பங்குல - அந்த மிச்ச சொச்ச நகையச் செஞ்சு போட்டின்னா எம் புருசங்கிட்ட நாயே பேயேன்னு பேச்சு வாங்காம நல்ல பொழப்புப் பொழச்சுக்கிருவேன்.”

வெட்டருவா எடுத்து வெலாவுல வெட்டியிருந்தாக்கூட இந்தவலி வலிச்சிருக்காது பேயத்தேவருக்கு. காலம்போன கடைசியில கைதாங்கிப் புடிக்கிறது பொம்பளப் புள்ளதான்னு இப்பத்தான நெனச்சேன்? நெனச்ச நெனப்பு நெஞ்சுக்குழியவிட்டு அழியிறதுக்குள்ள சங்கக் கடிச்சு ரத்தங்குடிக்கிறாளே மகளா வந்து வாய்ச்சவ! இந்த ஊரவிட்டு எங்கபோயிப் பொழைக்கிறதுன்னு நானே புத்திமாறிப்

பொலம்பிக்கிட்டிருக்கேன். தண்ணியில இருக்கிற மீனு தரைக்கு வாரதுக்குள்ளேயே தலைப்பக்கம் எனக்கு - வால்பக்கம் ஒனக்கு - நடுத்துண்டம் நமக்குன்னு ஆளாளுக்குப் பங்குபோட்டா இன்னொரு குளத்துக்கு இந்த மீனு எங்கபோயிச் சேர? மனுசனாப் பொறந்தாக் காசு வேணுமப்பா! பொணத்துக்குக்கூட நெத்திக் காசு வைக்கலென்னா சுத்தி நிக் குற கூட்டம் சடுகாடு வரைக்கும் வராதப்பா.

ஒரு பதிலும் சொல்லாம, உள்ளங்கையில் மண்ண அள்ளி அள்ளி அத ஒழுகவிட்டுக்கிட்டே கை செய்யிற வேல மூளைய எட்டாம, வெறிச்ச பார்வ வெறிச்சமேனிக்கு ஒணான் ஒண்ணு அவர் வேட்டியில தவ்வி வெளியேற்ற வரைக்கும் அப்படியே ஒக்காந்திருந்தாரு பேயத்தேவர்.

கரட்டுக் காட்டுல செல்லத்தாயி அழுது பங்கு கேட்டுக்கிட்டிருந்தான்னா வீட்டுக்குள்ள நொழைஞ்சு அடிச்சப் பங்கு கேட்டுக்கிட்டிருந்தான் சின்னு.

தண்ணிப் பானையக் கவுத்துவிட்டான்; தகரச் சட்டியை உருட்டிவிட்டான். வேல் கம்பெடுத்துப் பொரட்டிப் புடிச்சுக்கிட்டு சருவச்சட்டி மண்பானையெல்லாம் சகட்டுமேனிக்கு அடிச்சு நொறுக்குறான். வேட்டிய மடிச்சக் கட்டிக்கிட்டுக் கூரையை இழுத்துத் தரையில் போட, விட்டத்தப் புடிச்சத் தொங்குறான். கோழி அடைய வாசல்ல வச்சிருந்த பழைய சால எட்டி ஒதைச்ச எங்கெங்கயோ உருட்டிவிடுறான்.

“எனக்கும் காரை வீடு கட்டிக் குடுத்திருந்தா தொள்ளாயிரம் ரூவா கிடைச்சிருக்குமில்ல. கூரைவீடு கட்டிச் குடுத்துக் கொண்டுபுட்டானே பேயத்தேவன். ஏ முருகாயி! முண்டச்சி! ஏய் மின்னலு... புருசன செயிலுக்கனுப்பிப் புள்ளையக் கொன்னவளே! சொல்லுங்கடி பேயத்தேவங்கிட்ட... சர்க்காரு குடுக்கிற நஷ்டஈட்ல சரிபாதி எனக்குத் தரலென்னா அவனக் குத்திக் குடலுருவி

மாலபோட்டுக்கிட்டு மலையில் ஏறி ஒளிஞ்சுக்கிருவேன். சொல்லிவைங்க கெழட்டுப்பயகிட்ட. நான் கேட்டது கெடைக்கல - நாறிப்போயிரும் நாறி.”

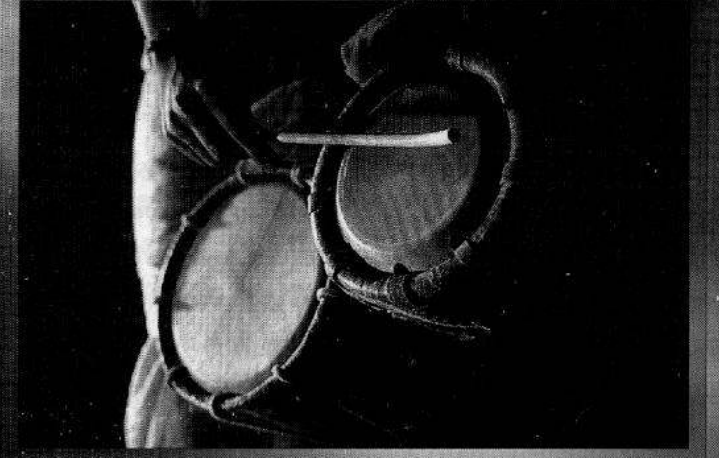
சத்தத்தையும் தண்ணியடிச்ச வாசனையையும் வீட்டுக்குள்ளேயே விட்டுட்டு, நொறுங்கித் தாறுமாறாக் கெடந்த பொருள்கள்மேல சாராயம் குடிச்ச சல்லிக்கட்டுக்காள மாதிரி நடந்துபோனான் சின்னு.

இப்படி வராத காகக்குப் பேயத்தேவர் குடும்பம் வரிஞ்சுகட்டி நிக்கிறப்ப தாசில்தார் ஆபீசல கதை கந்தலாகிக்கிட்டிருந்துச்சு.

கரட்டுக்காட்ல பேயத்தேவர் பரம்பரையா உழுகிற பத்து ஏக்கர்ல நாலு ஏக்கர்தான் - பட்டாக் காடாம்; ஆறு ஏக்கர் பொறம்போக்குன்னு பட்டயம் சொல்லுதாம். பட்டா நெலத்துக்கு மட்டும்தான் நஷ்ட ஈடாம்; பொறம்போக்குக்கு கெடையாதுன்னு சட்டமாம்.

பசவுக்கு வில சொன்னா - காம்புக்கு மட்டும்தான் காக - பசவுக்கு இல்லேங்கிற கதையாப்போச்சு.

○

34

“இதனால் சகலமான பெரியவகளுக்கும் தெரிவிப்பது என்னன்னா சர்க்கார் கட்டிக்கிட்டிருக்கிற வைகை அணக்கட்டு இன்னும் அஞ்சு மாசத்துல கட்டி முடிஞ்ச ஆறாம் மாசம் தண்ணி தேங்கப் போறதால நம்ம கள்ளிக்காட்டு சாராங்கத்துக்குப் பாத்தியப்பட்ட பன்னண்டு ஊர் ஆளுகளும் அடையாள அத்தாட்சிப் பத்திரத்தைக் காட்டி பெரியகுளம் தாசில்தார் ஆபீஸ்ல நஷ்டஈடு வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியது. அடுத்த ஆறாவது மாசத்துல தண்ணி வாரது இன்ன நேரம்ன்னு இல்லேங்கிறதனால உடனடியாக் காலிபண்ண வேண்டியது. இது சர்க்கார் உத்தரவு! சர்க்கார் உத்தரவு! சர்க்கார் உத்தரவு!”

டணக்கு டணக்கு டணக்குன்னு தண்டோரா போட்டு ஊர் ஊரா சாட்டிட்டுப் போனான் தண்டல்காரன்.

பன்னண்டு ஊருகளில் முதல்ல பயந்தது மூணு ஊருக. அணகடற் எடத்த ஒட்டி - பள்ளக்கால்ல இருந்ததனால சாவடிப்பட்டி, பசுக்காரன்பட்டி, சொக்கனூரு மூணு ஊர்களும் சாட்டி முடிச்ச தேதியிலிருந்து ஒருநாளும் ஒறங்கல. தண்ணி பெருகுனா முதல்ல மொழுக்குன்னு முழுங்கப் போறது இந்த மூணு ஊர்களுையுந்தான். “ஒண்ணு-சர்க்கார்கூட சண்டை புடிக்கணும்; இல்லாட்டி-தண்ணிக்குள்ளேயே கெடக்கணும். ரெண்டுமே நடக்கிற காரியமில்ல. பெறந்தவீடு, வளந்த தெருவு, ஒழைச்ச காடு, பொழைச்ச பூமி இதெல்லாம் நம்மளப் போகவிடுமா இன்னொரு காடு தேடிப் பொழைக்க முடியுமான்னு ஊரே மருகி நின்னப்ப சாவடிப்பட்டி தவசித்தேவரு ஊருக்கே ஒரு நல்ல சொல்லு சொன்னாரு.”

“யப்பா! அண கட்டாம இருக்க முடியுமா? காடைக்கூடு அழியுதேன்னு கருதுக்காம இருக்க முடியுமா? இந்த பூமியில எந்த மனுசுக்கூட்டமும் ஒரே எடத்துல பொழைச்ச கூட்ட மில்லப்பா. தண்ணிதேடி, தான்யம் வெளையிற எடம்தேடி, வெட்டவெளிதேடி, வேட்டக்காடு தேடி இடம்மாறி இடம்மாறி அலஞ்சவன்தானப்பா மனுசப்பய. பத்துப் பதினைஞ்சு தலைமொறைக்கு முன்னால இந்த பூமியில பஞ்சம் பொழைக்க வந்தவங்கதானப்பா நாமெல்லாம். பூர்வீகமா எந்த பூமி, நம்ம சொந்த பூமின்னு தெரியல. ஒருவேள இப்ப நம்ம போயிப் பொழைக்கப் போற பூமியே நம்ம பூர்வீக பூமியாக்கூட இருக்கலாமில்ல... புறப்படுங்கப்பா.”

தவசித்தேவர் வாக்க தெய்வவாக்கா நெனைச்சு ஊரே அவர அழுதுக்கிட்டே கும்புட்டுச்சு.

அணைக்குத் தண்ணி வர இன்னும் மூணு மாசந்தான் இருக்கு. முதல்ல வெளியேறினவுக சாவடிப்பட்டி ஆளுகதான்.

பிறந்த எடம் பாத்து, நடந்த தடம் பாத்து, ‘மண்ணுதான் மனுசங்களப் பொதைக்கும்; நாங்க மண்ணையே பொதைச்சுட்டுப் போறோமே’ன்னு ‘ஓ’ன்னு ஒப்புச்சொல்லி அழுது புலம்பி, அண்டா குண்டா தூக்கி, அருவாமணைதூக்கி, சட்டிபொட்டி தூக்கி, ஆடுமாடு கையில் புடிச்சுக் கலங்கிக் கதறிக்கிட்டே சுதந்திர இந்தியாவுல அகதிகளாப் புறப்பட்டுப் போறாக சாவடிப் பட்டி ஆளுக.

பாவம்! ஆணும் பொண்ணும் நண்டானும் சுண்டானும் தீப்புடிச்ச காட்ல பறவைக வெளியேற்றமாதிரி வெளியேறுதுக. தட்டுமுட்டுச் சாமானையெல்லாம் ஒரு இத்த சாக்குல கட்டி மண்டமயிர் கழிஞ்ச தலையில் தூக்கிச் சொமந்து சொமை முன்னுக்கிழுக்க கூனு பின்னுக்கிழுக்க நடந்து போகுது ஒரு பெருசு. பெருசுக்குப் பின்னால ஒரு வெள்ளாட்டங்குட்டி போகுது; வெள்ளாட்டங்குட்டியப் புடிச்சுக் கெழவி போறா. அந்தக் கெழவன் சேத்துவச்ச செல்வமெல்லாம் அம்புட்டுத்தான்; அந்தத் தட்டுமுட்டுச் சாமானும், வெள்ளாட்டங்குட்டியும், கெழவியும்தான். கெழவன் எம்பது வருசம் பொழைச்ச பொழப்புல மிச்சம் - குடியிருந்த குச்சு வீட்டுக்கு நஷ்டஈடாக் குடுத்த மூணு நூறு ருவாத்தானாகுதான். கெழவியோட சுருக்குப்பையில் காஞ்சுபோன சுண்ணாம்புக்கும் கசங்கிப்போன வெத்தலைக்கும் மத்தியில கெடக்குது அந்த முந்நூறு ருவா. அதுதான் அவுக ஆயுசில பாத்த பெரிய ஆஸ்தி.

“கத்தாழங்காடே போயிட்டு வாரோம்! கள்ளிச் செடிகளா போயிட்டுவாரோம்! காடைகதுவாலிகளா போயிட்டு வாரோம்! கம்மாக்கரையே போயிட்டுவாரோம்! கரிசத்தரிசே போயிட்டுவாரோம்! சொந்தவீடே போயிட்டுவாரோம்! சுடுகாடே போயிட்டுவாரோம்!” - மனசுக்குள்ள சொல்லி வாய்க்குள்ளேயே அழுகிறாக. கடைசியில ஞாபகத்துக்கு வருது. “போயிட்டு எங்க வாரது? போறோம்!”

போறோம்! எங்க போறோம்ன்னு தெரியலையே. பாப்பம். போய்ப் பாப்பம்! பூமி என்னா முடிஞ்சா போயிரும்?

போய்க்கிட்டேயிருப்போம். நெழல்கண்ட இடம் நிப்போம். கையில்லாத குருவி கூடுகட்டிக் குடியிருக்கிறதில்லயா? கையுங்காலும் உள்ள நமக்கு வீடு கட்ட முடியாதா?

நடந்துபோகுது பாவம் நாதியத்த கூட்டம்- கொஞ்ச சொத்துக்களைத் தலையிலயும் நெறைய நம்பிக்கையை நெஞ்சலயும் சுமந்து.

சக்கரப்பட்டி ஆளுக ஒண்ணாக்கூடி ஒரு முடிவெடுத்தாக.

“யப்பா வெட்டிக்கிட்டாலும் குத்திக்கிட்டாலும் நாமெல்லாம் ஒரே மண்ணுல பொறந்து ஒண்ணா வளந்தவுக. நம்ம ஆளுக சிந்த வேணாம்; சிதற வேணாம்; இந்த மண்ணவிட்டு எந்த மண்ணுக்குப் போனாலும் ஒண்ணாவே போவோம்; ஒண்ணாவே இருப்போம். பொழச்சா எல்லாரும் ஒண்ணாப் பொழைப்போம்; செத்தா எல்லாரும் ஒண்ணாச் சாவோம்.”

சரியான முடிவுன்னு ஊரே தலையாட்டுச்சு.

“எல்லாஞ் சரிதானப்பா. வீட்ட எழந்து போறோம்; காட்ட எழந்து போறோம். ஆண்டாண்டு காலமா நம்மளக் காப்பாத்துன அங்காள பரமேஸ்வரிய எப்படி ஆத்துல விட்டுட்டுப் போறது? சாமி நம்மளக் காப்பாத்துனது ஒரு காலம்; சாமிய நாம காப்பாத்துறதும் ஒரு காலமா இல்லையா?”

ஊர்ல இதுவரைக்கும் பேசாத பெரியநாயக்கரு வாய்தெறந்து பேசின பேச்சு நியாயமான பேச்சன்னு ஊரே ‘உச்சுக்கொட்டி நின்னுச்சு.

ஊரைக் காலிபன்றதுக்கு முன்னால ஒரு நாள் நல்ல நேரம் பாத்து சாமி கும்பிட்டுப் பூசாரியக் கூப்பிட்டுப் பொங்கலும் வச்சு “குத்தங்குறை இருந்தா எங்கள் மன்னிச்சிரு தாயே”ன்னு அம்மனுக்கு ஒரு மனுவும் குடுத்து ஊரே கூடிக் குலவை போட்டுக் கோயில்லயிருந்து பேத்தெடுத்தாக

சாமிய. சும்மா ரெண்டு கையிலயும் வேப்பங்கொழைய வச்சுக்கிட்டு, பூசாரி அருள்வந்து ஆடுனாரு பாருங்க அன்னைக்கு... ஒங்க வீட்டு ஆட்டம் எங்க வீட்டு ஆட்டம் இல்ல. அவுந்த வேட்டியமட்டும் அடிக்கடி கட்டிக்கிட்டு அழகாத்தான் ஆடுனாரு.

“ஆத்தா! நாங்க போற எடத்துல பொழச்சுக்கிருவமா?”

ஊரே பூசாரிகிட்டக் குறிகேக்கக் காத்திருக்க அவரை நக்கல் பண்ணவும் நாலுபய இருந்தான்.

“வாங்கி வந்த சாராயம் வழியில கொட்டிப் போச்சன்னு மட்டும் ஒரு தகவல் சொல்லிப் பாரு. பூசாரிக்கு உண்மையான அருளும் ஆவேசமும் அப்பறம் வரலேன்னா என்னிய என்னான்னு கேளு.”

ஊரே வெறிச்சன்னு போச்சு. காக்கா குருவி மட்டும் சொந்தக்காரரளக் காணோமேன்னு அங்கிட்டும் இங்கிட்டும்ப பறந்துபறந்து அலையுதுக.

சுமக்கக் கூடியதத் தலையில சுமந்து ஏத்தக்கூடியத வண்டியில ஏத்தி, சாமியக் கும்புட்டு அழுதுபோறாக சக்கரப்பட்டி ஆளுக. ஒரு கட்டவண்டியில அங்காள பரமேஸ்வரி சிலை- ஓரமா ஒரு மொளைக்குச்சியப் புடிச்ச ஒக்காந்து போறா கண்ணு தெரியாத கொண்டம்மா. அங்காளபரமேஸ்வரி மேல உக்காந்து போகுது அவ ஆசையாப் பொத்திப் பொத்தி வளத்த பொட்டக் கோழி.

பசுக்காரன்பட்டிக் கருத்தராசு அந்த சாராங்கத்துலயே பெரிய பொழப்புப் பொழைச்சவரு. நஞ்சை புஞ்சைன்னு ஏகத்துக்கு விவசாயம். காரவீட்டுக்காரரு. அவரு வீட்டு வாசல்ல தவிச்சப்போயித் தலையத் தொங்கப்போட்டு எவன் போயி நின்னாலும் கூழோ கஞ்சியோ ஊத்தி அஞ்சோ பத்தோ குடுத்துத்தான் அனுப்புவாரு. அப்பேர்ப்பட்ட ஆளும் உள்ளத் எடுத்துக்கிட்டு ஊரவிட்டுப் போறாரு. உரலு, ஒலக்கை, அம்மிக்கல்லு, ஆட்டுக்கல்லு, தோலான் துருத்தி

எல்லாத்தையும் ஏழெட்டு வண்டியில் ஏத்தி அனுப்பிட்டு, கடைசியா இடிக்கப் போயிருக்காரு கதவு ஜன்னல. தடுத்து நிறுத்திட்டாக தாசில்தாரு ஆளுக. “எம் பொருள எடுக்கிறேன்; எவன்டா தடுக்கிறவன்”ன்னு கேட்டா, “அய்யா! என்னைக்குக் கைநீட்டி நஷ்டஈடு வாங்கிட்டீர்களோ அன்னைக்கே வீடு அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம். கலப்பை எடுத்துக்குங்க; மம்பட்டி எடுத்துக்குங்க; தட்டுமுட்டுச் சாமான் எடுத்துக்குங்க. கதவு நெலஜன்னலத் தொடாதீங்க; கட்டை விட்டம் தொடாதீங்க. அது எங்க சொத்து. ஏலம் விடுவோம்.”

கடைசிவரைக்கும் என்னென்னமோ பேசிப்பாத்தாரு கருத்தராசு. கேக்கல. சர்க்கார் ஆளுகளுக்கு வாய்தான் இருக்கும்; காது இருக்காது.

கடைசியாக் கோபம் வந்து “போங்கடா நீங்களும் ஒங்க சட்டமும்”ன்னு சொல்லிக் கடப்பாரைய எடுத்து ஒரே குத்து கதவுல குத்திட்டு ஓடிப்போயிட்டாரு கருத்தராசு.

பசுக்காரன்பட்டியில் கடப்பாரை எடுத்துக் கருத்தராசு கதவுல குத்துன குத்து கள்ளிப்பட்டியில் இருந்த பேயத்தேவர் நெஞ்சுல வந்து ‘டங்’குன்னு விழுந்துச்சு.

“இதென்னடா இது.... சர்க்காரு துரும்பக் குடுத்துத் தூணப் புடுங்குது. வீட்டுக்கு நஷ்டஈடு வாங்கிட்டா அசையும் பொருள் வீட்டுக்காரனுக்காம்; அசையாப் பொருள் அரசாங்கத்துக்காம். விட்டுட்டுப் போற அடிமனைக்குத் தானப்பா நஷ்டஈடு. பொருளுக்குமா? கேக்க வேண்டிய எடத்துல கேட்டுற வேண்டியதுதான்.”

பெரியகுளம் தாசில்தார் ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டாரு பேயத்தேவர். செவத்தவீரனையும் பித்துக்காலுப் பெருமானையும் கூடவே கூப்புட்டுக்கிட்டாரு.

ஒருமாசமா செரைக்காத தாடி வெள்ளவெளேர்ன்னு வெளிய நீட்டிக்கிட்டிருந்துச்சு. அதச் செரைக்கவும் தோணல. இருந்துட்டுப் போகுது. பாவம்! அதென்ன சொத்தை எழுதி வையுங்குதா? இல்ல குடிக்கிற கஞ்சியில பங்கு கேக்குதா? உரம் போடாம வளர்ந்து அதுமட்டும் தான். முஞ்சிக்குக் காவலா இருந்திட்டுப் போகுது கழுத!

வெள்ளைக்குப் போட்ட வேட்டி வரல. சிவீர்ன்னு செம்மண் புடிச்சிருந்தது கட்டியிருந்த நாலு மொழ வேட்டி. அவருக்கே பொறுக்கல. ஒரு நாடு நகரத்துக்குப் போறப்ப - நல்லது கெட்டதுக்குப் போறப்ப வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமாப் போக வேணாமா? உடுத்தியிருந்த வேட்டியப் பெலமா உதறிப் பெரட்டிக் கட்டினாரு; குனிஞ்சு பாத்தாரு. ஏற்கனவே இருந்த பக்கம் இதவிட வெள்ளையா இருந்துச்சு. திருப்பியும் அதப் பெரட்டிக் கட்டலாமா வேணாமான்னு மாறி மாறி யோசிச்சு மண்ட காஞ்சு போனாரு. கடைசியில “எல்லாம் ஒண்ணுதான். இப்படியே இருக்கட்டும். இனிமே எவனும் எனக்குப் பொண்ணு குடுக்க வேணாம்”னு வம்பாடுபட்டு மனசத் தேத்திக்கிட்டாரு.

நல்ல ஊருதான் பெரியகுளம்; வெயிலடிச்சாலும் வேர்க்காது. மத்தியானமாகிப் போச்சு. வகுத்துக்குள்ள பசி அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் சடுகுடு ஆடுது. பெரியகுளம் வரைக்கும் வந்திட்டு அய்யர் கடையில சாப்பிடாமப் போறவன் ஒரு மனுசனா?. பெருஞ்சாப்பாடு சாப்பிடலாம். பெருஞ்சாப்பாடு முக்காருவா. கூட வந்த ஆளுகளைச் சேத்தா முணு சாப்பாடு. மும்முக்கா ரெண்டேகால். தாங்குமா? அளவுச் சாப்பாடுன்னா மூவரை ஒன்றரை; யோசிக்கலாம்! பலகாரம் காப்பியோட முடிச்சுக்கிட்டா முணுகா முக்கா. இந்த முணுல என்ன முடிவெடுக்கலாம்ன்னு பையில் கைய விட்டுத் தூர்ல கெடந்த காசைப் பிதுக்கிப் பிதுக்கி இந்தியா பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு யோசிச்ச மாதிரி யோசிச்சாரு பேயத்தேவரு. மனசுக்கும் காசுக்கும் மல்யுத்தம் நடக்குது ரொம்ப நேரமா.

உழுத நெலமே இல்லேன்னு போகப்போகுது; ஊரே இல்லேன்னு போகப்போகுது. இதுல அஞ்சுபத்து கணக்குப் பாத்து ஆயிரம் வருசமா பொழைக்கப் போறோம்? ஆனது ஆகட்டும். பெருஞ்சாப்பாடுதான் சாப்பிடறதுன்னு துணிஞ்சிட்டாரு பேயத்தேவர்.

அய்யர் கடைச் சாப்பாடும் சாப்பிட்டு, வெத்தலபாக்குப் போட்டுத் துப்பிக்கிட்டே பொடிநடையா நடந்து தாசில்தாரு ஆபீசுக்குப் போனா அங்க ஒரே போலீசா நிக்குது; வெட்டுப் பழி குத்துப்பழியாகிக் கெடக்கு.

நஷ்டஈடு வாங்க வந்திருக்கானுங்க சாவடிப்பட்டி வீரணத்தேவர் மகன்ங்க. வாங்குன காசப் பிரிக்கிறதுல வாய்த்தகராறு ஆரம்பிச்சிருக்கு. வாய்த்தகராறு முத்திப் போயி இடுப்பிலயிருந்த தூரிய எடுத்து அண்ணனக் குத்திக் குடல் சரிய விட்டுட்டான் தம்பி. அண்ணன் மகன் கூம்மாயிருப்பானா? அவனும் அருவாள முதுகுல சொமந்து அலஞ்சிருப்பான் போலிருக்கு; அதே எடத்துல சித்தப்பனப் போட்டுத் தள்ளிட்டான். அண்ணன் பொழைக்கிறதும் நிச்சயமில்லேன்னு ஆஸ்பத்திரியில சொல்லிட்டாகளாம். இப்ப வாங்குன நஷ்டஈட்டுக்குமேல வைத்தியம் நடந்துக்கிட்டிருக்காம். “பெரிய பொழப்புப் பொழச்சவரப்பா வீரணத்தேவரு. அவரு குடும்பத்துல இப்படியொரு கூத்தும் கொடுமையும் ஆகிப்போச்சே. ஊர எழந்ததுமில்லாம உசரயும் எழந்துபோனாங்களே”ன்னு கலங்கிப் போனாரு பேயத்தேவரு.

பேயத்தேவர் பேரச்சொல்லிக் கூப்பிடவும் உள்ள போயி ஒக்காந்தாரு ஒடுக்கமா.

“பேயத்தேவர் நீங்கதானா?”

“நாந்தான்”

“ஒங்க காடு எத்தன ஏக்கர்?”

“அய்யா! பத்தும் சொச்சமும்...”

“அதுல நாலு ஏக்கருக்குத்தான் பட்டா இருக்கு தெரியுமா?”

“அய்யா! அஞ்சாறு தலைமொறையா உழுதுட்டு வாரோம். அனுபோக பாத்தியதை எங்களுக்குத்தான்.”

“அனுபோக பாத்தியதைக்கு நஷ்டஈடு குடுக்க அரசாங்க உத்தரவுல சொல்லல.”

“பாத்துக் குடுங்கய்யா... பாவப்பட்ட செம்மங்க நாங்க.”

“ஒங்களுக்கு நாலு ஏக்கருக்குத்தான் நஷ்டஈடு போட்டிருக்கு.”

“ஈவு இரக்கமிருந்தாப் போட்டுக் குடுங்க; இல்ல குடுக்கிறதக் குடுங்க. உசரப்புடிச்சவைக்க மட்டுந்தான் ஒடம்புல தெம்பிருக்கு; ஒங்களோட மல்லுக்கட்டச் சத்தில்ல.”

“இந்தாங்க ஒங்க கணக்கு. நாலு ஏக்கருக்கு ருவா ஐந்நாறு.”

தாசில்தாரு சொல்லவும் வகுத்துக்குள்ள திக்குன்னு தீப்புடிச்சது பேயத்தேவருக்கு.

“இல்லையே... கெணறு உள்ள தோட்டத்துக்கு ஏக்கருக்கு ஐந்நாறுன்னுல்ல பேச்சு - கணக்குப்படி அய்யாயிரம் வரணுமே!”

“வாஸ்தவந்தான். ஆனா ஒங்க கெணறு பட்டா நெலத்துக்குள்ள வரலையே பெரியவரே. ஒங்க கெணறு உள்ள எடம் பொறம்போக்கு ஓடையாச்சே.”

நெஞ்சப் புடிச்சுக்கிட்டு நெத்தியில அடிச்சுக்கிட்டாரு பேயத்தேவர். “ஏம் பொழப்பே கொறப் பொழப்பா? ஏம் பொறப்பே கொறப் பொறப்பா? எங் கட்ட வேகிறவரைக்கும் துன்பம்தானா எனக்கு?”

“இந்தாங்க... ஒங்க அஞ்ச செண்டு வீட்டுக்குத் தொள்ளாயிரம்- காட்டுக்கு ஐந்நாறு. ஆக ஆயிரத்தி நானாறு. எண்ணிப் பாத்துக்குங்க. கையெழுத்தோ கைநாட்டோ போடுங்க.”

எடுத்துவச்ச பணத்த தாசில்தார் பக்கமே தள்ளுனாரு பேயத்தேவர்.

“இந்தத் தொள்ளாயிரம் நஷ்டஈடு வீட்டடிக்கு மட்டுமா - இல்ல வீட்டுக்கும் சேத்தா?”

“புரியலயே...”

“எங்க வீட்ல இருக்கிற சகல பொருளையும் நாங்களே எடுத்துக்கிரலாமில்ல.”

“நீங்க பொழங்குன பொருள எடுத்துக்குங்க. கதவு ஜன்னல், விட்டம், கட்டை, தூண் விட்டுருங்க. என்னைக்கு நஷ்டஈடு வாங்கினீங்களோ அன்னைக்கே அது அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம்.”

“ஏய்யா! நீங்க இழுத்த இழுவைக்கெல்லாம் வந்தமே. எங்க இருதயக் கூட்டுல என்ன இருக்குன்னு ஒரு வார்த்த கேக்கப்படாதா? எங்களுக்குக் காலமெல்லாம் கஞ்சி ஊத்துன நெலத்தக் கொண்டுபோக முடியாது; எங்க அப்பனும் ஆத்தாளும் ஒண்ணாக் கெடந்து கட்டிப் பொரண்ட ஊரக் கொண்டுபோக முடியாது. நாங்க அழுக்குத் தேச்சக் குளிச்ச கெணறு - ஆடுமாடு குடிச்ச கம்மா எதையும் கொண்டுபோக முடியாது. நாங்க பொழைச்ச பொழப்பையும் கொண்டுபோகமுடியாது. பொண்டாட்டியப் பொதைச்ச பொதைகுழியையும் கொண்டுபோக முடியாது. நாங்க கொண்டுபோக முடிஞ்சதெல்லாம் எங்க அப்பன் ஆத்தா, தாத்தன், சிய்யான் பேரு சொல்ற கதவு நெல ஜன்னலத்தான். அதையும் விட்டுட்டுப் போகச் சொல்றீர்களே! உசுர விட்டுட்டு உடம்பப் ‘போ’ன்னாப் போகுமா? என்னால போக முடியாதய்யா. எனக்கு ஒங்க நஷ்டஈடு வேணாம். எனக்கு என் வீடும் பொருளுந்தான் வேணும். அந்தக் கதவு நெல சன்னல்ல எங்க அப்பன் ஆத்தா கைரேகை இருக்கு. எங்க பூர்வீகத்து ஆளுக உசுரு இன்னும் அதுல ஒட்டியிருக்கு. அதுக்கு ஒங்க தொள்ளாயிரம் இல்லய்யா... ஒம்போது லச்சம் குடுத்தாலும் ஈடாகாது. நான் காட்டுக்கு ஐந்நூறு மட்டும்

எடுத்துக்கிறேன். வீட்டுக்குத் தொள்ளாயிரம் வேணாம்; நீங்களே வச்சுக்குங்க.”

கட்டைவிரல்ல மை தேச்சாரு; சொன்ன எடத்துல ஒரு உருட்டு உருட்டுனாரு. மிச்ச மையத் தலையில் தடவிக்கிட்டு ‘வாரேன்ய்யா’ன்னு வணங்குனாரு. அவரு பேச்சக் கேட்டு மெரண்டு போயி எந்திரிச்சநின்னு கும்புட்டுக் காசு குடுத்தாரு தாசில்தார்.

வெளியே வந்து பாத்தா - தாசில்தாரு ஆபீசுக்கு நேர இருக்கிற இச்சி மரத்தடியில எப்ப வருவான் கெழவன்னு கண்கொத்திப்பாம்பாக் காத்திக்கிட்டிருக்கான் சின்னு. அவன்கூட ரெண்டு வெடலப்பயக - விருதாப் பயக வெட்டருவா மீசையோட நிக்கிறானுக. சாராயம் ஊத்திக் கூட்டிட்டு வந்தது மாதிரி தெரிஞ்சது; மொளகாப்பழம் மாதிரி செவந்திருந்த கண்ணுல கொலவெறியும் இருந்துச்சு.

கொஞ்ச நேரம் நின்னு நிதானிச்சார் பேயத்தேவர். பிறகு என்ன நெனச்சாரோ ஏது நெனச்சாரோ விறுவிறுன்னு நடந்து மகன்கிட்டயே வந்தாரு. “ஏலே சின்னு! நான் பெத்த மகனே! பங்குகேட்டுத்தானடா படைதிரட்டி வந்திருக்க? மொத்தமா வச்சுக்கடா. இதாண்டா நாம வாழ்ந்த பூமிக்கு சர்க்காரு போட்ட வாய்க்கரிசி. இத நீயே தின்னுக்க; நீயே வச்சுக்க” மகன் மூஞ்சியில ஐந்நூறு ரூபாயையும் தூக்கியெறிஞ்சுட்டுப் பேசாம நடந்தாரு பேயத்தேவர்.

○

35

புலிவருது புலி வருதுன்னாக. அஞ்சாம் மாசமே புலிவந்து அரட்டிருச்ச ஊர. சீலையத் தொவச்சத் தரையில் காயப்போட்ட மாதிரி அளவா வந்துக்கிட்டிருந்த ஆத்துத்தண்ணி அண கட்டி முடிக்க, கங்கு கரையில்லாமப் பொங்கி வர ஆரம்பிச்சிருச்ச. மரம்-மட்டை - செடி-செத்தை - முள்ளு-மரம் - கட்டை-கதவு செத்த எருமை-அழகின ஆடு எல்லாத்தையும் அடியோட அரிச்சுக்கிட்டு, 'மூனுபாகம் பூமிய முழுங்கினது நான்தானே'ன்னு மூச்சவிடாமப் பேசிக்கிட்டு செக்கச் செவ்வன்னு அலைகளப் படைதெரட்டி வருது அணத்தண்ணி.

"வரட்டும்... வாரபோது பாத்துக்கிரலாம்"ன்னு சாவகாசமாக் காலநீட்டி, கொட்டப்பாக்க வாயில போட்டு, சுளுக்கெடுத்த வெத்தலைக்குச் சுண்ணாம்பு தடவிக்கிட்டிருந்த ஆளுக அணக்கட்டுத் தண்ணி ஏறஏற அரண்டு போனாக. தீப்புடிச்ச வீட்டுல பொருள் எடுத்த மாதிரி கைக்குச் சிக்குனத அள்ளிக்கிட்டு அவசர அவசரமாக் காலியாகுதுக ஊருக.

கள்ளிப்பட்டி, மெட்டூரு, சொக்கத்தேவன்பட்டி இந்த மூனு ஊருக மட்டும் மேடுகள்ல இருந்த ஊருக. இந்த மூனு ஊருகளத் தவிர மத்த ஊருகள்ல ஈகாக்கா கிடையாது; எல்லாரும் போயிட்டாக. மனுசங்க காலிபண்ணின ஊருகள்ல கொஞ்சங்கொஞ்சமா கொஞ்சங்கொஞ்சமாத் தண்ணி வந்து குடியேறுது. எழுபத்திரண்டடி அணையில் முப்பத்திரண்டடி தண்ணி ஏறுனப்பவே ஏழெட்டு ஊருக கிணத்துக்குள்ள விழுந்த முக்காத்துட்டுக மாதிரி முங்கிப் போயிருச்சுக. ஆடு மாடு மேய்க்கப்போன பயகளும் பொண்ணுகளும் கள்ளிப்பட்டிக்குள்ள ஓடிவந்து அன்னாடம் அன்னாடம் ஆளுக்கொரு தகவல் சொல்றாக.

"பன்னியான்வீடு முங்கிப்போச்ச... பன்னியான் வீட்டுக்கு மேற்க இருந்த பனமரமும் முங்கிப்போச்ச. பனமரத்து உச்சியில பச்சலையும் தூக்கணாங் குருவிக்கூடும் தான் தெரியுது."

"காமக்காபட்டிக் கம்மா ஓரம் இருந்த மொட்டையன் பாறையத் தண்ணி முழுங்கிருச்சய்யா. அஞ்சாள்மட்டம் உயரம் மொட்டையன் பாறை. இப்பத் தண்ணிக்குள்ள படுத்திருக்கிற யான மாதிரி முதுகுமட்டுந்தான் தெரியுது."

"வடமலநாயக்கன்பட்டி 'கொண்டம்மா கரடு' என்னா உயரம்! அதுல ஆளேறவும் முடியாது; மேய ஆடேறவும் முடியாது. அந்தக் கரட்டையே - உச்சியிலிருக்கிற இச்சிமரம் தவிர-மொழுக்குன்னு முழுங்கிருச்சப்பா தண்ணி."

வகுத்துல புளியக் கரைக்கிற தகவல் வரவர, கதிகலங்கிப்போச்சு கள்ளிப்பட்டி.

“இதுக்குமேலயும் தண்ணி புடிக்காது தண்ணி புடிக்காதுன்னு நெனச்சுக்கிட்டிருந்தா ஒட்டுக் கோவணத்தையும் விட்டுட்டு ஊரவிட்டு ஓட வேண்டியதுதான்.”

ஆடுமாடு கோழியக் கையில் புடிச்சு, சட்டி பொட்டியத் தூக்கத் தயாராயிருச்சு கள்ளிப்பட்டி.

தெக்குத்தோட்டம்.

வெளஞ்சுநிக்குது கம்பங்காடு.

கடைசி அறுவடை.

பேயத்தேவரு; கண்ணுல கண்ணீரு.

நடுங்குது ஈரக்கொல; ஓடுங்குது உசரு.

கம்பங்காட்டுப் பாறையில் நின்று பார்த்தா - தூரத்துல அணக்கட்டுத்தண்ணி விறுவிறுவிறுன்னு ஏறி வாரது தெரியுது. என்னமோ கெடைஆடு புடிக்க ஓநாய் ஓடிவாரமாதிரி இருக்கு.

அந்த வைரவனையும் சீலக்காரியையும் நெனச்சு, கன்னத்துல சாரை சாரையா ஒழுகுன கண்ணீர்ல நெஞ்சுல மொளைச்ச நரை முடியெல்லாம் நனஞ்சுபோக, ஊதுபத்திதூடம் கொளுத்திவச்சுக் கடைசி அறுவடைக்குச் சாமி கும்பிடுறாரு பேயத்தேவர்.

கையில் பண்ணருவாளோட கலங்குன தண்ணோட தாத்தாவையே பாத்து நிச்சிறான் மொக்கராசு.

கம்பங்காட்டப் பாக்குறாரு; பூமியப் பாக்குறாரு; அழுத கண்ணோட தலயத் தூக்கி ஆகாயம் பாக்குறாரு. உள்ளங்கையில் கொளுத்திவச்ச தூடம் சுடுறதும் தெரியாம அது அமந்து போறவரைக்கும் கையிலேயே ஏந்தி ஆவேசமா நிச்சிறாரு. பெறகு உருமால அவுத்து இடுப்பில இறுக்கிக்கட்டி, பண்ணருவாள எடுத்துக் கம்பங்காட்ட நெறபுடிச்ச ஒரு தூறாவளிக்காத்து சுத்துற மாதிரி கரகரகரன்னு கருதுத்துப் போறாரு. ஒரு அருளும் ஆவேசமும் கூடிவந்து, உடுக்கடிக்காத கோடாங்கிமாதிரி உச்சக்குரல்ல ஒப்புச்சொல்லி அவரா

அழுதுபாடுறாரு.

பொன்விளையுங் காடு

பூர்வீகப் பெருங்காடு

நல்ல பொலிகாடு

நாளைக்கு என்னதில்ல

காடையெல்லாம் *எரபெறக்கக்

கதுவாலி முட்டையிட

நாலுபோகம் வெளைஞ்சகாடு

நாளைக்கு என்னதில்ல

சடைசடையாத் தானியங்க

சரஞ்சரமாத் தட்டாங்கா

நச்சுன்னு புடிச்சகாடு

நாளைக்கு என்னதில்ல

கடைசி அறுவடைக்குக்

கையோட தெம்புமில்ல

கருதுக்கும் பண்ணருவா

கழுத்தறுத்தாத் தும்பமில்ல

நெஞ்சமுட்டும் கண்ணீரு

நில்லுன்னா நிக்குதில்ல

புடிச்சவச்ச என்னுசரு

‘போ’ன்னாப் போகுதில்ல”

உசரையும் கண்ணீரையும் வார்த்தைகளையும் போட்டுக் கொழச்சுக் கொழச்சுக் கரகரத்த அடித்தொண்டையில் கெழவன் பாடிப்பாடிக்க கருதுக்க விக்விக்கி அழுது பின்னாலயே போறான் மொக்கராசு. கொம்புல கயிறுசுத்திவிட்ட வண்டிமாடுக ரெண்டும் கெழவன் குரலக்கேட்டு அருகம்புல் மேயுறத் விட்டுட்டு அண்ணாந்து பாக்குதுக. மொழி புரியாத சீவாத்திகளுக்கு வலிபுரிஞ்சிருக்கும் போலிருக்கு.

*இரை பொறுக்க

கம்பங்கருதுகள் வண்டியில் ஏத்தி ஊருக்கு வெளியில் இருக்கிற களத்துல கொட்டிட்டு அந்திமசங்க ஊருக்குள்ள போனா- ஊரே அல்லோலகல்லோலப்பட்டு நிக்கிது. பாதிச்சனம் ஊரவிட்டுப் போயிருச்சு; மீதிச்சனம் போயிக்கிட்டிருக்கு. வண்டிகள்ல சாமான்சட்ட ஏத்திக்கிட்டு அழுது பொலம்பிப் போறாக ஆளுக. வளத்த கோழிகளயெல்லாம் ஒரே கயித்துல காலுகளக் கட்டித் தோள்ல கோழித்தோரணம் போட்டு மூக்கத் தொடச்சுக்கிட்டே போறா முத்துக்காளி பொண்டாட்டி. அவ பின்னாலயே முந்தானையப் புடிச்சுக்கிட்டு 'என் ஓலப்பொட்டியக் காணோம்; என் ஓலப்பொட்டியக் காணோம்'ன்னு அனத்திக்கிட்டே போறா கண்ணும் மூக்கும் ஒழுகிக்கிட்டே அவ பேத்தி.

மறந்துவிட்டுட்டுப்போன வெளக்கமாத்தையும் ஓலக்கையையும் ஓடிப்போயி எடுத்துட்டு வந்து வெளக்கமாத்துல புருசன ஒரு போடுப்போட்டா பித்துக்காலன் பெண்டாட்டி.

"கூருகெட்ட ஆளு! வெளக்கமாத்த மறந்துட்டு வந்துட்டியே. வெளங்குவியா? நானும் ஒன்னியமாதிரி புத்தியப் பொடனியில் வச்ச பொம்பளையா இருந்திருந்தா வெளக்கமாறு தண்ணியில் போயிருக்குமா' இல்லையா?"

வெளக்கமாத்து அடியும் அவ வெத்தல எச்சியும் சேந்து விழுந்துச்சு பித்துக்காலுப் பெருமாளு மூஞ்சியில்.

'நல்லவேள! ஓலக்கைய மறந்துவச்சதுக்கு ஓலக்கையால போடாம விட்டாளே'ன்னு பெருங்கொண்ட சந்தோசப்பட்டான் பெருமாளு.

"வீடுபோச்சே... வாசல் போச்சே... நெலகதவு போச்சே... நெலம் போச்சே..."ன்னு ஆசாரி அழுதுபொலம்பி வாரப்ப, 'பொடிமட்ட டப்பாவ விட்டுட்டு வந்துட்டேன் போலிருக்கே'ன்னு யானமாதிரி முழு ஓடம்பையும் பின்பக்கமாத் திருப்பிப் 'பொடி' நடையாப் போயிட்டு

வந்திரலாமான்னு யோசிக்குது பின்னத்தேவன்பட்டிப் பெருசு.

அம்பலக்கல்லு ஓரமாக் கட்டவண்டிய நிறுத்தி மளார்ன்னு தரையில் தவ்வி வெளியேறுன ஆளுகள் வழிமறிச்சாரு பேயத்தேவர்.

"என்னாப்பா! இன்னைக்கே ஊரவிட்டுப்போறீக?"

"என்னாப்பா பண்ணச் சொல்ற? தண்ணியில் சாக வேணாம். எங்கயாச்சும் போயித் தரையில் சாகலாம்ன்னு போறோம்."

"கள்ளிப்பட்டி மேட்டுல இருக்கப்பா. காடு கரை நாடு நகரமெல்லாம் முங்குனாலும் கள்ளிப்பட்டி முங்காதப்பா."

"நேத்துவரைக்கும் அப்படித்தான் நெனச்சோம். விதி விடுதா? முப்பத்திரண்டடி தண்ணி வந்ததுக்கே பன்னியான்வீட்டுப் பனமரத்தக் காணமாம். மொட்டையன் பாறை முக்கலே அரைக்கா முங்கிப்போச்சாம். கொண்டம்மா கரட்ல இச்சி மரந்தான் மிச்சமாம். நாப்பது நாப்பத்தஞ்சடி தண்ணி ஏறுதுன்னு வச்சுக்குங்க. அணத்தண்ணியில் அச்சுவெல்லம் மாதிரி கரைஞ்சிருமா இல்லையா கள்ளிப்பட்டி? போறம்பா! பொழப்பப் பாக்கனுமப்பா. பெரியகுளமோ தாமரைக்குளமோ - வடுகபட்டியோ மே(ல்)மங்கலமோ - செயமங்கலமோ கெங்குவார்பட்டியோ - உள்ளநாள் இருந்திட்டு - உசுர எங்க விடப்போறோமோ அங்க போறோம். பெரியவரே! பேயத்தேவரே! அணக்கட்டுத் தண்ணிய மெதமா நெனைக்காதப்பா. கழுதப்புலி மாதிரி பம்மிக்கிட்டேயிருந்து பாஞ்சிரும். நீயும் காலாகாலத்துல காலிபண்ணிரப்பா! ஒரு மண்ல பொறந்தோம்; ஒண்ணா வளந்தோம்; ஒரே தண்ணி குடிச்சோம். ஒண்ணு எங்களோட நீ வந்திரு! இல்ல ஒன்னோட நாங்க வாரோம்."

தோள்ல ஆட்டுக்குட்டியப் போட்டுக்கிட்டே பேயத்தேவர் கையப்புடிச்சுக்கிட்டு செவத்தவீரன் பேசுன பேச்சில ரெண்டுபேருக்குமே கண்ணீர் வந்திருச்சு.

காலம்போன கடைசியில் - கண்ணீர் வத்திப்போன வயசுல - ஊர்ப்பெருசுக ரெண்டும் ஒண்ண ஒண்ணு கட்டிப்புடிச்ச அமுகுறதப்பாத்து மனசு கனத்துப்போயி மருகிநிக்கிது ஊரு.

“செவத்தவீரா! என் நல்லது கெட்டதுக்கெல்லாம் கூட இருந்த ஆளப்பா நீயி. அய்யா ஆசாரி! பெத்த தாயி வேறன்னாலும் ஒத்ததாயி பெத்த மக்களா வாழ்ந்துட்டமப்பா இந்த மண்ணுல. என்னமோ ‘இந்த மண்ண விட்டுப்போகாதா மகனே’ன்னு உள்மனசுக்குள்ள ஒரு கவுளி கெடந்து கத்திக்கிட்டேயிருக்கு. பாப்பம்... எந்தலையில் என்ன எழுதியிருக்குன்னு பாப்பம்.”

“அப்ப... நாங்க முன்னால போறோம். நீங்க பின்னாலயே வாங்க. எந்த அடுப்புல எந்த வெறகுல எங்க கஞ்சி கொதிக்கப் போகுதுன்னு தெரியல. போறோம்; முன்னால போறோம். பொழைச்சுக் கெடந்தாப் பாப்போம்.”

- ஒரு கையில் சொமையப் புடிச்சுக்கிட்டு ஒரு கையில் கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டே போறவுகளப் பாத்துப் பேச்சு மூச்சில்லாமப் பேயத்தேவர் நிக்க, ஒரு முந்நாறு அடி முன்னுக்குப் போன ஆளுக பொசுக்குன்னு நின்னாக. பேயத்தேவரைத் தேடிச் செவத்தவீரன் பின்னுக்கு வரவும் எல்லாரும் அவரு பின்னாலயே வந்தாக.

“சீமவிட்டுச் சீமபோயிப் பொழைச்சாலும், கண்டம் விட்டுக் கண்டம்போயிப் பொழைச்சாலும் பொறந்த மண்ணோட புடிமண்ணு வேணுமா இல்லையா! இந்த ஊர்லயே பெரிய மனுசன் யாரு? இந்த மண்ணுல எங்களுக்கு முன்னுக்கப் பெறந்த மூத்த ஆளு யாரு? நீதானப்பா! ஒங்கையி வாழ்ந்த கையப்பா! வளமான கையப்பா! ஒங்கையால புடிமண்ணெடுத்துப் போடு. மடியில வாங்கிக்கிற்றோம். பொழைக்கப் போற எடத்துல புடிமண்ணப்போட்டு வீடோ கோயிலோ கட்டிக்கிற்றோம். நாள்பின்ன வந்து புடிமண்ணு எடுக்கவும் இந்த பூமி

இருக்குமோ இருக்காதோ? போடப்பா! புடிமண்ணு எடுத்துப்போடப்பா!”

செவத்தவீரன் தோள்ல கிடந்த துண்டேந்திநிக்க, கூட வந்த கூட்டமும் மடியேந்தி நிக்கிது.

பித்துப்புடிச்ச ஆளு மாதிரி நிக்கிறாரு பேயத்தேவர். அடைக்குது தொண்டை; வலிக்குது நெஞ்சு. ஒடம்புல இருக்கிற கண்ணீரெல்லாம் ஒரு சொட்டு மிச்சமில்லாம ஒழுகுது தாரைதாரையா.

ஆகாயத்தையும் பூமியையும் அவரு கையெடுத்துக் கும்பிட்டு ஒரு பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணமூட, கவிந்த இமை போயிக் கண்ணீரக் கத்திரிக்க, கடைசிக் கண்ணீர்ச் சொட்டும் துண்டா ஓடிப்போயித் தூர விழுகுது.

ஆடாம அசையாம அப்படியே மண்ணுல ஒக்காந்தாரு; மண்டிபோட்டாரு; மண்ணத்தொட்டுக் கும்பிட்டாரு; ரெண்டு கையையும் அகலமா விரிச்சு மண்ண அள்ளுனாரு; கைநடுங்க ஒதடு துடிக்க எந்திரிச்சாரு; செவத்தவீரன் துண்டுல கொட்னாரு; மடியேந்தி நின்னவுகளுக்கெல்லாம் மண்ணள்ளிப்போட்டாரு.

தங்கத்தாளா நெனச்சு அந்த மண்ண முந்தானையில முடிஞ்சுக்கிட்டு, கள்ளிப்பட்டி ஆளுக கத்தாழங்காட்டு வழியே வடக்குமுன்ன பொணமா நடந்து போறாக.

மீசையும் வாலும் மட்டும் எளைக்காம, வயிறும் தோலும் வத்திப்போன ஒரு பூனை எந்த வண்டியிலயாவது தன்ன ஏத்திக்கிருவாகளான்னு அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலைஞ்சு, எந்த வண்டியிலயும் எடமில்லாம வான்னு கேக்கவும் ஆளில்லாம எல்லாக் காலுக்குக் கீழும் பந்து மாதிரி மிதிபட்டு வலிபொறுத்துக் கத்திக்கிட்டே வழிகூடிப்போகுது.

செவத்தவீரன்வீட்டு வெள்ளநாய் மட்டும் அம்பலக் கல்லுக்குக் கீழ் “என் கனா முடியிறமட்டும் காலிபண்ணச் சொல்லாதீகப்பா”ங்கிற மாதிரி ஒரு காலத்தூக்கி

வயித்துப்பக்கம் ஈயடிச்சுக்கிட்டே தூங்கிக்கிட்டிருக்கு.

அரசங்குட்டிக்குக் கீழ் அம்பலக்கல்லு மேல துண்ட ஒதறிவிரிச்சு, ரெண்டுகையும் கூட்டித் தலைக்குவச்சு, கண்ணுல ஒரு பொட்டு உறக்கமில்லாமப் பொரண்டு பொரண்டு படுத்து விடிய விடிய யோசிச்சாரு பேயத்தேவர்.

அவரு ஒறக்கம்வராம நட்சத்திரங்கள் வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டிருந்த அதே நடுச் சாமத்துல கம்பங்காட்ட முங்கி, அவரு உசரக்குடுத்து வெட்டின கிணத்த ஒரே மடக்குல குடிச்சிட்டு வேட்டநாயி மாதிரி காலத்தூக்கி விறுவிறுன்னு ஏறி வருது தண்ணி.

புத்தியில திடீர்ன்னு தீப்புடிக்குது பேயத்தேவருக்கு. ஊரே காலிபண்ணிப்போயிருச்சே... நல்ல பாம்பு கடிச்ச விஷம் மாதிரி தண்ணிவேற விறுவிறுன்னு ஏறுதுங்கிறாகளே! கள்ளிப்பட்டி முங்குமா முங்காதா? ஒருவேள... முங்கிருச்சன்னா?

விடிஞ்சும் விடியாம எந்திரிச்சு, உள்ளங்கை ரெண்டையும் கரகரன்னு தேச்சு, கைச்சூட்டக் கொண்டு போயித் கண்ணுக்குள்ள வைக்கிறப்ப உசரக் கையில் புடிச்ச ஓடிவந்தான் செம்பட்டை.

“அய்யா! ஆளமுங்க வருதய்யா அணத்தண்ணி! ஒங்க கம்பங்காடு முங்கி இண்டங்காடு ஏறுதய்யா! சோளக்காட்டுக்குக் காவலுக்குப் படுத்திருந்தேன். கொல்லாம விடமாட்டேன்னு கூடவே வருதய்யா! நின்டா முங்குது; நடந்தா மெரட்டுது; ஓடுனா வெரட்டுது. இன்ன நேரமிண்டு இல்ல கள்ளிப்பட்டிய முங்குறது. சட்டுப்புட்டுன்னு வண்டியப் பூட்டிச் சட்டி பொட்டிய ஏத்தய்யா!”

செம்பட்டை அபாயச்சங்க ஒங்கி ஊதிட்டு ஒரே ஓட்டமா ஓடிப்போயி சாகக்கெடக்கிற அவன் ஆத்தாளத் தோள்லத் தூக்கிப் போட்டுக்கிட்டு ஒரு எடத்துலயும் நிக்காம ஓடியே போனான்.

வருசநாட்டு ஆடிக்காத்து ‘உய்’ன்னு அடிச்ச நாதியில்லாத ஊர்ல நாட்டாமை பண்ணிட்டுப் போகுது. நஷ்டஈடு குடுத்த சர்க்காரு பல வீடுகள்ல எடுக்கவும் விடல; ஏலமும் விடல; காத்துல பறந்து வந்த தகரம் ஒண்ணு அவர் கழுத்து வரைக்கும் விருட்ன்னு வந்திட்டுத் தெசமாதிரி வேறெங்கயோ போய் விழுக்குது. ஒத்தாசைக்கு ஆளில்லாம ஒத்த ஆளா நிக்கிறாரு பேயத்தேவரு.

“சீ! போட்ட கணக்குத் தப்புக்கணக்காப் போச்சே. இந்த மண்ணுலதான் இருந்தாகணங்கிறது எனக்கு நியாயமா இருக்கலாம். என்ன நம்பி இருக்கிற சீவன்களுக்கு நியாயமா இருக்குமா? சரி! ஊரவிட்டுப் போயிருவோம். தண்ணி புடிக்காம இருந்தா வந்து பொழைச்சுக்கிருவோம். ஏலே மொக்க! பூட்டா வண்டிய! ஏத்துறா சாமான!”

படபடன்னு உத்தரவு போட்டாரு பேயத்தேவர். களத்துல கெடக்கிற கருதஅள்ளிக் கடத்துறதா? தட்டுமுட்டுச் சாமான எடுக்கிறதா? தானியத்தத் தூக்கிறதா? கதவு நெல சன்னல இடிச்ச எடுக்கிறதா?

அவசர ஆத்திரத்துல புத்தி வேல செய்யாது மனுசனுக்கு. ஆடிக்காத்துல அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஆடுற அரசங்குட்டிமாதிரி, தட்டுத்தடுமாறித் தவிச்ச மூளைய ஒரு நிதானத்துக்குக் கொண்டுவந்து யோசிச்ச முடிவெடுத்தாரு.

முதல்ல கரைசேக்க வேண்டியது — ஆளுக. அப்பறம் — ஆடுமாடுக. பெறகு — தட்டுமுட்டுச் சாமானங்க; தானியங்க. கடைசியா — கதவு நெல சன்னலுக்.

“யம்மா முருகாயி! மின்னலு! ஏறுங்காத்தா வண்டியில. ஏலே மொக்க! மாடுகள வண்டியில பூட்டு. ஆடுகோழிகள் வண்டியில ஏத்து. முக்கியமான மூட்டை முடிச்சுகள மட்டும் ஒங்க மடியில வச்சுக்குங்கம்மா. ஏறுங்க! ஏறுங்க! ஒங்கள வெள்ளையாம் பாறையில வெரசா விட்டுட்டு வெரசா வரணும். நாலஞ்ச நடையடிச்சாத்தான் நம்ம பொருளு நம்மளுது.”

தொழுவில கட்டிக்கெடந்த ஆடுமாடுகள அவுத்து 'முன்னுக்கப்போங்க'ன்னு சத்தம்போட்டுப் பத்திவிட்டான் மொக்கராசு.

சும்மா சொழட்டிச் சொழட்டி அடிக்குது ஆடிக்காத்து. எங்கேயோ நடக்க மாட்டாத நாய் ஒண்ணு 'ஊ'ன்னு ஊளையிடுது. குச்சுவிட்டுக் கூரைக பிச்சுக்கிட்டுப் பறக்குதுக.

கைக்குச் சிக்குன சாமான்களையெல்லாம் தூக்கிப் போட்டுக்கிட்டு, தட்டுத்தடுமாறி வண்டியில ஏறி ஒரு தகரப்பொட்டிய மடியில புடிச்ச ஒக்காந்த முருகாயி வண்டி புறப்படற நேரத்துல, "இருங்க! இருங்க! இந்தா வந்திடறேன்"னு வண்டிச்சக்கரத்து ஆரக்கால்கள்ல கால்வச்சுப் பொசுக்குன்னு எறங்குனா. 'தொசுக்'குத் 'தொசுக்'குன்னு ஒரே ஓட்டமா ஓடி, போன வேகத்துல திரும்பி வந்தா. என்னா ஏதுன்னு எல்லாரும் பாத்தாக.

அவ கையில் சீல; அழகம்மா ஆவியும் வாசனையும் ஓட்டியிருக்கிற அந்தச் சீல.

"இந்தச் சிறுக்கி ஞாபகத்துக்கு எட்டினது எனக்கு எட்டாமப் போச்சே!" சந்தோசமாத் தன்னத்தானே திட்டிக்கிட்டாரு பேயத்தேவர்.

ரெண்டு ஆட்டுக்குட்டிகளக் காலப்புடிச்ச ஒக்காந்திருந்தா மின்னலு. கோழிக்கூட்ட அழுக்கி ஒக்காந்திருந்தான் மொக்கராசு. அதுபாட்டுக்கு அசபோட்டுக்கிட்டே வந்துச்சு கட்டைவண்டிக்குப் பின்னால கட்டி விட்டிருந்த வெள்ளாட்டங்கிடா. கன்னிமார் ஓடையக் கடக்கிற வரைக்கும்தான் கஷ்டம்; அப்பறம் மேடேறியிரலாம்.

வெள்ளையாம்பாறையில நிறுத்துனாரு வண்டிய. ஏறங்கச்சொன்னாரு எல்லாரையும். குடைசாச்சாரு வண்டிய; கொட்டுனாரு எல்லாத்தையும். ஊரடித் தோட்டத்த மீக்கிறதுக்காகச் சேத்து வச்ச ரெண்டாயிரத்திச் சொச்ச ரூபாய அவசர அவசரமா அவுத்துக் குடுத்தாரு முருகாயி கையில். "பண்டபாத்திரங்களையும் தானியங்களையும்

ரெண்டாம்நடையில் கரைசேக்கணும்" வெரட்றாரு மாடுகள; வெறியெடுத்து ஓடுதுக.

வீட்டு வாசல நெருங்குறப்ப ஆடிக்காத்தோட சேத்து அலச்சத்தமும் கேட்ட மாதிரி இருந்துச்சு. வண்டிய விட்டுக்குதிச்ச வீட்டு வாசல்ல இருந்த வேப்பமரத்துல குடிக்குன்னு ஏறித் தெக்கபாத்த மொக்கராசு, "தாத்தா! நம்ம பொழப்பு போச்ச தாத்தா.... நம்மகளத்துல காயப்போட்ட கம்பங்கருதுகள்ல அணத்தண்ணி அலையடிக்குது தாத்தா"ன்னு உள் தொண்டை கிழியக்கத்தினான்.

அணத்தண்ணி நீர் மட்டம் முப்பத்தேழடியத் தாண்டி முப்பத்தெட்டுலபோயி முட்டி நிக்குது. ஆயிரம் நல்ல பாம்புக ஒரே நேரத்துல படையெடுத்துப் படமெடுத்து 'உஸ்ஸு' புஸ்ஸு'ன்னு சீறிவற்றமாதிரி "கள்ளிப்பட்டி எங்க கள்ளிப்பட்டி எங்க"ன்னு விசாரிச்சுக்கிட்டே 'பலிஞ்சடுகுடு' பாடி வருதுக அணத்தண்ணி அலைக.

○

“கும்புட்ட சாமி குடியக் கெடுத்திருச்சுறா மொக்க”

அடிவயிறு வலிக்கப் பேயத்தேவர் கத்துன பெருஞ்சத்தம் கேட்டு, ஆளில்லாத ஊர்ல வேப்பமரத்துல ஒக்காந்திருந்த கடைசிக் காக்காவும் பறந்தோடிப் போச்சு.

களத்துல காயப்போட்ட கம்பங்கருதுகள எத்தி எத்தி விளையாடிக்கிட்டு ஒரு எம்பு எம்பி “இந்தா வந்துட்டோம்- இந்தா வந்துட்டோம்”ன்னு அமட்டிக்கிட்டே வருது அணத்தண்ணி.

வேப்பமரத்துலயிருந்து குதிக்கத் தெரியாமப் பொத்துன்னு குதிச்ச முழங்கால் அடிபட்டு

ஒழுகிற ரத்தத்தத் தொடச்சம் தொடைக்காம எந்திரிச்ச மொக்கராசு, “இன்ன நேரம்ன்னு இல்ல; இன்னைக்கே தண்ணி வந்து ஊர முழுங்கிப்பிடும் போலிருக்கே தாத்தா”ன்னு அழுதுக்கிட்டே கத்துறான்.

அதுக்குள்ள பேயத்தேவர் ஒத்த ஆளா ஓடிப்போயி அம்மி க்கல்லத் தூக்குறாரு.

ஆபத்துல மனுசனுக்குப் புத்தி கொறைஞ்சு போகும்; சக்தி சாஸ்தி ஆகும். எங்கிட்டிருந்துதான் அந்தத் தாட்டியம் வந்துச்சோ பேயத்தேவருக்கு. இடுப்புல அம்மிக்கல்ல அணச்சுக்கிட்டே ஒத்தக் கையில குழுவியத் தூக்கி ஓடிவாராரு.

“தாத்தா”ன்னு ஓடிவந்து தாங்க வந்தவன, “ஏலே போடா! போயி சட்டிபானையத் தூக்குடா”ன்னு சத்தம் போடுறாரு.

அம்மி-குழவி - சட்டி-பானை - தோலு-சாலு - மம்பட்டி-கடப்பாரை - பலகை-★குலுக்கை - வேல்கம்பு-சாட்டக்கம்பு - வெட்டருவா-பட்டாக்கத்தி - பெரியதேவர் பொத்திப் படுத்த கிழிஞ்சுபோன பழைய கம்பளி - சாமி படத்துக்குக் கீழ அழகம்மா வச்சிருந்த உண்டியலு - எல்லாத்தையும் வண்டிக்குக் கொண்டுவந்து சேக்கிறாக.

கண்டேத்தியா சாமான்கள ஏத்தவும் பிதுங்கி நிக்குது வண்டி. “எதையும் சிந்தாமச்சிதறாமப் புடிச்சுக்கடா!”ன்னு சொல்லிட்டு வண்டியில ஏறி ஒக்காந்து விரட்றாரு மாடுகள வெறியெடுத்த ஆள் மாதிரி.

இழுக்க முடியாத கடும்பாரம் ஏத்தவும் எட்டுவைக்க முடியாம நெளியுதுக மாடுக. சடக்குன்னு கீழ குனிஞ்சாரு பேயத்தேவர். மாட்டு வால இங்கிட்டு ஒரு கடி அங்கிட்டு ஒரு கடி கடிக்கவும், படக்குன்னு ஒரு சுண்டு சுண்டிப் பறக்குதுக மாடுக.

கம்பங்கருதுகளத் திண்டு தீத்துட்டு வெறியெடுத்து ஓடிவந்து ஊரடித்தோட்டத்துப் புளிய மரத்துல புளியங்கா

திங்கலாம்ன்னு மரத்துமேல ஏறுது தண்ணி.

‘என்னியக் காப்பாத்த ஆளில்லையா’ன்னு ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாக் கையேந்தி இப்பவோ பெறகோன்னு இடுப்புத் தண்ணியில நிக்கிது புளியமரம்.

புளியமரத்துக் கூடுகள்ல கண்ணுமுழிக்காத குஞ்சுக் குருவிக அடிமரத்து வழியா சாவு ஏறிவருதுன்னு தெரியாம அதுக பாட்டுக்கு ஓறங்கிக்கிட்டிருக்குக. தாய்க் குருவிக மட்டும் என்னமோ ஏதோன்னு எட்டியெட்டிப் பாத்துக் கீச்சான் கீச்சான்னு கத்துதுக.

தண்ணி சிவீர்ன்னு இருக்கு; செந்தண்ணியா இருக்கு. ரொம்பப் பேரு ரத்தம் குடிச்சிருக்கும் போலிருக்கு. தண்ணிக்குத் தாகமும் பெருந்தாகமா இருக்கும் போலிருக்கு; தளுக்குன்னு தவ்வி ஊரடித்தோட்டத்த எட்டிமுழுங்கி ஏப்பம் விட்டிருச்சு.

அம்புட்டுத்தான்! இன்னும் ரெண்டே ரெண்டு பர்லாந்தான் கள்ளிப்பட்டி.

ரெண்டாம் நடையில் கொண்டுவந்த சரக்குகள் ஏறக்கி வச்சுட்டு, வண்டியத் திருப்பி மூணாம் நடைக்குப் பேயத்தேவர் கெளம்ப, “யப்பே! போகாதப்பே! வெள்ளையாம் பாறையில் இருந்து பாத்தாலே தண்ணி வாரது தெரியுது. பழிவாங்க வார ஆளுமாதிரி வெறியெடுத்துப்போயி வருது. எடுத்த வரைக்கும் போதும்! பொழைச்சவரைக்கும் போதும்; போயிருவமப்பே!”ன்னு பொலம்பி ரெண்டு மாடுகளுக்கும் மத்தியில நின்னு நேக்காலப் புடிச்ச நிறுத்தி வழிமறிச்ச அழுகுறா மின்னலு.

“ஏ புத்தியில்லாத பொட்டக் கழுத! வழியவிடும்மா. இன்னம் ரெண்டே ரெண்டு நடைதான். வீட்டையே பேத்தெடுத்துக் கொண்டாந்து மேட்டுல போட்றமாட்டனா?”

மின்னல மிரட்டித் தள்ளிப் போகச்சொல்லிட்டு “ஏலே

அய்யா! கடப்பாரைய மட்டும் கெட்டியாப் புடிச்சவாடா”ன்னு மொக்கராசுக்கு உத்தரவு போட்டுட்டு வலத்துமாட்ட அடிச்ச வண்டிய ஓட்டித் திருப்பினாரு. சரளக்கல்லுகளக் ‘கருக்கு மொருக்கு’ன்னு தின்னுக்கிட்டே மூணாம் நடைக்கு முன்னேறுது வண்டி.

வடக்க கன்னிமார் ஓடையைத் தாண்டி ஊருக்குள்ள வருது பேயத்தேவர் வண்டி. தெக்க சுக்கான் மேடு ஏறி இறங்கிக் காஞ்சுகெடந்த கத்தாழ மட்டைகள் அடிச்ச வருது தண்ணி. உலகத்துல முதல் சமதர்மவாதி தண்ணிதான் போலிருக்கு. மேடுள்ளங்களை நெரவல் பண்ணிக்கிட்டே நிமிசத்துக்கு நிமிசம் நீண்டு வருது. அணக்கட்டு நீர் மட்டம் நாப்பத்திரண்டத் தொட்டு நாப்பத்திமுனுக்கு ஏறுது.

வண்டிய நிறுத்தினாரு வாசல்ல. தொளதொளன்னு இருந்த உருமால அவுத்து இறுக்கிக் கட்னாரு. இங்கிட்டும் அங்கிட்டும் அவுந்து தொங்குன வேட்டிய அண்ணாக் கயித்தோட சேத்து ஒரு இறுக்கு இறுக்கி அவுக்க முடியாதபடி இழுத்துக் கட்னாரு. எடுத்தாரு கடப்பாரைய; பட்டாளத்துக்காரன் சண்டைக்குப் போறமாதிரி புகுந்தாரு வீட்டுக்குள்ள. கடப்பாரையோட குனிஞ்சு கும்புட்டாரு வீட்ட; எந்திரிச்சாரு. நெல கதவச் சுத்தியிருந்த சுவத்துல போடுபோடுன்னு போட்டாரு. அஞ்சாங்குத்து ஆறாங்குத்துலயே ஆட்டங்காண ஆரம்பிச்சருச்சு சுவரு. வெளிச்சுவரு மண்சுவரு; உள் சுவரு காரச்சுவரு; ஏகப்பட்ட வருசமாச்சு; இத்துப்போச்சு. பேயத்தேவர் போட்ட போட்டுல புட்டுமாதிரி பொலபொலன்னு உதிருது சுவரு; பேந்து வருது நெல.

“ஏலே மொக்க! இந்த நெலயத் தாங்கிப் புடிச்சத் தூக்கிட்டுப் போயி வண்டியில போடுறா.”

ஆவேசம் வந்து அடுத்த நெலைக்குத் தாவுறாரு. கதவு நெலைய இடிக்க இடிக்கக் கண்ணீராக் கொட்டுது. அப்பன்

ஆத்தா தலமேலயே கடப்பாரையத் தூக்கிப் போடுறமாதிரி கதிகலங்குது அவருக்கு. ஒரு நெலய இழுத்துக்கொண்டு போயி வண்டியில தூக்கிப்போட்டுட்டு வந்த மொக்கராசு, “தாத்தா! தண்ணி ஊருக்குள்ள வந்துருச்சு... முத்தாலம்மன் கோயில முட்டுது தண்ணி”ன்னான்.

அவன் கத்துன கத்து காதல விழுகல; காத்துச் சத்தம் காதல விழுகல. ஒப்பாரி பாடிக்கிட்டே ஊருக்குள்ள ஓடிவாற அலச்சத்தம் அவரு காதல விழுகல. அம்பும் பறவையும் மட்டுமே கண்ணுக்குத் தெரிஞ்ச அர்ச்சுனன் மாதிரி கடப்பாரையும் சுவரும் மட்டுமே அவரு கண்ணுக்குத் தெரியுது; அடுத்த நெலையும் பேத்தாரு. சன்னல் விட்டம் பேத்தாரு! என்ன அருள் வந்துச்சோ! என்ன ஆவேசம் வந்துச்சோ!... கதவ உச்சன்னாப்புல தூக்கி வண்டியில வச்சாரு.

ஓங்காரமாப் புகுந்து வருது ஊருக்குள்ள தண்ணி. ஆண்டாண்டு காலமாப் பஞ்சாயத்துப் பேசுன அம்பலக்கல்லுல முதல் அல வந்து முட்டுது. அம்பலக்கல்லுக்கு அடியில எலும்பு மழை பெய்யுதுன்னு கனாக்கண்டு படுத்திருந்த செவத்தவீரன் நாயி “எவண்டா என்ன எழுப்புறது”ன்னு வள்ளுன்னு விழுந்து சுள்ளுன்னு முழிக்குது.

நட்டுவச்ச நாள்ல மட்டும் தண்ணியப் பாத்துட்டு அதுக்குப்பெறகு அனாதையாவே காஞ்ச கருவாடாக் கெடந்த அரசங்குட்டி, வேர்ல தண்ணிவந்து எறங்கவும், சில்லுன்னு குளுந்து சிலுத்துப்போச்சு. தலையில மஞ்சத்தண்ணி விழுந்ததும் பரவசமாகிச் சிலுத்துப்போற பலியாடுமாதிரி ஆட்டுது தலைய அரசங்குட்டி.

“அம்பலக்கல்லுக்குத் தண்ணி வந்திருச்சு தாத்தா”ன்னு அலர்றான் மொக்கராசு.

வாசல்ல கெடந்த பெரிய உரலப் பெரட்றாரு பேயத்தேவரு; முடியல. முக்கிமுக்கிப் பெரட்றாரு; முடியல;

மூச்சப்புடிச்சப் பெரட்றாரு; முடியல.

கல்லு வேர் விட்டிருச்சா? பூமியவிட்டு வருவனாங்குதே! ஒத்த ஆளா அவரு கருமாயப்பட்டுக் கல்லுத்தள்ளறதப் பாத்துட்டு, அந்தப் பக்கம் அவரு தள்ள இந்தப்பக்கம் மொக்கராசு இழுக்க, கஞ்சப்பய மனசு மாதிரி லேசா அசஞ்சு கொடுத்துச்சு ஆட்டுக்கல்லு.

எடது கால பூமியில அழுத்தி ஊனிக்கிட்டே வலது கால்ல ஓங்கி மிதிச்ச உசரையும் ஒடம்பையும் சேத்துப் பேயத்தேவர் ஒரு தள்ளுத் தள்ளவும் படக்குன்னு புரண்டு கொடுத்துச்சு உரலு. உரலுக்கடியில கெடந்த பூரானும் பூரான் குஞ்சுகளும் நெளிநெளின்னு நெளிஞ்சு பேயத்தேவர் மேல ஏறுதுக. “சீ! ஓடிப்போங்க நாய்களா”ன்னு ஒரு ஒதறு ஒதறிட்டு உருட்டிட்டுப் போறாரு ஆட்டுரலை.

வண்டி வரைக்கும் கொண்டு வந்து சேத்துட்டாரு; வண்டியில ஏத்த முடியல. என்னடா பண்றதுன்னு நெஞ்சப் புடிச்சுக்கிட்டே நிமிந்து பாத்தா- ஆண்டாண்டு காலமா ஆண்டு அனுபவிச்ச தெருவுல - ஆள் நடந்த தெருவுல - ஆடுமாடு புடிச்சப்போன தெருவுல- வெளஞ்ச தானியங்கள வீடு சேத்த தெருவுல - பெறந்த குழந்தையத் தூக்கி வந்த தெருவுல - பொணம் தூக்கிப்போன தெருவுல ‘விட மாட்டண்டா’ன்னு வெளையாடி வருதய்யா சிவீர்ன்னு செந்தண்ணி.

“வைரவா! சீலக்காரி! இந்த வங்கொடுமையப் பாக்கவும் என்னிய உசரோடு வச்சிருக்கியே!” கையி ரெண்டையும் அகல விரிச்ச ஆகாயத்தைப் பாத்து அழுகுறாரு பேயத்தேவர்.

இனி என்ன பண்ண முடியும்? இந்தா... இந்தா... வருது... வந்திருச்சு. ஓடிவந்து ஒரு அலை அவரு உள்ளங்கால்ல ஊசிபோடுது. உடம்பு குளிருது; உசரு சுடுது.

வீட்டுக்குள்ள இருந்த ஆட்டுரல வண்டியில ஏத்த முடியுமானு பாத்தா ஏத்த முடியல. ஒரு முழு ஆட்டத் தோலோட தின்புட்டுப் பத்து எளந்தாரிக கூடித் தூக்க

வேண்டிய ஓரல ஒரு ஆளு பேயத்தேவரும் அரை ஆளு மொக்கராசுமாய் கூடித் தூக்கறதுன்னா நடக்கிற காரியமா?

வாசல்ல கெடக்குது உரலு; வாசப்படி தாண்டுது தண்ணி; சுழட்டியடிக்குது காத்து; துரத்தி வருது அல.

“மாட்ட அவுத்துட்டு வண்டியக் கொட சாச்சு விடுறா மொக்க.”

சொன்னதச் செஞ்சான்; வண்டியக் கொட சாச்சு நேக்காலப் புடிச்சு அந்தரத்துல தொங்குனான். வண்டியில ஏத்தியிருந்த கதவு நெல சன்னல் எல்லாம் சரசரன்னு சரிஞ்சு தண்ணியில விழுந்திருச்சு. தோள்ல முட்டுக் கொடுத்து ஆட்டு ஓரல உருட்டி உருட்டி அணவா - ஆதரவா- தரைதொட்ட வண்டியில பின்பக்கமா ஏத்தி “இழுடா மொக்க; நேக்கால இழு”ன்னு கத்துனாரு. அவன் படாத பாடுபட்டுத் தொங்கித் தொங்கி இழுக்க நேக்கா கீழவந்திருச்சு; ஆட்டுஓரல் வண்டியில ஏறிருச்சு.

முழங்கால்தண்ணியேறிருச்சு தெருவுல; கெண்டைக்கால் தண்ணி புகுந்திருச்சு வீட்டுக்குள்ள. தெருவுலவிழுந்து தண்ணியில நனஞ்சு கெடந்த கதவு நெல சன்னலையெல்லாம் திருப்பியும் ஏத்தி ஓட்டுனாரு வண்டிய உசரக் கையில புடிச்சு.

தண்ணியத் தாண்டி ஊரக் கடந்துட்டாரு. கன்னிமார் கோயில் ஓடைப் பள்ளம்தாண்டி மேட்ல ஏற்றப்ப இழுக்க மாட்டாம மருகிநின்ன வலத்துமாடு, தார்முள்ளுல குத்தவும் வால முறுக்கவும் படக்குன்னு கால் மடங்கிப் படுத்துக்கிருச்சு. விலா எலும்புல ஒண்ணு ‘கடக்’குன்னு முறிஞ்சுபோன மாதிரி இருந்துச்சு பேயத்தேவருக்கு.

அடிச்சுப்பாத்தாரு - குத்திப்பாத்தாரு - நொக்கிப் பாத்தாரு - தட்டிப்பாத்தாரு - தடவிப்பாத்தாரு - தோள்ல நேக்கால முட்டித் தூக்கியும் பாத்தாரு. மாடு எந்திரிக்கல. இதுக்கு மேல சக்தி இல்ல சாமி; செய்யறதச் செஞ்சுக்கன்னு கெடக்கு சத்துக்கெட்ட சவத்தமாடு.

சிமிழக் கோதிக் கொடுத்தாரு; வால உருவி விட்டாரு; வகுத்தடியில கையக்கோத்து வருடியும் பாத்தாரு. மாடு ‘இஸ்ஸை புஸ்ஸை’ன்னு மூச்சுவிடுதே தவிர எந்திரிக்கிற பாட்டக் காணோம்.

கள்ளிப்பட்டிக்குள்ள ஒவ்வொரு வீடா நொழைஞ்சு ஆளில்லாத வீடுகள்ல ஆளிருக்கான்னு தேடிப்பாத்த தண்ணி, அங்க ஒரு ஈ காக்கா கூட இல்லேன்னு தெரிஞ்சதும் மனுசவாடை தேடி மோப்பநாய் ஓடிவற்ற மாதிரி கன்னிமார் கோயில் ஓடைதேடிக் கடகடன்னு ஓடிவருது.

“தரையிலயே நடக்கமாட்டாமக் கெடக்கு எம்மாடு; தண்ணியில வேற மாட்டிக்கிட்டா கடவுளே வந்து வண்டியத் தள்ளுனாலும் கரையேற முடியாதே!”

தாரைதாரையா ஒழுகுற கண்ணீரோட மாட்டு மூக்கணாங்கயிறப் புடிச்சு, அது மூஞ்சிமேல மூஞ்சிவச்சு, ஓடம்பு குலுங்கக் குலுங்கப் பேயத்தேவர் அழுததப் பாத்ததும் என்ன நெனச்சுச்சோ ஏது நெனச்சுச்சோ மாடு- கொம்ப ஒரு பக்கமாச் சாச்சு, தலைய அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஒரு ஆட்டு ஆட்டிட்டு, பொசுக்குன்னு எந்திரிச்சு நின்னுருச்சு.

மண்ணுக்கொரு கும்புடு மாட்டுக்கொரு கும்புடுன்னு ரெண்டு கும்புடு போட்டுட்டு வண்டியில தவ்வி ஒக்காந்து “ஹே ஹே ஹே”ன்னு ஓட்ட ஆரம்பிச்சா, எந்திரிச்சு நின்னமாடு எட்டுவைக்க மாட்டேங்குது. புரிஞ்சுபோச்சு பேயத்தேவருக்கு. இழுக்கணும்ன்னு எண்ணமிருக்குது மாட்டுக்கு; பாரம்தான் பெருசாயிருக்கு.

“ஏலே! மொக்க! எது வண்டியில பெரும்பாரமோ அத எடுத்து எறிடா.”

“தாத்தா! நீ உசரக் குடுத்து உருட்டிக்கொண்டாந்த ஆட்டு ஓரல்தான் பெரும்பாரம் தாத்தா.”

கொஞ்சங்கூட யோசிக்காம ரெண்டுபேருமாச் சேந்து

ஆட்டு ஓரலத் தடார்ன்னு தள்ளிவிட்டாக. அது உருண்டோடிப் போயி ஓடைப் பள்ளத்துல விழுந்துச்சு.

மாடு மேடு கடக்க, தண்ணி வந்து விழுந்து ஓடைய முழுங்கிருச்சு ஒரே முழுங்கா.

நாலாம் நடைக்கு வண்டி கௌம்ப முருகாயி வந்து முன்ன விழுந்தா.

“சாமி... கால்ல விழுந்து கெஞ்சுறேன் சாமி. ஏழேழு தலமொறைக்கும் நீங்க பொழைச்ச பொழைப்பச் சொல்ல மகராசன் கொண்டாந்த இந்த மரச்சாமான் போதும் சாமி. இன்னொரு நடைபோக வேணாஞ்சாமி. எல்லா ஊரையும் முழுங்கி ஏறிக்கிட்டேயிருக்கு தண்ணி. மாட்ட முழுங்கின மலப்பாம்புக்கு ஆட்ட முழுங்கத் தெரியாதா? போதுஞ்சாமி! போகாதீக சாமி.”

பேயத்தேவர் கால்ல விழுந்து அவர் பாதத்தத் தொட்டுந்தொடாமப் புலம்பி விக்கி விக்கி அழுது தடுக்கிறா முருகாயி. முன்பக்கம் நனஞ்சு போனதுனால முந்தானச் சீலையப் பொரட்டி மூக்குத் தொடக்கிறா மின்னலு.

“அழுதுநிக்கிறிகளே பொம்பளைகளா! நான் என்ன அவத்தப் பயலா? எனக்கென்ன நீச்சத் தெரியாதா? நீக்குப்போக்குத் தெரியாதா? ஒரே ஒரு மரத்தாணு அங்க பாக்கியிருக்கு. எங்க பாட்டன் முப்பாட்டன் காலத்துலயிருந்து வீட்டத் தாங்கிப் புடிச்ச பெருந்தாணு. பட்டாசாலையில நீங்கள்லாம் சாவகாசமாச் சாஞ்சுக்கிட்டுப் பேன் பாப்பீகளே!... அந்தப் பெருந்தாணு. அதமட்டும் கரசேத்துட்டா என் பரம்பரையையே கரசேத்த மாதிரி. வழிவிடுங்க பொம்பளைகளா... வாரேன்.”

கன்னிமார்கோயில் ஓடை வடக்குமேட்டுல வண்டி நிக்கவும் அவர் கண்ட காட்சி இருக்கே! அவரையும் அறியாம ‘ஆத்தே’ன்னு கீத்துனாரு.

முக்காவாசி ஊரு முங்கிப் போச்சு. ஏகத்துக்கு எந்திரிச்சு நிக்குது தண்ணி. அங்கிட்டுப் பாத்து இங்கிட்டுத் திரும்புறதுக்குள்ள அரையடி ஏறி நிக்குது தண்ணி. பொந்துக்குள்ளயும் புதருக்குள்ளயும் கெடந்த பாம்புகளும், தேள்களும். நட்டுவாக்காலிகளும், எலிகளும், பெருச்சாளிகளும் படைபடையாக் கூட்டங்கூட்டமாத் தவ்வியும் மிதந்தும் தாவியும் ஓடுதுக. முங்காத சாலிமரத்துக் கிளைகள்ல ஆலமரத்து விழுதுகமாதிரி சரஞ்சரமாத் தொங்குதுக சார்ப்பாம்புக. வெறகுகளும் கட்டைகளும் சோளத் தட்டைகளும், இத்த சாக்குகளும் டயர்களும் டப்பாக்களும் முங்கியும் முங்காமலும் மெதந்து மெதந்து வருதுதுக.

இப்பவோ பெறகோன்னு முங்கப்போற முத்தாலம்மன் கோயில் கோபுரத்துமேல நாலஞ்ச நல்லபாம்புகளும் கட்டுவிரியன்களும் ‘நமக்குள்ள இப்ப சண்ட சத்தம் வேணாம்; பொழைக்கிற வழியப்பாப்போம்’ன்னு நாலு தெசைகளையும் தலயத் தூக்கித் தூக்கிப் பாக்குதுக.

கன்னிமார் கோயில் ஓடை மேட்டுக்கு மேல வண்டி போகாதுன்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டு, “மொக்க! நீ வண்டியப் பாத்துக்கடா”ன்னு சொல்லிட்டுக் கடப்பாரைய மட்டும் கையில புடிச்சத் தண்ணியில எறங்குனாரு பேயத்தேவரு. கெண்டைக் கால் தண்ணி - முழங்கால் தண்ணி - இடுப்புத் தண்ணி - கழுத்துத் தண்ணி கடந்து போனவரு ‘கடக்’குன்னு முங்கிட்டாரு. அது ஓடப்பள்ளம்; மறுபடி மேடேறி வாராரு. கழுத்துத் தண்ணி அளவுலயே போயிக்கிட்டிருக்கறப்ப கைய யாரோ புடிக்கிறமாதிரி இருந்துச்சு. தண்ணிக்கு மேல கையத் தூக்கிப் பாத்தா, யாரோ கெட்டியாக் கட்டுப்போட்ட மாதிரி கையில சுத்தியிருந்துச்சு ஒரு தண்ணிப்பாம்பு. ஒதறிப்பாத்தாரு; போகல. ஓங்கித் தண்ணியில

அடிச்சப்பாத்தாரு; விடல. பாம்புத் தலைய ஒரு கையில் இறுக்கிப் புடிச்சுக்கிட்டு, வாலப் பல்லுல கடிச்ச இழுத்தாரு ஒரு இழு; வந்திருச்சு. தலைக்கு மேல நாலு சுத்துச் சுத்தி விர்ருன்னு வீசி எறிஞ்சாரு.

அந்தா... அந்தா... அங்கதான் இருக்கு அவரு வீடு. ஒரு முங்கு நீச்சல் போட்டு விசுக்குன்னு போறப்ப என்னமோ ஒண்ணு நெஞ்சுல முட்டுது; கையில் 'கழுக்' 'மொழுக்'குன்னு என்னமோ சிக்குது. பயந்து போயிக் கடக்குன்னு கண்ணத் தொறந்து மேல வந்து பாத்தா தண்ணி குடிச்ச ஊறிப்போயி ஊதிப்போன ஒரு கெழவி பொணம் அவரக்கடந்து 'போய்ட்டு வாரேன்'னு போயிக்கிட்டிருக்கு. "யாத்தே"ன்னு பயந்துபோயி கடப்பாரையில் ஒரு தட்டுத் தட்டித் தள்ளிவிட்டுட்டு வந்து சேந்தாரய்யா வாழ்ந்த வீட்டுக்கு. வாழ்நாளெல்லாம் வாசல்வழியா நடந்துபோன வீட்டுக்குள்ள நீந்திப் போறாரு. இந்தா இந்தான்னு நீந்திவந்து தூணத் தொட்டுட்டாரு. தூண ஒரு கையில் புடிச்சுக்கிட்டுத் தரையக் குத்துறாரு; குடையறாரு; பேக்குறாரு. கடப்பாரையத் தலைகீழாப் புடிச்சுக்கிட்டுத் தாழ்வாரத்து ஓட்டுக்கூரைய நாலு தட்டுத் தட்டுறாரு. தண்ணி ஏற ஏற உடம்புல சக்தி குறையுது; தளந்து போனாரு. மேலயும் கீழயும் போடுபோடுன்னு போட்டுப் பேத்துப்புட்டு, தண்ணியிலேயே கொஞ்சதூரம் பின்னுக்க நீந்திப்போயி வேகமா வந்து கடப்பாரையில் ஒரு குத்தும் குத்தி, கால்ல ஒரு எத்தும் எத்தித் தள்ளுனவுடனே தடார்ன்னு தண்ணியில சாஞ்சிருச்சு தூணு. ஆசையா நீந்தி வந்து தண்ணியில மெதந்த மரத்தூண அண்சுக்கிட்டாரு; அவராச் சிரிச்சுக்கிட்டாரு.

"எங்கப்பனே! என் பாட்டனே! என் சிய்யானே!"ன்னு தூணக் கட்டிப்புடிச்சுக் கொஞ்சிக்கிட்டாரு. தண்ணி வந்தது ஒருவகையில் நல்லதாப் போச்சு. எடுத்துட்டுப்போறதக் காட்டிலும், இழுத்துட்டுப் போறது லேசில்லையான்னு அவரா மெச்சிக்கிட்டாரு.

தெருவெல்லாம் தண்ணி... வீடெல்லாம் தண்ணி... இன்னும் ரெண்டு மணி நேரத்துல முழு வீடும் முங்கிப்

போயிருங்கிறமாதிரி தண்ணி. நீந்திக்கிட்டே திரும்பிப் பாத்தாரு பேயத்தேவர். கதவு சன்னல் இல்லாத சுவருக செத்துப்போயி வாய்தெறந்து கெடக்கிற அப்பன் பாட்டன் பொணம் மாதிரி 'ஆ'ன்னு கெடக்குதுக. மரத்தூணத் தண்ணியில இழுத்துக்கிட்டே வீட்டுக்குள்ளயிருந்து வெளிவாசலுக்குக் கொண்டுவர்றாரு. வெளியவந்து பாத்தா அதுதான் கள்ளிப்பட்டிங்கிறதுக்கு அடையாளமே இல்ல. அம்பலக்கல்லு முங்கிப்போச்சு; அரசங்குட்டி முங்கிப்போச்சு; ஆசாரி கவுண்டர் வீடு முங்கிப்போச்சு. வேப்பமரம் மட்டும் முழுசா முங்காமத் தலநீட்டி நிக்கிது.

வாசலுக்கு வெளியே தெருவுக்கு நீந்திவந்து வாழ்ந்த வீட்ட அண்ணாந்து பாத்தாரு; அழுகை அழுகையா வருது. 'உள்வீடு அப்பன் பாட்டன் கட்டினது. சுத்திவச்ச மண்சுவரு அழகம்மாறும் நானும் கட்டினது'. அத ஒரு கையில் தொட்டுத் தொட்டுப் பாத்தாரு; சாந்து பூசாத மண்சுவத்துல சரளக்கல்லுல கன்னஞ்சேச்ச அழுதாரு. "பொறந்த பூமி போச்சு. பொழைச்ச பொழைப்பும் போச்சு. நீயும் நானும் உசுரொட்டி ஒண்ணாக் கெடந்த ஊரு போச்சு. போறேன் தாயி! எல்லாருக்கும் புடிமண்ணு நான் குடுத்தேன். எனக்குப் புடிமண்ணு நீ குடு!"

வேப்பமரத்து இருக்குல தூணத் தக்கவச்சுச் சிக்கவச்சிட்டு, அவரும் அழகம்மாறும் சேந்து வச்ச மண்சொவருக்குக் கீழ புடிமண்ணெடுக்க முங்குனாரு தண்ணிக்குள்ள. தண்ணிய மேப்பக்கமாத் தள்ளித் தரைக்குப் போயிட்டாரு. உள்ளங்கை எவ்வளவு கொள்ளுமோ அவ்வளவு மண்ண அள்ளுனாரு. மேல வாரதுக்காகத் தரைய ஓங்கி ஒரு மிதிமிதிச்சு உந்துனாரு. கைய மேல தூக்கி விசுக்குன்னு வெளிய வாரப்ப, தண்ணியில ஊறிப்போயி மசமசன்னு இருந்த மண்சுவரு மடமடன்னு சரிஞ்சுவிழுந்ததய்யா பேயத்தேவர் மேல.

என்னமோ ஆகிப்போச்சுன்னு கைகால ஒதறி இங்கிட்டும் அங்கிட்டும் மிசங்கப் பாத்தாரு; அதுக்குள்ள இன்னொரு

பாதிச்சவரு 'டம்மு டம்மு'ன்னு இடிஞ்ச விழுது; தண்ணிக்கு மேல வரப்பாத்த ஆளத் தரையில் போட்டு அழுக்குது. இந்தா இந்தான்னு முக்கிமுக்கிப் பாக்கிறாரு. ரெண்டு கையிலயும் எடுத்த புடிமண்ண விடாமக் கடைசி முயற்சியாக் காலமட்டும் ஆட்டி அசைக்கிறாரு. அப்பத்தான் மிச்சமிருந்த அடிச்சவரு 'பொத்தட்டி'ன்னு போட்டு ஆள அழுக்கியேபுஞ்சு. அதுவரைக்கும் 'தம்'கட்டிவச்ச மூச்சும் போச்சு; கடைசியா பெரும்பாடுபடவே பெறந்த பேயத்தேவர் உசுரு, தண்ணிக்கடியில மண்ணுக்குள்ளேயே போயிருச்சு. மண்ணவிடமாட்டேன் மண்ணவிட மாட்டேன்னு கடைசிவரைக்கும் கருமாயப்பட்ட ஆள, கடைசியா மண்ணு விடல.

வேப்பமரத்துல பேயத்தேவர் சிக்கவச்ச தூணுமட்டும் அலையடிச்ச அலையடிச்சக் கரைவந்து சேர்றதப் பாத்து "தாத்தா"ன்னு உசுரையெல்லாம் திரட்டி ஒரே கத்தாக் கத்தினான் மொக்கராசு. அவன் கத்துன கத்து காத்துல பறந்து காதுல விழுந்ததும் 'யப்பே'ன்னு கதறினா மின்னலு. 'அய்யா'ன்னு அலறினா முருகாயி.

ஒரு மகாமனுசனக் கொண்டுபட்டமேன்னு ஒரு நிமிசம்கூட மவுனம் காக்காம அதுபாட்டுக்குப் பேசிக்கிட்டேயிருந்துச்சு அல.

இன்னைக்கும் வைகை அணை மேல அடிக்கிற வருசநாட்டுக்காத்துமட்டும் ஒப்புச்சொல்லி அழுது போகுது 'ஓ'ன்னு.